

jojo
moyes

Darul
stelelor

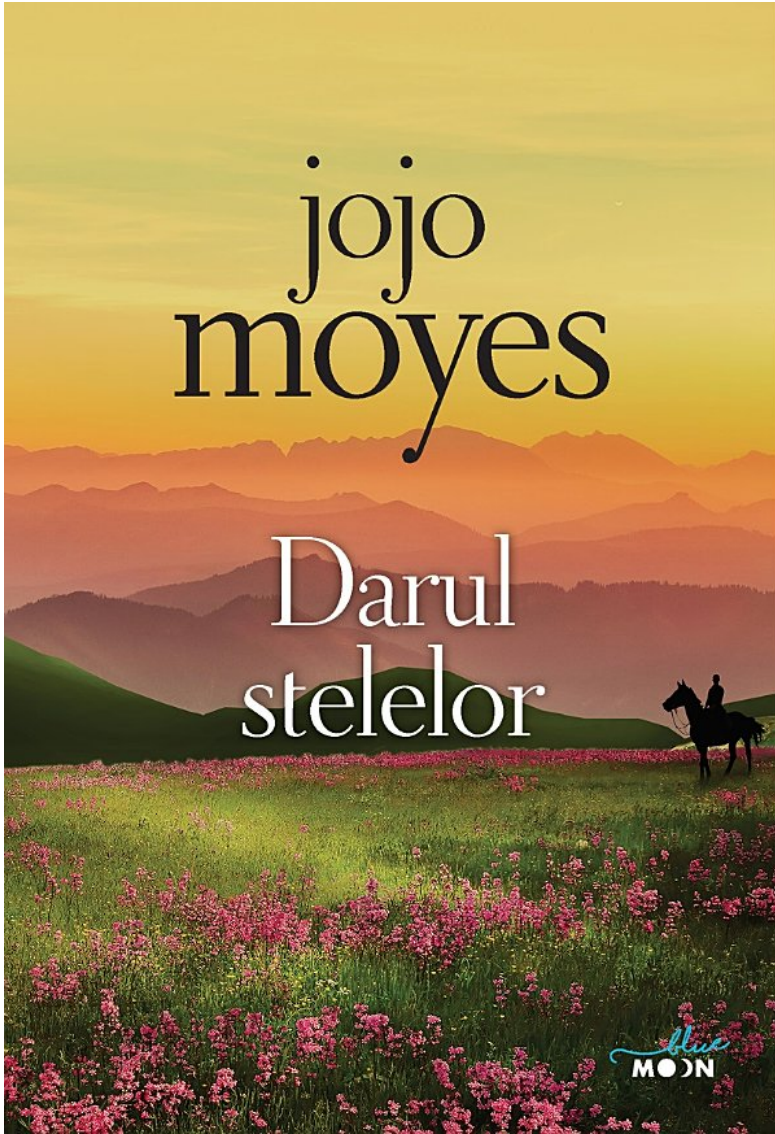

blue
MOON

jojo
moyes

Darul
stelelor

blue
MOON

Prolog. 20 decembrie 1938

Capitolul 1. Cu trei luni înainte

Capitolul 2

Capitolul 3

Capitolul 4

Capitolul 5

Capitolul 6

Capitolul 7

Capitolul 8

Capitolul 9

Capitolul 10

Capitolul 11

Capitolul 12

Capitolul 13

Capitolul 14

Capitolul 15

Capitolul 16

Capitolul 17

Capitolul 18

Capitolul 19

Capitolul 20

Capitolul 21

Capitolul 22

Capitolul 23

Capitolul 24

Capitolul 25

Capitolul 26

Capitolul 27

Capitolul 28

Postscriptum

Mulțumiri

blue
MOON

jojo moyes

Darul stelelor

Traducere din limba engleză și note
MANUELA BULAT

The Giver of Stars

Jojo Moyes

Copyright © 2019 Jojo's Mojo Ltd

Editura Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

email: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

www.litera.ro

Darul stelelor

Jojo Moyes

Copyright © 2019 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fii
Redactori: Monica Grecu, Florentina Nica
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Alexandra Baci
Tehnoredactare și prepress: Bogdan Coscaru

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MOYES, JOJO

Darul stelelor / Jojo Moyes; trad. din lb. engleză: Graal Soft – București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-4413-8

ISBN EPUB 978-606-33-4769-6

I. Bulat, Manuela (trad.)

821.111

Prolog. 20 decembrie 1938

Ascultă! Te afli la cinci kilometri în inima pădurii, chiar sub Arnott's Ridge, iar liniștea este atât de densă, încât ai impresia că pătrunzi prin ea. După ivirea zorilor, nu se mai aude trilul păsărilor, nici măcar în toiul verii, dar cu atât mai puțin acum, când aerul rece, atât de îmbibat de umezeală, reduce la încremenire inclusiv cele câteva frunze care mai atârnă de crengi. Printre stejari și hickori, nimic nu mișcă – sălbăticiunile stau la adăpost în pântecul pământului, ghemotoace de blană înghesuite unul în altul în bezna peșterilor înguste sau a scorburilor. Zăpada este atât de mare, încât picioarele catărului dispar până la jarete, iar, la câțiva pași odată, se poticnește și fornăie bănuitor, pipăind după pietre și gropi ascunse sub albul nesfârșit. Doar pârâul, aflat ceva mai jos, își urmează temerar cursul; apa lui cristalină murmură și bolborosește în albia cu pietre, prăvălindu-se către capătul pe care nimeni de prin partea locului nu l-a văzut vreodată.

Margery O'Hare își mișcă picioarele în cizme, pentru a verifica dacă poate îndoi degetele, dar senzația e captată de simțuri cu întârziere și se crispează la gândul teribilei dureri care o va chinui când i se vor dezmoști în cele din urmă. Chiar și cu trei perechi de șosete de lână, pe o asemenea vreme e ca și cum ai fi desculț. Mângâie grumazul catărului voinic, îndepărtând, cu mânușile bărbătești voluminoase, cristalele de gheață formate în coama lui deasă.

– Charley, băiete, diseară o să primești o porție suplimentară de mâncare, spune ea și vede cum uriașele urechi ale animalului se lasă pe spate. Se răsucesc puțin și aranjează desagii, asigurându-se că animalul este echilibrat în vreme ce coboară cu grijă spre pârâu. Îți dau melasă fierbinte la cină. Poate c-o să-mi opresc și mie puțină.

„Încă șase kilometri“, gândește ea, dorindu-și să fi mâncat mai bine la micul dejun. Dincolo de abruptul povârniș indian, după ce avea să urce poteca presărată cu pini galbeni și să traverseze două văi înguste, bătrâna Nancy avea să apară cântând ca întotdeauna, vocea ei clară și puternică răsunând prin pădure în timp ce va veni, legănându-și brațele ca un copil, în întâmpinarea ei.

– Nu-i nevoie să bați cale de opt kilometri ca să-mi ieși în întâmpinare, îi spune ea bătrânei la fiecare două săptămâni. Asta-i treaba noastră. De-asta mergem călare.

– O, voi, fetele, faceți destule!

Însă ea cunoaște adevăratul motiv. Nancy, la fel ca sora ei, Jean, ținută la pat în căbănuța de la Red Lick, nu concepe în ruptul capului să rateze următorul episod al povestirii. Are șaiszeci și patru de ani, doar trei dinți buni, și i-a căzut cu tronc un cowboy chipeș.

– Acel Mack McGuire îmi face inima să fluture ca un cearșaf curat pus la uscat. Își împreunează palmele și ridică ochii spre cer. Felul cum îl descrie Archer... ei bine, e ca și cum ar coborî din paginile cărții și m-ar ridica în brațe pe calul lui. Apoi se apleacă spre ea și îi șoptește conspirativ: Ți-a un cal pe care chiar aș fi fericită să-l călăresc. Bărbatu-meu spunea că aveam un dos numai bun pentru asta când eram tânără!

– Nu mă-ndoiesc, Nancy, răspunde ea mereu, iar bătrâna izbucnește în râs, plesnindu-se peste coapse de parcă ar fi prima dată când îi zice asta.

Prima oară când le vizitase acasă pe cele două surori și văzuse pereții plini de versete din Biblie brodate pe pânză, când ascultase apoi la conversația lor presărată cu psalmi, fusese surprinsă de glumele lumești pe care le făceau una cu alta. Acum, doar se bucura de voia bună a celor două bătrâne văduve din munți, care își aminteau cu voce tare și cu nostalgie cum fusese viața lor de femei căsătorite cu niște bărbați cumsecade. Cine era ea să le judece?

O surcică se frânse undeva în apropiere, iar ea observă că Charley ciuli urechile. Cu niște urechi atât de mari, probabil că auzea jumătate de cale până la Louisville.

– Pe-aici, băiete, îl struni ea, îndepărtându-l de o piatră ieșită în afară. O s-o auzi imediat.

– Te duci undeva?

Margery întoarce brusc capul.

Omul se clatină puțin, dar privirea îi este neabătută. Ea vede că pușca lui e armată și că ține ca prostul degetul pe trăgaci.

– Carevasăzică, acum te uiți la mine, nu-i așa, Margery?

Ea îi răspunde cu voce calmă, punându-și rapid mintea la contribuție.

– Te văd, Clem McCullough.

– *Te văd, Clem McCullough.* Când repetă cuvintele rostite de ea, se strâmbă ca un țânc obraznic în curtea școlii. Părul îi stă ridicat într-o parte, ca zburlit după somn. Mă vezi de-acolo de sus, de unde te uiți la mine. Mă

vezi ca pe-o murdărie pe pantoful tău. De parc-ai fi specială în vreun fel. Taică-tu a fost un ticălos!

Fata întocmește rapid în minte o listă a oamenilor pe care probabil îi ofensase – Dumnezeule, se pare că erau câțiva! –, dar McCullough? Dincolo de ceea ce este evident, nu îi vine în cap nimic.

– Indiferent ce a avut de împărțit familia ta cu tata, securea războiului a fost îngropată odată cu el. Numai eu am rămas, iar pe mine nu mă interesează vrajbele vechi.

McCullough se postează chiar în calea ei, cu picioarele înfipite în zăpadă, fără a-și lua degetul de pe trăgaci. Pielea lui are o nuanță vineție, ca și când ar fi prea beat pentru a conștientiza senzația de frig. Probabil că e prea beat ca să tragă drept, însă ea nu vrea să riște. Se așază mai bine, domolește catârul și se uită pe furiș într-o parte. Panta spre pârâu este prea abruptă, iar pădurea, prea deasă ca să poată răzbi printre copaci. Nu are încotro decât să-l convingă să se dea la o parte sau să treacă peste el, și e tentată să adopte cea de-a doua variantă.

Urechile catârului se lasă pe spate. În liniștea așternută, femeia își aude bătăile inimii sub forma unui bubuit constant în urechi. Se gândește absentă că nu crede s-o mai fi auzit vreodată bătând atât de tare.

– Domnule McCullough, eu doar îmi fac treaba. Ți-aș fi recunoscătoare dacă m-ai lăsa să trec.

Bărbatul se încruntă, intuiește potențiala insultă din adresarea prea politicoasă, iar în timp ce își ridică pușca, ea își dă seama de greșeala comisă.

– *Treaba* ta... Te crezi mare și tare! Știi ce-ți trebuie? Scuipă zgomotos, așteptând răspunsul ei. Te-am întrebat dacă știi ce-ți trebuie, fetițo?

– Bănuiesc că versiunea mea despre ce-mi trebuie o să difere de a ta ca de la pământ la cer.

– Vai de mine, tu ai răspuns la toate! Crezi că noi nu știm ce faceți voi? Crezi că noi nu știm ce idei le băgați în cap femeilor decente, cu frică de Dumnezeu? Știm ce puneți la cale. Îl ai pe diavol în tine, Margery O'Hare, și există o singură cale de a-l scoate pe diavol dintr-o fetișcană ca tine.

– Ei bine, mi-ar face plăcere să mă opresc și să aflu, dar trebuie să-mi fac traseul, așa că poate vom continua această...

– Gura! McCullough își ridică pușca. Tacă-ți dracului gura!

Fata nu mai scoate un cuvânt.

El face doi pași spre ea și rămâne locului cu picioarele depărtate, bine înfipite în zăpadă.

– Dă-te jos de pe catâr!

Charley se foiește neliniștit. Ea își simte inima cât un purice. Dacă se întoarce și o rupe la fugă, o va împușca. Singurul drum de urmat ține albia pârâului, iar în jur, pământul e tare ca piatra și pădurea, prea deasă ca să poată trece prin ea. Își dă seama că nu e nici țipenie de om cale de câțiva kilometri, cu excepția bătrânei Nancy, care traversează încet coama muntelui.

Margery este pe cont propriu și știe asta.

– Ți-am zis să descaleci. Acum! repetă el cu voce mai joasă.

Înaintează încă doi pași spre ea; zăpada îi scârțâie sub picioare.

Iar ea înțelege adevărul, valabil pentru ea și pentru toate femeile din partea locului – nu contează cât de inteligentă, cât de isteță și cât de descurcăreață ești, fiindcă poți fi învinsă oricând de un prost înarmat. Țeava puștii a ajuns foarte aproape, iar ea se pomenește că se uită prin două găvane negre, infinite. Cu un mormăit, el coboară brusc pușca, o împinge la spate, lăsând-o să atârne de cureaua ei, și înșfacă frâul. Catârul se răsuțește rapid, mișcarea făcând-o să salte neîndemânică pe grumazul lui. Îl simte pe McCullough apucând-o de coapsă, în vreme ce cu mâna cealaltă pipăie după pușcă. Răsuflarea lui duhnește a alcool, pe mâna lui se văd cruste de murdărie; fiecărei celulă din trupul ei îi repugnă atingerea lui.

Apoi aude vocea lui Nancy răsunând în depărtare.

Vai, ades ne pierdem pacea!

O, ce durere inutilă purtăm...

El înalță capul. Ea aude un „nu!“ și își dă seama vag că acel cuvânt a ieșit din gura ei. Degetele lui o înșfacă și trag de ea, o mână întinzându-se spre talia ei, făcând-o să se dezechilibreze; în strânsoarea lui fermă și în aburii respirației lui, ea realizează că viitorul ei se preface într-un întuneric cumplit. Dar, din pricina frigului, el își pierde îndemânarea, așa că bâjbâie după armă, se răsuțește cu spatele la ea, iar Margery își dă seama că aceasta e șansa ei de scăpare. Bagă mâna în desaga din stânga, iar, când el întoarce capul, lasă frâul, apucă celălalt colț cu mâna dreaptă și îl lovește cu toată puterea în față cu cartea cea grea. Pușca se descarcă, pocnetul reverberând

printre copaci, iar ea aude cum cântecul se întrerupe pentru câteva clipe și vede păsările luându-și zborul spre cer, licărul unui nor negru de aripi fremătând. În timp ce McCullough se prăbușește la pământ, catârul se ridică în două picioare, apoi o ia la goană speriat, poticnindu-se când trece peste el, așa că ea icnește și se apucă zdravăn de oblânc ca să se țină în șa.

Foarte curând, se pomenește în albia pârâului, cu sufletul la gură și inima bubuindu-i în piept, având încredere în catâr că va găsi calea cea sigură prin apa rece ca gheața, neîndrăznind să se uite îndărăt, pentru a vedea dacă McCullough nu cumva se ridicase și venea pe urmele ei.

Capitolul 1. Cu trei luni înainte

Făcându-și vânt cu evantaiul în fața magazinului sau adăpostindu-se la umbra eucaliptilor, toată lumea era de acord că vremea se dovedea nefiresc de caldă pentru un sfârșit de septembrie. Biserița din Baileyville duhnea de mirosuri de săpun din leșie și parfum stătut, oamenii stând înghesuiți în strane, gătiți în cele mai bune rochii de poplin și costume de vară. Căldura se insinuase până și în pereții din scânduri, lemnul trosnind și suspinând în semn de protest. Strivită în spatele lui Bennett care își târșâia pașii de-a lungul rândului de scaune și scuzându-se față de toți cei care se ridicau ca să le facă loc să treacă, Alice putea să jure că simțea căldura din fiecare corp care se apleca pe spate ca să-i lase să treacă intrând în corpul ei.

Scuze. Mii de scuze.

Bennet ajunsese, în fine, la două scaune goale, iar Alice, cu obrajii arzând de rușine, se așeză fără să țină seama de privirile piezișe ale celor din jur. Bennet se uită la guler, își curăță niște scame inexistente, apoi îi observă fusta.

- Nu te-ai schimbat? murmură el.
- Ai zis că e târziu.
- Asta nu înseamnă să ieși în lume îmbrăcată cu hainele de casă.

Ea se apucase să facă plăcintă ciobănească, în încercarea de a o determina pe Annie să mai pună și altceva decât mâncare din Sud pe masă. Dar cartofii se făcuseră verzi, nu reușise să se descurce cu soba de gătit și grăsimea o stropise peste tot când se apucase de prăjit carnea în tigaia de fontă. Apoi venise Bennet după ea (bineînțeles că ea pierduse noțiunea timpului), care nu înțelegea nici să-l pici cu ceară de ce nu lăsa ea treburile gospodărești în seama menajerei, când aveau o întâlnire importantă la care trebuiau să fie prezenți.

Alice își puse o mână peste cea mai mare pată de grăsime de pe fustă și se pregăti sufletește s-o țină acolo o oră. Pentru că avea să dureze o oră cu siguranță. Sau două. Sau, Doamne ferește, trei.

Biserică și întâlniri. Întâlniri și biserică. Uneori, Alice Van Cleve se simțea de parcă ar fi schimbat pur și simplu o rutină zilnică plicticoasă cu alta. În acea dimineață, la biserică, pastorul McIntosh petrecuse aproape două ore declamând despre păcătoșii care unelteau să aducă dominația necuratului

asupra orașelului și acum își făcea vânt cu evantaiul și părea gata-gata să înceapă din nou să vorbească.

– Pune-ți pantofii la loc! murmură Bennett. O să te vadă cineva.

– E din cauza căldurii, spuse ea. Sunt picioare englezești, nu sunt obișnuite cu temperaturile astea.

Mai degrabă intui decât văzu dezaprobarea obosită de pe chipul soțului ei. Dar îi era prea cald și era prea obosită ca să-i mai pese, iar vocea vorbitorului acționa ca un somnifer, așa că ea prindea doar un cuvânt din trei – germinând... păstăi... tărâță... pungi de hârtie – și nu prea îi păsa oricum de restul.

I se spusese că viața de femeie măritată avea să fie ca o aventură. Plecarea într-o nouă țară – la urma urmelor, se măritase cu un american –, mâncăruri noi, o cultură nouă, experiențe noi! Se imaginase la bordul unui uriaș transatlantic, apoi în New York, frumos îmbrăcată într-un taior, luând masa în restaurante forfotind de lume, mergând pe trotuare aglomerate. Avea să le scrie celor de acasă, laudându-se cu noile ei experiențe, recunoscătoare că, de-acum, la asta aveau să se gândească oamenii când auzeau numele lui Alice Wright. „O, nu ea e aia de s-a măritat cu un american superb?“ „Ba da, am primit o ilustrată de la ea – a fost la Metropolitan Opera sau la Carnegie Hall, ori ceva de genul ăsta.“

Nimeni nu-i spusese că avea să trăiască o asemenea plictiseală. O grămadă de vizite și sporovăială multă despre porțelanurile fine cu mătuși bătrâne, cârpit de haine și cusut de cuverturi, dar cele mai rele erau slujbele îngrozitor de plictisitoare! Slujbe nesfârșite, care durau o veșnicie. Ce le mai plăcea bărbaților ăstora să se audă vorbind! Se simțea de parcă ar fi fost muștruluită ore în șir, de patru ori pe săptămână.

În drumul lor până acolo, se opriseră la nu mai puțin de treisprezece biserici, iar singura slujbă care i se păruse suportabilă lui Alice fusese cea din Charleston, unde preotul se lungise atât de mult cu predica, încât membrii congregației își pierduseră răbdarea în cele din urmă și decisese să la unison să purceadă a cânta pentru a-i curma vorba; așa se face că îl potopiră cu cântecul lor până când acesta pricepu mesajul și, îmbufnat, își închisese „prăvălia religioasă“ pe ziua respectivă. Încercările lui zadarnice de a vorbi mai tare, pentru a acoperi vocile lor înălțătoare, hotărâte, o făcuseră să chicotească.

Însă acea mică congregație, după cum observase ea cu mai bine de o oră în urmă, părea dezamăgitor de fascinantă.

– Pune pantofii la loc, Alice. Te rog.

Îi prinse privirea doamnei Schmidt, în al cărei salon luase ceaiul în urmă cu două săptămâni, apoi privi din nou în față, ca să nu pară prea prietenoasă și femeia să vrea s-o invite din nou.

– Mulțumim, Hank, pentru sfaturile tale cu privire la depozitarea semințelor. Sunt sigur că ne-ai dat multora de gândit.

Când Alice tocmai își introducea picioarele la loc în pantofi, pastorul adăugă:

– A! Doamnelor și domnilor, înainte de a pleca, doamna Brady vă solicită atenția o clipă.

Alice, deja vaccinată, își scoase pantofii din nou. O femeie scundă de vârstă mijlocie se apropie de amvon – era genul de femeie pe care tatăl ei ar fi descris-o drept „bine tapițată“, asemănând-o cu o canapea de calitate cu umplutură fermă și rotunjimi solide.

– Este vorba despre biblioteca mobilă, rosti ea răcorindu-și ușurel gâtul cu un evantai din carton alb și aranjându-și pălăria. Există câteva informații legate de ea pe care aș vrea să vi le aduc la cunoștință. Nu o să vă răpesc mult timp. Membrii acestei comunități suntem cu toții conștienți de... ăăă... efectele *devastatoare* pe care această criză le are asupra măreței noastre țări. S-a acordat atât de multă atenție simplei supraviețuiri, încât multe alte aspecte ale vieții au fost neglijate. Unii dintre voi știu probabil că președintele și doamna Roosevelt fac eforturi *uriașe* pentru a readuce în atenția oamenilor literatura și studiul. Ei bine, în cursul acestei săptămâni, am avut onoarea să iau ceaiul cu doamna Lena Nofcier, președinta Serviciului de Biblioteci din cadrul Kentucky PTA¹, care ne-a spus că, pentru asta, Works Progress Administration² a creat un sistem de biblioteci mobile în câteva state, iar aici, în Kentucky, există chiar două. Unii dintre voi s-ar putea să fi auzit de biblioteca înființată în districtul Harlan. Ei bine, s-a dovedit a avea un succes *imens*. Da, chiar așa! Este o veste foarte interesantă. În aceste condiții, doamna Roosevelt și WPA...

– Dumneaei ține de Biserica Episcopală.

– Poftim?

– Roosevelt. Ține de Biserica Episcopală.

Obrazul doamnei Brady zvâcni.

– Ei bine, n-are rost să-i reproșăm asta. Este Prima Doamnă și plănuiește să facă lucruri mărețe pentru țara noastră.

– Mai bine ar plănuși să știe unde-i e locul și să nu dea totul peste cap pe oriunde se duce, replică un bărbat fâlcos îmbrăcat într-un costum de olandă crem, clătinând din cap și uitându-se în jur în căutarea aprobării semenilor.

De partea cealaltă a intervalului dintre strane, Peggy Foreman se aplecă pentru a-și aranja fusta și întâmplător se uită spre ea exact când Alice o remarcă, lăsând impresia că o urmărise cu privirea. Peggy se încruntă, își ridică nasul micuț, apoi se aplecă spre fata de lângă ea și îi șopti ceva la ureche; aceasta îi aruncă lui Alice o privire la fel de respingătoare. Alice se sprijini de spătarul stranei și încercă să-și domolească roșeața din obraji.

„Alice, n-o să te simți bine aici dacă nu-ți faci niște prieteni“ îi tot spunea Bennett, ca și cum ar fi putut să facă ceva cu Peggy Foreman și clica ei de mutre acre.

– Iubita ta mă blestemă din nou.

– Nu e iubita mea.

– Ei bine, ea așa credea.

– Ți-am zis că eram doar niște copii! Te-am cunoscut pe tine și... Ei bine, totul e de domeniul trecutului.

– Aș vrea să-i spui și ei asta.

El se aplecă spre ea.

– Iubito, faptul că rămâi retrasă îi face pe oameni să creadă că ești distantă.

– Sunt englezoaică, Bennett! Noi nu suntem genul... *ospitalier*.

El râse ca pentru a se convinge că soția lui făcuse o glumă.

– După mine, cu cât te vei implica mai mult, cu atât ne va fi mai bine. Și tata e de aceeași părere.

– Oh! Chiar așa?

– Nu fi rea!

Doamna Brady le aruncă o privire iritată.

– După cum vă spuneam, datorită succesului acestor demersuri în statele învecinate, WPA a decis să acorde fonduri ca să facem și noi propria noastră bibliotecă mobilă în comitatul Lee.

Pe comoda din living exista o fotografie cu soțul ei în costum de baseball. Tocmai reușise un *home run*, iar pe chip avea întipărită o bucurie imensă în mod straniu, de parcă trăia o experiență transcendentă. Își dorea să se uite și la ea cu aceeași privire, așa cum îi păruse că se uitase atunci când se cunoscuseră.

Când își îngăduia să se gândească la asta, Alice Van Cleve realiza că măritișul ei fusese rezultatul unei serii de evenimente disparate, începând cu spargerea unui câine de porțelan când ea și Jenny Fitzwalter jucau badminton înăuntru (plouase – ce erau să facă ?), continuând cu faptul că-și pierduse locul la școala de secretariat fiindcă întârzia tot timpul și culminând cu ceea ce păruse o ieșire necontrolată în fața șefului tatei, când sărbătoreau Crăciunul.

– Mi-a pus mâna pe fund când duceam aperitivele, protestase Alice.

– Nu fii vulgară, Alice! o dojenise mama, scuturată de un frison.

Aceste trei evenimente – corelate cu un incident în care fuseseră implicați prietenii fratelui ei, Gideon, prea mult puncti cu rom și un covor stricat (nu-și dăduse seama că era rom în puncti, nu-i spusese nimeni!) – îi făcuseră pe părinții ei s-o oblige la ceea ce ei numeau *perioadă de reflecție*, timp în care Alice trebuia să stea în casă. Îi auzise vorbind în bucătărie.

– Așa a fost întotdeauna. Seamănă cu mătușa ta Harriet, spusese tata cu dispreț, iar mama nu vorbise cu el două zile, de parcă ideea că Alice ar fi fost un produs genetic al familiei ei ar fi fost cu adevărat de nesuportat.

Așa că, în acea iarnă lungă, în timp ce fratele ei, Gideon, se dusesse la toate balurile și cocktailurile, își petrecuse weekenduri interminabile acasă pe la diverși prieteni sau la petreceri la Londra, ea dispăruse treptat de pe listele de invitați ale prietenilor ei și se plictisise acasă, ascultând radioul sau lucrând fără nici un chef la broderii urâte, singurele ieșiri fiind pentru a o însoți pe mama ei pe la diverse rude bătrâne sau la întrunirile de la Women's Institute, unde discuțiile se învârteau în jurul prăjiturilor, aranjamentelor florale și al romanului *Viețile sfinților*³, de parcă efectiv încercau s-o plictisească de moarte. După o vreme, încetase să-l mai descoasă pe Gideon, fiindcă își făcea sânge rău. În schimb, își omora timpul jucând canastă, trișând îmbufnată la Monopoly și stând la masa din bucătărie cu capul pe brațe și ascultând radioul, care promitea o lume aflată foarte departe de grijile ei sufocante.

Așadar, două luni mai târziu, într-o duminică după-amiază, când Bennett Van Cleve apăruse pe neașteptate la Festivalul primăverii organizat de reverend, cu accentul lui american, maxilarele pătrătoase și părul blond, aducând cu el aerul mirific al unei lumi aflate la un milion de kilometri de adormita lor suburbie din sud-vestul Londrei – la drept vorbind, ar fi putut să fie și Cocoșatul de la Notre-Dame, că ea tot ar fi fost de acord că mutarea într-o clopotniță funcțională era o idee foarte bună.

Alice atrăgea atenția bărbaților, iar Bennett fusese imediat atras de tână englezoaică elegantă cu ochii ei mari, căprui și părul blond ondulat, tuns scurt, a cărei voce clară și repezită nu semăna cu nici una dintre cele pe care le auzise în Lexington și care, după cum remarcase tatăl lui, putea fi foarte bine o prințesă britanică, având în vedere manierele deosebite și modul elegant de a ține o ceașcă de ceai. Când mama lui Alice pomenise de faptul că în familia lor chiar avuseseră o ducesă, prin căsătorie, cu două generații în urmă, bătrânul Van Cleve fusese instantaneu în culmea fericirii.

– O ducesă? O ducesă din familia regală? Ia te uită! O, Bennett, cât de mult s-ar fi bucurat scumpa ta mamă!

Tatăl și fiul vizitau Europa în cadrul unei misiuni a Uniunii Bisericilor din Kentucky-ul de Est, pentru a observa modul cum i se închinau lui Dumnezeu credincioșii de dincolo de granițele Americii. Domnul Van Cleve îi finanțase pe mulți dintre pelerini, în memoria răposatei sale soții, Dolores, după cum avea tendința să anunțe în timpul pauzelor dintre conversații. O fi fost el om de afaceri, dar asta nu însemna absolut nimic dacă nu exista bunăvoința Tatălui Ceresc. Alice avusese impresia că rămăsese cam surprins de numărul mic de enoriași prezenți la biserica Sfânta Maria și de lipsa lor de fervoare religioasă, iar membrii congregației sigur fuseseră stupefiați de pătimașele strigate din amvon despre foc și pucioasă ale pastorului McIntosh (sărmanei doamne Arbuthnot chiar i se făcuse rău și fusese scoasă la aer printr-o ușă laterală). Dar acea lipsă de pioșenie a britanicilor, după cum comentase nu o dată domnul Van Cleve, era compensată din plin de biserici, catedrale și de toată *istoria* lor. Și nu era oare asta o experiență spirituală în sine?

Între timp, Alice și Bennett erau ocupați cu treburile lor, mai puțin spirituale. Își luaseră rămas-bun strângându-și cu putere mâinile și cu fervente expresii încărcate de afecțiune, al căror efect era amplificat de perspectiva iminentei despărțiri. Își scriseseră în timpul opririlor lui la

Rheims, Barcelona și Madrid. Când ajunsese la Roma și pe drumul de întoarcere, scrisorile lor fuseseră deosebit de pasionale, iar la sosire, numai membrii cei mai nepăsători ai familiei fuseseră surprinși că Bennett o ceruse în căsătorie pe Alice, care, cu vioiciunea unei păsări care vede deschisă ușa coliviei, ezitase doar o fracțiune de secundă înainte de a-i spune „da“ superbului american îndrăgostit. Cine nu i-ar fi zis „da“ unui bărbat frumos, cu maxilare pătrătoase, care se uita la ea de parcă era făcută din mătase pură? Mai ales că, în ultimele luni, toți semenii o priviseră ca pe o ciumată.

– O, ești pur și simplu perfectă! îi declarase Bennett cuprinzându-i talia îngustă între degetul mare și cel arătător în timp ce ședeau în balansoarul din grădina părinților ei, cu gulerile ridicate pentru a se feri de vânticelul rece de primăvară, iar tații lor îi priveau cu indulgență de la fereastra bibliotecii, amândoi ușurați în sinea lor, dar din motive diferite, că se încropise acea relație. Ești atât de delicată și rafinată! Ca un cal de rasă.

– Iar tu ești ridicol de frumos! Ca o stea de cinema.

– Mama te-ar fi iubit. Își trecuse un deget peste obrazul ei. Ești ca o păpușă de porțelan.

Șase luni mai târziu, Alice era foarte sigură că el nu o mai asemena cu o păpușă de porțelan. Se căsătoriseră în pripă, explicând acea grabă prin faptul că domnul Van Cleve trebuia să se întoarcă la afacerile lui. Alice se simțise ca și cum lumea ei se întorsese cu fundul în sus: pe cât de deprimată fusese în iarna cea lungă, pe atât de fericită și zburdalnică era acum. Mama lui Alice îi pregătise cuferele cu aceeași grabă ușor indecentă cu care le povestise tuturor celor din anturajul ei despre încântătorul soț american al fiicei sale și despre bogatul industriaș care era tatăl acestuia, murmurând întruna despre „noi începuturi“. Ar fi fost drăguț din partea ei să pară ceva mai îndurerată la gândul că fata ei avea să plece atât de departe. Dar probabil că și Alice își manifestase indecent nerăbdarea de a pleca, după cum judeca acum. Numai pe Gideon îl întristase vădit plecarea ei, dar ea era sigură că scăpase de tristețe în weekendul următor.

– Desigur, voi veni să te văd, spuse el.

Amândoi știau că n-avea de gând s-o facă.

Luna de miere a cuplului Bennett și Alice constase din cele șase săptămâni cât durase călătoria cu vaporul până în Statele Unite, iar apoi, pe uscat, până în Kentucky (căutase numele statului într-o enciclopedie și

fusese surprinsă de amploarea curselor de cai organizate acolo. Se părea că era un fel de Derby Day⁴ ce dura tot anul). Țipase entuziasmată la vederea oricărui lucru – uriașa lor mașină, enormul transatlantic cu care călătoriseră, pandantivul cu diamant pe care Bennett i-l cumpărase dintr-un magazin din Burlington Arcade. Dacă fusese puțin dezamăgită că domnul Van Cleve îi însoțise tot drumul, n-o arătase. La urma urmelor, ar fi fost nepolitic să-l lase singur pe bătrân, iar ea fusese mult prea entuziasmată de gândul plecării din Surrey, cu saloanele sale mohorâte din zilele de duminică și permanenta atmosferă dezaprobatoare.

Deși Alice simțise o oarecare nemulțumire față de modul cum domnul Van Cleve se ținea ca scaiul de ei în timpul zilei, și-o înăbușise și făcuse tot posibilul să afișeze acea încântătoare față pe care se așteptau să o vadă cei doi bărbați. Pe vaporul care îi dusesese de la Southampton la New York, ea și Bennett putuseră măcar să se plimbe singuri pe punte după cină, când tatăl lui se ocupa de documentele legate de afaceri sau stătea de vorbă cu cei de vârsta lui, la masa căpitanului. Brațul puternic al lui Bennett o trăgea spre el, iar ea își ridica mâna stângă, pe care strălucea verigheta de aur, și se minuna de faptul că ea, Alice, *era o femeie măritată*. Și își spunea că, odată ajunși în Kentucky, avea să fie *cu adevărat măritată*, nemaifiind nevoiți să împartă toți trei o cameră, despărțiți doar de o perdea.

– Nu este tocmai trusoul la care mă gândeam, șoptise ea îmbrăcată cu un maieu și niște pantaloni de pijama.

Nu se simțea în largul ei îmbrăcată atât de sumar, mai ales după ce, într-o noapte, domnul Van Cleve, mai mult adormit, confundase perdeaua cușetei lor duble cu ușa de la baie.

Bennett o sărutase pe frunte.

– Oricum, n-ar fi fost în regulă, dat fiind că tata e atât de aproape, rostise el la fel de încet.

Pusese între ei perna lungă („altminteri, s-ar putea să nu fiu în stare să mă controlez“) și, pe întuneric, se ținuseră de mână cu castitate, respirând sonor în vreme ce uriașul vapor vibra sub ei.

Privind retrospectiv, lunga lor călătorie fusese plină de dorință reprimată, de sărutări furate prin spatele bărcilor de salvare, mâinile lui strecurându-se sub jacheta ei albastră păstrată pentru ocazii importante, în vreme ce marea se înălța și cobora sub ei. „O să fie altfel când vom ajunge acasă“, îi

murmura el la ureche, iar ea îi privea chipul frumos sculptat, își îngropa fața la gâtul lui cu miros dulceag și se întreba cât mai putea suporta.

Apoi, după nesfârșita călătorie cu mașina și opririle pe la diverși preoți și reverenzi de pe tot itinerariul din New York până în Kentucky, venise anunțul lui Bennett că nu aveau să locuiască în Lexington, cum presupusese ea, ci într-un orașel aflat la circa o oră distanță de mers cu mașina. Ieșiseră din oraș și merseseră până când șoseaua se îngustase și devenise prăfuită, iar clădirile se zăreau împrăștiate ici-colo pe văi. Ea îl asigurase că era în regulă, ascunzându-și dezamăgirea la vederea străzii principale din Baileyville, cu cele câteva case din cărămidă și străduțe lăturalnice care duceau către nicăieri. Îi plăcea la țară și puteau face vizite la oraș, așa cum mama ei se ducea la restaurantul Simpson's-in-the-Strand din Londra. Făcuse eforturi pentru a rămâne la fel de optimistă când aflase că, cel puțin în primul an, aveau să locuiască împreună cu domnul Van Cleve („Nu-l pot lăsa singur pe tata cât timp o jelește pe mama. În orice caz, nu e momentul. Este a doua cea mai mare casă din oraș și vom avea camera noastră“). Iar când, în cele din urmă, ajunseseră în camera lor, lucrurile o luaseră razna într-un mod pe care ea nu era sigură că avea cuvinte să-l explice.

Strângând din dinți ca atunci când îndurase traiul la școala cu internat și cursele de cai de la club, Alice încercase să se obișnuiască cu viața din orașelul din Kentucky. Era o *mare* schimbare culturală. Dacă se străduia din greu, putea desluși o anumită frumusețe aspră în peisajul acela dominat de un cer înalt, drumuri pustii, lumină schimbătoare și munți împăduriți unde hălăduiau urși sălbatici adevărați. Era impresionată de dimensiunile tuturor lucrurilor, de vastele distanțe care păreau omniprezente, parcă silind-o să-și adapteze toată perspectiva. Dar adevărul era, după cum îi scrisese lui Gideon, că se simțea incapabilă să se adapteze la toate celelalte aspecte.

Viața în imensa casă albă i se părea sufocantă, în ciuda faptului că Annie, menajera aproape mută, o scutea de cea mai mare parte a treburilor din gospodărie. Într-adevăr, casa era una dintre cele mai mari din oraș, însă era ticsită cu mobilier antic masiv, iar fiecare suprafață a acestuia era acoperită cu fotografii ale răposatei doamne Van Cleve sau cu păpuși de porțelan despre care cei doi bărbați comentau că erau preferatele ei, în caz că Alice

încerca să le mute măcar un centimetru. Doamna Van Cleve exercita o influență pioasă și severă asupra casei, ca un giulgiu apăsător.

„Mamei nu i-ar fi plăcut pernele puse așa, nu crezi, Bennett?”

„A, nu, mama avea păreri foarte clare despre decorațiunile din stofă.”

„Mamei îi plăceau foarte mult psalmii brodați. Nu spunea pastorul McIntosh că nu există altă femeie în tot statul Kentucky care să coasă mai fin?”

Constatase că permanenta prezență a domnului Van Cleve era copleșitoare; el decidea ce făceau, ce mâncau, rutina zilelor, și, din câte se pare, nu suporta să se țină departe de ei indiferent ce făceau; chiar dacă ea și Bennett doar ascultau gramofonul în camera lor, el intra neanunțat. „Ascultați muzică, nu? Ar trebui să puneți ceva de Bill Monroe. Nimic nu se compară cu cântecele bătrânului Bill. Hai, băiete, scoate hărmălaia aia de jazz și pune ceva de-al lui Bill.”

Iar dacă apuca să bea un pahar sau două de bourbon, făcea asta într-un mod dur, iar Annie își găsea motive să stea în bucătărie, ca să nu-i dea ocazia să se enerveze și să înceapă a căuta cusururi cinei. Era în doliu, murmură Bennett. Nu puteai să i-o iei în nume de rău că nu voia să se simtă singur.

Descoperise repede că Bennett nu-și contrazicea deloc tatăl. În cele câteva ocazii când intervenise în discuții și spusese pe un ton calm că, de fapt, ea niciodată nu se dăduse în vânt după mușchiul de porc și că, după părerea ei, jazzul era o muzică frumoasă, cei doi bărbați își lăsaseră furculițele pe farfuria și se holbaseră la ea șocați, dezaprobator, de parcă s-ar fi despuiat și ar fi început să danseze pe masă. „De ce trebuie să fii atât de refractară, Alice?” șoptea Bennett în vreme ce tatăl lui se năpustea asupra lui Annie, țipând tot felul de ordine. Pricepuse rapid că era mai sigur să nu-și exprime deloc opiniile.

În afara casei, era ceva mai bine. Oamenii din Baileyville o studiau de la distanță, cu aceeași privire suspicioasă și iscoditoare cu care se uitau la orice era „străin”. Majoritatea celor din oraș erau fermieri a căror viață era limitată la un perimetru de câțiva kilometri și care știau totul unii despre ceilalți. Se pare că existau „străini” la Hoffman Mining, orașelul vecin, care adăpostea vreo cinci sute de familii de mineri venite de pe tot globul, unde domnul Van Cleve era un soi de director. Majoritatea minerilor locuiau în case oferite de companie și frecventau magazinul, școala și centrul medical

deținute tot de companie, iar, având în vedere faptul că cei mai mulți erau prea săraci pentru a avea mijloace de locomoție sau cai, rareori ajungeau în Baileyville.

În fiecare dimineață, domnul Van Cleve și Bennett se duceau la mină cu mașina domnului Van Cleve, iar, la scurt timp după ora cinci sau după lăsarea întinericului, se întorceau acasă. În lipsa lor, Alice trebuia să-și omoare cumva timpul într-o casă care nu era a ei. Încercase să se împrietenească cu Annie, dar femeia, tăcută și agitată cu treburile ei, îi dăduse de înțeles că nu intenționa să stea la taclale. Se oferise să gătească, dar Annie o informase că domnul Van Cleve avea o dietă foarte *strictă* și îi plăcea numai mâncarea sudistă, probabil ghicind că Alice habar nu avea să gătească așa ceva.

Fiecare gospodărie producea hrana pentru uzul propriu. Exista un magazin general, cu saci de făină și zahăr aliniați la ușă și conserve stivuite pe rafturi. Exista un singur restaurant – o construcție din lemn, cu ușă verde și acoperiș din șindrilă, unde erau servite preparate de care ea nu auzise sau care nu-i plăceau, cum ar fi gogonele prăjite, diverse verdețuri și o chestie pe care o numeau biscuit, dar care era o combinație între gălușcă și chiflă. La un moment dat, trecând peste protestele lui Annie, într-un acces temperamental, încercase să facă și ea, dar nu îi ieșiseră moi și pufoși ca ai lui Annie, ci suficient de tari ca să zornăie când cădeau pe o farfurie (era convinsă că Annie fusese piaza rea).

De câteva ori, doamnele din localitate o invitaseră la ceai și încercase să facă conversație cu ele, dar constatase că aveau prea puține în comun, fiind complet nepricepută la făcut cuverturi, activitate care părea a fi principala preocupare locală, și neștiind nimic despre numele vehiculate în bârfele lor, iar fiecare asemenea întrunire care urmase începea obligatoriu cu povestirea despre Alice care oferise la ceaiul ținut de ea „biscuiți” în loc de „fursecuri” (celelalte femei păreau a găsi asta teribil de amuzant).

Până la urmă, găsi că e mai ușor să stea pe patul din dormitorul conjugal și să recitească cele câteva reviste pe care le luase din Anglia sau să-i scrie lui Gideon o altă scrisoare în care să încerce să nu-și dezvăluie nefericirea.

Își dăduse seama că pur și simplu schimbase o închisoare domestică cu alta. În unele zile, se gândea că nu va mai putea suporta încă o seară în care să-l privească pe tatăl lui Bennett citind Biblia („Cuvântul Domnului ar trebui să fie singura stimulare a minții de care să avem nevoie, nu așa

spunea mama?“) pe balansoarul scârțâitor de pe verandă, în timp ce ea ședea în întuneric, nu departe de el, inhalând fumul de la cârpele îmbibate în petrol pe care le ardeau ca să alunge țânțarii și peticindu-i hainele ponosite („Dumnezeu urăște risipa. Pantalonii ăia au doar patru ani – sunt încă trainici“). Alice murmurase în sinea ei că, dacă Dumnezeu ar fi trebuit să stea în penumbră și să cârpească pantalonii cuiva, probabil că și-ar fi cumpărat unii noi de la Arthur J. Harmon's Gentleman's Store, din Lexington, dar se mulțumise să zâmbească în colțul gurii și mijise și mai mult ochii pentru a vedea ce cosea. Bennett, pe de altă parte, avea adesea expresia unui om care fusese păcălit să facă ceva și care nu prea se dumirea ce i se întâmplase.

– Ce naiba-i aia bibliotecă mobilă?

– În Mississippi există una care folosește bărci, se auzi o voce din fundul sălii.

– Ei bine, noi n-o să mergem cu bărci pe pâraiele noastre. Nu sunt destul de adânci și e plin de pietre.

– Eu cred că planul e să folosim cai, interveni doamna Brady.

– Auzi, tu, ce tâmpenie, să se plimbe călare în susul și în josul râului?

Primul transport de cărți venise de la Chicago, iar altele erau pe drum, prin bunăvoința diverselor organizații caritabile. Avea să existe o largă selecție de cărți de ficțiune, de la Mark Twain la Shakespeare, dar și cărți practice, cu rețete, trucuri gospodărești și sfaturi pentru creșterea copiilor. Plus cărți de benzi desenate – veste care îi făcu pe unii dintre copiii prezenți să chiuie de încântare, deși adulții se arătară sceptici. Alice se uită la ceasul mic de la mână și se întrebă când se vor duce să mănânce înghețată. Se gândi că singurul lucru bun la acele întruniri era că nu trebuiau să stea acasă toată seara. Deja era îngrozită de iernile care urmau, când avea să le fie și mai greu să găsească motive de evadare.

– Care bărbat o să aibă vreme să umble călare toată ziua? Noi trebuie să muncim, nu să pierdem timpul cu vizite de curtoazie, ducând ultima ediție din *Ladies' Home Journal*.

Toți râseră pe înfundate.

– Totuși, am auzit că lui Tom Faraday îi place să se uite la lenjeria de damă din *Catalogul Sears*. Cică petrece ore-ntregi la privată.

– Domnule Porteous!

– Nu bărbați, ci femei! se auzi o voce.

Se făcu tăcere.

Alice se răsuci pentru a se uita în spate. O femeie îmbrăcată cu o haină din bumbac bleumarin, ale cărei mâneci erau suflecate, stătea sprijinită de ușă. Purta pantaloni de piele, iar cizmele nu îi erau lustruite. Avea în jur de patruzeci de ani, un chip frumos, nemachiat, iar părul lung și negru îi era legat la spate într-un nod neglijent.

– Femei vor merge călare pentru a duce cărțile.

– Femei?

– Singure? se auzi glasul unui bărbat.

– Ultima dată când m-am uitat, se vede treaba că Dumnezeu le-a dat două mâini și două picioare, exact ca și bărbaților.

Întreaga suflare fu străbătută de un freamăt. Intrigată, Alice o privi cu și mai multă atenție.

– Mulțumesc, Margery. În Harlan County sunt șase femei care fac asta și au pus la punct un sistem care funcționează. Iar noi vom pune pe roate ceva similar aici. Deja există două bibliotecare, iar domnul Guisler a avut marea amabilitate de a ne împrumuta doi cai. Profit de această ocazie ca să-i mulțumesc pentru generozitate.

Se auzi un murmur de uimire și, după cum i se păru lui Alice, de nemulțumire. Doamna Brady îi făcu semn tinerei femei să se apropie.

– Mulți dintre voi o cunosc pe domnișoara O'Hare...

– O, sigur că-i cunoaștem pe cei din familia O'Hare...

– Atunci, știți că în ultimele săptămâni ne-a ajutat să organizăm lucrurile aici. Și o avem printre noi și pe Beth Pinker... Ridică-te, Beth! O fetișcană pistriuată, cu un nas cârn și părul blond-închis se ridică stânjenită, apoi se așeză la loc ... care a început să lucreze cu domnișoara O'Hare. Unul dintre motivele pentru care am convocat această adunare este că avem nevoie de mai multe doamne care să dețină cunoștințe minime de literatură și de organizare a cărților, pentru a putea continua acest extrem de valoros proiect civic.

Domnul Guisler, negustorul de cai, ridică mai întâi mâna, apoi se ridică în picioare cu totul și, după o mică ezitare, vorbi cu siguranță în glas:

– Păi, eu cred că e o idee foarte bună. Mama mea era o cititoare înrăită și eu am oferit clădirea fostei lăptării ca să se organizeze biblioteca în ea. Cred

că toți cetățenii cumsecade de aici ar trebui s-o sprijine. Vă mulțumesc, încheie el și se așază.

Margery O'Hare se sprijini cu spatele de pupitrul din față și privi cu fermitate marea de chipuri. Alice auzi corul de murmure din public și avu impresia că ea era ținta acestora. Remarcă, de asemenea, faptul că lui Margery O'Hare nu părea să-i pese absolut deloc.

– Avem un comitat mare care trebuie acoperit, adăugă doamna Brady. Nu putem face asta doar cu două persoane.

O femeie din primele rânduri strigă:

– De fapt, ce presupune asta? Să fii bibliotecară călare?

– Ei bine, presupune să te deplasezi călare la casele cele mai îndepărtate și să le duci cărți, reviste și ziare celor care nu pot ajunge la bibliotecile din comitat din pricină că sunt bătrâni, bolnavi sau nu au mijloace de locomoție. Își lăsă bărbia în piept pentru a privi pe deasupra lentilelor în formă de semicerc ale ochelarilor. Țin să adaug că aceasta e o modalitate de răspândire a educației, de a duce cunoașterea în locuri unde, din păcate, s-ar putea să lipsească în prezent. După cum am zis, președintele nostru și soția lui se tem că, în această perioadă foarte dificilă pentru țara noastră, este posibil să ne fi pierdut preocuparea pentru cultură din pricina eforturilor de a ne asigura mijloacele de trai. Prin acest proiect sperăm să readucem cunoștințele și învățătura în prim-planul vieții rurale. Este un țel extrem de important și sper să ne unim cu toții forțele pentru a-l atinge.

– Eu nu-mi las femeia să umble călare pe nici un munte, strigă cineva din spate.

– De fapt, ți-e teamă că nu se mai întoarce la tine, Henry Porteous!

Sala fu zguduită de hohote de râs.

– Poți s-o iei pe-a mea. Aș fi mai mult decât fericit dac-ar porni-o călare și nu s-ar mai întoarce niciodată!

Vocea doamnei Brady se ridică iritată.

– Domnilor, vă rog! Le invit pe câteva dintre doamnele prezente aici să dea dovadă de spirit civic și să se înscrie în acest proiect. WPA va asigura caii și cărțile, iar tot ce vi se va cere va fi să alocați cel puțin patru zile pe săptămână livrării lor. Uneori, va trebui să plecați în zori, iar alteori, să călăriți până la lăsarea întunerului, având în vedere topografia frumosului nostru comitat, dar eu cred că veți avea satisfacții uriașe ducând cunoașterea în cele mai îndepărtate case ale comunității noastre.

– Atunci, de ce nu faci dumneata asta? se auzi o voce din spate.

Ea privi chipurile din sală.

– M-aș oferi să fac asta, dar, după cum mulți dintre voi știu, am probleme cu șoldurile. Doctorul Garnett m-a avertizat că, dacă voi călări pe distanțe lungi, voi avea parte de suferințe și mai mari. Ideal ar fi să găsim voluntare printre doamnele mai tinere.

– E primejdios ca o doamnă tânără să umble singură. Io mă-mpotrivesc.

– Și nici nu se cuvine. Femeile trebuie să se îngrijească de casă, nu să facă pe curierii. Ce mai urmează – să lucreze în mină? Să șofeze camioanele cu lemne?

– Domnule Simmonds, dacă dumneata nu vezi uriașa diferență dintre un camion cu lemne și o ediție din *A douăsprezecea noapte*, atunci Dumnezeu să ajute economia Kentucky-ului, pentru că nu știu unde-o să ajungem.

– Familiile ar trebui să citească Biblia. Nimic altceva. Și, oricum, cine o să supravegheze ce bagă în chestiile alea? Știți cum sunt cei din Nord. S-ar putea să răspândească tot felul de idei proaste.

– Sunt cărți, domnule Simmonds! Precum cele de pe care ai învățat când erai copil. Totuși, din câte-mi amintesc, erai mult mai interesat să tragi fetițele de cozi decât să citești.

Lumea izbucni în râs.

Nimeni nu se clinti. O femeie se uită la soțul ei, dar acesta clătină ușor din cap, iar ea coborî privirea în pământ.

Doamna Brady ridică mâna.

– A, am uitat să precizez că activitatea aceasta va fi remunerată. În această regiune, cu douăzeci și opt de dolari pe lună. Așadar, cine ar vrea să se înscrie?

În sală se auziră murmure.

– Eu nu pot, rosti o femeie cu părul roșu prins într-un coc extravagant. Am patru copii sub cinci ani.

– Eu pur și simplu nu pricep de ce Guvernul irosește banii încasați cu greu din taxe pentru a trimite cărți unor oameni care nici măcar nu știu să citească, zise Fălcosul. Jumătate din ei nici măcar nu se duc la biserică.

Vocea doamnei Brady căpătă o notă ușor disperată.

– O lună de probă. Haideți, doamnelor, nu pot să mă duc la doamna Nofcier și să-i spun că nimeni din Baileyville nu se înhamă la acest proiect!

Nimeni nu vorbi. Tăcerea se prelungi și deveni stânjenitoare. În stânga lui Alice, o albină se lovi alene de fereastră. Oamenii începură să se foiască pe scaune. Doamna Brady îi privea neclintită pe membrii congregației.

– Haideți să nu avem încă un incident precum cel de la strângerea de fonduri pentru orfani! Haideți să arătăm Kentucky-ului că avem simț civic!

Alice remarcă faptul că numeroase perechi de pantofi părăură a solicita o atenție imediată.

– Nimeni? Serios? Ei bine... atunci, Izzy va fi prima.

Nu fu greu de ghicit cine era Izzy. O fată mărunțică, cu o formă aproape sferică și pe jumătate ascunsă în publicul numeros, își duse îngrozită mâinile la gură. Alice mai degrabă văzu decât auzi protestul articulat de gura fetei:

– Mamă!

– Iat-o pe prima noastră voluntară! Fetei mele nu-i va fi teamă să-și facă datoria față de țară, nu-i așa, Izzy? Altcineva?

Tăcere.

– Nici măcar una dintre voi? Nu credeți că învățătura este importantă? Nu credeți că este importantă încurajarea familiilor mai puțin norocoase să capete ceva educație și cunoștințe? Se încruntă la cei din sală. Ei bine, nu acesta e răspunsul la care m-am așteptat!

– Mă ofer eu! sparse Alice tăcerea.

– Poftim? rosti doamna Brady.

– Mă ofer eu.

Doamna Brady își îngustă ochii și își puse palma streășină deasupra lor.

– Doamna Van Cleve?

– Da, eu sunt. Alice.

– Nu poți face asta, șuieră Bennett la urechea ei.

Alice se aplecă în față.

– Bennett, soțul meu, tocmai îmi spune că el crede cu tărie în importanța datoriei civice, la fel cum credea și iubita lui mamă, așa că așa fi încântată să mă ofer voluntară.

Simți furnicături pe piele atunci când toate privirile fură ațintite asupra ei.

Doamna Brady făcu vânt cu evantaiul cu ceva mai multă vigoare.

– Dar, draga mea, nu cunoști drumurile de-aici. Nu cred c-ar fi foarte înțelept.

– Da, șuieră Bennett, nu știi să te descurci.

– I le arăt eu. Margery O’Hare încuviință din cap spre Alice. O s-o însoțesc călare pe trasee vreme de o săptămână sau două. Până le învață, am putea să-i dăm adresele cele mai apropiate.

– Alice, eu... șopti Bennett.

– Știi să călărești?

– De când aveam patru ani.

Doamna Brady își înalță capul cu satisfacție.

– Foarte bine, domnișoară O’Hare. Te-ai mai făcut cu încă două bibliotecare.

– E un început.

Îi zâmbi lui Alice, care îi întoarse zâmbetul la rândul ei, înainte de a-și da seama ce face.

– Ei bine, eu sunt de părere că nu e deloc o idee bună, zise George Simmonds. Iar mâine, îi voi scrie guvernatorului Hatch despre asta. Eu consider că Biblia este singura lectură de care are nevoie tineretul. Cred că să trimiți femeile de capul lor pe drumuri e rețeta dezastrului. Iar din această idee proastă, fie că-i a Primei Doamne sau nu, nu văd să se iște altceva în afară de gânduri păcătoase și purtări nărvite. Bună ziua, doamna Brady!

– Bună ziua, domnule Simmonds!

Oamenii începură să se ridice anevoie de pe scaune, părând ușurați că totul se terminase, că se puteau întoarce la casele și la treburile lor.

– Ne vedem luni dimineață, la bibliotecă, preciză Margery O’Hare când ieșiră în lumina soarelui. Întinse mâna și o strânse pe a lui Alice. Poți să-mi zici Marge.

Privi cerul, își puse pe cap o pălărie de piele cu boruri largi și porni hotărâtă spre un catâr mare, care o întâmpină cu entuziasmul cuiva luat prin surprindere de întâlnirea întâmplătoare cu un vechi prieten.

Bennett se uită în urma ei.

– Doamnă Van Cleve, habar n-am ce crezi că faci!

Fu nevoie ca el să repete de două ori aceste cuvinte înainte ca ea să-și amintească faptul că acela era noul ei nume.

Capitolul 2

Baileyville nu se distingea cu nimic de celelalte orășele din Appalachia⁵ de Sud. Cuibărit între două culmi, avea două străzi principale pe care se aflau case din cărămidă și lemn, într-o combinație aiuritoare, formând un „V”; de aici, se desprindeau nenumărate drumuri și poteci șerpuite, ce duceau spre văi îndepărtate și cabane cocoțate pe creste împădurite. În mod tradițional, casele de pe albia pârâului erau locuite de oameni mai respectabili – era mai ușor să-ți câștigi traiul în mod legal la șes și să te ascunzi în sălbăticia muntelui –, dar, după primii ani ai secolului și încheierea crizei economice, din pricina afluxului de mineri și de supraveghetori, precum și a subțirilor schimbări în demografia micii urbe și în întreg comitatul nu mai era posibil să judeci oamenii doar după locul unde își aveau casa.

Biblioteca pe care din Baileyville urma să aibă sediul în ultima casă din lemn de pe Split Creek, care era ultima stradă la dreapta din Strada Principală, unde locuiau funcționari, proprietari de prăvălii, precum și oameni care își câștigau traiul făcând comerț cu ce găseau sau creșteau. Construită direct pe pământ, spre deosebire de numeroasele clădiri din vale înălțate pe piloni, pentru a fi ferite de inundațiile de primăvară, și adăpostită la umbra unui stejar uriaș din stânga ei, casa măsoara 23 × 18 metri; din față, se intra urcând câteva trepte șubrede, iar din spate, pe o ușă lată, aceea fiind cândva intrarea vacilor.

– Va fi un mod de a-i cunoaște pe toți cei din oraș, le spusese ea celor doi bărbați la micul dejun, când Bennett pusese iarăși la îndoială înțelepciunea soției lui. Asta ți-ai dorit, nu-i așa? Plus că n-o să mai fiu toată ziua sub papucul lui Annie. Constatase faptul că, dacă vorbea cu accent exagerat, le venea mai greu să o contrazică. În ultimele săptămâni, ajunsese să capete de-a dreptul un ton regal. Ca să nu mai spun că voi putea să îmi dau seama cine are nevoie de susținere religioasă.

– Are dreptate, zisese domnul Van Cleve scoțând din colțul gurii un zgârci de la șuncă și punându-l cu grijă pe marginea farfuriei. Ar putea face asta până vor apărea copiii.

Alice și soțul ei evită să se uite unul la altul.

– Da, rosti ea în vreme ce Annie turna încă un rând de cafele. Doar... până... apar copiii.

Când Alice se apropie de clădirea cu un singur nivel, stârnind cu cizmele ei praful de pe drum, auzi bocănituri de ciocan din interior. Deasupra ușii, un panou proaspăt vopsit anunța: „Biblioteca pe cai WPA, SUA“.

– Bună ziua... rosti ea băgând capul pe ușă. Aici este noua bibliotecă?

Un bărbat înalt, îmbrăcat în salopetă și într-o cămașă în carouri se răsuci spre ea, având în gură un mănunchi de cuie. Încuviință din cap, apoi ridică ciocanul și își continuă lucrul la raftul din lemn. În vreme ce Alice urca atentă treptele de la intrare, el lăsă cuiele să-i cadă în mâna stângă și i-o întinse pe cealaltă. Domnul Van Cleve băuse cam mult cu o seară înainte și se trezise cu fața la cearșaf, hotărât să găsească pricină pentru orice. Chiar și pentru respirație. Așa că se strecurase nevăzută, își pusese nădragii și se trezise cântând de una singură pe drumul până la bibliotecă, bucuroasă că avea unde să plece de acasă.

Se dădu câțiva pași în spate, încercând să se uite înăuntru și, chiar în acele momente, auzi mormăitul unui motor și un alt zgomot, mai ciudat, pe care nu-l putea recunoaște. Se întoarse și văzu camionul, al cărui șofer avea o expresie șocată întipărită pe față:

– Ho, ai grijă!

Alice se răsuci exact în momentul când un cal fără călăreț se îndrepta în galop pe drumeagul îngust care ducea spre ea, cu scările fluturând și frâiele încurcate printre picioarele subțiri. Camionul coti brusc ca să-l evite, dar calul se cabră și se împiedică, aruncând-o pe Alice în praful drumului.

Ca prin vis sesiză niște picioare îmbrăcate în salopetă care alergau pe lângă ea, apoi auzi un claxon și zgomot de copite. „Ho, băiete! Ho, stai așa.“

– Au.

Își masă cotul, simțind că-i vâjâie capul din cauza loviturii. Când se ridică în sfârșit, observă că la câțiva metri de ea era un bărbat care ținea hățurile calului și îl mângâia pe gât, încercând să-l liniștească. Avea ochii holbați și i se vedeau venele pe gât, ieșite în evidență ca pe o hartă.

– Prostovanul ăla! O tânără alerga pe drum spre ei. Bătrânul Vance a claxonat special ca să mă dea la o parte din drum.

– Te simți bine? Ai căzut destul de urât.

O mână se întinse și o ajută pe Alice să se ridice în picioare. Clipind, îl privi pe posesorul mâinii, un bărbat înalt, îmbrăcat în salopetă și o cămașă în carouri, care se uita cu compasiune la ea. În colțul gurii avea un cui, pe care îl scupă în palmă și îl puse în buzunar, înainte să-i întindă mâna.

- Frederick Guisler.
- Alice Van Cleve.
- Mireasa din Anglia.

Palma lui era aspră.

Apăru între timp și Beth Pinker, gâfâind, și, cu un geamăt, îi luă frâiele din mână lui Frederick Guisler.

- Scooter, n-ai minte nici cât o găină!

Bărbatul se întoarse spre ea.

- Beth. Ți-am mai zis asta, nu-i loc să galopezi pe aici cu un pur-sânge! Îl întărată. Primele douăzeci de minute trebuie să meargă la pas și pe urmă o să fie în regulă toată ziua.

- Cine are timp să meargă la pas? Trebuie să ajung la prânz la Paint Lick. Fir-ar, mi-a găurit nădragii cei buni. Beth trase calul către treaptă, încă bombănind, apoi se întoarse brusc. A, tu ești fata cea nouă? Marge a zis că vine și ea.

- Mulțumesc.

Alice își ridică palma și începu să pigulească pietricelele lipite de ea. Privi apoi cum Beth își verifică desagi, înjură din nou, întoarse calul și plecă la trap pe drum în sus.

Frederick Guisler se răsuci spre Alice, clătinând din cap.

- Ești sigură că e totul în regulă? Dacă vrei niște apă, îți pot aduce.

Alice încercă să pară nonșalantă, de parcă nu i-ar fi pulsat durerea în cot și n-ar fi sesizat că avea un strat de țărână deasupra buzei.

- Sunt bine, mulțumesc. O să aștept colo pe treaptă.

- Pe prispă? se miră el cu un rânjet.

- Da, răspunse ea, întrebându-se de ce o tachina bărbatul.

Frederick Guisler o lăsă în pace. Pe peretele din spate, monta rafturi din scânduri de brad neșlefuite, iar lângă alt perete zăceau cutii cu cărți care așteptau să fie puse la locul lor. Lucrările pe un perete erau deja încheiate, rafturile fiind pline cu diverse cărți îngrijit etichetate, iar un teanc din colț stătea mărturie pentru faptul că unele fuseseră deja returnate. Spre deosebire de casa parohială, micuța clădire lăsa impresia că avea un rost, că era pe cale să devină utilă. Alice nu crezuse niciodată că avea înclinații spre literatură, dar în clipa aceea descoperi că îi plăcea foarte mult să citească.

Pe când se așeză pe treaptă, două femei trecură pe partea opusă a străzii, ambele în rochii din bumbac creponat și cu pălării care să le ferească tenul

de arsuri solare. Se uitară la ea, apoi își apropiară capetele și șușotiră ceva. Alice zâmbi și ridică mâna în semn de salut – toți cei de prin partea locului aveau tendința de a se saluta între ei –, însă femeile se încruntară și își abătură privirile în altă parte. Alice suspină, dându-și seama că, probabil, erau prietene cu Peggy Foreman. Uneori, se gândea că ar fi bine să-și atârne de gât o pancartă pe care să scrie: „Nu, n-am știut că avea o iubită“.

– Fred zice că ai luat o trântă chiar înainte să începi să călărești. Asta da, realizare!

Alice ridică privirea și o văzu pe Margery O’Hare. Stătea în șaua unui cal mare și urât, cu urechi exagerat de lungi și ducea de căpăstru un ponei mai mic, maro cu alb.

– Mda, păi...

– Ai călărit vreodată un catâr?

– Ăsta-i catâr?

– Desigur. Dar nu-i spune. El se crede armăsar arab. Margery o privi cu ochi mijiți pe sub borul larg al pălăriei. Fred s-a gândit s-o încerci pe bălțata asta mică, Spirit. E năbădăioasă, dar are pasul la fel de sigur precum Charley al meu și nu se oprește aiurea. Cealaltă fată nu mai vine.

Alice se ridică și mângâie cu blândețe botul alb al micuței iepe. Animalul închise ochii. Genele îi erau pe jumătate albe, pe jumătate castanii și emana un miros dulceag, de iarbă proaspătă, iar Alice se simți imediat purtată înapoi pe aripile timpului, în verile pe care și le petrecea călărind pe domeniul din Sussex al bunicii ei, după ce împlinise paisprezece ani și era liberă să lipsească de acasă chiar și o zi întreagă, în loc să i se atragă permanent atenția asupra bunelor maniere.

„Alice, ești prea impulsivă.“

Vocea lui Margery îi alungă acele gânduri. Se aplecă și adulmecă părul fin ca de bebeluș din urechile iepei.

– Ai de gând să faci dragoste cu ea? Sau te urci în șa și plecăm?

– Acum? rosti Alice.

– Aștepti permisiunea doamnei Roosevelt? Haide, avem cale lungă de bătut!

Fără să aștepte, întoarse catârul, iar Alice trebui să dea zor să încalece, deoarece călușul bălțat pornise deja după ea.

În prima jumătate de oră, Margery fu zgârcită la vorbă, iar Alice călări tăcută în spatele ei, încercând să se obișnuiască cu stilul foarte diferit de călărie pe șaua „western“. Margery nu își ținea spinarea țeapănă, călcâiele coborâte și bărbia ridicată, precum fetele cu care călărise ea în Anglia, ci stătea relaxată și se legăna ca un copăcel în timp ce conducea catârul și îl făcea să schimbe direcția, să urce și să coboare, preluând fiecare mișcare a picioarelor solide ale catârului. Vorbi cu el mai mult decât cu Alice, strunindu-l sau cântându-i, din când în când răsucindu-se în șaua la 180 de grade și strigând, de parcă tocmai și-ar fi amintit că avea companie:

– Te descurci?

– De minune! îi răspundea Alice, încercând să nu se clatine când micul catâr încerca să se întoarcă și să o ia la goană spre oraș.

– A, doar te testează, rosti Margery după ce Alice scoase un țipăt. După ce-o faci să priceapă că tu ești șefa, va fi dulce ca melasa.

Alice, care simțea iapa crispându-se supărată sub ea, nu era foarte convinsă de asta, dar nu dorea să se plângă de nimic, ca nu cumva Margery să decidă că nu era capabilă de slujba aceea. Străbătura călare orașelul, trecând pe lângă grădini cultivate cu porumb, roșii și verdețuri, Margery atingându-și borul pălăriei pentru a-i saluta pe cei câțiva trecători întâlniți în cale. Iapa și catârul fornăiră și se traseră puțin îndărăt când un uriaș camion cu lemne trecu pe lângă ei, dar apoi se pomeniră brusc în afara orașului și începură să urce pe o potecă îngustă și abruptă. Când cărarea se lărgi, Margery își struni puțin catârul pentru a putea călări alături de Alice.

– Așadar, tu ești fata din Anglia.

Pronunțase „Aaanglia“.

– Da. Alice se aplecă pentru a se feri de o creangă ce atârna din copac. Ai fost vreodată acolo?

Margery nu se întoarse spre ea, așa că Alice trebui să facă un efort pentru a o auzi.

– N-am fost niciodată mai departe spre est de Lewisburg. Acolo locuia sora mea.

– Unde s-a mutat?

– A murit.

Margery întinse mâna ca să rupă o surcea și a o curăța de frunze, lăsând frâul pe grumazul catârului.

– O, îmi pare rău! Mai ai și alte rude?

- Am avut. O soră și cinci frați. Dar acum, am rămas doar eu.
- Locuiești în Baileyville?
- La mică distanță. În casa în care m-am născut.
- Ai trăit mereu într-un singur loc?
- Da.
- Nu ești curioasă?
- În legătură cu ce?

Alice ridică din umeri.

- Nu știu. Cum ar fi să te duci în alte părți?
- De ce? E mai bine în locul de unde vii tu?

Lui Alice îi veni ră imediat în minte liniștea apăsătoare din sufrageria părinților ei, scârțâitul domol al porții din față, tatăl ei, lustruindu-și mașina și fluierând printre dinți în fiecare duminică dimineață, aranjatul meticulos al furculițelor pentru pește și al lingurilor pe fața de masă de duminică, ce fusese călcată la fel de meticulos. Privi nesfârșita pășune verde ce se întindea de o parte și de alta și uriașii munți care se înălțau lângă ele. Deasupra, un vultur se rotea pe pustiul cer azuriu.

- Probabil că nu.

Margery încetini pentru ca Alice să ajungă în dreptul ei.

- Aici, am tot ce-mi trebuie. Fac orice poftesc, iar în general, oamenii mă lasă în pace. Se aplecă și mângâie grumazul catârului. Îmi place așa.

Alice percepu ușoara reținere din cuvintele ei, dar nu spuse nimic. Parcurseră în tăcere următorii patru kilometri; Alice simțea că șaua o jenează pe interiorul genunchilor, iar căldura de peste zi începea să o toropească. Margery îi făcu semn că o vor lua la stânga printr-o poiană.

- Ei bine, aici o să grăbim pasul. Ar fi cazul să te ții bine în șa, nu de alta, dar iapa o să-ncerce iarăși să se-ntoarcă.

Alice își simți căluțul țâșnind sub ea și porni ră într-un galop ușor pe o lungă potecă stâncoasă, care, treptat, deveni tot mai umbrită, până ajunseră pe munte, animalele întinzându-și gâtul și coborându-și boturile din pricina efortului de a urca printre copaci, pe poteca abruptă plină de pietre. Alice trase în piept aerul răcoros, încărcat cu mireasma dulceagă și jilavă a pădurii; în fața lor, poteca era împetrișată de razele de lumină care reușeau să răzbată prin coroanele copacilor care formau o boltă asemănătoare cu cea a unei catedrale și din care răsunau trilarile păsărilor. Se aplecă pe grumazul catârului când acesta o luă la fugă și, brusc, se simți fericită. Era o

senzație copleșitoare, ca și cum o persoană fără un picior s-ar pomeni deodată că se poate folosi de el.

– Asta e ruta nord-estică. Totuși, ar fi înțelept s-o împărțim în opt.

– Dumnezeuule, e superb! se minună Alice.

Alice privi uriașele stânci nisipii, care păreau să răsară de niciunde, formând adăposturi naturale. Pretutindeni în jur, bolovanii uriași arătau ca niște ciuperci enorme care își protejau vietățile de restul jivinelor de pe munte. Acolo sus, era departe de oraș, de Bennett și de tatăl lui. Se simțea de parcă ar fi ajuns pe o cu totul altă planetă, unde gravitația nu funcționa după aceleași legități. Deveni brusc conștientă de cântecul greierilor din iarbă, de zborul tăcut al păsărilor care se roteau deasupra, de foșnetul slab scos de cozile celor două animale de povară care alungau muștele de pe crupe.

Margery își duse catârul sub o stâncă și îi făcu semn lui Alice s-o urmeze.

– Uită-te acolo! Vezi groapa aia?

– Cred că da.

– E o gaură de mălai. Știi ce-i aia o gaură de mălai?

Alice clătină din cap.

– În ea, indienii își macină porumbul. Dacă te uiți cu atenție, o să vezi două adâncituri în piatră – ăla-i locul unde șeful de trib obișnuia să-și odihnească fundul în timp ce femeile munceau.

Alice își simți obrajii îmbujorându-i-se din pricina limbajului grosolan și își înăbuși un zâmbet. Privi copacii din jur, iar starea de relaxare i se risipi brusc.

– Mai... mai sunt indieni pe-aici?

Margery o privi câteva clipe, pe sub borul larg al pălăriei.

– Cred că ești în siguranță, doamnă Van Cleve. La ora asta, în general, iau prânzul.

Se opriră pentru a-și mânca sendvișurile la adăpostul unui pod de cale ferată, apoi călăriră prin munți toată după-amiaza. Cărările șerpuiau și coteau la 180 de grade, așa că Alice nu putea fi sigură unde fuseseră și încotro se îndreptau. Iar din pricina arborilor înalți, cu coroane imense și dese, era dificil să-ți dai seama încotro era nordul. O întrebă pe Margery unde se puteau opri pentru a se ușura, iar Margery, după o clipă, făcu semn către împrejurimi.

– Sunt o grămadă de copaci. Alege unul.

Margery mai vorbea din când în când, scurt și la obiect, mai cu seamă despre cine era mort și cine nu. Îi povesti că avea un strămoș cherokee.

– Străbunicul s-a însurat cu o femeie cherokee. Eu am păr de cherokee și nasul drept. Toți cei din familia mea au avut pielea puțin măslinie, cu toate că verișoara mea s-a născut albinoasă.

– Dumnezeu! Și cum arată acum?

– N-a depășit vârsta de doi ani. A fost mușcată de un șarpe-mocasin. Toată lumea a crezut că era doar țâfnoasă, pân-au văzut urmele mușcăturii. Desigur, era deja prea târziu. A, trebuie să fii atentă la șerpi! Știi ceva despre șerpi?

Alice clătină din cap. Margery clipi de parcă i se părea inimaginabil ca un om să nu aibă nici un fel de cunoștințe despre șerpi.

– Ei bine, cei veninoși au în general capul ca o lopată, știi? Totuși, cel mai bine ar fi să te ferești de toți, până ajungi să-i recunoști.

În timpul urcușului dinspre pârâu, Margery descăleca periodic și lega o sfoară roșie de trunchiul câte unui copac, folosindu-se de un briceag pentru a o tăia sau rupând-o cu dinții. Îi spusese lui Alice că în felul acesta va recunoaște drumul la întoarcere.

– Vezi casa bătrânului Muller, acolo, în stânga? Vezi fumul de lemne? Acolo stau el, soția lui și cei patru copii. Ea nu știe să citească, dar copilul cel mare știe și o va învăța. O să trecem pe-acolo mai târziu, ca să te prezinți. Lui Muller nu-i place ideea ca ei să învețe prea multe, dar e la mină din zori până-n seară, așa că le duc cărți.

– Nu se supără?

– Nu știe. Vine acasă, își dă jos țărâna de pe el, mănâncă ce-a gătit nevastă-sa și doarme până-n zori. Munca în mină e grea, iar oamenii ajung acasă epuizați. În plus, ea ține cărțile în cufărul cu rochii, iar el nu se uită acolo.

Din câte se pare, Margery se ocupa singură de bibliotecă de câteva săptămâni. Trecură pe lângă niște căsuțe îngrijite, înălțate pe piloni, pe lângă niște căbănuțe dărăpănate, cu acoperișuri de șindrilă, care păreau că vor fi spulberate de prima pală de vânt mai puternic, pe lângă colibe în fața cărora erau așezate mici tarabe cu fructe, iar de fiecare dată, Margery îi povestea câte ceva despre locatarii acestora, cine erau, dacă știa să citească, care era cel mai potrivit mod de a le oferi de citit și ce case trebuia să evite. În general, pe cei care produceau ilegal alcool, cei care amenajaseră

distilierii clandestine prin șoproanele din pădure. Cei care făceau alcool erau capabili să te împuște dacă le descopereai distileria, dar nici în preajma celor care îl consumau nu erai în siguranță. Știa, se pare, totul despre oricine și fiecare informație o dădea pe același ton egal, fără a judeca pe nimeni. „Acolo stă Bob Gillman, care și-a pierdut un braț într-un utilaj de la o fabrică din Detroit și s-a întors să stea cu tatăl lui.“ „Aia e casa doamnei Coghlan – soțul ei o rupea în bătaie până când a venit acasă cherchelit bine, iar ea l-a cusut în așternut și l-a bătut cu bătătorul de covoare până când el a promis că n-o s-o mai lovească niciodată.“ „Aici au explodat două distilierii, iar bubuitura s-a auzit în două comitate. Familia Campbell încă îi învinovățește pe cei din familia Mackenzie, iar uneori, când se îmbată strașnic, trag cu pușca spre casa lor.“

– Nu ți-e frică niciodată? întrebă Alice.

– De ce să-mi fie frică?

– Să umbli singură pe munte. Din câte-ai spus, se poate întâmpla orice.

Margery se uită la ea ca și cum acel gând nu i-ar fi trecut niciodată prin cap.

– Călăresc prin acești munți de dinainte de a ști să merg în picioare. Sunt în stare să-mi apăr pielea.

Probabil că Alice se arată sceptică.

– Nu-i greu. Știi cum este când se adună mai multe animale la o adăpătoare?

– Nu, chiar nu știu. Prin Surrey nu prea sunt adăpători.

– Dacă te duci în Africa, vezi un elefant că se adapă lângă un leu lângă care se adapă un hipopotam lângă care se adapă o gazelă. Nici unul dintre animale nu îl deranjează pe celălalt. Știi de ce?

– Nu.

– Pentru că își citesc intențiile unul altuia. Bătrâna gazelă vede că leul e relaxat și că tot ce vrea e să bea apă. Iar hipopotamul n-are treabă cu nimeni, așa că toată lumea trăiește și îi lasă și pe ceilalți să trăiască. Dar dacă toate aceste animale se află în savană, la asfințit, iar bătrânul leu umblă după pradă cu o licărire în ochi, gazelele știu că trebuie s-o rupă la fugă și asta fac.

– Ăăă... nu prea înțeleg. Sunt și lei pe-aici, nu numai șerpi?

– Trebuie să le citești intențiile oamenilor, Alice. În timp ce călărești, vezi pe cineva în depărtare, un miner, bunăoară, care se îndreaptă spre casă, și

îți dai seama după mersul omului că-i obosit și tot ce-și dorește e s-ajungă acasă, să mănânce și să se culce. Dar dacă îl vezi pe același miner într-o după-amiază de vineri, în fața unei crâșme, cu o sticlă de bourbon pe jumătate goală în mână și aruncându-ți ocheadă? Știi că trebuie să te ferești din calea lui, nu-i așa?

Călăriră în tăcere un scurt răstimp.

– Așadar... Margery?

– Da?

– Dacă niciodată n-ai fost mai departe spre est de – cum îi spunea? – Lewisburg? Cum se face că știi atât de multe despre animalele din Africa?

Margery își struni catârul și se răsuci spre ea.

– Chiar mă întrebi așa ceva?

Alice se holbă la ea.

– Și vrei să te fac bibliotecară?

Fu prima dată când o văzu pe Margery râzând. Râsul ei semăna cu un țipăt de bufniță, și încă râdea pe când ajunseră la jumătatea drumului de întoarcere în Salt Lick.

– Cum a fost ziua de azi?

– Minunată, mulțumesc!

Nu dorea să spună că fundul și partea interioară a pulpelor picioarelor o dureau atât de rău, încât aproape că țipase când se așezase pe vasul de toaletă. Nici să vorbească despre micuțele cabane pe lângă care trecuseră și în care văzuse pereți tapetați cu ziare, al căror rost era, după explicațiile lui Margery, să împiedice vântul să intre iarna în casă. Avea nevoie de timp pentru a reflecta la întinderea ținutului prin care umblase, la sentimentele pe care i le stârnise deplasarea pe o cărare foarte abruptă, faptul că fusese cu adevărat în sălbăticie pentru prima dată în viața ei. Se gândi că ar fi bine să nu pomenească de bătrânul știrb care le aruncase ocări de pe marginea drumului și nici de tânăra mamă, sleită de puteri, în jurul căreia alergau patru copilași goi pușcă. Dar, în ansamblu, ziua fusese extraordinară, un câștig foarte prețios, astfel că nu dorea să împărtășească nici o impresie cu vreunul din cei doi bărbați.

– Am auzit bine că era vorba să pleci călare împreună cu Margery O'Hare, așa-i?

Domnul Van Cleve sorbi din băutura lui.

– Da. Și cu Isabelle Brady.

Nu menționează faptul că Isabelle nu își făcuse apariția.

– Ar fi bine să te ferești de fata aia, O’Hare. E o pacoste.

– Cum adică e o pacoste?

Surprinse privirea fulgerătoare a lui Bennett, care îi dădea de înțeles să nu spună nimic. Domnul Van Cleve își îndreptă furculița spre ea.

– Ascultă ce-ți zic, Alice! Margery O’Hare provine dintr-o familie proastă. Frank O’Hare a fost cel mai mare ticălos de aici până-n Tennessee. Ești prea nouă pe-aici ca să înțelegi ce înseamnă asta. O, sigur, s-o da ea mare iubitoare de cărți și de cauze nobile, dar, dincolo de asta, e la fel, cu nimic mai bună decât ceilalți din familie. Pe-aici, nu există nici o doamnă cuviincioasă care să ia ceaiul cu ea.

Alice încercă să și-o imagineze pe Margery O’Hare interesată să ia ceaiul cu vreo doamnă. Luă coșul cu pâine de mălai și își puse o felie pe farfurie, înainte de a-l pasa mai departe. Își dădu seama că, în ciuda căldurii sufocante, îi era o foame de lup.

– Vă rog, nu vă faceți griji! Doar îmi arată unde să distribui cărțile.

– Eu ți-am atras atenția! Fă bine și nu sta prea mult în preajma ei. Nu e de dorit să te pricopsești cu năravurile ei. Luă două felii de pâine, băgă jumătate din una direct în gură și o mestecă preț de un minut cu gura deschisă, ceea ce o făcu pe Alice să tresară și să se uite în altă parte. Și, oricum, ce cărți sunt alea?

Alice ridică din umeri.

– Doar... cărți. De Mark Twain, de Louisa May Alcott, și mai sunt și niște povestiri cu cowboy și cărți cu sfaturi pentru gospodărie și rețete, chestii de genul ăsta.

Domnul Van Cleve clătină din cap.

– Jumătate din oamenii de pe munte habar n-au să buchisească. Nu-mi dau seama la ce le trebuie cărți. Bătrânul Henry Porteous crede că e pierdere de vreme și bani din taxe irosiți aiurea, iar eu, trebuie să zic, înclin să fiu de acord cu el. Și, repet, orice treabă în care își bagă Margery O’Hare coada sigur e ceva rău.

Alice avu impulsul de a-i sări în apărare lui Margery, dar soțul ei o strânse ferm de mână pe sub masă, avertizând-o că nu era oportun.

– Nu știi, zău! Domnul Van Cleve își șterse o dâră de sos rămasă în colțul gurii. Sunt foarte sigur că soția mea n-ar fi aprobat așa ceva.

– Dar Bennett mi-a zis că ea credea în actele caritabile, interveni Alice.
Domnul Van Cleve o privi peste masă.

– Da, credea. Era o femeie foarte evlavioasă.

– Ei bine, spuse Alice după o clipă, eu cred că, dacă putem încuraja familiile pioase spre lectură, le putem încuraja să aleagă Biblia, iar asta nu poate să facă decât bine pentru toată lumea. Zâmbi larg și suav către el. Domnule Van Cleve, vă puteți imagina că toate acele familii vor izbuti în cele din urmă să priceapă cuvântul Domnului datorită faptului că vor avea posibilitatea să citească Biblia așa cum se cuvine? N-ar fi un lucru minunat? Sunt sigură că soția dumneavoastră n-ar fi făcut decât să încurajeze o asemenea inițiativă.

Urmă o tăcere lungă.

– Ei bine, da. Lucrurile pot fi privite și așa, zise domnul Van Cleve. S-ar putea să ai dreptate.

Încuviință din cap în semn că subiectul era încheiat, cel puțin pentru moment. Alice își văzu soțul răsuflând ușurat și își dori să nu-l urască pentru asta.

În trei zile, Alice își dăduse repede seama că, indiferent din ce fel de familie provenea, o prefera pe Margery O'Hare aproape oricărei alte persoane din Kentucky. Margery nu trâncănea verzi și uscate. Nu o interesau absolut deloc bârfele, cu perdea sau fără, care reprezentau deliciul nesfârșitelor ceaiuri și întâlniri de făcut pături pe care le organizau doamnele și la care Alice participase până atunci. Nu o interesau nici aspectul lui Alice, nici ceea ce gândea, nici trecutul ei; pentru prima dată, Alice putea să-și vadă de viață fără a se neliniști la gândul „dacă se află?”. Margery se ducea oriunde voia și spunea orice gândea, vorbea pe șleau, fără politețuri exagerate, pe care toți ceilalți le găseau extrem de utile.

„O, asta-i moda englezească? Ce interesant! Iar domnul Van Cleve Junior este de acord ca soția lui să călătorească singură prin munți, nu-i așa? Dumnezeule! Ei bine, probabil că îl convingi să deprindă obiceiurile din Anglia. E foarte... modern.“

Alice constată cu surprindere că Margery se purta *ca un bărbat*.

La acest gând extraordinar, se pomeni că o studiază pe femeie de la distanță, încercând să-și dea seama cum ajunsese la un asemenea grad de

libertate. Dar încă nu era suficient de curajoasă – sau poate că englezoaica din ea o făcea să fie rezervată – pentru a o întreba.

Alice ajungea la bibliotecă la scurt timp după ora șapte dimineața, când roua din iarbă încă nu se uscaseră, după ce refuza oferta lui Bennett de a o duce cu mașina, lăsându-l să ia micul dejun singur cu tatăl lui. Se saluta cu Frederick Guisler, pe care adesea îl găsea vorbind cu calul său, la fel ca majoritatea locuitorilor din oraș, apoi se ducea în spate, unde erau legați calul și catârul, a căror răsuflare scotea aburi în aerul rece al zorilor. Rafturile bibliotecii erau aproape gata, pline cu cărți primite din donații din orașe îndepărtate, precum New York și Seattle (WPA făcuse apel la biblioteci să doneze cărți, iar acestea soseau de două ori pe săptămână, în colete împachetate în hârtie maro). Domnul Guisler reparase o veche masă donată de o școală din Berea, așa că aveau unde să-și țină uriașul registru îmbrăcat în piele în care își notau titlurile cărților intrate și ieșite. Paginile sale se umpleau rapid, iar Alice descoperi că Beth Pinker pleca la ora cinci dimineața și că, în fiecare zi, înainte ca ea și Margery să se întâlnească, Margery avea deja două ore petrecute în șauă, ducând cărți la casele îndepărtate din munți, așa că verifica lista pentru a vedea unde fuseseră ea și Beth.

Miercuri, 15

Copiii Farley, Crystal – patru cărți de benzi desenate

Dna Petunia Grant, Schoolmaster's House, la Yellow Rock – două numere din revista pentru femei *Ladies Home Journal* (febr., apr. 1937), un exemplar *Black Beauty* de Anna Sewell (urme de cerneală pe paginile 34 și 35)

Dl F. Homer, Wind Cave – un exemplar *Folk Medicine*⁶ de J.C. Jarvis

Surorile Fritz, The End Barn, White Ash – un exemplar *Cimarron* de Edna Ferber, *Magnificent Obsession* de Lloyd C. Douglas (notă: trei pagini lipsă, copertă deteriorată de apă)

În timp ce îl ajuta pe Frederick să așeze cărțile pe rafturi, descoperi că puține dintre ele erau noi și că multe aveau pagini sau coperte lipsă. Era un bărbat zvelt și vânjos, cu chipul bătut de vânt și soare; nu îi puteai da vârsta; moștenise opt sute de acri de pământ de la tatăl lui, care, la fel ca el, crescuse și vânduse cai, inclusiv pe Spirit, mica iapă pe care o călărise Alice.

– Are propriile ei opinii, zise el mângâind grumazul căluțului. Dar să știi că n-am întâlnit niciodată o iapă care să nu aibă.

Zâmbi către ea conspirativ, ca și cum, de fapt, nu despre cai vorbea.

În fiecare zi din acea primă săptămână, Margery trasă pe hartă ruta de urmat și plecau dis-de-dimineată, Alice trăgând adânc în piept aerul tare de munte, atât de plăcut după atmosfera sufocantă din casa Van Cleve. La soare, pe la orele amiezii, valuri de căldură se ridicau din pământ, astfel că era o mare ușurare să ajungă pe munte, unde muștele și alte insecte pișcătoare nu bâzâiau fără încetare în jurul feței sale. Pe rutele mai îndepărtate, Margery descăleca pentru a lega câte o sfoară la fiecare al patrulea copac, pentru ca Alice să găsească drumul când avea să umble singură, și îi atrăgea atenția asupra punctelor de reper din teren și a stâncilor cu forme ciudate, care îi puteau fi de ajutor.

– Dacă te rătăcești, Spirit o să se descurce la întoarcere, îi spuse ea. E deșteaptă foc.

Alice începuse să se obișnuiască cu mica iapă bălțată maro cu alb. Știa exact unde anume va încerca Spirit să se întoarcă din drum, unde era de așteptat să o ia la trap și nu mai țipa, ci se apleca și mângâia grumazul calului, care începea să dea din urechile ei mici. Învățase cât de cât încotro duceau potecile și trasase pentru fiecare câte o mică hartă, ținând aceste hărți în buzunarele pantalonilor trei sferturi, sperând să fie capabilă să găsească singură calea către fiecare casă. Dar cel mai important era că începuse să se bucure de timpul petrecut în munți, de liniștea neașteptată a vastului peisaj, de imaginea lui Margery în fața ei, aplecându-se pentru a evita crengile lăsate, arătându-i cabanele îndepărtate care arătau ca niște mogâldețe răsărind în poienițele din pădure.

– Uită-te în afară, spunea Margery, cu vocea purtată de vânt. N-are rost să te preocupe ce spune lumea din oraș despre tine – oricum n-ai ce să faci. Dar dacă te uiți în jurul tău, o să vezi că sunt multe lucruri frumoase.

Pentru prima dată în aproape un an, Alice avea sentimentul că nu stă nimeni cu ochii pe ea. Nu exista nimeni care să facă comentarii despre felul în care vorbea, se îmbrăca sau stătea pe scaun, nimeni nu-i arunca priviri curioase și nimeni nu trăgea cu urechea la discuțiile ei. Începuse să înțeleagă de ce Margery îi făcuse pe oameni „s-o lase în pace“. În orele petrecute călare, putea uita de trecutul ei, putea da deoparte grijile săcâitoare pricinuite de căsnicia ei. Era pur și simplu liberă să existe, se

concentra doar asupra traseului și a micuței iepe pe care o călărea. Fu smulsă din gândurile ei când Margery se opri.

– Am ajuns, Alice. Descălecă lângă o poartă șubredă, dincolo de care niște găini ciuguleau în țărâna de lângă casă, iar un porc mare era legat de un copac. E vremea să-ți cunoști vecinii.

Alice descălecă și ea și legă frâul de un stâlp de lângă poartă. Animalele se apucară numaidecât de păscut, iar Margery desprinse unul dintre desagii legați de șa și îi făcu semn lui Alice s-o urmeze. Casa părea dărăpănată. Geamurile erau acoperite cu un strat gros de praf din cauza căruia nu vedeai înăuntru, iar un cazan de fier era așezat pe tăciunii unui foc făcut afară. Era greu de crezut că acolo locuia cineva.

– Bună dimineața! Margery se apropie de poartă. Alo?

Nu se auzi nici un sunet, apoi o scândură scârțâi, iar un bărbat apăru în prag, cu o pușcă sprijinită de umăr. Purta o salopetă care nu văzuse apa și săpunul de mult timp, iar din mustața stufoasă ieșea o pipă. În spatele lui apăru două fete cu capetele înclinate, care începură să le studieze pe vizitatoare. Bărbatul le privi suspicios.

– Ce mai faci, Jim Horner?

Margery intră în micul perimetru îngrădit (cu greu, putea fi numit grădină) și închise poarta în urma lor. Păru să nu remarce pușca sau, dacă o remarcă, o ignoră. Alice își simți inima iuțindu-și bătăile, dar o urmă ascultătoare.

– Cine-i ea? întrebă omul arătând cu capul spre Alice.

– E Alice. Mă ajută cu biblioteca mobilă. Mă întrebam dac-am putea sta de vorbă despre ce avem să îți oferim.

– Nu vreau să cumpăr nimic.

– Foarte bine, pentru că n-am nimic de vânzare. Îți vom răpi doar cinci minute din timpul tău. Totuși, ai cumva o cană cu apă? E foarte cald!

Margery, întruchiparea calmului, își scoase pălăria și începu să-și facă vânt cu ea. Alice fu pe cale să protesteze, fiindcă băuseră împreună un ulcior de apă cu mai puțin de un kilometru în urmă, dar se abținu. Horner o privi preț de câteva clipe.

– Așteptați aici, se învoi el în cele din urmă, făcându-le semn spre o bancă lungă din fața casei. Îi șopti ceva uneia din fete, o copilă firavă, cu codițe împletite, care dispăru în casa întunecată și ieși cu o găleată, încruntată din pricina importanței sarcinii. Vă aduce ea apă.

– Mae, ești amabilă să-i aduci, te rog, și prietenei mele? i se adresa Margery fetei.

– Ar fi foarte drăguț din partea ta, spuse Alice, iar bărbatul rămase surprins de accentul ei.

Margery arăta cu capul spre ea.

– E din Anglia. Cea care s-a măritat cu băiatul lui Van Cleve.

Privirea lui trecu impasibilă de la una la alta. Pușca îi rămase sprijinită în umăr. Alice se așeză ușurel pe bancă, în vreme ce Margery continuă să vorbească relaxată, pe un ton scăzut. Așa cum vorbea cu Charley când cântărea „avea toane“, după cum se exprima ea.

– Păi, nu știu dac-ai aflat de la careva din oraș, dar acum avem o bibliotecă. Este pentru cei cărora le plac povestirile și pentru a-i ajuta pe copii să citească și să se educe, mai ales dacă nu se duc la școala de pe munte. Așa c-am trecut pe-aici ca să văd dacă n-ai vrea să încerci niște cărți pentru fetele tale.

– Ți-am zis că nu știu să citească.

– Așa e, mi-ai spus. De-aia am și adus câteva ușurele cu care să înceapă. Au poze și toate literele, pentru ca ele să poată învăța singure. Nici măcar nu trebuie să se ducă la școală pentru asta. Pot să facă asta chiar aici, acasă.

Îi dădu o carte cu poze pentru copii mici. Omul o luă cu grijă, ezitant, ca și cum ea îi dădea ceva ce putea exploda, și o frunzări.

– Vreau ca fetele să mă ajute la cules și la făcut conserve.

– Desigur. Este o perioadă aglomerată a anului.

– Nu vreau să se preocupe cu altceva.

– Înțeleg. Nici nu se pune problema să nu se ocupe cu prepararea conservelor. Se pare că recolta de porumb e foarte bună anul ăsta. Spre deosebire de anul trecut, nu? Margery zâmbi când fetele ajunse în fața lor, aplecată într-o parte din pricina găleții pe jumătate pline cu apă. Vai, mulțumesc, scumpo! Bău cu sete, apoi îi dădu cana lui Alice. E bună și rece. Mulțumesc mult!

Jim Horner îi întinse cartea.

– O să-mi ceară bani pentru așa ceva.

– Ei bine, tocmai asta-i frumusețea, Jim! Nu dai bani, nu te înscrii nicăieri, nimic. Biblioteca există doar pentru ca oamenii să încerce să citească puțin. Poate chiar să și învețe ceva, dacă se simt atrași de asta.

Jim Horner privi coperta cărții. Alice se gândi că niciodată n-o auzise pe Margery vorbind atât de mult la o vizită.

– Știi ceva? Ce-ar fi să las astea aici doar pentru o săptămână? Nu e nevoie să le citești, dar poți arunca o privire dacă vrei. O să trecem pe-aici luna viitoare și le vom lua. Dacă-ți plac, trimite-i pe copii să-mi spună, iar eu îți voi aduce și altele. Dacă nu-ți plac, lasă-le pe lada de lângă stâlpul gardului, iar noi n-o să mai insistăm. Ce părere ai?

Alice aruncă o privire în spate. Cea de-a doua fetiță dispăru imediat în întunericul casei.

– Nu prea cred.

– Drept să-ți spun, mi-ai face o favoare. Vrei să car afurisitele astea de cărți tocmai până-n vale? Of, desagii noștri sunt tare grei azi! Alice, ai terminat de băut apa? Nu dorim să mai răpim timpul acestui domn. Mă bucur că te-am văzut, Jim. Îți mulțumesc, Mae! Ai crescut ca un vrej de fasole de când nu te-am mai văzut!

Când ajunseră la poartă, vocea lui Jim Horner se ridică dură.

– Nu vreau să mai vină careva aici să ne deranjeze. Nu vreau să fiu deranjat și nu vreau ca fetele mele să fie deranjate. Au destule pe cap și așa. Margery nici măcar nu întoarse capul. Doar ridică o mână.

– Te-am auzit, Jim.

– Și n-avem nevoie de pomană. Nu vreau să mai vină nimeni din oraș aici. Nu pricep de ce-ați venit voi.

– Trecem pe la toate casele de-aici până la Berea. Dar te-am auzit.

Vocea lui Margery răsună pe versant chiar în momentul când ajunseră la animalele lor. Alice aruncă o privire peste umăr și văzu că bărbatul își sprijinise din nou pușca de umăr. Își auzea pulsul în urechi când iuți pasul. În timp ce Margery încăleca pe catâr, ea dezlegă frâul, se sui în șaua lui Spirit, tremurând din toate încheieturile, și, abia când socoti că ieșiseră din bătaia puștii lui Jim Horner, își îngădui să respire. Își îmboldi puțin iapa, pentru a ajunge în dreptul lui Margery.

– O, Dumnezeu! Toți sunt așa de groaznici?

Își dădu seama că i se înmuiaseră picioarele de tot.

– Groaznici? Alice, a fost minunat.

Alice clătină din cap, crezând că nu auzise bine.

– Ultima dată când am urcat la Red Creek, Jim Horner mi-a zburat pălăria cu un glonț. Margery se răsuci și își înclină pălăria pentru a-i arăta

găurica din vârful acesteia. Apoi și-o îndesă la loc pe cap. Hai să dăm puțin zor. Vreau s-o cunoști pe Nancy înainte de pauza de prânz.

Capitolul 3

... și cel mai bun lucru dintre toate, tărâmul fantastic al cărților, unde ea putea cutreiera după pofta inimii, făcu din bibliotecă locul fericirii ei.

Louisa May Alcott, Fiicele doctorului March

Două vânătăi pe genunchi, una pe glezna stângă și bășici în locurile cele mai ciudate, câteva înțepături infectate în spatele urechii drepte, patru unghii rupte și arsuri de soare pe mâini și pe nas. O zgârietură de cinci centimetri pe umărul drept, provocată de o creangă, pe cotul stâng, o urmă de mușcătură a lui Spirit, care se supăraseră când ea încercase să plesnească o muscă-de-cal. Alice își privi în oglindă fața pătată și se întrebă ce ar spune cei din Anglia despre acea văcăriță ciudată și murdară.

Trecuseră mai bine de două săptămâni, dar nimeni nu pomenea faptul că Isabelle Brady încă nu se alăturase micii echipe de bibliotecare călare, așa că Alice nu găsea că e oportun să întrebe. Lui Margery nu-i plăcea să bârfească, Frederick nu prea vorbea, în afară de a-i oferi cafea și a o ajuta cu cărțile și caii, iar numele lui Isabelle nu apărea pe cartonașele de pe perete, unde semnau la venirea și la plecarea din tură. Din când în când, o imensă mașină verde-închis trecea pe acolo, cu doamna Brady la volan, iar Margery înclina capul dacă se afla suficient de aproape pentru a o saluta, dar nu își adresau un cuvânt niciodată. Alice începu să creadă că vehicularea numelui fiicei sale la întrunire nu fusese decât un șiretlic al doamnei Brady de a le încuraja pe alte tinere să se ofere voluntare.

Din acest motiv, joi după-amiază, fu oarecum surprinsă când mașina opri acolo, uriașele sale roți cromate stârnind norișori de praf și pietriș care se așternură pe trepte. Doamna Brady era o șoferiță entuziastă, chiar dacă era ușor să îi distragi atenția, și avea talentul de a-i pune pe fugă pe localnici dacă întorcea capul pentru a-i face cu mâna vreunui trecător sau dacă vira brusc ca să evite vreo pisică.

– Cine-a venit?

Margery nu ridică privirea. Se ocupa de două teancuri de cărți returnate, încercând să-și dea seama care erau prea deteriorate pentru a mai putea fi împrumutate. Nu avea rost să dai cuiva o carte din care lipsea ultima pagină, după cum se întâmplase o dată. „Mi-am pierdut timpul degeaba“, spusese arendașul care o primise. „N-o să mai citesc în viața mea o carte.“

– Cred că e doamna Brady, răspunse Alice, care tocmai își oblojise o bășică de pe călcâi.

Își puse cizma la loc și se uită pe fereastră, încercând să nu se arate curioasă în mod ostentativ. O văzu pe doamna Brady închizând portiera șoferului și oprindu-se pentru a-i face cu mâna cuiva de vizavi. Apoi zări o tânără coborând de pe partea pasagerului; părul roșcat îi era prins la spate în bucle îngrijite. Isabelle Brady.

– Sunt amândouă, rosti Alice încet. Au venit amândouă.

Își trase la loc ciorapul și se crispă de durere.

– A convins-o pe Izzy să vină? Trebuie să recunosc că sunt surprinsă.

– De ce? întrebă Alice.

Isabelle ocoli mașina și ajunse lângă mama ei. Abia atunci, Alice văzu că fata șchiopăta vizibil și că partea de jos a piciorului stâng era prinsă într-o proteză din metal și piele, iar pantoful pe care îl purta semăna cu o micuță cărămidă neagră. Nu folosea baston, dar se legăna puțin când mergea, iar concentrarea – sau, probabil, disconfortul – se citea clar pe chipul ei pistruiat în timp ce pășea.

Alice se trase îndărăt, nedorind să fie surprinsă că le urmărește în vreme ce urcau încet treptele.

– Domnișoară O'Hare!

– Bună ziua, doamnă Brady, Isabelle!

– Îmi pare foarte rău pentru întârzierea lui Izzy. A avut... a avut de rezolvat niște treburi mai întâi.

– Mă bucur că ai venit! Tocmai suntem gata să o trimitem pe doamna Van Cleve de una singură, așa încât cu cât suntem mai multe, cu atât mai bine! Totuși, trebuie să-ți facem rost de un cal, domnișoară Brady, pentru că nu eram sigură că vei veni.

– Nu pot să călăresc, zise Izzy încet.

– Mi-am dat seama. Nu te-am văzut niciodată călare. Dar domnul Guisler ți-l va împrumuta pe Patch, bătrânul lui cal. E cam greoi, dar e un scump și nu te va speria deloc. Știe ce are de făcut și va merge în ritmul dorit de tine.

– Nu pot să călăresc, repetă Izzy, vocea ei trădând o ușoară nervozitate.

Se uită cu un aer răzvrătit la mama ei.

– Asta, pentru că nu vrei să-ncerci, draga mea, spuse mama ei fără să se uite la ea. Își împreună mâinile. Așadar, la ce oră să venim mâine? Izzy, va

trebui să mergem în Lexington ca să-ți cumperi niște pantaloni trei sferturi noi. Cei vechi nu te mai încap.

– Ei bine, Alice încalecă la ora șapte dimineață, așa că ce-ar fi să veniți atunci? Am putea să începem puțin mai devreme, dacă împărțim rutele.

– Voi nu auziți ce spun eu? rosti Izzy.

– Ne vedem mâine. Doamna Brady se uită prin încăperea micuță. Mă bucur să constat ce frumos ați început! Am auzit de la pastorul Willoughby că, la un simplu îndemn din partea lui, duminica trecută, fetele McArthur deja citesc Biblia, datorită cărților pe care le-au primit de la voi. Asta-i minunat. Minunat! La revedere, doamnă Van Cleve, domnișoară O'Hare! Vă sunt foarte îndatorată amândurora.

Doamna Brady încuviință din cap, iar cele două femei se întoarseră și ieșiră din bibliotecă. Se auziră motorul mașinii pornind cu un răget, apoi scrâșnet de anvelope și țipătul extaziat al doamnei Brady când ieși pe drum.

Alice se uită la Margery, care ridică din umeri. Rămaseră tăcute până când sunetul motorului se stinse în depărtare.

– Bună, Bennett! Alice urcă anevoie scările verandei, unde soțul ei ședea cu un pahar de ceai cu gheață în mână. Se uită la balansoarul gol de lângă el. Unde-i tatăl tău?

– Ia cina la soții Lowe.

– Ea e cea care nu tace nici o clipă? Dumnezeu, o să stea acolo toată noaptea. Mă mir că doamna Lowe își trage răsuflarea măcar atât cât să servească mâncarea. Își îndepărtă părul de pe frunte. Am avut o zi cu totul ieșită din comun! Ne-am dus la o casă din mijlocul pustietății și jur că omul ăla s-a purtat de parcă avea de gând să ne împuște. N-a făcut-o, desigur. Dar, Dumnezeu, cum trăiesc acești munteni! Eu n-aș putea suporta... Se opri văzând privirea soțului ei ațintită asupra cizmelor ei murdare. Alice se uită și ea la ele, precum și la petele de noroi de pe pantalonii trei sferturi. A! Asta. Da. Am apreciat greșit locul pe unde să traversăm un pârâu, iar calul meu s-a împiedicat și m-a aruncat direct peste capul lui. Ca să-ți spun drept, a fost amuzant. La un moment dat, am crezut că Margery o să leșine de râs. Din fericire, a fost suficient de cald, așa că m-am uscat într-o clipită, dar stai să vezi cu ce vânătăi m-am ales! Sunt toată mov!

Se apropie de el și se aplecă să-l sărute, însă el întoarse capul.

– În ultima vreme, miroși cumplit a grajd, spuse el. Poate c-ar trebui să te speli, pentru că... persistă.

Ea fu sigură că el nu intenționase să fie caustic cu ea, dar o făcuse. Alice își miroși umărul.

– Ai dreptate, rosti ea, silindu-se să zâmbească. Miros ca un cowboy! Știi ceva? Ce-ar fi să mă spăl, să pun ceva pe mine și să facem o plimbare cu mașina până la râu? Aș putea pregăti ceva bun, ca să facem un picnic pe mal. N-a făcut Annie prăjitură cu melasă? Știu că mai avem și niște șuncă. Spune „da“, iubitele! Doar noi doi. N-am mai ieșit împreună de câteva săptămâni.

Bennett se ridică de pe scaun.

– De fapt... ăăă... mă întâlnesc cu niște tipi ca să jucăm baseball. Te-am așteptat să ajungi acasă ca să te anunț.

Când soțul ei se ridică de pe scaun, Alice băgă de seamă că purta pantalonii cei albi pe care îi folosea pentru sport.

– Ne ducem la terenul de la Johnson.

– Oh! Bine, atunci vin să privesc de pe margine. Îți promit că nu-mi ia mai mult de un minut să mă spăl și să mă schimb. Să iau niște prăjitură, în caz c-o să ți se facă foame după aceea?

El se frecă în creștetul capului cu palma.

– E o chestie de bărbați. Soțiile nu prea vin.

– Bennett, iubitele, n-o să scot un cuvânt și n-o să te deranjez cu nimic.

– Nu despre asta-i vorba...

– Mi-ar plăcea tare mult să te văd jucând. Arăți atât de... *fericit* când joci.

Felul în care el se uită la ea, după care își feri privirea îi dădu de înțeles că subiectul era încheiat. Rămaseră tăcuți câteva clipe.

– După cum am spus, e o chestie de bărbați.

Alice își înghiți nodul din gât.

– Înțeleg. Atunci, altă dată.

– Sigur că da! Ușurat, păru brusc fericit. Un picnic ar fi grozav. Poate că n-ar fi rău să invităm și pe altcineva. De pildă, pe Pete Schrager? Ți-a plăcut de soția lui, nu-i așa? Patsy e minunată. Sunt convins că voi două veți deveni prietene bune.

– O, da! Presupun.

Stătură stânjeniți unul în fața celuilalt câteva clipe. Apoi Bennett întinse mâna și se aplecă să o sărute. De data aceea, Alice fu cea care se feri.

– E-n regulă, nu trebuie să faci asta. Dumnezeuule, chiar duhnesc cumplit!
Cum poți suporta?

Făcu un pas îndărăt, apoi se răsuci și o luă la fugă în sus pe scara ce ducea la etaj; urca câte două trepte odată, pentru ca el să nu-i vadă ochii scăldați în lacrimi.

*

După ce începuse să lucreze, Alice își formase un soi de rutină în casa Van Cleve. Se trezea la 5.30 dimineața, se spăla și se îmbrăca în micuța încăpere de baie aflată ceva mai departe în coridor (pentru care era recunoscătoare, deoarece descoperise repede că jumătate din casele orașului Baileyville aveau latrine, sau și mai rău de atât). Bennett dormea tun, aproape nemișcat când ea își încălța cizmele, se apleca să-l sărute ușurel pe obraz și apoi cobora fără zgomot la parter, unde își lua sendvișurile pregătite de cu seară și doi „biscuiți“ dintre cei lăsați de Annie pe bufet, pe care îi învelea într-un șervet și îi mânca pe drum spre bibliotecă, cale de un kilometru. Unele dintre fețele pe care le întâlnea îi deveniseră familiare – fermieri care își cărau produsele cu căruțele personale, camioane cu cherestea care se îndreptau spre curți uriașe, ciudatul miner care nu se trezise la timp și se grăbea cu sufertașul cu mâncare în mână. Începuse să-i salute din cap pe cei pe care îi recunoștea – oamenii din Kentucky erau mult mai civilizați decât cei din Londra, unde era foarte probabil să fii privit cu suspiciune dacă te arătai prea prietenos față de străini. Vreo doi dintre ei începuseră să strige de vizavi: „Cum merge treaba cu biblioteca?“ Iar ea răspundea: „Foarte bine, mulțumesc!“ Îi zâmbeau întotdeauna, însă ea bănuia uneori că i se adresau pentru că îi amuza accentul ei. În orice caz, începu să aibă un sentiment plăcut de apartenență la o comunitate.

Uneori, trecea pe lângă Annie, care mergea grăbită, cu capul aplecat, spre casa lor – spre rușinea ei, nu știa unde locuia menajera –, iar ea îi făcea veselă cu mâna, însă Annie doar dădea din cap fără să zâmbească, de parcă Alice încălca vreo regulă nescrisă a relației angajat-angajator. După cum știa, Bennett se trezea abia după ce Annie ajungea la reședința Van Cleve, primind cafeaua pe tavă, după ce, mai întâi, fusese servit bătrânul Van Cleve, iar când cei doi bărbați coborau în salon, ouăle cu șuncă și terciul îi așteptau pe masă. La 7.45 a.m., plecau la Hoffman Mining cu Fordul decapotabil vișiniu al domnului Van Cleve.

Alice încercă să nu se gândească prea mult la seara precedentă. Cândva, mătușa ei favorită îi spusese că modul cel mai bun de a trece prin viață era să nu despici firul în patru, așa că trecuse cu vederea evenimentele serii anterioare, așa cum făcuse de multe ori până atunci. Nu avea nici un rost să își ocupe prea mult mintea cu griji despre faptul că Bennett întârziase la băutura mult timp după încheierea partidei de baseball, iar când se întorsese, căzuse ca un buștean pe canapeaua din salon, de unde, cu mult după miezul nopții și până în zori, se auziseră sforăituri teribile din pricina alcoolului. Nu avea nici un rost să se gândească prea mult la faptul că trecuseră mai mult de șase luni, suficient timp pentru ca ea să-și dea seama că nu era un comportament normal pentru un bărbat proaspăt căsătorit. Nu avea nici un rost să se gândească prea mult la faptul că, în mod cert, nici unul din ei habar nu avea cum să abordeze o discuție despre cele ce se petreceau. Mai ales că ea nici nu știa sigur ce se petrecea. Nici o experiență din viața ei de până atunci nu-i oferise cunoștințele necesare în acest sens. Plus că nu avea cui să i se confeseze. Chiar dacă ar fi avut o relație foarte apropiată cu mama ei, *incidentul* ar fi făcut imposibilă o discuție de acest gen.

Alice trase adânc aer în piept. Nu! Era mai bine să se concentreze asupra drumului din fața ei, a lungii zile dificile, cu cărțile sale și notările în registru, cu caii și pădurile verzi. Era mai bine să nu analizeze nimic, ci doar să călărească îndelung, să se concentreze cu sârguință asupra noii ei sarcini, să memoreze rutele, să noteze adresele și numele și să sorteze cărțile, astfel încât, la întoarcerea acasă, să nu mai fie în stare decât să mănânce la cină și să facă o baie fierbinte, iar în cele din urmă, să adoarmă cum pune capul pe pernă.

Își dădea seama că această rutină era convenabilă pentru viața lor conjugală.

– A venit, anunță domnul Guisler, întâmpinând-o la intrare.

Își atinse borul pălăriei, iar colțurile ochilor i se încrețiră.

– Cine?

Alice puse jos cutia cu mâncare și privi spre fereastra din spate.

– Domnișoara Isabelle. Își luă haina și porni spre ușă. Trebuie să mărturisesc că mă îndoiesc de faptul că va participa prea curând la

Kentucky Derby. Doamnă Van Cleve, găsești cafea proaspătă în spate. Am adus și niște lapte, având în vedere că așa-ți place cafeaua.

– E foarte amabil din partea dumitale, domnule Guisler. Trebuie să mărturisesc că nu pot s-o beau ca Margery, neagră și tare, de stă lingurița dreaptă în ea.

– Spune-mi Fred. Și, după cum știi, Margery face toate lucrurile în felul ei.

Îi făcu cu ochiul când închise ușa.

Alice își legă o batistă în jurul gâtului pentru a se proteja de soare și își umplu o cană cu cafea înainte de a ieși și a se duce în spatele bibliotecii, unde caii erau închiși într-un mic țarc. Acolo, o văzu pe Margery aplecată și sprijinind genunchiul lui Isabelle Brady, în timp ce fata se agățase cu toată puterea de șaua unui murg robust. Calul stătea nemișcat, mestecând alene un smoc de iarbă, ca și cum se afla acolo de ceva vreme.

– Trebuie să sari puțin, domnișoară Isabelle, spunea Margery printre dinții încleștați. Dacă nu-ți poți pune pantoful în scară, trebuie să sari ca să ajungi în șa. Unu, doi, trei și hop!

Nimic nu se clinti.

– Sari!

– Nu sar! se stropși furioasă Isabelle. Nu sunt minge de cauciuc.

– Doar sprijină-te pe mine și sari ca să-ți treci piciorul peste șa. Haide! Te țin eu!

Margery ținea bine piciorul cu proteză al lui Isabelle, dar fata părea incapabilă să sară. Atunci Margery ridică privirea și o văzu pe Alice. Afișă o mină intenționat inexpresivă.

– Nu-i bine, spuse fata îndreptându-și corpul. Nu pot face asta. Și n-are rost să tot încerc.

– Ei bine, e cale lungă de străbătut prin munți, așa că trebuie să te înveți să urci în șa cumva.

Margery își masă discret șalele.

– I-am spus mamei că-i o idee proastă. Dar n-a vrut s-asculte. Isabelle ridică privirea și o văzu pe Alice, iar asta păru să o înfurie și mai tare. Se făcu roșie ca para focului, apoi calul se mișcă, iar ea scoase un țipăt, fiindcă aproape că o călcă pe picior, și se poticni încercând să se ferească din calea lui. Animal tâmpit!

– Ei bine, nu-i deloc politicos din partea ta, o admonestă Margery. Patch, n-o băga-n seamă!

– Nu pot să mă ridic. N-am destulă forță. Toată treaba asta-i ridicolă! Nu știi de ce mama nu vrea să m-asculte. De ce nu pot să rămân aici?

– Pentru că avem nevoie să duci cărți.

În acel moment, Alice remarcă lacrimile din colțurile ochilor lui Isabelle Brady, ca și cum manifestarea ei nu era o simplă izbucnire nervoasă, ci o stare provocată de un chin adevărat. Fata se răsuci și își șterse pe furiș fața cu mâna-i albă. Și Margery văzuse lacrimile. Alice și Margery se uitară stânjenite una la alta, apoi își priviră cizmele. Margery își scutură praful de pe mânecile cămășii, iar Alice sorbi din cafea. Ritmul regulat în care calul mesteca nepăsător era singurul lucru care spărgea liniștea.

– Isabelle, pot să te întreb ceva? rosti Alice după câteva clipe. Dacă stai jos sau te deplasezi pe distanțe scurte, ai nevoie de proteză?

Se așternu o tăcere apăsătoare, ca și cum acel cuvânt era interzis.

– Cum adică?

„Of, iar am făcut o boacăna!“ gândi Alice, prea târziu însă.

– Dacă ți-am scoate proteza și ghetele pe care le porți și ți-am da niște... ăăă... cizme normale de călărie? Atunci, ai putea să-l încaleci pe Patch folosindu-ți piciorul teafăr. Ai putea să lași cărțile la poartă, în loc să descaleci și să încaleci, cum facem noi. Sau ai putea să mergi pe jos dacă distanța nu e prea mare?

Isabelle se încruntă.

– Dar eu... eu nu-mi scot niciodată proteza. Mi s-a zis că trebuie s-o port toată ziua.

Margery se încruntă gânditoare.

– Totuși, n-o să stai în picioare, nu-i așa?

– Păi... nu, spuse Isabelle.

– Atunci, pare o idee bună, rosti Margery. Vrei să văd dacă găsim o pereche de cizme?

– Vrei să port cizmele altcuiva? întrebă Isabelle, nedumerită.

– Doar până când mama ta o să-ți cumpere din Lexington o pereche de cizme elegante.

– Ce număr porți? Am eu o pereche în plus, spuse Alice.

– Dar, chiar dacă reușesc să încalec... un picior... este mai scurt. Nu voi avea echilibru, zise Isabelle.

– Tocmai de-aia scărițele sunt ajustabile, spuse Margery zâmbind. Oricum, majoritatea oamenilor de pe-aici stau în șa într-o rână, fie că sunt beți sau nu.

Poate pentru că Alice i se adresase lui Isabelle pe tonul sec și repezit, tipic englezesc, la care apela atunci când voia să obțină ceva de la bărbății Van Cleve, sau poate datorită efectului stârnit de faptul că i se spusese că nu era nevoie să poarte proteza, cert este că, o oră mai târziu, Isabelle Brady încălecase pe Patch; articulațiile degetelor i se albiseră din pricină că strângea frâul cu putere, și își ținea trupul țeapăn de frică.

– N-o să mergi repede, nu-i așa? rosti ea cu voce tremurândă. Chiar nu vreau să merg repede.

– Vii și tu, Alice? Cred c-ar fi bine ca azi să mergem prin împrejurimile orașului, la școală și pe la casele din apropiere. Atât timp cât îl vom ține treaz pe Patch, va fi o zi frumoasă. Sunteți de acord, fetelor? Atunci, hai să mergem!

În prima oră de călărie, Isabelle fu foarte tăcută. Alice, care călărea în spatele ei, în vreme ce Margery era în față, auzea uneori mici țipete când Patch tușea sau dădea din cap, iar Margery se răsucea în șa și îi adresa câteva cuvinte încurajatoare. Însă abia după vreo șase kilometri, Alice observă că Isabelle începu să respire normal, dar chiar și atunci părea furioasă, iar ochii îi scânteiau de lacrimi, cu toate că femeile se ținură de cuvânt și nu măriră ritmul alene al plimbării.

Deși reușiseră s-o urce pe un cal, Alice tot nu-și dădea seama cum ar fi putut să meargă treaba. Fata nu dorea să fie acolo. Nu putea să se deplaseze fără proteză. Era clar că nu-i plăceau caii. Din câte știa, fetei nu-i plăceau nici măcar cărțile. Alice se întreba dacă avea să mai vină a doua zi, iar după privirea lui Margery, își dădea seama că și ea avea același dubiu. Îi lipseau momentele în care călăreau împreună, tăcerile relaxate, impresia că învață ceva din orice spunea Margery. Îi lipseau galopurile palpitate pe potecile stâncoase, întorsul cailor din drum pentru a găsi un loc mai bun de traversat un râu sau de a sări un gard, satisfacția reușitei când săreau peste diverse obstacole. Poate că ar fi fost mai ușor dacă fata nu era atât de morocănoasă, dar starea ei de spirit părea să adumbrească acea dimineață, în ciuda faptului că soarele strălucea pe cer, iar o adiere ușoară domolea

căldura. „După toate probabilitățile, mâine vom reveni la normal“, își spuse Alice și se simți mai bine la acest gând.

Era aproape 9.30 când se opriră la școală, o construcție din lemn cu o singură încăpere, similară cu biblioteca; în față avea o mică porțiune cu iarbă distrusă de cât fusese călcată în picioare, iar într-o parte, un copac lângă care era o bancă. Câțiva copii ședeau cu picioarele încrucișate, aplecați asupra tăblițelor, în vreme ce înăuntru alții repetau în cor tabla înmulțirii.

– O s-aștept aici, rosti Isabelle.

– Nu, spuse Margery. Intră în curte. Nu trebuie să descaleci dacă nu vrei. Doamnă Beidecker? Ești aici?

O femeie apărură în pragul ușii, în zarva copiilor.

În vreme ce Isabelle le urmă în curte cu o expresie răzvrătită pe chip, Margery descălecă și le prezentă pe însoțitoarele ei învățătoarei, o tânără cu păr blond cărlionțat și accent german, care, după cum zise Margery după aceea, era măritată cu unul dintre supraveghetorii de la mină.

– Au adus acolo oameni de pe tot mapamondul, spuse ea. Poți auzi toate limbile pământului. Doamna Beidecker vorbește patru limbi.

Încântată de vizita celor trei doamne, învățătoarea îi scoase pe toți cei patruzeci de copii să le salute, să mângâie caii și să pună întrebări. Margery scoase din desagă mai multe cărți pentru vârsta lor, sosite cu câteva zile în urmă, făcu un scurt rezumat al fiecăreia în timp ce le înmâna copiilor, care se înghesuiră să le ia, iar apoi se așezară în grupuri pe iarbă, pentru a le răsfoi. Unul dintre ei, care nu se temea de catâr, din câte se pare, urcă în scărița lui Margery și se uită în desagă, în caz că îi scăpase vreuna.

– Domnișoară? Domnișoară? Nu mai aveți și alte cărți?

O fetiță știrbă, cu părul împletit în două codițe, ridică privirea spre Alice.

– Săptămâna asta, nu, răspunse ea. Dar îți promit că aducem altele săptămâna viitoare.

– Îmi puteți aduce o carte cu benzi desenate? Sora mea a citit o carte cu benzi desenate și i-a plăcut foarte mult. Avea pirați și o prințesă, și de toate.

– O să fac tot posibilul, făgădui Alice.

– Vorbiți ca o prințesă, zise fetița cu timiditate.

– Ei bine, tu arăți ca o prințesă, rosti Alice, iar fetița chicoti și fugi.

Doi băieței cam de opt anișori trecură alene pe lângă Alice și se îndreptară spre Isabelle, care aștepta lângă poartă. O întrebară cum o cheamă, iar ea le

răspunse sec, fără să zâmbească.

– Țsta-i calul dumneavoastră, domnișoară?

– Nu, răspunse Isabelle.

– Dar aveți cal?

– Nu. Nu prea-mi plac.

Ea se încruntă, dar băieții nu părură să bage de seamă.

– Cum îl cheamă?

Isabelle ezită câteva clipe, de parcă încerca să-și amintească.

– Patch, zise ea în cele din urmă, aruncând o privire în spate, ca și cum s-ar fi așteptat să fie corectată.

Unul din băieții îi zise cu însuflețire celuiilalt că unchiul lui avea un cal care putea să sară peste un camion de pompieri, iar celălalt se laudă că el călărise cândva un inorog adevărat, la bâlci, cu corn în frunte și toate cele. Apoi, după ce dezmiardară botul lui Patch câteva minute, își pierdură interesul pentru animal, o salutară veselie pe Isabelle și porniră spre locul unde colegii lor se uitau la cărți.

– Copii, nu-i așa că sunt minunate? strigă doamna Beidecker. Aceste doamne drăguțe ne vor aduce alte cărți în fiecare săptămână! Așa că va trebui să avem grijă de ele, să nu le îndoim cotoarele, iar tu, William Bryant, să nu arunci cu ele în surorile tale. Nici măcar dacă îți bagă degetele în ochi. Ne vedem săptămâna viitoare, doamnelor! Vă rămân foarte îndatorată!

Copiii le făcură veselie cu mâna, cu glasuri tot mai sonore, iar câteva minute mai târziu, când Alice se uită în spate, văzu niște chipuri albe privind în continuare de la ferestre și fluturând cu entuziasm mânuțele. Alice observă că și Isabelle se uita și că fata zâmbea vag – era un zâmbet melancolic, lipsit de veselie, dar, totuși, zâmbea.

Își continuară drumul călare pe munte, în tăcere, urmând poteca îngustă de pe malul pârâului, deplasându-se în șir indian, Margery având grijă să nu iuțească pasul. Din când în când striga și arăta diverse puncte de reper din teren, în speranța de a-i distra atenția lui Isabelle, doar-doar fata avea să manifeste vreun gest de entuziasm în cele din urmă.

– Da, bine, spunea cu dispreț Isabelle. Aia-i Stânca Slujnicei. Știu.

Margery se răsuci în șa.

– Știi de Stânca Slujnicei?

– Când eram mică, tata mă ducea la plimbare pe munte. Câteva ore în fiecare zi. Cred că se gândea că, dacă îmi folosesc picioarele suficient de mult, o să mă vindec ca prin minune.

Poposiră într-o poieniță. Margery descălecă, scoase din desagă o sticlă cu apă și niște mere, pe care le împărți, apoi bău din sticlă.

– Așadar, n-a dat rezultate, rosti ea arătând cu capul spre piciorul lui Isabelle. Treaba cu mersul.

Ochii lui Isabelle se măriră.

– Nimic nu va da rezultate, spuse ea după câteva clipe. Sunt schiloadă.

– Nu ești schiloadă. Margery își șterse mărunul de haină. Dacă erai, n-ai fi putut nici să mergi, nici să călărești. Or, e limpede că poți să le faci pe amândouă, e adevărat, cu oarecare dificultate.

Margery îi oferii apa lui Alice, care bău cu sete, apoi îi oferii sticla lui Isabelle, însă fata clătină din cap.

– Sigur ți-e sete! protestă Alice.

Isabelle își strânse buzele. Margery o privi cu severitate. În cele din urmă, luă sticla de la Alice, dându-și ușor ochii peste cap, îi șterse bine gura cu o batistă, apoi i-o întinse lui Isabelle. Fata ezită o clipă, după care o duse la buze și bău cu ochii închiși. Îi înapoie sticla lui Margery, scoase din buzunar o mică batistă de dantelă și își șterse fruntea.

– E o zi groaznic de călduroasă, recunosc eu.

– Da. Și nicăieri pe pământ nu-i mai bine decât în răcoarea munților. Margery coborî la pârâu și umplu sticla. Domnișoară Brady, dă-ne un răgaz de două săptămâni, mie și lui Patch, și îți promit că, fie cu picior beteag sau nu, n-o să vrei să fii în alt loc din Kentucky.

Isabelle nu păru convinsă. Femeile își mâncară merele în tăcere, dădură cotoarele cailor, apoi încălecară din nou. Alice remarcă faptul că, de data asta, Isabelle urcă singură în șar și fără să se plângă. Călări în spatele ei o vreme și observă că Isabelle privea în jur.

– Așadar, îți plac copiii, spuse Alice venind în dreptul ei când pe o latură a potecii se întindea o vastă poieniță câmp înverzită.

Margery se afla la oarecare distanță în față, fredonând pentru sine, sau poate pentru catâr, adesea era greu să-ți dai seama.

– Poftim?

– La școală, păreai ceva mai veselă. Alice îi zâmbi ezitant. Mi se pare că ți-a plăcut timpul petrecut acolo.

Chipul lui Isabelle se întunecă. Strânse frâul și se răsuci pe jumătate.

– Îmi cer scuze, domnișoară Brady, rosti Alice după câteva clipe. Soțul meu zice că vorbesc fără să gândesc. Este evident că am dat din nou cu bățu-n baltă. N-am vrut să fiu... indiscretă sau nepoliticoasă. Iartă-mă!

Își struni calul pentru a rămâne în urma lui Isabelle Brady. Se certă în sinea ei și se întrebă dacă va ajunge vreodată să găsească cuvintele potrivite pentru acei oameni. Isabelle pur și simplu refuza să comunice. Se gândi la clica de tinere a lui Peggy, pe cele mai multe recunoscându-le în oraș după modul cum se încruntau la ea. Se gândi la Annie, care, jumătate din timp, se uita la ea de parcă i-ar fi furat ceva. Margery era singura care nu o făcea să se simtă o străină. Și, la drept vorbind, ea însăși era puțin ciudată.

Merseseră încă vreun kilometru, când Isabelle întoarse capul și se uită peste umăr.

– Izzy, rosti ea.

– Izzy?

– Așa mă cheamă. Oamenii care îmi plac îmi spun Izzy. Alice abia avu vreme să priceapă această informație înainte ca fata să continue: Și am zâmbit pentru că... a fost prima dată.

Alice se aplecă în față, încercând să deslușească cuvintele. Fata vorbea foarte încet.

– Prima dată când ce? Prima dată când călărești pe munte?

– Nu. Izzy se îndreptă puțin. Prima dată când am intrat într-o școală, și nimeni n-a râs de mine din cauza piciorului.

– Crezi că va reveni?

Margery și Alice ședeau pe treapta de sus a intrării, alungând muștele și privind cum se ridică din drum aburii căldurii. Caii fuseseră țesălați și lăsați liberi pe pășune, iar cele două femei beau cafea, își întindeau picioarele înțepenite și încercau să-și adune energia pentru a nota în registru cărțile și a le verifica.

– Greu de zis. Nu mi s-a părut că i-a plăcut cine știe ce.

Alice trebui să admită că, probabil, avea dreptate. Privi un câine care mergea gâfâind pe stradă și apoi se tolăni obosit la umbra unei stive de lemne.

– Spre deosebire de tine.

Alice se uită la ea.

– Spre deosebire de mine?

– În majoritatea dimineților, arăți ca o pasăre scăpată din colivie. Margery sorbi din cafea și privi în lungul drumului. Uneori, cred că acești munți îți plac la fel de mult cum îmi plac mie.

Alice lovi cu călcâiul o pietricică.

– Cred că îmi plac mai mult decât orice alt loc de pe pământ.

Margery se uită la ea și zâmbi conspirativ.

– Asta nu pricep oamenii captivi în orașele lor zgomotoase și pline de fum, înghesuiți în casele lor ca niște cutiuțe. Aici, sus, poți să respiri. Nu auzi cleveala nesfârșită a orașului. Nimeni nu se uită la tine, cu excepția lui Dumnezeu. Ești doar tu cu copacii, păsările, râul, cerul și libertatea... Să fii pe munte... e benefic pentru suflet.

„O pasăre scăpată din colivie.“ Uneori, Alice se întreba dacă nu cumva Margery știa mai multe despre viața ei cu cei doi bărbați Van Cleve decât lăsa să se vadă. Zgomotul strident al unui claxon o smulse din gânduri. Bennett conducea mașina tatălui său și venea spre bibliotecă. Opri împrôșcând cu pietriș în toate părțile, iar câinele o luă la fugă cu coada între picioare. Îi făcu semn cu mâna, zâmbind larg. Ea nu se putu abține să nu-i zâmbească – era frumos ca o vedetă de cinema dintr-o reclamă la țigări.

– Alice... Domnișoară O'Hare, adăugă el, zărind-o.

– Domnule Van Cleve, răspunse Margery.

– Am venit să te iau acasă. M-am gândit c-am putea merge la picnicul de care vorbeai.

Alice clipi.

– Serios?

– Au apărut niște probleme cu un basculator, care nu va fi reparat până mâine, iar tata a rămas la birou pentru a rezolva ce se poate. Așa că m-am dus repede acasă și am rugat-o pe Annie să ne pregătească ceva. M-am gândit să te duc repede acasă cu mașina, să te schimbi și să ieșim la iarbă verde cât mai e lumină. Tata a zis că putem ține mașina toată seara.

Alice se ridică încântată. Apoi se posomorî.

– O, Bennett, nu pot! Nu chiar acum. Trebuie să notăm cărțile și să le verificăm, pentru că am rămas mult în urmă. Abia am terminat cu caii.

– Du-te! rosti Margery.

– Dar nu e corect față de tine. Mai ales că Beth nu-i aici, iar Izzy a dispărut imediat după ce ne-am întors.

Margery flutură mâna.

– Dar...

– Du-te! Ne vedem mâine.

Alice se asigură că vorbește serios, își luă lucrurile și coborî treptele în fugă, în chiote de veselie.

– Probabil că iarăși miroș ca un cowboy, își avertiză ea soțul pe când se așeza pe scaunul pasagerului din față și îl săruta pe obraz.

El zâmbi.

– De ce crezi că-am decapotat mașina?

Întoarse repede automobilul din trei mișcări, stârnind praful de pe drum, iar Alice țipă când accelerează spre casă, ambalând motorul.

Nu era un catâr pe care să îl caracterizeze crizele exagerate de personalitate sau o emotivitate exacerbată, dar Margery îl duse pe Charley la pas spre casă. Animalul truse din greu, iar ea nu se grăbea. Suspină gândindu-se la ziua care trecuse. O englezoaică plină de viață, care nu cunoștea zona, în care era posibil ca muntenii să nu aibă încredere și căreia nesuferitul domn Van Cleve îi va interzice probabil să mai vină, plus o fată care abia se ținea pe picioare, care nu știa să călărească și care oricum nu dorea să facă asta. Beth lucra când putea, dar familia ei avea nevoie de ea la muncile de recoltat aproape toată luna septembrie. Nu era nici pe departe un început bun pentru o bibliotecă mobilă. Nu se putea baza pe nici una din fete pentru prea mult timp.

Când ajunseră la hambarul dărăpănat, unde drumul se bifurca, lăsă frâul pe grumazul îngust al animalului, știind că, de-acolo, Charley avea să găsească singur drumul spre casă. În clipa aceea, un ogar tânăr cu pete și ochi albaștri se repezi spre ea dând din coadă și cu limba scoasă, foarte bucuros că o vedea.

– Ce naiba cauți aici, Bluey, băiete? De ce nu ești în curte?

Ajunse la porțița padocului, descălecă și se gândi că durerea de noadă și de umeri fusese pricinuită mai degrabă de faptul că o ajutase pe Izzy Brady să încalce și să descălece, distanța lungă parcursă. Cățelandrul începu să țopăie în jurul ei și nu se potoli decât atunci când îi cuprinse capul în palme și îl dezmierdă, moment în care acesta o rupse la goană către casă. Ea se uită în urma lui, apoi scoase harnașamentul de pe catâr și îl privi cum se

lăsă la pământ, își îndoaie picioarele sub el și începe să se legene înainte și înapoi în țărână, mormăind satisfăcut.

Nu-l învinovăța. Și ea își simți picioarele grele când urcă treptele de la intrarea în casă. Întinse mâna spre clanța ușii, dar se opri. Ușa era întredeschisă. O privi gânditoare, apoi se duse fără zgomot la butoiul gol aflat într-o parte a hambarului, în care își ținea pușca de rezervă, sub un sac. Cu ochii-n patru, îi trase piedica și o sprijini în umăr. Urcă încet treptele, trase aer în piept și deschise încet ușa cu vârful cizmei.

– Cine-i aici?

Exact în partea opusă a camerei, Sven Gustavsson ședea în balansoarul ei, cu picioarele pe măsuța joasă și cu *Robinson Crusoe* în mână, ca și când ar fi citit. Nu clipi, ci așteptă ca ea să lase pușca jos. Puse cu grijă cartea pe masă, se ridică încet și își duse mâinile la spate cu o politețe oarecum exagerată, cu un aer de ducasă în fața unui curtean care îi aștepta poruncile. Ea îl privi câteva clipe, apoi sprijini pușca de măsuță.

– Mă și întrebam de ce n-a lătrat câinele.

– Mda, bine, eu și el... Știi cum stă treaba.

Bluey, trădătorul cel agitat, se cuibărise sub brațul lui Sven și îl împungea cu botul său lung, cerșind mângâiere.

Margery își scoase pălăria, o agăță în cuier, apoi își dădu de pe frunte părul ud de sudoare.

– Nu m-așteptam să te văd.

– Nu te-ai uitat.

Fără a-i întâlni privirea, trecu pe lângă el și se apropie de masă, îndepărtă capacul din dantelă de pe gura unei carafe cu apă și își umplu o cană.

– Mie nu-mi oferi?

– Nu te-am mai văzut bând apă.

– Și nu-mi oferi ceva mai tare?

Ea puse cana pe masă.

– Ce cauți aici, Sven?

Bărbatul nu-și luă ochii de la ea. Purta o cămașă curată în carouri și mirosea a săpun cu gudron și a ceva unic pentru el, care amintea de mirosul de sulf din mină, de fum și de masculinitate.

– Mi-a fost dor de tine.

Ea simți cum ceva cedează puțin înlăuntrul ei, ca o curea strânsă prea tare, și își duse cana la gură pentru a nu lăsa să se vadă asta. Își înghiți

nodul din gât.

– Mie mi se pare că o duci foarte bine fără mine.
– Amândoi știm că n-o duc bine fără tine. Și chestia e că nici nu vreau.
– Am mai discutat despre asta.
– Și tot nu pricep. Ți-am spus că, dacă ne căsătorim, n-o să încerc să te țin închisă în casă. N-o să te controlez. Te las să trăiești exact ca acum, doar că noi doi...

– Mă *lași*? Nu, zău?
– La naiba, Marge, știi foarte bine ce am vrut să zic. Maxilarele i se încheștară. O să te las în pace. Putem să trăim exact ca acum.

– Atunci, ce rost are să ne batem capul c-o nuntă?
– Rostul e că vom fi căsătoriți în fața lui Dumnezeu, în loc să ne ascundem ca doi puștani. Crezi că-mi place asta? Crezi că vreau să ascund de fratele meu și de întregul oraș faptul că te iubesc?

– Nu mă căsătoresc cu tine, Sven. Ți-am spus întotdeauna că n-am să mă mărit cu nimeni. Și de fiecare dată când inșiști, jur că-mi simt capul cum explodează ca dinamita în tunelurile tale. N-o să mai vorbesc cu tine dacă vei continua să vii aici și să-mi repeți același lucru la nesfârșit.

– Oricum, nu vorbești cu mine, așa că ce dracu' vrei să fac?
– Lasă-mă-n pace. Așa cum am decis amândoi.
– Așa cum ai decis tu!

Ea îi întoarse spatele și se duse la vasul din colțul camerei, în care lăsase acoperită niște fasole culeasă devreme în acea dimineață. Începu să rupă păstăile una câte una, desprinzându-le codițele și aruncându-le într-o cratiță, în încercarea de a se calma.

Îl simți înainte de a-l vedea. Bărbatul străbătu fără zgomot încăperea și se opri chiar în spatele ei, așa încât ea să-i simtă răsuflarea pe pielea cefei. Știu și fără să se uite că locul unde o atinsese i se înroșise.

– Margery, eu nu sunt ca tatăl tău, murmură el. Dacă n-ai aflat asta despre mine până acum, n-am cum să te conving.

Ea continuă să-ți țină mâinile ocupate. *Poc. Poc. Poc.* „Păstrează tecile. Aruncă codițele.“ Scândurile dușumelei scârțâiră ușurel sub picioarele ei.

– Spune-mi că nu ți-e dor de mine.
„Zece deja. Rupe frunza aia. Încă o codiță.“ El era atât de aproape, încât îi simți pieptul atingându-i spinarea când vorbi cu voce joasă:

– Spune-mi că nu ți-e dor de mine, și plec de-aici chiar în clipa asta. Și n-o să te mai deranjez niciodată. Ți promit!

Ea închise ochii.

Lăsă cuțitul să-i cadă din mână, își puse palmele pe blat și își lăsă capul în jos. El așteptă o clipă, apoi îi acoperi palmele cu ale lui. Ea deschise ochii și le privi – mâini puternice, cu articulații pe care erau vizibile cicatricile de arsuri. Mâini pe care le iubea de aproape un deceniu.

– Spune-mi! rosti el încet la urechea ei.

Ea se răsuci, îi cuprinse repede chipul între palme și îl sărută cu patimă. O, cât de mult îi lipsise atingerea acelor buze, pielea lui lipită de a ei! Amândoi se înfierbântară, respirația ei deveni sacadată, și tot ce își pusese în minte – rațiunea, argumentele pe care și le repetase în lungile ore din noapte – dispăru când brațele lui o cuprinsă și o traseră spre el. Ea îl sărută fără încetare, trupul lui fiindu-i familiar, dar și straniu de nefamiliar în același timp, rațiunea ei risipindu-se odată cu durerile trupului și frustrările acelei zile. Vasul căzu pe dușumea cu un zornăit, apoi nu se mai auziră decât răsufarea lui, buzele lui, pielea lui lipită de a ei, iar Margery O'Hare, femeia care nu putea fi stăpânită de nimeni și căreia nimeni nu-i putea dicta ce să facă, se lăsă luată în stăpânire, fiind ținută pe blatul din lemn.

– Ce pasăre-i aia? Uite ce culoare are! E tare frumoasă!

Bennett ședea pe pătură întins pe spate și privea cerul, în vreme ce Alice arăta către crengile unui copac de deasupra lor. Lângă ei erau resturile picnicului.

– Iubitule? Nu știi ce pasăre-i aia? N-am mai văzut niciodată o zburătoare atât de roșie. Uite! Până și ciocul e roșu. Uite!

– Nu mă prea pricep la animale și chestii din asta, iubito.

Ea observă că Bennett ținea ochii închiși. Lovi cu palma o găză care îi ajunsese pe obraz, apoi întinse mâna pentru a primi încă o bere de ghimbir.

Alice se aplecă spre coș și se gândi că Margery cunoștea toate păsările. Își puse în cap s-o întrebe în dimineața următoare. În timp ce călăreau, Margery îi vorbea lui Alice despre iarba-fiarelor și sânziene, îi arăta năpindieni și mimoze, dezvăluindu-i o lume complet nouă.

La mică distanță de ei, se auzea susurul leneș al pârâului. Margery o avertizase că, primăvara, acel pârâu se putea preface într-un torent

nimicitor. Părea foarte improbabil. Deocamdată, pământul era uscat, iarba, moale sub capetele lor, iar greierii cântau neobosiți pe pajiște. Alice îi dădu sticla soțului ei și așteptă în timp ce el se ridică într-un cot și sorbi din ea, sperând în sinea ei că se va apleca spre ea și o va lua în brațe. Când Bennett se întinse din nou, ea se cuibări lângă el și își puse capul pe pieptul lui.

– Aș putea sta așa toată ziua, vorbi el cu glas domol.

Ea întinse un braț peste trupul lui. Soțul ei mirosea mai bine decât oricare bărbat pe care îl întâlnise vreodată. De parcă dulceața ierbii din Kentucky se impregnase în el. Alți bărbați transpirau și căpătau un miros acru și un aspect neîngrijit. Când se întorcea de la mină, Bennett arăta mereu ca scos dintr-o revistă de modă. Îi privi chipul, conturul puternic al bărbiei, felul în care părul de culoarea mierii era tăiat scurt în jurul urechilor.

– Bennett, crezi că sunt drăguță?

– Știi bine că te consider drăguță, răspunse el cu voce somnoroasă.

– Ești bucuros că ne-am căsătorit?

– Firește.

Alice își roti un deget în jurul unui nasture de la cămașă. Privi nasturele câteva clipe.

– Atunci... de ce...?

– Alice, hai să nu începem o discuție serioasă, bine? Vreau doar să ne simțim bine! N-avem de ce să analizăm lucrurile, nu? Pur și simplu, vreau să ne simțim bine!

Alice ridică mâna de pe cămașa lui. Se răsuci și se întinse pe pătură astfel încât să li se atingă umerii.

– Bine.

Rămaseră întinși pe iarbă unul lângă altul, privind tăcuți cerul. Când el vorbi din nou, vocea lui fu blândă.

– Alice...?

Ea se uită la el. Înghiți un nod din gât și își simți inima bubuindu-i în piept. Își puse mâna peste a lui, încercând să-i transmită încurajarea tăcută, faptul că avea să-i fie alături indiferent ce îi mărturisea. Așteptă câteva clipe.

– Da?

– Este un cardinal, rosti el în cele din urmă. Pasărea roșie. Sunt foarte sigur că-i un cardinal.

Capitolul 4

... căsătoria, zice-se, presupune că unul are numai drepturi, iar celălalt numai îndatoriri.

Louisa May Alcott, *Fiicele doctorului March*

Prima amintire a lui Margery O'Hare era că ședea sub masa din bucătăria mamei sale și privea printre degete cum tatăl ei îl azvârlea prin cameră, cu o lovitură de pumn, pe fratele ei în vârstă de paisprezece ani, Jack, căruia îi săriră doi dinți din gură când încercă să-l împiedice pe tată să o bată pe mama lor. Aceasta, care încasase multe bătăi, dar care nu tolera același tratament pentru copiii ei, aruncase cu un scaun de bucătărie în capul soțului ei, provocându-i o rană la frunte, a cărei cicatrice rezistase până la moartea lui. Desigur, după ce reușise să se țină drept, el o lovise cu piciorul rupt al scaunului, iar bătaia încetase doar când *papaw* O'Hare intrase pe ușă cu pușca ridicată și ochi furioși și îl amenințase pe Frank O'Hare că, dacă nu încetează, îi va spulbera capul de pe umeri. După cum avea să descopere Margery mai târziu, nu era vorba că bunicul nu era de acord cu bătăile aplicate de fiul lui soției sale, dar *memaw* încerca să asculte radioul și nu auzea mai nimic din cauza țipetelor. În peretele din lemn de pin rămăsese o adâncitură în care Margery putuse să bage pumnul tot restul copilăriei.

În ziua aceea, Jack plecase pentru totdeauna, cu un cocoloș de vată plin de sânge în gură și cu singura cămașă curată în tașcă, iar data următoare când Margery auzise numele lui (părăsirea familiei era considerată o lipsă totală de loialitate, astfel că el dispăruse din arborele genealogic) se întâmplase opt ani mai târziu, când primiseră o telegramă cu vestea că Jack murise lovit de o locomotivă în Missouri. Mama ei plânse amarnic, cu inima frântă, însă tatăl ei aruncase cu o carte în ea și îi spusese să se adune, până nu-i dădea el un motiv adevărat ca să plângă, apoi se duse la distileria lui. Cartea respectivă fusese *Black Beauty*, iar Margery nu-l iertase niciodată pentru faptul că îi rupsese coperta din spate cu acea ocazie; dragostea pentru fratele pierdut și dorința de a evada în lumea cărților se uniseră cumva într-un soi de înverșunare și încăpățânare din cauza ruperii acelei cărți.

„Să nu vă măritați cu vreun tâmpit ca ăsta“, le șoptea ei și surorii sale mama lor, în timp ce ele se culcau pe imensul pat de fân din camera din spate, iar ea le învelea. „Să plecați cât de departe puteți de muntele ăsta blestemat. De îndată ce aveți ocazia. Promiteți-mi!“

Fetele încuviințau din cap serioase.

Virginia plecase, dar nu mai departe de Lewisburg, și se măritase cu un bărbat la fel de darnic cu împărțitul pumnilor ca tatăl lor. Din fericire, mama lor nu trăise să vadă asta; la șase luni după nuntă făcuse pneumonie și se prăpădise în trei zile; aceeași boală îi răpise și trei dintre frați. Mormintele lor se aflau pe versantul unei văi, marcate cu pietricele. Când tatăl lor murise, împușcat la beție de Bill McCullough, ultimul episod trist al unei vrajbe între familii care dura de câteva generații, locuitorii din Baileyville remarcaseră că Margery O'Hare nu vărsase nici măcar o lacrimă. „De ce-aș plânge?“ rostise ea când pastorul McIntosh o întrebase de starea ei de spirit. „Mă bucur c-a murit. Nu mai poate face rău nimănui.“ Faptul că Frank O'Hare fusese detestat de locuitorii orașului și că toți îi dăduseră ei dreptate nu-i împiedicase să decidă că descendenta familiei O'Hare, încă în viață, era la fel de ciudată ca și ceilalți membri ai familiei și că era cu atât mai bine cu cât rămâneau cât mai puțini dintre ei pe acele meleaguri.

– Te pot întreba despre familia ta? spuse Alice în timp ce înșeauau animalele, la scurtă vreme după ivirea zorilor.

Pierdută în gânduri, visând la trupul puternic și dur al lui Sven, Alice trebui să repete întrebarea pentru ca Margery să priceapă.

– Întrebă-mă ce vrei. Se uită la ea. Lasă-mă să ghicesc! Cineva ți-a spus să mă eviți din pricina tatălui meu?

– Da, confirmă Alice după o pauză.

În seara precedentă, domnul Van Cleve îi ținuse o predică pe această temă, împrôșcând cu multă salivă și gesticulând amenințător cu degetul. Alice apelase la bunul renume al doamnei Brady, folosindu-l ca pe un scut, dar schimbul de replici nu fusese agreabil.

Margery încuviință din cap în sensul că nu era surprinsă. Puse șaua pe balustradă și își trecu degetele peste spinarea lui Charley, verificând să nu aibă umflături sau răni.

– Frank O'Hare furniza băutură pentru jumătate din comitat. Împușca pe oricine încerca să intre pe felia lui. Îi împușca chiar și numai dacă bănuia că

aveau de gând să facă așa ceva. A ucis o grămadă de oameni și le-a lăsat cicatrici tuturor celor de care a fost apropiat.

– Tuturor?

După o clipă de ezitare, Margery se apropie de Alice. Își suflecă mâneca de la cămașă până deasupra cotului, dând la iveală o cicatrice de forma unei monede.

– Când aveam unsprezece ani, a tras în mine cu pușca de vânătoare pentru că i-am răspuns obraznic. Dacă fratele meu nu m-ar fi împins din calea glonțului, m-ar fi ucis.

Alice avu nevoie de câteva clipe pentru a-și veni în fire și a fi capabilă să vorbească.

– Și poliția n-a făcut nimic?

– Poliția? De fapt, rostise „polția“. Aici, pe munte, oamenii rezolvă lucrurile în felul lor. Când *memaw* a aflat ce-a făcut, l-a bătut cu cravașa. Numai de doi oameni s-a temut toată viața, de maică-sa și de taică-su. Margery își înclină capul, părul negru, bogat, căzându-i în față. Își pipăi cu degetele scalpul până găsi locul cu pricina, apoi îndepărtă părul din acea zonă, dând la iveală un șanțuleț de aproape trei centimetri lățime unde nu creștea păr. Asta mi-a rămas de când m-a tras de păr două rânduri de trepte la trei zile după ce-a murit *memaw*. Mi-a smuls un smoc de păr. Mi s-a spus că avea pielea prinsă de el când l-a aruncat.

– Nu-ți amintești?

– Nu. Înainte de asta, mi-a tras un pumn care m-a făcut să-mi pierd cunoștința.

Șocată, Alice fu incapabilă să vorbească. Vocea lui Margery rămăsese la fel de calmă ca de obicei.

– Îmi pare nespun de rău! rosti Alice în cele din urmă, cu voce întretăiată.

– N-ai de ce. Când a murit, doar doi oameni din tot orașul au venit la înmormântarea lui, iar unul din ei a făcut-o din compasiune pentru mine. Știi cât de mult le place celor din orașul ăsta să găsească un motiv ca să se adune laolaltă? Îți poți imagina cât de mult l-au urât dacă n-au venit la înmormântarea lui?

– Așadar... nu ți-e dor de el.

– Ha! Alice, pe-aici umblă o grămadă de nenorociți care se poartă ca niște vagabonzi. Ziua, sunt băieți buni, dar, când se lasă seara, beau până nu mai pot și devin niște brute în căutarea unei victime.

Alice se gândi la crizele de furie, alimentate de bourbon, ale domnului Van Cleve și se cutremură în ciuda căldurii de afară.

– Ei bine, tata nu era așa. Nu era nevoie să bea pentru a fi agresiv. Nu-i păsa pe cine rănește și cu ce. Obișnuia să se laude că are alcoolul în sânge. Eu spuneam că are sânge de reptilă. Rece ca gheața. N-am nici măcar o singură amintire plăcută legată de el.

– Nici măcar una?

Margery se gândi câteva clipe.

– Ba da, ai dreptate. Am una.

Alice așteptă.

– Da. Ziua-n care a venit șeriful să mă anunțe c-a murit.

Margery își îndreptă din nou atenția spre catâr, iar cele două femei își terminară treaba în tăcere. Alice se simțea complet depășită de situație. Dacă ar fi fost altcineva, i-ar fi arătat compasiune, înțelegere. Dar Margery părea să aibă mai puțină nevoie de compasiune decât oricine altcineva. Probabil că lui Margery i se păru că fusese cam dură, fiindcă se răsuci brusc cu un zâmbet spre Alice, care fu frapată de frumusețea amicei sale când făcu acest gest.

– Cu ceva timp în urmă, m-ai întrebat dacă mi-a fost vreodată teamă să merg singură prin munți.

Mâna lui Alice încremeni pe chinga șei.

– Ei bine, o să-ți spun ceva. Din ziua în care a murit tata, nu mi-a mai fost frică de nimic. Vezi? întrebă ea arătând spre munte. Asta am visat când eram copil. Să fiu acolo, sus, împreună cu Charley... ăsta-i raiul meu, Alice. Și îmi trăiesc raiul în fiecare zi.

Suspină îndelung, iar, în vreme ce Alice cugeta încă la felul în care chipul ei se împlânzise și la strania luminozitate a zâmbetului ei, Margery se răsuci și plesni ușurel șaua.

– Bine. Ai terminat? E o zi mare pentru tine. E o zi mare pentru toate.

Era prima săptămână în care cele patru femei se despărțeau, fiecare apucând pe ruta ei. Planul era să se întâlnească la bibliotecă la începutul și la sfârșitul fiecărei săptămâni, să discute diverse lucruri, să țină cărțile în ordine și să verifice starea celor returnate. Margery și Beth luaseră traseele mai lungi și, adesea, își lăsau cărțile la o a doua bază, o școală aflată la șaisprezece kilometri distanță, și le aduceau o dată la două săptămâni, în

vreme ce Alice și Izzy aveau de parcurs rute mai scurte. Izzy devenise mai încrezătoare, iar, de câteva ori, Alice chiar băgase de seamă că fata deja plecase, noile ei cizme cumpărate din Lexington strălucind de lustruite ce erau, iar fredonatul ei răsunând pe Strada Principală.

– Bună dimineața, Alice! striga ea și îi făcea un semn ezitant cu mâna, de parcă nu era tocmai sigură de reacția pe care avea să o primească.

Alice nu voia să admită că era stăpânită de o stare de nervozitate. Nu doar din teama de a nu se rătăci sau de a nu se face de râs, dar și pentru că discuția dintre Beth și doamna Brady, pe care o auzise cu o săptămână în urmă, în timp ce scotea șaua de pe Spirit, o neliniștise foarte rău.

– O, toate sunteți minunate! Dar trebuie să mărturisesc că sunt puțin îngrijorată în privința fetei din Anglia.

– Se descurcă grozav, doamnă Brady. Margery spune c-a ajuns să cunoască bine majoritatea rutelor.

– Nu despre rute e vorba, Beth, dragă. Noi apelăm la fete de prin partea locului tocmai ca oamenii pe care îi vizitează să le cunoască. În felul ăsta, au încredere că nu îi privește nimeni de sus și că familiile lor nu primesc ceva nepotrivit de citit. Dacă noi avem o fată străină, care vorbește cu accent și se poartă de parc-ar fi regina Angliei, ei o să fie suspicioși. Mă tem că asta ne va afecta tot proiectul.

Spirit fornăise, iar ele tăcuseră brusc, ca și cum și-ar fi dat seama că era posibil să tragă careva cu urechea la conversația lor. Alice, care se ascunsese lângă fereastră, simțise un fior de neliniște. Își dăduse seama că, dacă localnicii nu aveau să ia cărți de la ea, își va pierde slujba. Se imaginase brusc în casa Van Cleve, într-o tăcere apăsătoare, supravegheată de privirea bănuitoare a lui Annie, fiecare oră părându-i un deceniu. Se gândise la Bennett și la felul cum dormea cu spatele la ea, ridicând între ei un zid, la refuzul lui repetat de a discuta despre relația lor. Se gândise, de asemenea, și la nervozitatea manifestată de domnul Van Cleve pricinuită de faptul că ei încă nu îi ofereau un „nepoțel“.

„Dacă pierd slujba asta, nu mai am nimic“, realizase ea cu un nod greu în stomac.

– Bună dimineața!

Alice exersase tot drumul până acolo. Murmurase la nesfârșit în urechea lui Spirit, în încercarea de a scăpa de accentul englezesc: „Bună dimineața!

Ce mai faceți în această zi minunată?”

O tânără, probabil nu cu mult mai în vârstă decât Alice, ieși din cabană și îi zâmbi. Aflați în plin soare pe peticul de iarbă de lângă clădire, doi copii se uitară la ea. Își reluară încleștarea aprigă pentru un băț, sub ochii vigilenți ai unui câine. Un vas cu porumb nedepănușat zăcea la un colț al casei, ca și cum aștepta să fie luat de-acolo, iar lângă el, un maldăr de rufe puse pe un cearșaf. O grămăjoară de buruieni smulse cu pământ cu tot se zărea lângă straturile cu legume. Casa părea înconjurată de tot felul de asemenea lucruri făcute pe jumătate. Din interior se auzeau orăcăielile nealinate ale unui bebeluș.

– Doamna Bligh?

– Cu ce vă pot ajuta?

Alice trase aer în piept.

– Bună dimineața! Eu sunt de la biblioteca itinerantă, rosti ea cu grijă. Mă întrebam dacă n-ați vrea niște cărți pentru dumneavoastră și cei mici. Ca să învețe câte ceva din ele.

Zâmbetul femeii păli.

– E-n regulă. Nu costă nimic, adăugă Alice zâmbind. Scoase o carte din desagă. Le împrumutați, iar eu vin să le iau săptămâna viitoare.

Femeia rămase tăcută. Își îngustă ochii, își țuguie buzele și își privi pantofii. Apoi își șterse mâinile de șorț și se uită din nou la ea.

– Doamnă, vă bateți joc de mine?

Alice făcu ochii mari.

– Dumneavoastră sunteți fata din Anglia, nu-i așa? Cea care s-a măritat cu băiatul lui Van Cleve? Pentru că, dacă vă bateți joc de mine, vă fac eu să coborâți una-două muntele ăsta.

– Nu-mi bat joc de dumneavoastră, vorbi repede Alice.

– Atunci, e ceva în neregulă cu maxilarele dumneavoastră?

Alice își înghiți nodul din gât. Femeia se uita încruntată la ea.

– Îmi pare nespuse de rău, zise ea. Mi s-a spus că oameni nu vor avea suficientă încredere în mine ca să ia cărțile dacă par prea englezoaică. Eu doar...

Vocea i se stinse.

– Încercați să vorbiți ca oamenii de pe-aici?

Femeia își împinse bărbia în piept.

– Da. Exprimat astfel, sună cam... Eu...

Alice închise ochii și gemu în sinea ei.

Femeia izbucni în râs. Alice deschise repede ochii. Doamna Bligh se spetea de râs.

– Ați încercat să vorbiți ca și cum ați fi de pe-aici? Garrett? Ai auzit?

– Am auzit, răspuse o voce de bărbat, urmată de un acces de tuse.

Doamna Bligh se luă cu mâinile de burtă și râse până îi dădură lacrimile. Privind-o, copiii începură să chicotească și ei, afișând pe chip expresia nedumerită și amuzată a celor care nu știu de ce râd.

– Vai de mine! O, doamnă, n-am mai râs așa de când mă știu. Haideți în casă! O să vă iau cărțile chiar dacă sunteți din cealaltă parte a lumii. Eu sunt Kathleen. Intrați. Vreți niște apă? E atât de cald, că și-un șarpe s-ar prăji la soare.

Alice își priponi catârul de cel mai apropiat copac și scoase câteva cărți din desagă. O urmă pe tânără în casă, unde remarcă lipsa geamurilor, în locul cărora erau niște obloane din lemn, și se întrebă absentă cum rezistau iarna în asemenea condiții. Așteptă în prag până când ochii i se obișnuiră cu întunericul, iar interiorul i se dezvălui treptat. Cabana părea împărțită în două încăperi. Pereții primei camere erau tapetați cu pagini de ziare, iar la peretele din spate era o sobă lângă care se afla o stivă de lemne. Deasupra atârna un șir de lumânări legate, iar o imensă pușcă de vânătoare era așezată pe un suport pe perete. Într-o parte, erau o masă și două scaune, iar alături, într-un cufăr mare, un bebeluș plângea agitându-și pumnișorii în aer. Femeia se aplecă și îl luă în brațe cu un vag aer de epuizare, iar acesta tăcu imediat.

Alice îl remarcă apoi pe bărbatul care zăcea pe patul din colț. Învelit până la piept cu o pătură, era tânăr, dar pielea lui avea paloarea ca de ceară a unui om bolnav cronic. Aerul din jur era stătut în ciuda ferestrelor deschise, iar la intervale de circa treizeci de secunde, tușea.

– Bună dimineața! salută ea când își dădu seama că bărbatul o privea.

– 'Neața, rosti el cu voce slabă și răgușită. Garrett Bligh. Îmi cer scuze că nu mă pot ridica, dar...

Ea clătină din cap în semn că nu conta.

– Aveți vreo revistă *Woman's Home Companion*? întrebă tânăra. Bebelușul e foarte agitat și mă întrebam dacă nu găsec în ea vreun sfat care să mă ajute. Știu să citesc suficient de bine, nu-i așa, Garrett? Domnișoara O'Hare

mi-a adus câteva acu' ceva timp în urmă și găsești în ele tot felul de chestii utile. Cred că-i ies dințișorii, dar nu vrea să mestece nimic.

Venindu-și în fire, Alice își intră în rol. Începu să caute printre cărți și reviste, iar în cele din urmă, găsi două, pe care i le dădu femeii.

– Copiii n-ar vrea ceva?

– N-aveți niște cărți cu poze? Pauly a învățat alfabetul, dar soră-sa se uită doar la poze. Îi plac tare mult.

– Desigur.

Alice găsi două astfel de cărți și i le dădu. Femeia zâmbi, le puse cu respect pe masă și îi oferi lui Alice o cană cu apă.

– Eu am câteva rețete. Pe cea de prăjitură cu mere și miere o știu de la mama. Dacă o vreți, aș fi bucuroasă să v-o scriu și să v-o dau.

Margery îi spusese că muntenii erau oameni mândri. Mulți dintre ei nu se simțeau bine dacă primeau ceva fără să dea nimic în schimb.

– Mi-ar face mare plăcere. Mulțumesc foarte mult!

Alice bău apa și îi dădu cana înapoi. Murmură ceva despre faptul că timpul zbura și se pregăti de plecare, dar băgă de seamă schimbul de priviri dintre femeie și soțul ei. Se ridică întrebându-se dacă nu cumva uitase ceva. Cei doi soți se uitară la ea, iar femeia îi zâmbi larg. Nici unul din ei nu zise nimic.

Alice așteptă câteva clipe, până când momentul deveni stânjenitor.

– Ei bine, mi-a făcut mare plăcere să vă cunosc. Ne vedem peste o săptămână și voi avea grijă să caut niște articole despre dinții bebelușilor. Orice doriți, voi căuta cu plăcere. Alice strânse restul cărților. Atunci, pe data viitoare!

– Vă suntem foarte îndatorați, se auzi o șoaptă dinspre pat, apoi cuvintele fură înghițite de un alt acces de tuse.

Când ieși din casă, lumina de afară i se păru imposibil de strălucitoare. Alice miji ochii când le făcu semn cu mâna copiilor pentru a-și lua rămas-bun și se îndreptă spre Spirit. Nu realizase la ce înălțime se aflau acolo – se vedea jumătate din comitat. Se opri preț de câteva clipe ca să admire priveliștea.

– Doamnă?

Se răsuci. Kathleen Bligh alerga spre ea. Se opri la un metru de Alice și își strânse buzele puțin, ca și cum s-ar fi temut să vorbească.

– Mai e ceva?

– Doamnă, soțului meu îi place foarte mult să citească, dar nu vede prea bine pe întuneric și, ca să fiu sinceră, i-e greu să se concentreze din pricină că are plămânul negru². Are dureri mai tot timpul. I-ați putea citi puțin?

– Să-i citesc?

– Îl ajută să se gândească la altceva. Eu n-am timp pentru că trebuie să mă ocup de casă și de bebeluș, și de tăiat lemne. Nu v-aș ruga, dar Margery a făcut asta săptămâna trecută, iar dacă ați putea zăbovi o jumătate de oră ca să-i citiți un capitol dintr-o carte, ei bine... ar însemna enorm pentru amândoi. Departe de soțul ei, chipul femeii căpătase o expresie epuizată și încordată, ca și cum, în fața lui, nu îndrăznea să își arate sentimentele. Ochii femeii scânteiară. Bărbia i se ridică brusc, de parcă s-ar fi rușinat pentru că ceruse ceva. Desigur, dacă sunteți prea ocupată...

Alice puse mâna pe brațul lui Kathleen.

– Ce-ar fi să-mi spui ce-i place? Am o carte nouă cu povestiri, care s-ar putea să i se pară interesante. Ce părere ai?

Patruzeci de minute mai târziu, Alice cobora de pe munte. Garrett Bligh închisese ochii în timp ce ea îi citise, iar după douăzeci de minute de lectură – o poveste palpitantă, despre o corabie naufragiată în timpul unei furtuni –, ea observase mușchii de pe fața bărbatului, încordați de durere, care se relaxaseră ca și cum el ajunsese pe un alt tărâm. Continuase să citească cu voce joasă, și până și bebelușul se liniștise. Afară, Kathleen robotea neîncetat, tăind lemne, aducând, culegând și cărând diverse lucruri, dojenindu-și copiii. Până la finalul poveștii, Garrett adormise deja, scoțând din piept un hârâit când respira.

– Mulțumesc! spuse Kathleen în timp ce Alice își aranja desagi. Îi întinse două mere mari și o bucată de hârtie pe care scrisese cu grijă o rețetă. Despre asta îți ziceam. Merele sunt bune pentru prăjitură, fiindcă nu se fac terci. Doar că nu trebuie coapte prea mult.

Fața i se luminase din nou, recăpătându-și tăria de caracter.

– E foarte amabil din partea dumitale. Mulțumesc, rosti Alice, băgându-le cu grijă în buzunare.

Kathleen încuviință din cap ca și cum se achitase de datorie, iar Alice încălecă. Îi mulțumi din nou și plecă.

– Hei, doamnă Van Cleve! strigă Kathleen după ce Alice parcurse vreo douăzeci de metri.

Alice se răsuci în șa. Munteanca își încrucișă brațele la piept și ridică bărbia.

– Eu cred că vocea dumneavoastră sună foarte bine așa cum e!

Soarele dogorea, iar insectele pișcătoare erau neobosite, așa că toată după-amiaza se plesni peste gât și înjură, fiind în schimb recunoscătoare pentru pălăria din pânză cu boruri late împrumutată de Margery, care o ferea de arsuri. Izbutise să le dea o carte de brodat pentru începători gemenelor care locuiau lângă pârâu și care se uitaseră cu suspiciune chiar și la așa ceva, fusese alungată de lângă o casă mare de un câine fioros și dăduse o Biblie unei familii formate din unsprezece membri, care locuia într-o locuință extrem de strâmtă, cea mai mică pe care o văzuse vreodată, unde zărise mai multe saltele de fân puse pe verandă.

– Copiii mei nu citesc decât Cartea Sfântă, precizase mama din spatele ușii pe jumătate închise și își încheștase maxilarele de parcă se încorda pentru a ține piept unei contraziceri.

– Atunci, pentru săptămâna viitoare o să caut niște povestiri legate de Biblie, rostise Alice și, în vreme ce ușa i se închidea în nas, schițase un zâmbet de falsă veselie.

Casa familiei McCullough era pe lista celor de evitat. Din câte reținuse de la Margery, aceasta era alcătuită dintr-o fiică sau două și un tată care era mai mult beat, iar ea ar fi putut jura că zărise două fețe la fereastra din spate. Însă acestea dispăruseră până să întoarcă ea capul de-a binelea, ca să fie sigură, iar, după ce strigase de trei ori, renunțase și plecase.

După mica victorie de la familia Bligh, începuse să se simtă dezamăgită. Nu știa dacă oamenii priveau cu suspiciune cărțile sau pe ea. Auzea neconținut vocea doamnei Brady, îndoiala ei în privința faptului că Alice era potrivită pentru acea slujbă, din pricină că era o străină. Atât de afundată fu în acele gânduri, încât abia după ceva vreme realizează că nu mai vedea sforile roșii legate de Margery de copaci și că se rătăcise. Se opri într-o poieniță și încercă să-și dea seama, după hărțile desenate de ea, unde ar fi trebuit să se afle, străduindu-se să vadă poziția soarelui prin baldachinul verde-închis al coroanelor copacilor de deasupra. Spirit rămase nemișcată, cu capul aplecat în căldura amiezii care izbutise să pătrundă în desișul pădurii.

– Parcă te pricepeai să găsești singură drumul spre casă, rosti Alice morocănoasă.

În cele din urmă, trebui să conchidă că habar nu avea unde era. Trebuia să se întoarcă pe unde venise, până găsea un indiciu în teren. Întoarse iapa și porni în sus pe versant.

După o jumătate de oră, recunoscu locul unde se afla. Își domolise sentimentul de panică, tot mai mare pe măsură ce ajungea la convingerea că era foarte posibil să își petreacă noaptea pe munte, în beznă, înconjurată de sălbăticiuni, sau, ceea ce era la fel de îngrijorător, în preajma vreunui de pe lista cu adrese pe care trebuia să le evite – Beever, Frog Creek (nebun ca o vulpe), McCullough (făcea băutură și era mai mult beat), frații Garside (făceau băutură, erau bețivi și agresivi). Nu știa ce anume o speria mai rău, perspectiva de a fi împușcată pentru că încălcase proprietatea cuiva sau reacția doamnei Brady când se va afla că până la urmă englezoaica nu fusese în stare de acea slujbă.

Terenul din jur părea mai plat, dezvăluindu-și vastitatea și, deopotrivă, ignoranța de care dăduse ea dovadă. De ce nu fusese atentă la instrucțiunile lui Margery? Privea umbrele și încerca să-și dea seama unde se află în funcție de direcția lor, înjurând când norii sau mișcarea crengilor le făcea să dispară. Fu atât de ușurată când văzu sfoara roșie pe trunchiul unui copac, încât îi luă câteva clipe ca să identifice casa spre care se îndrepta.

Alice trecu prin fața porții cu ochii în pământ și capul plecat. Casa construită din lemn era tăcută, cazanul din fier era afară, așezat pe cenușă rece, iar un topor enorm zăcea abandonat lângă o buturugă mare. Două geamuri murdare o priviră inexpresive. Și iată-le! Cele patru cărți erau puse atent într-un teanc lângă stâlp, acolo unde Margery îi ceruse lui Jim Horner să le lase dacă se decidea că nu voia cărți în casa lui. O opri pe Spirit și descălecă privind cu un ochi îngrijorat ferestrele, amintindu-și de gaura de glonț din pălăria lui Margery. Cărțile păreau neatînse. Le luă, le băgă cu grijă în desagă, apoi verifică chinga șei. Tocmai pusese un picior în scăriță, cu inima cât un purice, când auzi vocea bărbatului răsunând în toată valea.

– Hei!

Se opri.

– Hei... tu!

Alice închise ochii.

– Ești fata de la bibliotecă? N-ai fost aici și data trecută?

– Nu vreau să te deranjez, domnule Horner, strigă ea. Am venit... am venit doar ca să iau cărțile. Plec imediat. Nu va mai veni nimeni.

– M-ați mințit?

– Poftim?

Alice scoase piciorul din scăriță și se răsuci spre el.

– Ați promis c-o să ne mai aduceți cărți.

Alice clipi. Bărbatul nu zâmbea, dar nici nu avea o armă în mână, după cum constată ea. Stătea în pragul ușii, cu mâinile pe lângă corp, și ridică o mână pentru a arăta spre stâlpul porții.

– Mai vreți cărți?

– Asta am zis, nu-i așa?

– O, Doamne! Desigur! Ăăă... Din pricina emoțiilor era neîndemânică. Scotoci prin desagă, scoțând și băgând la loc orice-i pica la mână. Da. Bine. Am ceva de Mark Twain și o carte de rețete. A, iar în această revistă sunt niște sfaturi pentru făcut conserve. Parcă pregăteți conserve data trecută, nu-i așa? Pot să vi le las pe astea, dacă vă plac.

– Vreau un abecedar. Pentru fete. Vreau unul în care să fie doar cuvinte și o poză pe fiecare pagină. Nimic pretențios.

– Cred că am așa ceva... Imediat... Alice scotoci prin desagă și scoase o carte de citit pentru copii. Așa ceva? Asta a fost foarte apreciată de...

– Lasă-le lângă stâlp.

– În regulă. Poftim. Minunat! Alice se aplecă și puse jos teancul de cărți, apoi se retrase și se răsuci pentru a încăleca. Bine. Am... am plecat. Să-mi dai de știre dacă vrei să-ți aduc ceva anume săptămâna viitoare.

Ridică o mână. Jim Horner stătea în continuare în pragul ușii, cu fetițele în spatele lui, privind-o. Cu toate că inima încă îi bătea nebunește, când ajunse la baza potecii, Alice se trezi că zâmbea.

Capitolul 5

Fiecare mină sau grup de mine a devenit un centru social fără a deține nici o proprietate privată cu excepția minei și fără spații publice ori căi de acces publice cu excepția albiei râului ce curge între versanții muntelui. Aceste pâlcuri de sate sunt presărate pe văile muntelui, coborând spre râu, și au nevoie doar de castele, podețe mobile și turnuri fortificate pentru a reproduce tabloul epocii feudale.

Comisia de Cărbune a Statelor Unite în 1923

Era dureros pentru Margery să recunoască, dar biblioteca de pe Split Creek devenea un haos și, având în vedere cererea tot mai mare de cărți, nici una dintre cele patru femei nu avea timp să se ocupe de asta. În ciuda suspiciunii inițiale a unora dintre locuitorii din Lee County, vestea despre cele patru bibliotecare se răspândi pe măsură ce deveniră cunoscute, iar, după câteva săptămâni, era ceva obișnuit ca ele să fie întâmpinate de chipuri dornice de lectură în loc să li se închidă ușa în nas. Familiile doreau să citească de la sfaturile domestice din *Woman's Home Companion*⁸ până la *The Furrow*⁹, pentru bărbați, de la Charles Dickens la *The Dime Mystery Magazine*¹⁰, toate acestea fiindu-le smulse din mâini de îndată ce era scoase din desagă. Foarte apreciate de copii, cărțile de benzi desenate avură cel mai mult de suferit; frunzărite în exces, fuseseră distruse sau aveau pagini rupte din cauză că frații se băteau cu ele. Uneori, revistele erau returnate cu pagini lipsă, rupte de cititori pentru a le păstra. Și, totuși, cererea era neconținută: „Domnișoară, nu aveți cărți noi?”

Când bibliotecarele se întorceau la sediul oferit de domnul Guisler, în loc să ia ce le trebuia de pe rafturile riguros organizate, cel mai adesea ședeau pe podea și scotoceau prin nenumăratele teancuri de cărți, încercând să găsească titlurile solicitate.

– Cred că suntem victimele propriului succes, spuse Margery privind în jur, la teancurile de pe dușumea.

– Vrei să te ajut să faci ordine? întrebă Beth, care fuma pe ascuns o țigară – tatăl ei ar fi biciuit-o dacă ar fi prins-o, iar Margery se prefăcea că nu vede.

– N-are rost. În dimineața asta, abia dacă vom reuși să facem ceva, iar când ne întoarcem, o să fie la fel de rău. Nu, mă gândeam că avem nevoie

de cineva care să stea permanent aici pentru a ține totul în ordine.

Beth se uită la Izzy.

– Izzy, parcă voiai să stai aici, nu-i așa? Plus că nici nu rezistați prea mult în șa.

– Nu vreau! se stropși Izzy. Familiile mă cunosc. Nu le-ar plăcea să vadă pe altcineva.

Avea dreptate. În ciuda insinuărilor lui Beth, în șase săptămâni Izzy Brady devenise, dacă nu o călăreață grozavă, măcar una competentă, simțul echilibrului compensând piciorul mai slab, iar diferența fiind invizibilă în cizmele de piele de culoarea mahonului, pe care le lustruia până străluceau. Avea un baston la spatele șei, de care se ajuta când trebuia să facă ultimii pași până la vreo casă, și constatase că era util și la îndepărtarea crengilor joase, la alungarea câinilor agresivi sau a câte unui șarpe din drum. Majoritatea familiilor de lângă Baileyville o respectau și se cam temeau de doamna Brady, iar, după ce Izzy se prezenta, de obicei era bine primită.

– În plus, adăugă Izzy folosindu-se cu viclenie de atuul ei, știi că, dacă aș lucra la sediu, mama ar fi permanent aici, agitându-se înapoi și încolo de parcă ea ar conduce totul. Singurul lucru care o împiedică să facă asta e faptul că are impresia că sunt plecată toată ziua.

– O, aș prefera să nu stau eu aici! rosti Alice când privirea lui Margery se îndreptă spre ea. Și eu mă înțeleg foarte bine cu familiile la care merg. Săptămâna trecută, fata cea mare a lui Jim Horner a citit *The American Girl*¹¹ cap coadă. Era atât de mândru, c-a uitat să țipe la mine.

– Atunci, bănuiesc că va rămâne Beth. La urma urmelor, s-a și oferit într-un fel, spuse Izzy.

Beth stinse țigara pe podeaua din lemn, strivind-o cu călcâiul cizmei.

– Nu vă uitați la mine. Urăsc să fac ordine. Fac suficient după nesuferiții ăia de frați ai mei.

– Chiar trebuie să vorbești așa urât? zise Izzy, strâmbând din nas.

– Nu e vorba doar de făcut ordine, preciză Margery, luând un exemplar al cărții *The Pickwick Papers*¹² din care paginile zburară alene. Astfel de cărți trebuie reparate. Erau și așa destul de ferfenițite de când le-am primit, iar acum, se destramă de tot. Avem nevoie de cineva care să coasă cotoarele și să prindă laolaltă paginile căzute. La Hindman fac albume în felul acesta, cu rețete, povestiri, cu orice. Sunt foarte apreciate.

– Eu cos groaznic, spuse repede Alice, iar celelalte se repeziră să își susțină neîndemânare în această îndeletnicire, astfel că nu avea nici un rost să li se dea o asemenea sarcină.

Margery afișă o expresie disperată.

– Ei bine, eu nu fac asta. N-am nici pic de îndemânare. Se uită în jur meditativ. Dar am o idee.

Se ridică din spatele mesei și își luă pălăria.

– Ce idee? întrebă Alice.

– Unde te duci? se interesă Beth.

– La Hoffman. Beth, te poți ocupa tu de câteva dintre casele mele? Ne vedem mai târziu.

Compania Minieră Hoffman se auzea cu vreo doi kilometri înainte de a se vedea – huruitul camioanelor care transportau cărbunile, bubuiturile îndepărtate ale exploziilor care făceau pământul să-ți vibreze sub picioare, dangătul clopotului din mină. Pentru Margery, care se îndrepta într-acolo, Hoffmann era imaginea iadului pe pământ, puțurile și tunelurile sale arătând ca niște răni adânci în versantul de lângă Baileyville, oamenii care lucrau acolo ieșind din măruntaiele muntelui cu ochii lucind albi pe fețele înnegrite, vacarmul mașinărilor înlocuind sunetele naturii distruse. Aerul dimprejur era îmbibat cu gustul prafului de cărbune și părea permanent încărcat cu o prevestire rea, iar praful de la explozii acoperea peisajul cu o peliculă cenușie. Chiar și lui Charley îi era teamă. Când proprietarii minei priveau pământul Domnului, în loc să-i vadă frumusețea și minunăția, vedeau semnul dolarului.

Hoffman era un oraș care avea propriile reguli. În schimbul salariului și al unui acoperiș deasupra capului, datoriile se acumula la magazinul companiei, și exista veșnica temere că dinamita putea fi măsurată greșit, că un vagonet putea să se răstoarne și să te lase fără o mână sau un picior, ori mai rău, să-ți pierzi viața la câteva sute de metri sub pământ, existând slabe șanse ca trupul să-ți fie găsit pentru ca familia să te poată înmormânta așa cum se cuvenea.

Cu un an în urmă, peste toate acestea se așternuse un aer de neîncredere, când sosiseră niște spărgători de greve pentru a-i pune cu botul pe labe pe cei care avuseseră îndrăzneala de a cere condiții mai bune. Șefilor minei nu le plăcea schimbarea și arătaseră asta nu prin intermediul disputelor și al

amenințărilor, ci cu ajutorul unei bande de derbedei înarmați, care îndoliaseră câteva familii.

– Tu ești, Margery O’Hare? întrebă paznicul, făcând doi pași spre ea, care se apropia călare, ducându-și mâna streășină la ochi.

– Eu sunt, Bob.

– Știi că Gustavsson e aici?

– E totul în regulă? Simți în gură gustul metalic familiar pe care i-l aducea numele lui Sven pronunțat de oricine altcineva.

– Da, toți au ieșit la numărătoare. Băieții sunt în pauză, mănâncă ceva. Cred că tocmai l-am văzut lângă Blocul B.

Ea descălecă, priponi catârul și intră pe poartă ignorând privirile minerilor care plecau. Femeile nu obișnuiau să vină pe-acolo, familiile locuind la circa un kilometru distanță, în casele companiei.

Magazinul se afla la același nivel pe versant cu uriașul basculator. Mai sus erau casele imense și bine întreținute ale șefilor minei și ale supraveghetorilor, unele dintre ele având curți îngrijite. Acolo ar fi locuit și Van Cleve dacă Dolores n-ar fi refuzat să părăsească reședința familiei sale, din Baileyville. Mai jos erau calea ferată secundară care deservea mina și vreo două sute de case ale minerilor. Aveau acoperișuri din carton asfaltat și nu fuseseră mai deloc renovate de vreo patruzeci de ani. Câțiva copii, majoritatea desculți, deși asta conta mai puțin având în vedere căldura de afară, se jucau în țărână lângă un porc care scurma în pământ cu râțul. Piese de mașină și găleți pentru rufe erau răspândite în fața ușilor, iar câinii vagabonzi făceau cărări la nimereală printre ele. Margery o luă la dreapta, se îndepărtă de drumurile rezidențiale și merse cu pași repezi spre un podeț care dădea către mine.

Îi văzu mai întâi spinarea. Ședea pe o ladă întoarsă cu fundul în sus, ținându-și casca între picioare, și mânca un codru de pâine. Se gândi într-o doară că l-ar fi recunoscut oriunde. Felul în care gâtul i se îmbina cu umerii, în care capul i se înclina puțin spre stânga atunci când vorbea. Cămașa îi era pătată cu funingine, iar vesta pe care scria „Pompier“ îi stătea puțin strâmbă.

– Hei!

El se întoarse când îi auzi vocea, se ridică și întinse mâinile spre ea în timp ce colegii lui începură să șuiere în surdină, de parcă încercau să stingă un foc.

– Marge! Ce cauți aici?

O luă de braț și o îndepărtă de gloata glumeților, conducând-o după colțul clădirii. Ea îi privi palmele înnegrite.

– S-a-ntâmpnat ceva?

– De data asta nu.

Aruncă o privire spre birourile administrative, care îi spuse tot ce trebuia să știe.

Ea ridică mâna și șterse cu degetul mare puțină funingine de pe fața lui. El îi luă mâna și o lipi de buzele sale. De fiecare dată când făcea acest gest, răscolea ceva în ea, însă Margery nu lăsa să i se citească sentimentele pe chip.

– Așadar, ți-a fost dor de mine?

– Nu.

– Mincinoaso!

Își zâmbiră.

– De fapt, am venit să te întreb unde îl pot găsi pe William Kenworth. Vreau să vorbesc cu sora lui.

– Negrul William? Nu mai lucrează aici, Marge. A fost rănit cu vreo șase... ba nu, nouă luni în urmă.

Ea se arată surprinsă.

– Credeam că ți-am spus. Un afurisit de artificier a încurcat firele, iar el a fost în calea exploziei când au aruncat în aer tunelul de la Feller's Top. Un bolovan i-a retezat un picior.

– Și unde-i acum?

– Habar n-am. Dar pot afla.

Margery așteptă în fața birourilor administrației în timp ce Sven intră să o înduplece pe doamna Pfeiffer, al cărei cuvânt preferat era „nu“, însă rareori îi refuza ceva lui Sven. Toată lumea îl iubea pe Sven. Grație aspectului fizic impunător, emana un aer de autoritate fără a se manifesta cumva. Era amabil când simțea că se impunea o asemenea atitudine și li se adresa tuturor cu aceeași politețe neobișnuită, indiferent că vorbea cu un puști cu pantaloni peticiți din valea vecină sau cu un director al minei. În cea mai mare parte a timpului, Margery putea înșira o sumedenie de calități pe care le aprecia la Sven. Desigur, lui nu i-ar fi spus asta.

El coborî treptele clădirii de birouri cu o hârtie în mână.

– Stă la Monarch Creek, în casa răposatei lui mame. Din câte se știe, o duce rău. Se pare că a fost tratat doar două luni la spitalul de-aici, apoi l-au externat.

– Ce drăguț din partea lor!

Sven știa bine ce părere avea Margery despre Hoffman.

– În fine, ce treabă ai cu el?

– Vreau să dau de sora lui. Dar, dacă el e bolnav, nu știu dac-ar fi cazul să-l deranjez. Ultima dată când am auzit de ea, lucra în Louisville.

– A, nu! Doamna Pfeiffer tocmai mi-a zis că sora lui are grijă de el. Ai șanse s-o găsești dacă te duci acolo.

Ea îi luă hârtia din mână și ridică privirea. El se uită la ea cu blândețe.

– Așadar, când te mai văd?

– Depinde dacă încetezi să mă mai bați la cap cu căsătoria.

El privi peste umăr, apoi o trase după colț, o lipi cu spatele de perete și se apropie de ea cât de mult putu.

– Ei bine, ce zici de asta? Margery O'Hare, îți promit solemn că nu mă voi însura niciodată cu tine!

– Și?

– Și nu voi mai vorbi despre căsătorie cu tine. Și nici nu voi mai cânta despre căsătoria cu tine. Și nici măcar nu mă voi gândi să mă căsătoresc cu tine.

– Așa e mai bine.

El se uită în jur, apoi își coborî vocea și își apropie gura de urechea ei, făcând-o să se înfioare.

– Dar voi veni la tine și voi face lucruri păcătoase cu trupul tău minunat. Dacă mă lași.

– Cât de păcătoase?

– O, foarte păcătoase!

Ea își strecură mâna în salopeta lui și îi simți sudoarea de pe pielea caldă. Preț de câteva clipe, fură doar ei doi, mina dispăru, iar ea nu mai auzi decât bătăile proprii inimi, pulsația pielii lui lipită de a ei, veșnica vibrație a dorinței sale pentru el. Făcu un mic pas în lateral.

– Dumnezeu îl iubește pe păcătos, Sven. Se ridică pe vârfuri și îl sărută, apoi îl mușcă ușurel de buza de jos. Dar nu la fel de mult ca mine.

El izbucni în râs și, spre surprinderea ei, în timp ce se îndrepta spre catâr în fluierăturile admirative ale echipei de pompieri, obrajii i se îmbujorară

foarte rău.

*

Fusese o zi lungă, iar până să ajungă la căbănuța de la Monarch Creek, și ea, și catârul erau osteniți. Descălecă și aruncă frâul peste stâlp.

– Alo?

Nimeni nu ieși. O parcelă de legume bine îngrijită se afla în stânga casei, iar o mică verandă de care erau atârdate două coșnițe se întindea deasupra ei. Spre deosebire de majoritatea caselor din acea vale, aceasta era proaspăt zugrăvită, iarba, tunsă, iar buruienile, stârpite. Un balansoar roșu stătea lângă ușă, îndreptat spre luncă.

– Alo?

Chipul unei femei apăru la ușa de plasă. Se uită afară, privi fix, de parcă voia să verifice ceva, apoi întoarse capul și îi adresă câteva cuvinte cuiva din interior.

– Dumneata ești, domnișoară Margery?

– Bună, domnișoară Sophia! Ce mai faci?

Ușa de plasă se deschise, iar femeia se retrase pentru a o lăsa pe Margery să intre. Cu mâinile în șolduri, o măsură din priviri.

– Ei bine, nu te-am mai văzut de... Cât a trecut? Opt ani?

– Cam așa ceva. Dar nu te-ai schimbat deloc.

– Intră!

Pe chipul ei uscățiv, sever, se ivi un zâmbet minunat, iar Margery reacționă la fel. Vreme de câțiva ani, Margery își însoțise tatăl când acesta ducea băutura la Hoffman, una dintre cele mai profitabile rute ale sale. Frank O'Hare socotise că nimeni nu și-ar fi imaginat vreodată ca un tată însoțit de fiica lui să livreze băutura și avusese dreptate. Dar, în timp ce el se ducea în zona rezidențială, pentru a vinde sticlele și a-i mitui pe paznici, ea se îndrepta tiptil spre casele negrilor, unde domnișoara Sophia îi împrumuta cărți din mica bibliotecă a familiei.

Frank nu o lăsase pe Margery să meargă la școală. Nu credea în învățăturile din cărți, în ciuda insistențelor mamei sale. Dar cu cărțile domnișoarei Sophia și cu cele împrumutate în secret de mama ei, cele două femei sădiseră în ea dragostea pentru lectură, care, în nenumărate seri, o purtase la un milion de kilometri distanță de răul și violența de-acasă. Dar mai mult decât cărțile, îi plăcea tare mult că domnișoara Sophia și mama ei, doamna Ada, erau mereu îmbrăcate impecabil, având unghiile perfect

îngrijite și părul negru împletit și prins în creștet. Domnișoara Sophia era doar cu un an mai mare decât Margery, dar familia ei, prin modul său de trai, îi sugera că viața putea fi trăită și altfel decât în gălăgia, haosul și teama de care avea ea parte.

– Știi, credeam că vei devora acele cărți, atât de dornică de cunoaștere păreai. N-am mai văzut vreo fată care să citească atât de multe atât de repede.

Își zâmbiră. Apoi Margery îl zări pe William. Bărbatul ședea într-un balansoar plasat lângă fereastră, iar cracul stâng al pantalonilor era prins cu grijă sub ciotul piciorului. Încercă să nu se arate șocată de acea imagine.

– Bună ziua, domnișoară Margery.

– Îmi pare groaznic de rău pentru accidentul suferit, William. Te doare rău?

– Suportabil, răspunse el.

– E foarte țăfnos, interveni Sophia și își dădu ochii peste cap. Urăște să stea în casă mai mult decât faptul că și-a pierdut un picior. Dar ia loc, iar eu o să-ți aduc ceva de băut.

– Îmi reproșează că din cauza mea casa pare neîngrijită, rosti William, ridicând din umeri.

Margery nutrea convingerea că locuința fraților Kenworth era cea mai curată pe o rază de treizeci de kilometri. Nu se zărea nici măcar un firicel de praf sau vreun lucru nelalocul lui, totul dovedind desăvârșitul spirit organizatoric al Sophiei. Margery se așeză și bău un pahar de *sarsaparilla* în timp ce îl ascultă pe William povestindu-i cum cei de la mină se descotorosiseră de el după accident.

– Sindicatul a încercat să mă ajute, dar, de când cu împușcăturile, nimeni nu vrea să-și pună pielea la saramură pentru un negru. Înțelegi ce zic?

– Luna trecută, au mai împușcat doi membri ai sindicatului.

– Am auzit. William clătină din cap. Frații Stiller au tras în roțile de la trei camioane care plecau de la basculator. Data următoare când a intrat în magazinul companiei din Friars și a încercat să-i organizeze pe oameni, o bandă de derbedei l-au prins acolo și a trebuit să vină o grămadă de mineri de la Hoffman ca să-l scape. Țsta a fost un avertisment.

– Din partea cui?

– Din partea lui Van Cleve. Știi că el e răspunzător pentru jumătate din ticăloșiile astea.

– Toată lumea știe asta, rosti Sophia. Toată lumea știe ce se petrece acolo, dar nimeni nu vrea să facă nimic.

Cei trei rămaseră tăcuți vreme îndelungată, astfel că Margery aproape că uită de ce venise. În cele din urmă, puse paharul pe masă.

– Nu v-am făcut o vizită de curtoazie, zise ea.

– Zău, rosti domnișoara Sophia.

– Nu știu dac-ați auzit, dar am înființat o bibliotecă în Baileyville. Suntem patru bibliotecare – fete din zonă – și avem o mulțime de cărți primite prin donație, unele distruse aproape complet. Ei bine, avem nevoie de cineva care să organizeze lucrurile și să recondiționeze cărțile, fiindcă, din câte se pare, nu poți sta în șa cincisprezece ore pe zi, iar apoi, să pui totul în ordine și la sediu.

Sophia și William se uitară unul la altul.

– Nu-mi dau seama ce legătură are asta cu noi.

– Ei bine, mă întrebam dacă n-ai putea să te ocupi tu de toate astea. Avem buget pentru cinci bibliotecare, iar salariul nu-i rău. E plătit de către WPA, iar banii sunt îndeajuns pentru cel puțin un an.

Domnișoara Sophia se sprijini de spătarul scaunului.

– Știu că ți-a plăcut mult să lucrezi la biblioteca din Louisville, insistă Margery. Iar într-o oră, ai fi acasă. Am fi tare bucuroase dacă ni te-ai alătura.

– E o bibliotecă pentru negri. Vocea domnișoarei Sophia deveni dură. Biblioteca din Louisville este pentru oamenii de culoare. Trebuie să știi asta, domnișoară Margery. Nu pot veni să lucrez la o bibliotecă pentru albi. Decât dacă îmi ceri să călăresc cu voi, iar atunci, îți zic categoric că nu voi face asta.

– Este o bibliotecă itinerantă. Oamenii nu vin acolo să împrumute cărți. Le ducem noi.

– Și?

– Și nu trebuie să știe nimeni că te afli acolo. Uite ce e, domnișoară Sophia, avem nevoie disperată de ajutorul dumitale! Am nevoie de o persoană de încredere, care să fie capabilă să repare cărțile și să le organizeze, iar tu ești de departe cea mai bună bibliotecară din trei comitate.

– Repet, este o bibliotecă pentru albi.

– Lucrurile se schimbă.

– Spune-le asta indivizilor cu glugi pe cap care îți bat noaptea la ușă.

– Și aici, ce faci?

– Am grijă de fratele meu.

– Asta știu. Întrebam cum îți câștigi existența.

Cei doi frați avură un schimb de priviri.

– Asta e o întrebare foarte personală. Până și tu ar trebui să știi asta.

William suspină.

– Nu ne descurcăm prea bine. Trăim din ce-am pus deoparte și din ce ne-a lăsat mama. Dar nu-i cine știe ce.

– William! rosti domnișoara Sophia, încruntându-se la el.

– Țasta-i adevărul. O cunoaștem pe domnișoara Margery. Ea ne cunoaște pe noi.

– Și vrei să mă aleg cu capul spart pentru că lucrez într-o bibliotecă pentru albi?

– N-o să îngădui să se întâmple una ca asta, spuse cu glas calm Margery.

Sophia nu mai dădu nici o replică. Faptul de a fi rudă cu Frank O'Hare avea puține avantaje, dar oamenii știau că promisiunea e promisiune. Dacă reușeai să supraviețuiești copilăriei în casa lui Frank O'Hare, puține piedici ți-ar mai fi putut sta în cale.

– A, salariul e de douăzeci și opt de dolari pe lună, preciză Margery. La fel ca al nostru.

Suma o surprinse pe Sophia, care se uită la fratele ei, apoi își coborî privirea în poală. În cele din urmă, își înalță capul.

– Va trebui să ne gândim la propunerea ta.

– Bine.

– Ești la fel de dezordonată ca înainte? se interesă Sophia, strângând din buze.

– Probabil, chiar mai rău.

Sophia clătină din cap. Se ridică și își îndreptă fusta.

– După cum am spus, ne vom gândi la asta.

William insistă să o conducă. Se ridică anevoie din balansoar, iar Sophia îi dădu cârja. Se crispă din cauza efortului de a ajunge până la ușă, iar Margery se prefăcu a nu remarca asta. Se opriră lângă ușă și priviră curgerea lenevoasă a pârâului.

– Știi că vor să distrugă o porțiune din partea de nord a culmii?

- Poftim?
 - Big Cole mi-a spus. Vor s-o dinamiteze și să sape șase puțuri în ea. Bănuiesc ei că există un filon bogat acolo.
 - Dar partea aia a muntelui e locuită. Sunt vreo paisprezece sau cincisprezece familii doar pe versantul nordic.
 - Știu și ei asta la fel de bine ca și noi. Dar crezi că asta-i va opri odată ce-au simțit mirosul dolarilor?
 - Dar... ce se va întâmpla cu acele familii?
 - Același lucru care se întâmplă de fiecare dată. Își masă fruntea. Kentucky, nu? Cel mai frumos loc de pe pământ, dar și cel mai sălbatic. Uneori, cred că Dumnezeu a vrut să arate într-un singur loc tot ce e în stare. William se sprijini de tocul ușii și își propti cârja la subraț, în vreme ce Margery încerca să priceapă cele auzite. Mă bucur că te-am văzut, domnișoară Margery. Ai grijă de tine!
 - Și eu mă bucur că te-am văzut, William. Și convinge-o pe sora ta să vină să lucreze la bibliotecă.
- El ridică o sprânceană.
- Hm! Seamănă cu tine. Nu-i poate spune nimeni ce să facă.
- Îl auzi chicotind în timp ce închise ușa în urma lui.

Capitolul 6

Mama nu accepta în ruptul capului plăcinta veche de-o zi, cu excepția celei cu fructe uscate. Se trezea cu o oră mai devreme ca să coacă o plăcintă pentru micul dejun, dar nu gătea nici un fel de șarlotă sau plăcintă cu fructe, nici măcar de dovleac, cu o zi înainte de a fi consumată, iar dacă făcea asta, tatăl meu nici că se atingea de ea.

Della T. Lutes, *Farm Journal*

În primele șase luni de când se mutase în Baileyville, lui Alice îi făcuseră oarecum plăcere prânziurile de după slujba de la biserică. Prezența unei a patra sau a cincea persoane la masa lor însenina atmosfera sumbrei case, iar mâncarea era, de obicei, mai bună decât obișnuitele feluri grase gătite de Annie. Domnul Van Cleve se purta foarte frumos, iar pastorul McIntosh, cel mai frecvent musafir al lor, era un om cumsecade în esență, chiar dacă repeta întruna aceleași lucruri. După cum remarcase Alice, cel mai plăcut element al reuniunilor din Kentucky îl reprezentau bârfele nesfârșite – ghinioanele vecinilor, pățaniile prin care trecuseră diversele familii, fiecare povestire conținând o pildă care stârnea râsetele tuturor. Dacă la masă se aflau cel puțin doi povestitori talentați, competiția se încingea repede între ei. Dar cel mai important era că acele istorisiri însuflețite îi permiteau lui Alice să mănânce în general neobservată și în tihnă.

Sau cel puțin așa stătuseră lucrurile.

– Așadar, dragi tineri, când aveți de gând să-l binecuvântați pe vechiul meu prieten cu un nepoțel sau doi?

– Asta le spun și eu întruna! Domnul Van Cleve flutură cuțitul spre Bennett și Alice. O casă nu e un cămin fără un țânc care să alerge prin ea.

„Poate atunci când dormitorul tău nu va fi atât de aproape de al nostru, încât să aud și când tragi un părț“, își replică Alice în sinea ei, împrăștiind piureul în farfurie. „Poate atunci când voi putea să mă duc la baie fără să trebuiască a mă acoperi din cap până-n picioare. Poate atunci când nu va mai trebui să aud discuția asta de cel puțin două ori pe săptămână.“

Pamela, sora pastorului McIntosh, venită în vizită din Knoxville, comentă, așa cum obișnuiește lumea în astfel de circumstanțe, că fiul ei își lăsase soția însărcinată chiar în noaptea nunții.

– Fix după nouă luni s-au născut gemenii. Vă vine să credeți? Și să știți, e o fată tare capabilă. Gospodăria aia funcționează ca unsă. Nu m-a surprins că a făcut doi copii odată, un băiat și o fată, ca să economisească timp. Și sunt sigură că, imediat după ce îi înțarcă pe ăștia doi, o să rămână iarăși însărcinată. N-am nici o îndoială!

– Alice, nu ești dumneata una dintre bibliotecarele călare? întrebă soțul Pamelei, care îi privea pe cei din jur pe sub două sprâncene stufoase, făcându-l să pară permanent suspicios.

– Da.

– Lipsește de-acasă toată ziua! se plânse domnul Van Cleve. Câteodată, se întoarce atât de obosită, încât abia poate să-și mai țină ochii deschiși.

– Cu un flăcău atât de viguros ca tine, Bennett, tânăra Alice ar trebui să fie prea obosită ca să se urce pe cal!

– La cât călărește, ar trebui să aibă picioarele ca niște paranteze, precum un cowboy!

Cei doi bărbați râseră în hohote. Alice se sili să zâmbească. Se uită la Bennett, concentrat să plimbe prin farfurie niște boabe de fasole. Apoi o privi pe Annie, care ținea în mâini vasul cu cartofi dulci și se uita la ea cu o satisfacție neplăcut de exagerată. Alice o săgetă cu privirea și se uită la ea până când femeia își întoarse ochii în altă parte.

– Ai avut pete de la ciclu pe pantaloni, remarcase Annie în seara precedentă, când îi adusese lui Alice un teanc de lucruri proaspăt spălate și călcate. N-am putut să le scot de tot, așa c-a rămas o mică pată. Făcu o pauză, apoi adăugă: La fel ca luna trecută.

Pe Alice o revoltase ideea că slujnica îi monitoriza menstruația. Avusese brusc senzația că tot orașul discuta despre eșecul ei de a rămâne însărcinată. Desigur, asta nu putea fi din vina lui Bennett. Nu era el campionul lor la baseball? Nu era el vedeta lor?

– Știi, verișoara mea – cea din Berea – nu reușea să rămână însărcinată pentru nimic în lume. Și jur că soțul ei se dădea la ea ca un *câine*. Așa că s-a dus la una dintre bisericile alea care folosesc șerpi. Domnule pastor, știu că dezaprobați asta, dar stați să vedeți ce-a urmat. I-au pus un șarpe la gât, iar în săptămâna următoare, deja rămăsese grea. Și verișoara mea zice că bebelușul are ochii aurii ca ai unui șarpe-mocasin. Însă ea a avut mereu multă imaginație.

– Și mătușa mea Lola era la fel. Pastorul ei a cerut întregii congregații să se roage ca Dumnezeu să-i umple pântecul. A durat un an, dar a reușit. Acum, au cinci copii.

– Vă rog, nu vă simțiți obligați să faceți la fel, spuse Alice.

– Știți, eu cred că de vină e tot călăritul ăsta. Nu e bine pentru o femeie să stea călare toată ziua. Doctorul Freeman zice că zgâlțâie toate cele prin pântecul unei doamne.

– Ei bine, da, cred c-am citit și eu asta. Domnul Van Cleve luă solnița și o legănă între degete. E ca atunci când zgâlțâi prea mult o sticlă cu lapte și se acrește. Se covăsește, mă rog.

– Măruntaiele mele sunt cât se poate de necovăsite! rosti Alice pe un ton rigid, apoi adăugă: Dar aș fi foarte interesată să citesc și eu articolul respectiv.

– Care articol? întrebă pastorul McIntosh.

– Cel de care tocmai ați pomenit. În care scrie că o femeie n-ar trebui să călărească. Ca să nu se „zgâlțâie“. Nu cunosc acest termen medical.

Cei doi bărbați se uitară unul la altul. Alice trecu lama cuțitului peste o bucată de carne de pui, fără a-și ridica privirea din farfurie.

– Cunoașterea este foarte importantă, nu credeți? Noi, cele de la bibliotecă, suntem de părere că, fără fapte, nu avem nimic. Dacă chiar îmi primejduiesc sănătatea călărind, atunci cred că aș da dovadă de responsabilitate dacă aș citi articolul menționat. Mi l-ați putea aduce duminica viitoare, domnule pastor?

Își ridică privirea și îi adresă pastorului un zâmbet strălucitor peste masă.

– Ei bine, spuse pastorul după câteva clipe, nu cred că mi-e ușor să-l gășesc.

– Pastorul are foarte multe publicații, interveni domnul Van Cleve.

– Nostim e că, în Anglia, continuă Alice fluturând furculița pentru a puncta fiecare cuvânt, aproape toate doamnele din lumea bună călăresc. Se duc la vânătoare, sar peste șanțuri, peste garduri, peste tot felul de obstacole. Aproape că-i obligatoriu. Și, totuși, fac copii cu o eficiență extraordinară. Chiar și cele din familia regală. Nasc copii unul după altul, ca și cum ar scoate boabele de mazăre dintr-o păstaie. Știți câți copii a făcut regina Victoria? Și era *mereu* călare. Nu reușeau s-o dea jos de pe cal.

Cei de la masă rămaseră tăcuți.

– Ei bine... rosti pastorul McIntosh în cele din urmă. Asta-i... foarte interesant.

– Totuși, e clar că nu-ți face bine, draga mea, spuse cu blândețe sora pastorului. Adică, activitatea fizică intensă nu are cum să-i facă bine unei femei în nici o situație.

– Dumnezeule! Ziceți-le asta fetelor de pe munte pe care le văd în fiecare zi. Taie lemne, cultivă legume, țin casa lună pentru niște bărbați prea bolnavi sau prea leneși ca să se dea jos din pat. Și, ciudat lucru, toarnă la copii unul după altul.

– Alice! rosti Bennett încet.

– Nu mi le imaginez pe multe dintre ele plutind pur și simplu prin casă, aranjând florile și stând cu picioarele ridicate. Sau poate că sunt croite altfel din punct de vedere biologic. Poate că există un motiv medical despre care n-am auzit eu, cum n-am auzit nici povestea cu mersul călare.

– Alice! repetă Bennett.

– Nu e nimic în neregulă cu mine! se înfurie ea când își auzi tremurul voci.

Cei doi bărbați în vârstă schimbă o privire plină de înțeles.

– O, nu te supăra, Alice, dragă! spuse domnul Van Cleve întinzând mâna peste masă și punându-și palma dolofană pe a ei.

– Înțelegem că este dezamăgitor când Dumnezeu nu te binecuvântează imediat. Dar nu-i bine să te frământă prea mult din pricina asta, zise pastorul. Știi ceva? O să rostesc o scurtă rugăciune pentru voi doi când veți veni la biserică data viitoare.

– E foarte amabil din partea dumitale, rosti domnul Van Cleve. Uneori, o tânără doamnă nu-și cunoaște prea bine interesul. Dar asta-i rostul nostru, Alice, să ne îngrijim de interesul tău. Ei bine, Annie, unde-s cartofii dulci? Mi se răcește sosul.

– Pentru ce-a trebuit să te porți așa?

Bennett ședea lângă ea în leagăn, în timp ce bărbații mai în vârstă trecuseră în salon pentru a termina o sticlă din cel mai bun bourbon al domnului Van Cleve. Vocile lor se ridicau și coborau, întrerupte de hohote de râs. Alice stătea cu brațele încrucișate. Serile erau tot mai răcoroase, dar ea se așezase la capătul leagănului, la douăzeci de centimetri de Bennett, și avea un șal în jurul umerilor.

- Cum adică?
- Știi foarte bine la ce mă refer. Tata doar încerca să se arate grijuliu cu tine.
- Bennett, știi foarte bine că faptul că merg pe cal n-are nici o legătură cu faptul că nu rămân însărcinată.
- Soțul ei tăcu.
- Îmi iubesc slujba. O iubesc cu adevărat. N-am de gând să renunț la ea fiindcă tatăl tău are falsa impresie că mi se zgâlțâie măruntaiele. Ție-ți zice cineva că joci baseball prea mult? Nu. Firește că nu. Cu toate că măruntaiele tale se zgâlțâie de mama focului de trei ori pe săptămână.
- Vorbește mai încet!
- O, am uitat! Nu putem vorbi nimic cu voce tare, nu-i așa? Cu atât mai puțin despre *măruntaiele tale*. Nu putem vorbi despre ce se petrece *cu adevărat*. Dar eu sunt învinovățită. Eu sunt ținta tuturor bârfelor. Pe mine mă crede lumea stearpă.
- Ce te interesează ce cred oamenii? Oricum, te porți de parcă nu-ți pasă de jumătate din oamenii de-aici.
- Îmi pasă, pentru că familia voastră și vecinii voștri vorbesc mereu numai despre asta! Și vor continua s-o facă dacă nu le explici tu ce se petrece! Sau măcar... *fă* ceva în privința asta!
- Întinsese coarda prea mult. Bennett se ridică brusc, se îndepărtă și trânti ușa de plasă în urma lui. În salon se făcu liniște. În vreme ce vocile masculine își reluară încet conversația, Alice rămase în leagăn, ascultând greierii și întrebându-se cum Dumnezeu ajunsese într-o casă plină de oameni în cel mai solitar loc de pe pământ.

La bibliotecă nu fusese o săptămână bună. Verdele munților se prefăcu încet în nuanțe portocalii-roșietice, frunzele formând un covor gros arămiu ce estompa pașii cailor, văile erau înveșmântate în ceața dimineții, iar Margery observă că jumătate din bibliotecarele ei erau cu fundu-n sus. Observă că Alice avea maxilarele încleștate și ochii încercănați, și poate că ar fi făcut un efort să-i îmbunătățească starea de spirit, dar și ea era supărată, fiindcă nu primise nici o veste de la Sophia. În fiecare seară, încerca să pună deoparte cărțile foarte deteriorate, dar teancul acela se mărise foarte mult, iar gândul la efortul uriaș ce trebuia depus pentru a le

restaura, dacă nu voia să le piardă, o deprima și mai mult. Însă ea nu avea timp decât să încalce pe catâr și să ducă pe la case alte cărți.

Pasiunea pentru lectură devenise insașiabilă. Copiii le urmăreau pe stradă și le implorau să le dea ceva de citit. Familiile pe care le vizitau o dată la două săptămâni le rugau să vină săptămânal, așa cum procedau la cele de pe rutele scurte, iar bibliotecarele trebuiau să le explice că erau doar patru și că, și așa, stăteau pe drumuri câte douăsprezece ore pe zi. Catării șchiopătau adesea din pricina orelor lungi de urcuș dificil pe poteci stâncoase – „Dacă trebuie să-l pun iarăși pe Billy să urce pieptiș la Fern Gully, jur că o să ajungă să aibă două picioare mai lungi decât celelalte!” –, iar lui Patch, chingile șei îi provocaseră răni din pricina transpirației și a căldurii, așa că nu fu apt de povară câteva zile.

Nu era niciodată suficient. Iar oboseala începea să își spună cuvântul. Când se întoarseră, vineri seară, cu cizmele înnorosite și pline de frunze, Izzy se răsti la Alice când colega ei se împiedică de desaga fetei și îi rupse cureaua.

– Uită-te pe unde mergi!

Alice se aplecă și o ridică, sub privirea severă a lui Beth.

– Ei bine, n-ar fi trebuit s-o lași pe podea, nu-i așa?

– N-am lăsat-o decât o clipă. Am vrut să pun cărțile jos, ca să-mi iau bastonul. Acum, ce mă fac?

– Nu știi. Îi spui mamei tale să-ți ia alta?

Izzy se dădu brusc în spate, ca și cum ar fi încasat o palmă, și se uită urât la Beth.

– Retrage-ți cuvintele!

– De ce? Ăsta-i adevărul.

– Izzy, îmi pare rău! spuse Alice după o clipă. Zău c-a fost un accident. Uite, o să-ncerc să găsesc pe cineva care să repare cureaua în weekend.

– Beth Pinker, n-ai avut nici un motiv să fii rea!

– Ai pielea mai fină decât aripa unei libelule.

– Ce-ar fi să terminați cu gâlceava asta și să notați cărțile aduse? Aș vrea să plec de-aici înainte de lăsarea întunerului.

– Nu le pot nota pe-ale mele pentru că n-ai terminat tu cu ale tale, iar dacă îmi aduc cărțile acolo, o să se amestece cu cele de la picioarele tale.

– Izzy Brady, cărțile de la picioarele mele sunt cele pe care le-ai lăsat ieri, pentru că nu te-ai deranjat să le pui pe rafturi.

– Ți-am zis că mama a trebuit să mă ia mai devreme ca să ajungă la întrunirea ei de făcut pături!

– Da, bine! Nu ne putem pune în calea unei blestemate de întruniri de cusut cuverturi, nu-i așa?

– Iarăși vorbești urât!

Acum ridicaseră de-a binelea vocile. Beth o măsură pe Izzy din colțul camerei, unde tocmai își răsturnase desagi laolaltă cu sufertașul pentru mâncare și o sticlă în care avusese limonadă.

– Ce mizerie! Știți ce ne trebuie?

– Ce? întrebă suspicioasă Izzy.

– Trebuie s-o lăsăm mai moale. Avem parte numai de muncă fără pic de distracție. Zâmbi. Cred că avem nevoie de-o întâlnire a fetelor.

– Dar nu suntem împreună? se miră Margery.

– Nu genul ăsta de întâlnire.

Celelalte femei se uitară nedumerite una la alta.

Beth trecu pe lângă ele, pășind cu agilitate peste cărți. Deschise ușa și se uită la fratele ei care aștepta pe trepte. Din când în când, femeile îi ofereau lui Bryn câte o pungă cu bomboane în schimbul unor mici comisioane, așa că băiatul ridică privirea plin de speranță.

– Bryn, du-te și anunță-l pe domnul Van Cleve că Alice întârzie la o ședință despre politica bibliotecii și că o vom conduce acasă când terminăm. Apoi, du-te la doamna Brady și spune-i același lucru... Ba nu, nu-i spune că-i vorba de politica bibliotecii, fiindcă o să fie aici înainte de-a apuca să pronunți „doamna Lena B. Nofcier „. Spune-i... spune-i că ne curățăm șeile. Apoi spune-i și mamei același lucru, iar eu o să-ți cumpăr o pungă cu bomboane de ciocolată Tootsie Roll.

Margery își îngustă ochii.

– Sper să nu-ți treacă prin cap să...

– Mă-ntorc imediat! Hei, Bryn? Bryn! Și să nu-i spui tatei că am fumat, dacă nu vrei să-ți rup urechile! Ai priceput?

– Ce se petrece? întrebă Alice în timp ce pașii lui Beth se stinseră pe drum.

– Și eu aș putea întreba același lucru, se auzi o voce.

Margery se uită și o văzu pe Sophia în pragul ușii, cu mâinile împreunate și cu geanta sub braț. Fata privi haosul din încăpere.

– O, Dumnezeuule! Ai zis că e rău. Dar n-ai spus c-o să-mi vină s-o iau la goană țipând până în Louisville.

Alice și Izzy se uitară la femeia înaltă de culoare, îmbrăcată într-o rochie albastră imaculată. Sophia le privi și ea la rândul ei.

– Ei bine, nu știu de ce stați toate și pierdeți vremea. Ar trebui să v-apucați de treabă! Sophia își lăsă jos geanta, își dezlegă eșarfa și clătină din cap văzând teancurile haotice de cărți. Vă spun și vouă ce i-am spus lui William. O să lucrez seara și numai cu ușa zăvorâtă, pentru ca nimeni să nu afle că sunt aici. Astea sunt condițiile mele. Și vreau salariul despre care am discutat.

– Din partea mea, e-n regulă, rosti Margery.

Mirate, cele două femei mai tinere se răsuciră și se uitară la Margery, care zâmbi.

– Izzy, Alice, v-o prezint pe domnișoara Sophia. Cea de-a cincea bibliotecară.

În timp ce se apucară să pună în ordine teancurile de cărți, Margery le informă că Sophia Kenworth lucrase opt ani la biblioteca locuitorilor de culoare din Louisville, într-o clădire atât de mare, încât cărțile erau împărțite nu doar pe domenii, ci chiar pe mai multe etaje. Era frecventată de profesorii și de asistenții de la Universitatea de Stat din Kentucky și avea un sistem profesionist de cartele și ștampile, astfel încât să existe o evidență a datelor la care cărțile ieșeau și intrau. Sophia avusese parte de instruire și trecuse printr-o perioadă de ucenicie, dar fusese nevoită să renunțe la slujbă după moartea mamei sale și accidentul lui William, evenimente care surveniseră la trei luni distanță unul de altul și o siliseră să plece din Louisville și să se întoarcă acasă pentru a avea grijă de fratele său.

– De asta avem nevoie aici, zise Sophia mutând teancurile de cărți și examinând cotoarele fiecăreia. Avem nevoie de un sistem. Lăsați asta în seama mea.

O oră mai târziu, ușile bibliotecii erau zăvorâte, cărțile dispăruseră de pe podea, iar Sophia răsfoia paginile registrului, scoțând tot felul de sunete dezaprobatoare. Între timp, Beth se întorsese și tocmai trecea pe sub nasul lui Alice un borcan mare cu capac etanș, plin cu un lichid colorat.

– Nu știu dacă-i o idee bună... spuse Alice.

– Doar gustă! Hai! N-o să mori din asta. E un lichior Plăcintă cu Mere... nu-i tare.

Alice se uită la Margery, care refuzase deja să guste din licoare. Nici una dintre fete nu părea surprinsă că Margery nu bea alcool. Alice duse borcanul la buze, ezită, apoi își pierdu din nou curajul.

– Ce se va întâmpla dacă mă duc acasă beată?

– Ei bine, bănuiesc că te vei duce acasă beată, zise Beth.

– Nu știu... N-ar putea să-ncerce altcineva mai întâi?

– Izzy n-are de gând, nu-i așa?

– De ce nu? rosti Izzy.

– O, Doamne! Pân-aci ne-a fost! spuse Beth râzând.

Luă borcanul din mâinile lui Alice și i-l dădu fetei. Cu un rânjet năstrușnic pe chip, Izzy apucă borcanul cu mâinile și îl duse la gură. Ezită, luă o gură zdravă, apoi începu să tușească împrășcând în toate părțile cu salivă și căscând ochii în vreme ce încerca să dea borcanul înapoi.

– Nu trebuia să bei ca haplea, femeie! zise Beth după care bău o înghițitură mică. Dacă bei în halul ăsta, până marți orbești.

– Dă-mi borcanul, ceru Alice.

Privi conținutul și trase adânc aer în piept.

„Ești prea impulsivă, Alice.“

Luă o înghițitură și simți arsura alcoolului prelingându-i-se ca mercurul pe gâtul ei. Închise strâns ochii, pentru a nu-i mai lăcrima. Băutura era absolut delicioasă.

– E bun?

Beth o privea cu ochi plini de neastâmpăr când Alice îi deschise. Încuviință din cap și își înghiți nodul din gât.

– Surprinzător! spuse ea cu glas răgușit. Da. Dă-mi să mai iau o gură.

În seara aceea, ceva se schimbă în sufletul lui Alice. Se săturase ca toți ochii din oraș să fie ațintiți asupra ei, să fie supravegheată, să fie bârfită și judecată. Se săturase să fie măritată cu un bărbat pe care toată lumea îl credea pâinea lui Dumnezeu, dar care abia izbutea să se uite la ea.

Străbătuse o jumătate de mapamond pentru a fi din nou considerată o inadaptată. „Ei bine“, gândi ea, „dacă asta crede toată lumea, aș putea foarte bine să-mi trăiesc viața după cum poftesc.“ Mai luă o înghițitură, apoi încă una, îndepărtând mâinile lui Beth când aceasta încercă să o

oprească. Când, în cele din urmă, înapoie borcanul, le zise că simțea o amețală plăcută.

– „O amețală plăcută“, o imită Beth, iar fetele izbucniră în râs.

Margery zâmbi fără să vrea.

– Trebuie să recunosc că habar n-am ce fel de bibliotecă-i asta, rosti Sophia dintr-un colț.

– Doar simt nevoia să se descarce puțin, atâta tot, explică Margery. Au muncit din greu.

– Am muncit din greu! Și acum, să cânte muzica, zise Beth ridicând o mână. Haideți să luăm gramofonul domnului Guisler. Sigur ni-l va împrumuta.

Margery clătină din cap.

– Nu-l amestecați pe Fred în chestia asta. Nu-i nevoie să vadă ce facem.

– Vrei să spui că nu-i nevoie s-o vadă pe Alice beată turtă, rosti Beth cu viclenie.

– Poftim? întrebă Alice, uitându-se la ea.

– Sigur ai văzut cum se uită la tine. Are impresia că ești cea mai frumoasă floare de pe toată pajiștea, zise Beth, făcând o reverență.

Izzy începu să chicotească.

– Vrea să te sărute. Vrea să se însoare cu tine.

– Nu-i adevărat!

– Chiar că ești oarbă, Alice!

– Chiar că sunt măritată, replică Alice, simțind că îi era greu să-și concentreze privirea.

Apoi adăugă în gând: „Chipurile, sunt măritată“.

– N-o mai tachinați, interveni Margery.

– Mda. Ți-ar surâde să fii ca Margery și să faci ce vrei când vrei. Beth o privi pieziș. Și cu cine vrei.

– Beth Pinker, ce propui, să-mi fie rușine de modul cum îmi trăiesc viața? replică Margery. Poți s-aștepți mult și bine.

– Hei! rosti Beth. Dacă m-ar curta pe mine un bărbat atât de chipeș ca Sven Gustavsson, aș avea o verighetă pe deget atât de repede, încât el nici n-ar ști cum a ajuns la biserică. Dar, dacă vrei să muști din măr înainte de-a-l pune în coș, asta-i treaba ta. Doar asigură-te că ții bine coșul.

– Și dacă nu vreau un coș?

– Toată lumea vrea un coș.

– Eu nu vreau. N-am vrut niciodată și nici n-o să vreau vreodată. Nu-mi trebuie nici un coș!

– Despre ce vorbiți? întrebă Alice, chicotind.

– Eu n-am mai priceput nimic după treaba cu domnul Guisler, spuse Izzy și râgâi ușor. Sfinte Dumnezeule, mă simt fantastic! Nu cred că m-am mai simțit așa de când m-am dat de trei ori la rând în roata mare din bâlciul din Lexington. Doar că... Nu. Atunci, lucrurile nu s-au sfârșit bine.

Alice se aplecă spre Izzy și puse o mână pe brațul ei.

– Izzy, îmi pare sincer rău pentru cureaua aia. N-am vrut s-o rup.

– A, nu-ți face griji! O s-o rog pe mama să-mi cumpere alta.

Nu se știe din ce motiv, amândurora acest lucru li se păru din cale afară de amuzant.

Sophia se uită la Margery și ridică o sprânceană. „Așa conduci tu treaba aici?“ semnala expresia de pe chipul ei.

Abținându-se să nu zâmbească, Margery începu să aprindă lămpile cu gaz de la capetele rafturilor. Nu o prea încântau grupurile numeroase, dar acela îi plăcea cu adevărat, cu glumele și veselia sa, mai cu seamă grație faptului că prietenia înflorea în încăpere precum bobocii de primăvară.

– Hei, fetelor! spuse Alice după ce reuși să-și stăpânească râsul. Ce-ați face dacă ați putea face orice doriți?

– Aș organiza biblioteca asta, murmură Sophia.

– Vorbesc serios! Ce-ați face dacă ați putea face orice, absolut orice?

– Eu aș călători prin toată lumea, rosti Beth, care își improvizase un spătar din cărți și se apucase și de cotiere în același stil. M-aș duce în India și Africa, și Europa, și, poate, în Egipt. Am vrut să zic că m-aș duce și în Anglia, ca s-o văd pe regină, dar o avem aici pe Alice, așa că nu-i nevoie să bat atâta drum.

Celelalte femei începură să râdă.

– Izzy?

– A, e o prostie!

– Spune! o îndemnă Alice cu un ghiont.

– Aș... ei bine, m-aș face cântăreață, rosti Izzy. Aș cânta la radio sau înregistrată pe o placă de gramofon. Ca Dorothy Lamour sau – ezită și se uită la Sophia, care avu inspirația să nu își afișeze mirarea – sau ca Billie Holiday.

– Sunt sigură că tatăl tău ar putea aranja asta. Doar cunoaște pe toată lumea, nu? spuse Beth.

Izzy păru brusc stânjenită.

– Oamenii ca mine nu se fac cântăreți.

– De ce? întrebă Margery. Nu poți să cânti?

– Țsta ar fi un motiv, zise Beth.

– Știți la ce mă refer.

– A, *asta!* Margery ridică din umeri. Din câte știu, n-ai nevoie de picior ca să cânti.

– Dar oamenii nu m-ar asculta. Doar s-ar holba la proteza mea.

– O, nu te flata singură, Izzy, fetițo! Mulți oameni au așa ceva. Sau pur și simplu... Ridică din umeri... poartă rochie lungă.

– Ce anume cânti, domnișoară Izzy? întrebă Sophia, care aranja cărțile în ordine alfabetică.

Izzy își revenise din amețeală. Chipul îi era ușor îmbujorat.

– O, îmi plac imnurile, muzica *bluegrass*, bluesurile, cam orice. La un moment dat, am încercat chiar și muzică de operă.

– Ei bine, atunci trebuie să ne cânti, ceru Beth, aprinzându-și o țigară și suflând spre degete când bățul de chibrit arse prea jos. Haide, fetițo, arată-ne ce știi!

– O, nu! spuse Izzy. Cânt doar pentru mine.

– Asta înseamnă o sală de concerte cam goală, zise Beth.

Izzy se uită la ele. Apoi se ridică în picioare. Trase aer în piept și începu:

„Ori de câte ori plouă, plouă cu bănuți din rai. / Nu știai că fiecare nor conține bănuți din rai? / Avera ta cade în tot orașul.“¹³

Închisese ochii, iar vocea ei umplea micuța încăpere, caldă și suavă de parcă ar fi fost înmuiată în miere. Sub ochii lor, Izzy începu să se transforme într-o cu totul altă persoană, pieptul bombându-i-se, gura deschizându-i-se pentru ca notele să-i iasă cât mai bine. Ajunsesse undeva departe, într-un loc drag sufletului. Beth se legăna încetișor și schiță un zâmbet. Încântarea i se citea pe chip. Apoi, după câteva clipe, parcă mânată de un impuls pe care nu-l putea controla, Sophia începu să cânte împreună cu ea, cu o voce mai joasă, ținând isonul lui Izzy și completând-o. Izzy deschise ochii, iar cele două își zâmbiră în timp ce cântau; vocile lor se înălțau, trupurile lor se legănau în ritmul muzicii, iar atmosfera din micuța bibliotecă se schimbă complet.

– „Ai grijă ca umbrela să-ți fie întoarsă invers, / Dă-i pe niște raze de soare și flori / Dacă vrei lucrurile pe care le îndrăgești, / Trebuie să plouă torențial.“

Alice privea cu încântare, alcoolul care-i încălzise trupul și muzica dându-i emoții plăcute; simți ceva cedând în sufletul ei, ceva ce nu dorise să recunoască nici măcar față de sine, ceva legat de iubire și pierdere, de singurătate. Se uită la Margery, a cărei expresie se îmblânzise, pierdută în propria reverie, și se gândi la comentariile lui Beth despre bărbatul de care Margery nu pomenise niciodată. Poate, realizând că era privită, Margery se uită la ea și îi zâmbi, iar Alice își dădu seama îngrozită că lacrimile i se prelingeau necontrolate pe obraji.

Margery ridică sprâncenele într-o întrebare mută.

„Puțin dor de casă“, răspunse Alice din priviri. „Chiar așa este“, gândi ea. Doar că nu era sigură că ajunsese în casa de care îi era dor.

Margery o luă de cot și ieșiră în întunericul de afară, apoi se îndreptară spre grajdul unde caii pășteau lângă gard, ignorând sunetele din bibliotecă.

Margery îi dădu batista ei.

– Te simți bine?

Alice își șterse nasul și o privi nefericită. De îndată ce ieși în aerul rece, simți că amețeala începe să îi treacă.

– Mă simt bine... Privi cerul. De fapt, nu. Nu prea.

– Te pot ajuta cu ceva?

– Nu cred că mă poate ajuta cineva în privința asta.

Margery se sprijini de perete și privi muntele.

– Nu sunt prea multe lucruri pe care să nu le fi văzut sau auzit în treizeci și opt de ani. Sunt foarte sigură că orice mi-ai spune nu mă va surprinde câtuși de puțin.

Alice închise ochii. Dacă vorbea, totul devenea aieva. Devenea o realitate în privința căreia trebuia să acționeze cumva. Privirea ei se îndreptă spre Margery, apoi și-o feri.

– Iar dacă crezi că sunt genul care să poarte vorba, Alice Van Cleve, înseamnă că nu mă cunoști absolut deloc.

– Domnul Van Cleve ne tot bate la cap că nu avem copii.

– La naiba, asta-i ceva obișnuit aici! Din clipa în care ți se pune inelul pe deget, toată lumea începe numărătoarea inversă.

– Dar tocmai asta e... Bennett e de vină! Alice își frânse mâinile. El nu... el... nu... Au trecut luni de zile, iar el...

Margery așteaptă să se topească cuvintele în eter. De parcă ar fi vrut să se convingă că înțelesese bine.

– El nu...?

Alice trase adânc aer în piept.

– Totul a început destul de bine și a fost minunat, apoi... m-am pomenit că nici măcar nu se uită la mine și pare foarte îmbufnat, iar când l-am întrebat dacă totul e în regulă, el mi-a zis că... Înghiți un nod. ... că o doamnă nu vorbește despre așa ceva. Dar... ei bine... eu nu știam cum ar putea merge treaba. Așa că m-am întrebat dacă nu cumva el se jena și dorea să dea vina pe altceva. Însă chiar nu știu care-i realitatea. Pentru că eu niciodată... Adică, s-a întâmplat ceva înainte să mă căsătoresc, dar nu până la capăt, așa că nu știu dacă eu greșesc cu ceva sau dacă el greșește, cert e că el se poartă de parcă aș fi o chestie de care nu mai vrea să se apropie. Și nu e ceva despre care să poți vorbi. Nici măcar nu știu dacă ceea ce încerc să spun e greșit. Cuvintele i se rostogoleau nestăpânite. Își simți fața arzându-i. Vreau să fiu o soție bună. Chiar îmi doresc. Doar că pare... imposibil.

– Așadar... dă-mi voie să văd dacă am priceput. Voi doi n-ați...?

– Nu știu! Pentru că nu știu ce presupune asta.

Clătină din cap, apoi își acoperi chipul cu palmele, de parcă ar fi fost îngrozită că rostise acele cuvinte cu voce tare.

Margery se încruntă. Își studie cizmele.

– Rămâi aici, spuse ea.

Dispăru înăuntru, unde momentul artistic atinsese noi culmi. Alice ascultă neliniștită, temându-se că tăcerea bruscă a vocilor însemna o trădare din partea lui Margery. Dar cântecul se încinse, ceea ce stârni câteva aplauze și o făcu pe Beth să exclame: „Bravo!“ Apoi ușa se deschise, lăsând acordurile muzicii să se audă mai tare, iar Margery coborî treptele ținând în mână o cărticică albastră pe care i-o dădu lui Alice.

– În regulă, asta nu e trecută în registru. Cartea asta circulă pe la doamnele care e posibil să aibă nevoie de un mic ajutor în legătură cu situația pe care ai menționat-o.

Alice privi cărticica legată în piele.

– Prezintă pur și simplu niște fapte. I-am promis unei femei de la Miller's Creek că i-o voi duce luni, dar răsfoiește-o în weekend, poate găsești ceva util în ea.

Alice o răsfoi și fu surprinsă să vadă scrise cuvinte precum „sex“, „gol“, „pântec“. Roși toată.

– *Asta se împrumută pe lângă alte cărți?*

– Hai să zicem că e o chestie neoficială. Nu e trecută în inventar și nici nu stă pe raft. O păstrăm doar pentru noi.

– Tu ai citit-o?

– Din scoarță-n scoarță, și nu doar o dată. Și pot să-ți spun că mi-a adus multă plăcere. Ridică o sprânceană și zâmbi. Nu numai mie.

Alice se crispă. Nu-și imagina cum ar putea avea parte de plăcere în situația ei actuală, indiferent cât de mult s-ar strădui.

– Bună seara, doamnelor!

Cele două femei se răsuciră și-l văzură pe Fred Guisler apropiindu-se de ele, cu o lampă în mână.

– Se pare că dați o petrecere aici.

Alice ezită, apoi îi dădu repede cartea înapoi lui Margery.

– Nu... nu cred...

– Doar expune niște fapte, Alice. Atât tot.

Alice trecu repede pe lângă ea pentru a intra în bibliotecă.

– Mă descurc singură. Mulțumesc!

Urcă aproape în fugă treptele și trânti ușa în urma ei.

Fred se opri când ajunse lângă Margery. Ea remarcă dezamăgirea de pe chipul lui.

– Am spus ceva nepotrivit?

– Nici pe departe, Fred, zise ea și puse o mână pe brațul lui. Dar nu vrei să intri și să petreci cu noi? În afară de pantalonii lungi și de cele câteva fire de păr din bărbie, poți fi considerat un bibliotecar onorific.

Mai târziu, Beth putea paria că asistase la cea mai reușită reuniune a bibliotecarilor care avusese vreodată loc în Lee County. Izzy și Sophia interpretaseră toate cântecele pe care și le amintiseră, învățându-se una pe alta noi cântece și inventând pe loc câteva, vocile lor înălțându-se tot mai mult, pe măsură ce încrederea lor în sine sporea; fetele țopăiau, chiuiau și băteau din palme în ritmul muzicii. Domnul Guisler, care fusese încântat să

aducă gramofonul, se lăsase convins să danseze cu fiecare dintre ele, trupul lui înalt aplecându-se la nivelul lui Izzy și ascunzându-i defectul cu legănări bine sincronizate, astfel încât ea nu se mai simțise stânjenită și răsese până la lacrimi. Alice zâmbise și dansase cu toată lumea, dar evitase privirea lui Margery, ca și cum era îngrozită că dezvăluise atât de multe, iar Margery își dăduse seama că pur și simplu trebuia să păstreze tăcerea asupra acelui subiect și să aștepte ca fata să nu se mai simtă umilită din pricina acelei confesiuni. Iar peste toate astea, Sophia, abdicând de la atitudinea severă și rezervată, cântase și își legănase șoldurile; din când în când, întâlneau privirea lui Margery, iar în ochi i se citeau o încântare și un neastâmpăr ce sugerau că și ea avusese nevoie de o asemenea distracție pe cinste.

Fred, care refuzase toate propunerile de a bea alcool, le condusese acasă cu mașina, după lăsarea întinericului, înghesuite toate pe bancheta din spate; o lăsase mai întâi pe Sophia, care nu dorea să fie văzută, auzind-o fredonând întruna și străbătând în pași de dans poteca până la căsuța cocheta de la Monarch Creek. Apoi o lăsaseră pe Izzy, iar când întorsese mașina pe larga alee, o văzuseră pe doamna Brady privind stupefiată părul learcă de transpirație și fața veselă a fiicei sale. „Niciodată n-am avut prietene atât de bune ca voi“, se confesase Izzy în timp ce străbăteau în viteză drumul întunecat, iar fetele fuseseră convinse că afirmația se datora doar pe jumătate lichiorului. „Sinceră să fiu, până să devin bibliotecară, n-am crezut că îmi pot plăcea alte fete.“ O îmbrățișase pe fiecare dintre ele cu entuziasmul zvăpăiat al unui copil.

Alice își revenise complet până să ajungă acasă și nu vorbise prea mult. Cei doi bărbați Van Cleve ședeau pe verandă, în ciuda aerului rece și a orei târzii, iar Margery desluși pasul ezitant al lui Alice, care se îndreptă încet spre ei. Nici unul nu se ridică. Nici unul nu zâmbi în lumina slabă de pe verandă și nici nu îi adresă vreun cuvânt de bun-venit. Margery și Frederick parcurseră în tăcere drumul până acasă la ea, fiecare pierdut în propriile gânduri.

– Salută-l pe Sven din partea mea, rosti el în timp ce ea deschidea poarta, iar Bluey alerga, aproape rostogolindu-se la vale, pentru a o întâmpina.

– Bine.

– E un om bun.

– Ca tine. Trebuie să-ți găsești pe altcineva, Fred. A trecut destul timp.

El deschise gura pentru a spune ceva, apoi o închise la loc.

– Ți doresc o seară plăcută în continuare, zise el în cele din urmă și își atinse fruntea ca și cum ar fi avut o pălărie pe cap, apoi trase de volan, întoarse mașina și porni spre casă.

Capitolul 7

La sfârșitul secolului al XIX și începutul secolului al XX-lea, agenții companiilor funciare au luat cu asalt regiunea muntoasă (Kentucky), cumpărând de la localnici drepturile de proprietate asupra minereurilor din subsol, uneori chiar la ridicolul preț de cincizeci de cenți pe acru... actele incluzând adesea clauze privitoare la drepturile acestora de a arunca, depozita și lăsa pe terenul menționat grohotiș de orice fel, oase, pietre, apă sau alte deșeuri, de a utiliza și de a polua cursurile de apă în orice mod și de a face orice operațiune necesară și convenabilă pentru a extrage mineralele din subteran.

Chad Montrie,

Mediul și activismul de mediu în Appalachia

– Prințul îi spuse că nu mai văzuse vreodată o fată mai frumoasă decât ea, apoi... o ceru de soție. Și trăiră fericiți până la adânci bătrâneți.

– A fost o poveste foarte frumoasă, domnișoară Mae.

– Am citit-o de patru ori ieri, după ce-am adunat lemne.

– Ei bine, se vede. Cred că citești la fel de bine ca oricare fată din acest comitat.

– E foarte deșteaptă!

Alice ridică privirea și îl văzu pe Jim Horner în pragul ușii.

– La fel ca mama ei. Mama ei știa să citească de la trei ani. A crescut într-o casă plină de cărți de lângă Paintsville.

– Și eu știu să citesc, zise Millie, așezată lângă picioarele lui Alice.

– Știu că știi, domnișoară Millie, zise Alice. Și tu citești foarte bine. Sincer, domnule Horner, nu cred c-am întâlnit vreodată copii atât de reușiți ca ai dumitale.

Bărbatul își reprimă un zâmbet.

– Mae, spune-i ce-ai făcut, ceru el.

Fetița se uită la el, dorind să afle dacă chiar avea aprobarea tatălui ei.

– Spune-i!

– Am făcut o plăcintă.

– Ai făcut o plăcintă? Singură?

– După o rețetă din revista *Country Home* pe care ne-ați lăsat-o. O plăcintă cu piersici. V-aș fi oferit o felie, dar am mâncat-o pe toată.

Millie chicoti.

– Tata a mâncat trei felii.

– Eu vânăm la North Ridge, iar ea a reușit să pornească vechiul cuptor și s-a apucat de treabă. Când am intrat pe ușă, mirosea ca... Ridică nasul și închise ochii, amintindu-și acel miros așa cum cineva își amintește parfumul favorit. Am intrat și am văzut plăcinta pe masă. Mae a respectat la literă instrucțiunile rețetei.

– S-a ars puțin pe margini.

– Ei bine, și mama ta pățea mereu asta.

Toți rămaseră tăcuți câteva clipe.

– O plăcintă cu piersici, zise Alice. Nu cred că pot ține pasul cu tine, micuță Mae. Fetelor, ce să vă las săptămâna asta?

– Ați primit înapoi *Black Beauty*?

– Da. Și mi-am amintit că ați vrea s-o citiți, așa că am adus-o. Ce părere aveți? Dar... cuvintele din cartea asta sunt puțin mai lungi, așa că s-ar putea să vi se pară puțin mai dificilă. Iar pe alocuri, cam tristă.

Expresia lui Jim Horner se schimbă.

– Mă refeream la cai. Sunt câteva pasaje triste despre cai. Caii vorbesc. E puțin cam greu de explicat.

– Ai vrea să ți-o citesc, tati?

– Ochii mei nu sunt prea buni, zise el. Se pare că nu mai pot ținti ca pe vremuri. Dar ne descurcăm.

– Mi-am dat seama.

Alice privi prin căsuța care o înspăimântase altădată atât de mult. Cu toate că avea numai unsprezece ani, Mae începuse să se ocupe bine de ea, dereticând și ordonând lucrurile, astfel că, interiorul, odinioară trist și întunecat, căpătase un anumit farmec; un bol cu mere trona în mijlocul mesei, iar pe fotoliu era așezată o pătură curată. Alice se asigură că toată lumea era mulțumită de ceea ce primise, apoi își strânse cărțile. Millie își petrecu mânuțele pe după gâtul ei și o îmbrățișă, iar ea o strânse cu putere la piept. Trecuse ceva vreme de când nimeni n-o mai îmbrățișase, iar acea atingere îi stârni sentimente ciudate, contradictorii.

– Vor trece șapte zile până vă vom revedea, anunță fetița pe un ton solemn.

Părul îi mirosea a fum de lemne și a ceva dulceag care exista doar în pădure, iar Alice inhală acea aromă.

– Așa e. Abia aștept să văd cât de mult veți citi între timp.

– Millie! Și asta are desene! strigă Mae de pe podea.

Millie se desprinsese de Alice și se grăbi să se așeze lângă sora ei. Alice le privi câteva clipe, apoi se îndreptă spre ușă, îmbrăcându-și haina. Pe munte, vremea se răcise accentuat în ultimele zile, ca și cum iarna se grăbea să vină.

– Domnișoară Alice?

– Da?

Fetițele erau aplecate asupra cărții *Black Beauty*, Millie urmărind cu degetul cuvintele citite de sora ei. Jim se uită peste umăr, pentru a se asigura că ficele lui erau atente la altceva.

– Vreau să-mi cer scuze.

Alice se opri din legatul fularului.

– După ce a murit nevastă-mea, o vreme n-am mai fost eu însumi. Aveam impresia că a căzut cerul pe mine. Și n-am fost... ospitalier când ai venit prima dată. Dar în ultimele două luni, văzând că fetele au încetat să mai plângă după mama lor, fiindcă le-ai oferit un lucru pe care să-l aștepte cu nerăbdare în fiecare săptămână, ei bine... este... vreau doar să spun că apreciez foarte mult.

Alice își împreună palmele la piept.

– Domnule Horner, îți mărturisesc cu sinceritate că și eu aștept cu aceeași nerăbdare să le văd pe fetele dumitale cum așteaptă ele vizitele mele.

– Le prinde bine să vadă o doamnă. Abia când Betsy a mea n-a mai fost, mi-am dat seama cât de mult îi poate lipsi unui copil... partea feminină. Se scărpină în creștetul capului. Vorbesc întruna despre dumneata, despre modul cum te exprimi și toate cele. Mae zice că vrea să se facă bibliotecară.

– Serios?

– Asta m-a făcut să-mi dau seama că... nu le voi putea ține lângă mine mereu. Vreau pentru ele mai mult decât asta, știi? Mai ales văzând cât de istețe sunt amândouă. Rămase tăcut câteva clipe, apoi continuă: Domnișoară Alice, ce părere ai de școala aia? Cea unde predă doamna nemțoaică.

– Doamna Beidecker? Domnule Horner, cred că fetelor dumitale le-ar plăcea tare mult.

– Ea... nu ridică mâna la copii, nu? Că auzi niște lucruri... Betsy a fost bătută rău la școală, așa că niciodată n-a vrut ca fetele să se ducă.

– Aș fi încântată să i te prezint, domnule Horner. E o femeie cumsecade, iar elevii par s-o îndrăgească. Nu cred că ar da vreodată într-un copil.

El se gândi un minut la această afirmație.

– E greu, spuse el privind muntele. Trebuie să mă ocup de toate treburile. Am crezut că n-o să am de făcut decât treburi de bărbat, știi? Tata doar aducea de mâncare acasă, se tolănea și o lăsa pe mama să facă restul. Iar acum, eu trebuie să fiu și tată, și mamă, să iau toate deciziile.

– Privește-ți ficele, domnule Horner!

Amândoi se uitară la fetițe, care se întinseseră pe păturelele lor și scoteau exclamații de încântare citind ceva interesant. Alice zâmbi.

– Cred că te descurci foarte bine.

Finn Mayburg, Upper Pinch Me – un exemplar *The Furrow*, mai 1937

Două exemplare revistă *Weird Tales*¹⁴, dec. 1937 și feb. 1938

Ellen Prince, *Eagles Top* (ultima casă) – *Ficele doctorului March* de Louisa May Allcott, *From Farm To Table* de Edna Roden

Nancy și Phyllis Stone, *North Ridge* – *Mack Maguire and the Indian Girl* de Amherst Archer, *Mack Maguire Takes A Fall* de Amherst Archer (notă: a citit toate cărțile din serie pe care le avem, întreabă dacă mai sunt și altele)

Margery frunzări registrul adus la zi și așezat pe masa ordonată, scrisul elegant al Sophiei indicând, în capul fiecărei pagini, data și rutele. Alături se afla un teanc de cărți recent restaurate, cu cotoarele lipite îngrijit și copertele înlocuite cu pagini goale din cărți care nu mai puteau fi salvate. Pe masă se mai afla un album – *The Baileyville Bonus* – ce conținea patru pagini de rețete recuperate din ediții compromise ale revistei *The Ladies' Home Companion*, o povestire intitulată „Ce nu spune ea” și un lung articol despre ferigi. Toată biblioteca era impecabilă, rafturile având un sistem de etichetare care permitea identificarea cu ușurință a cărților, așezate acum în ordine, pe categorii.

Sophia venea în jurul orei cinci după-amiază și, în general, lucra cam două ore până la întoarcerea fetelor de pe trasee. Ziua se scurta tot mai mult, iar ele trebuiau să se întoarcă mai devreme pentru că se întuneca, așa că uneori stăteau la palavre în timp ce își descărcau desagi, depănându-și întâmplările zilei înainte de a porni spre casă. În timpul liber, Fred se ocupa de instalarea unei sobe într-un colț, dar, cum încă nu terminase treaba,

locul gol din jurul hornului era deocamdată umplut cu cârpe, pentru a împiedica intrarea apei de ploaie. În ciuda acestui fapt, femeile găseau motive să stea în jurul ei tot mai mult în fiecare zi, iar Margery bănuia că, atunci când vor face focul în sobă, îi va fi greu să le convingă să plece acasă.

Cu excepția doamnei Brady, nimeni din oraș nu avea habar, se pare, de prezența Sophiei la biblioteca itinerantă. Se arătase puțin surprinsă când Margery îi spusese cine era cea mai nouă membră a echipei, dar se gândise la starea precară a micuței clădiri, așa că nu protestă.

– S-a plâns careva?

– Nimeni n-a văzut-o. Intră prin spate, pe lângă casa domnului Guisler, și pleacă tot pe-acolo.

Doamna Brady se gândi câteva clipe.

– Știi ce spune doamna Nofcier? Știi cine-i doamna Nofcier, nu-i așa?

Margery zâmbi. Toată lumea știa cine este doamna Nofcier. Dacă putea, doamna Brady îi pomenea numele și într-o conversație despre alifie pentru cai.

– Ei bine, de curând am avut norocul să particip la o prelegere adresată profesorilor și părinților, iar distinsa doamnă a spus... Stai puțin, că mi-am notat asta! Își frunzări carnețelul. „O bibliotecă este destinată tuturor oamenilor, celor de la țară, dar și celor de la oraș, negrilor, dar și albilor.“ Așa s-a exprimat. „Negrilor, dar și albilor.“ Așadar, bănuiesc că trebuie să fim la fel de conștiente ca doamna Nofcier de importanța progresului și a egalității. Carevasăzică, eu n-am nimic de obiectat împotriva angajării unei femei de culoare. Frecă o pată de pe birou, apoi își examinează degetul. Totuși, poate că... deocamdată, nu e cazul să se știe că lucrează aici. Nu avem de ce s-o căutăm cu lumânarea când activitatea noastră e abia la început. Sunt sigură că înțelegi unde bat.

– Exact la fel gândesc și eu, doamnă Brady, rosti Margery.

– Trebuie să recunosc că face o treabă minunată. Doamna Brady se uită în jur. Ea brodase sloganul postat pe perete lângă ușă – „Prin cunoaștere, îți lărgiești propriul univers“ – și îl mângâie cu oarecare satisfacție. Domnișoară O'Hare, trebuie să afirm că sunt enorm de mândră de tot ce-ați realizat voi aici. Depășește toate așteptările noastre. I-am scris doamnei Nofcier și i-am comunicat asta de mai multe ori, și sunt sigură că, la un moment dat, îi va transmite asta chiar doamnei Roosevelt... Mare păcat că nu toată lumea din oraș e de aceeași părere. Se uită într-o parte, parcă întrebându-se dacă să

continue. Dar, după cum am spus, eu cred că așa trebuie să fie o bibliotecă itinerantă. Iar voi puteți fi mândre de tot ce-ați realizat.

Margery încuviință din cap. Probabil că era mai bine să nu-i spună doamnei Brady despre inițiativa neoficială a bibliotecii. În fiecare noapte, între momentul când ajungea acasă și sosirea zorilor, stătea la birou și scria șase scrisori conform unui tipar creat de ea, care erau distribuite locuitorilor de la North Ridge.

Dragă vecine,

Am aflat că proprietarii de la Hoffman doresc să înființeze noi mine în zona dumitale. Asta ar presupune tăierea a sute de acri de pădure, decopertarea zăcământului, explozii pentru săparea de puțuri, iar în multe cazuri, pierderea caselor și animalelor domestice. Scriu acest mesaj deoarece se știe că proprietarii minelor angajează indivizi lipsiți de caracter și violenți pentru a-și atinge scopul, însă eu cred că este și ilegal, și imoral ca ei să facă ceea ce plănuiesc, iar asta va pricinui multă suferință și sărăcie.

Conform cărților de drept pe care le-am consultat, se pare că există un precedent de stopare a violentării terenului și de protejare a caselor, și te rog să citești extrasul de mai jos sau, dacă ai posibilitatea, să-l consulți pe reprezentantul legal de la tribunalul din Baileyville, pentru a lua măsuri în vederea prevenirii acestei distrugerii. În orice caz, nu semna nici un act de cedare a drepturilor asupra minereurilor din subsol, oricâți bani și oricâte asigurări ți s-ar oferi, deoarece asta le va da dreptul proprietarilor minei să decoperteze inclusiv pământul de sub casa în care locuiești.

Dacă ai nevoie de ajutor pentru citirea unor asemenea documente, bibliotecarele călare vor fi încântate să te ajute și, desigur, o vor face cu discreție.

Cu încredere,

Un prieten

Termina de scris, le împătorea cu grijă și băga câte una în fiecare desagă, cu excepția celor ai lui Alice. Pe cea în plus o ducea ea, fiindcă nu avea rost să-i complice fetei viața și mai mult.

Băiatul încetă să mai țipe, în sfârșit, iar vocea i se stinse într-o serie de suspine, de parcă își amintise deodată că se afla printre bărbați. Hainele și pielea îi erau negre de la praful lăsat de cărbunele care aproape că îl

îngropase și doar albul ochilor mai era vizibil ca să-i trădeze șocul și durerea. Sven privi cum brancardierii îl ridicau cu grijă, situația fiind îngreunată de panta bruscă a acoperișului și, aplecându-se, începură să iasă rând pe rând, strigându-și comenzi unul altuia. Sven se rezemă de peretele aspru ca să le facă loc să treacă, apoi își întoarse lanterna spre minerii care montau scânduri ca să susțină acoperișul pe jumătate căzut, înjurând în timp ce se chinuiau să înfunde bârnele grele la locul lor.

Era un strat de cărbune la suprafață, iar șutul era atât de jos încât minerii abia puteau sta în genunchi. Era cel mai dificil minerit; Sven avea prieteni care rămăseseră ologi de la vârsta de 30 de ani și se ajutau de bețe ca să meargă drept. Ura aceste vizuini de iepure, unde mintea îți juca feste în semi-întuneric și îți spunea că întinderea umedă și neagră de deasupra ta o să te strivească. Văzuse prea multe prăbușiri bruște de tavane, în urma cărora nu mai rămăsese decât o pereche de bocanci care să arate unde fusese un corp.

– Șefu', cred că trebuie să vezi ce e aici.

Sven privi în jur, ceea ce era în sine o operațiune dificilă, apoi urmări mânușa lui Jim McNeil. Șuturile erau conectate, nu se ajungea la ele prin puțuri diferite, ceea ce nu era neobișnuit pentru o mină al cărei proprietar prețuia mai degrabă profitul decât siguranța. Își făcu drum cu greu prin pasajul care ducea la următoarea cameră și își ajustă lămpașul. Într-o deschizătură joasă erau opt scânduri de sprijin, toate îndoindu-se sub greutatea tavanului. Își mișcă încet capul, supervizând spațiul gol, suprafața neagră care sclipea în jurul lui în lumina lămpii cu carbid.

– Vezi câte au scos?

– Mi se pare că au rămas jumate.

Sven trase o înjurătură.

– Nu merge mai departe, spuse el și se întoarse spre oamenii din spatele lui. Nimeni să nu intre în camera nr. 2. M-ați auzit?

– Să-i spui tu asta lui Van Cleve! Trebuie să treci prin nr. 2 ca să ajungi în nr. 8.

– Atunci nu intră nimeni în nr. 8. Până nu e asigurat ca lumea.

– N-o să vrea s-audă asta.

– O s-audă, că n-are încotro.

Aerul era îmbâcsit de praf, iar el scuipă în spate, șalele durându-l deja.

– Ne mai trebuie cel puțin zece scânduri în nr. 7, înainte să mai intre cineva acolo. Și spuneți-i pompierului șef să verifice să nu fie metan înăuntru.

Se auzi un murmur aprobator – Gustavsson fiind una dintre puținele figuri din conducere despre care minerii știau că era de partea lor –, iar Sven le făcu un semn celor din echipa lui să intre în zona de încărcare-descărcare și apoi să iasă, deja bucurându-se la idea că o să iasă la soare.

– Deci, Gustavsson, cât s-a distrus?

Sven stătea în biroul lui Van Cleve, cu mirosul de sulf încă în nări, iar bocancii lui lăsau dăre de praf pe covorul roșu și gros, așteptând ca Vancleve, care era îmbrăcat într-un costum de culoare deschisă, să ridice ochii din registre. În colțul opus al camerei, tânărul Bennett se uită la el din spatele biroului, îmbrăcat într-o cămașă albastră călcată la dungă. Niciodată nu păruse să se simtă bine la mină. Rareori ieșea din clădirea administrativă, de parcă țărâna și imprevizibilitatea erau un soi de blestem.

– Păi, am scos băiatul, deși a fost pe muchie. Are șoldul zob.

– Da, e o veste excelentă. Vă sunt îndatorat tuturor.

– L-am trimis la doctorul companiei.

– Da, da, foarte bine.

Van Cleve trăia cu impresia că asta fusese tot. Îi zâmbi lui Sven, un moment prea lung, ca și cum s-ar fi întrebat de ce mai stătea acolo – apoi își flutură hârtiile.

Sven așteptă puțin.

– Poate vă interesează de ce a căzut tavanul.

– A, da, sigur.

– Se pare că scândurile din nr. 2 au fost mutate la nr. 7, în șutul cel nou. S-a destabilizat întreaga zonă din cauza asta.

Expresia lui Van Cleve, când se uită în fine spre el, trăda exact surprinderea falsă pe care se aștepta Sven s-o vadă.

– Vai de mine, păi n-ar trebui să refolesească scândurile. De câte ori nu le-am spus! Nu-i așa, Bennett?

Bennett, de după birou, privi în jos, prea laș ca să spună o minciună sfruntată. Sven își înghiți vorbele pe care ar fi vrut să i le spună și se gândi bine înainte să deschidă gura.

– Domnule, trebuie să vă spun că stratul de praf de cărbune e foarte gros în toate minele și e un pericol. Trebuie un strat de rocă necombustibilă peste el și ventilație mai bună, dacă vreți să evitați incidentele pe viitor.

Van Cleve scrijeli ceva pe o bucată de hârtie. Nu părea să-l mai asculte.

– Domnule Van Cleve, dintre toate minele pe care le deservește echipa noastră de salvatori, Hoffman are condițiile cele mai... nesatisfăcătoare.

– Da, da, le-am spus oamenilor. Nu înțeleg de ce nu se ocupă odată de asta. Dar hai să nu dramatizăm, Gustavsson. E o mică problemă temporară. Bennett o să discute cu maistrul și o să... rezolvăm cumva. Nu-i așa, Bennett?

Sven ar fi putut să spună că Van Cleve îi promisese același lucru ultima oară când sunaseră sirenele cu vreo optsprezece zile înainte din cauza unei explozii la intrarea din nr. 9, provocată de un tânăr spărgător care nu știuse că nu trebuia să intre cu lampa aprinsă. Băiatul avusese noroc să scape doar cu niște arsuri superficiale. Dar lucrătorii erau ieftini, până la urmă.

– Oricum, bine că e totul în regulă, mulțumesc lui Dumnezeu! Van Cleve se ridică de pe scaun cu un geamăt și înconjură biroul de mahon până la ușă, ca să-i arate că întâlnirea luase sfârșit. Vă mulțumesc ție și oamenilor tăi pentru serviciile voastre, ca întotdeauna. Meritați toți banii pe care vi-i dau.

Sven nu se clinti.

Van Cleve deschise ușa. Trecu un moment apăsător, apoi Sven se întoarse spre el.

– Domnule Van Cleve. Știți că nu mă ocup de politică. Dar trebuie să înțelegeți că astfel de condiții sunt cele care le dau apă la moară agitatorilor pentru sindicate.

Van Cleve se schimbă la față.

– Sper că nu insinuezi...

Sven ridică mâinile.

– Nu sunt afiliat. Vreau doar ca muncitorii dumneavoastră să lucreze în siguranță. Dar trebuie să spun că ar fi păcat ca această mină să fie considerată prea periculoasă pentru ca oamenii mei să mai vină aici.

Zâmbetul, așa cu jumătate de gură cum era, se șterse de pe chipul lui Van Cleve.

– Îți mulțumesc foarte mult pentru sfat, Gustavsson. După cum spuneam, o să le spun oamenilor mei să se ocupe. Acum, dacă ți-e totuna, am niște

chestiuni urgente de care trebuie să mă ocup. Maistrul o să vă dea apă ție și echipei.

Van Cleve continua să țină ușa deschisă. Sven salută scurt din cap, apoi după ce trecu de el, îi împinse în față o mână pătată de praf de cărbune, obligându-l pe bărbatul mai în vârstă să i-o strângă. După ce se asigură că strângerea de mână era destul de puternică încât să lase semne, Sven îi lăsă mâna și ieși pe coridor.

Odată cu primul îngheț, în Baileyville veni vremea tăierii porcilor. Chiar și numai acele cuvinte o făceau pe Alice, care nu era în stare să strivească un gândac, s-o ia cu leșin, mai ales de când Beth descrisese cu încântare ce se întâmpla în familia ei în fiecare an – țipetele groaznice ale animalului când îi era tăiată beregata, obiceiul băieților de a încăleca pe el, felul cum bietul animal se zbătea disperat, sângele fierbinte, închis la culoare, curgând din el. Imitase gesturile oamenilor care turnaseră apă clocotită pe el, îi răzuiseră părul și transformaseră animalul într-un morman de carne, grăsime și oase.

– Mătușa Lina o să aștepte cu șorțul ridicat să prindă capul porcului. Face cea mai bună tobă – asta se face din limbă, urechi și picioare – din partea asta a trecătorii Cumberland Gap. Dar, încă de când eram mică, partea care îmi place cel mai mult din ziua aia e când tata bagă toate măruntaiele într-o covată, iar noi alegem cele mai bune bucăți ca să le frigem. Eu mă bat cu frații mei pe ficat. Îl punem pe un băț și îl frigem în foc. Nu există ceva mai bun decât ficatul proaspăt fript în foc! O minunăție!

O umflase râsul când Alice își dusesse mâna la gură și clătinase din cap.

Dar, la fel ca Beth, tot orașul părea să aprecieze acet moment exagerat de mult, iar peste tot pe unde ajungeau, bibliotecarelor li se oferea slănină sărată sau, într-un rând, omletă cu creier de porc, o delicatesă a muntenilor. Alice încă își simțea stomacul întors pe dos când își amintea toate acestea.

Însă nu doar tăierea porcilor îi făcea pe cei din oraș să freamăte de nerăbdare. Mai era și venirea lui Tex Lafayette. Postere cu cowboy-ul îmbrăcat în alb, care pocnea din bici, împânzeau orașul, lipite pe stâlpi și privite cu aceeași admirație de flăcăi și de femeile nefericite în dragoste. În fiecare stabiliment, numele Cowboy-ului Cântăreț era rostit cu venerație, fiind urmat de: „E adevărat? Tu te duci?“

Cererea era atât de mare, încât spectacolul nu mai putea avea loc în incinta sălii de teatru, cum fusese plănuț, ci în piața orașului, unde deja se construia o mică scenă din paleți și scânduri, în zilele precedente flăcării urcându-se pe ea și maimuțărindu-se, imitând cântatul la banjo și ferindu-și capetele de palmele trase de muncitorii enervați de prezența lor.

– Am putea să terminăm mai devreme în seara asta? Oricum, nimeni nu citește acum. Toată lumea de pe o rază de cincisprezece kilometri deja se îndreaptă spre piață, spuse Beth în timp ce scotea ultima carte din desagă. La naiba! Uitați ce-au făcut băieții Mackenzie cu biata *Insulă a comorii*.

Se plecă boscorodind și culese paginile căzute din carte.

– Nu văd de ce nu, zise Margery. Sophia are totul sub control și, oricum, s-a întunecat.

– Cine-i Tex Lafayette? se interesă Alice.

Celelalte patru femei întoarseră capetele și se holbară la ea.

– *Cine-i Tex Lafayette?*

– N-ai văzut *Verdeața de pe muntele meu?* Sau *Inimă ferecată?*

– O, îmi place tare mult *Inimă ferecată!* Melodia de la final mi-a frânt inima, rosti Izzy și suspină profund.

– „Nu-i nevoie să mă legi...”

– „Pentru că vreau să-ți fiu prizonier...” completă Sophia.

– „N-ai nevoie de lanțuri ca să-mi fereci inima...” cântară la unison, fiecare pierdută în propria reverie romantică.

Alice le privi nedumerită.

– Tu nu te duci la cinematograful? o întrebă Izzy. Tex Lafayette apare în toate filmele.

– Poate smulge cu biciul o țigară din gura unui om fără să-l atingă.

– Tipul e de o frumusețe răpitoare!

– De obicei, seara, sunt prea obosită ca să mai ies. Bennett se mai duce câteodată.

Adevărul era că lui Alice i s-ar fi părut prea ciudat să stea alături de soțul ei pe întuneric. Bănuia că și el simțea același lucru. De câteva săptămâni, aveau grijă ca viețile lor să se intersecteze cât mai puțin posibil. Ea pleca înainte de micul dejun, iar el lipsea adesea de la cină, fie ocupat cu diverse sarcini de serviciu în slujba domnului Van Cleve, fie jucând baseball cu prietenii. Își petrecea majoritatea nopților pe canapeaua din salonaș, așa încât se înstrăinase de tot de ea. Chiar dacă domnului Van Cleve

comportamentul lor i se părea ciudat, nu spunea nimic, în cele mai multe seri zăbovind la mină până târziu și, în general, manifestându-se preocupat de cele ce se petreceau acolo. Alice ajunsese să deteste cu toată ființa ei acea casă, atmosfera ei sumbră, istoria sufocantă a acesteia. Era atât de recunoscătoare că nu trebuia să-și petreacă serile în micul salon întunecat, împreună cu cei doi bărbați, încât nici că o interesa cu ce se ocupau aceștia.

– Vii la Tex Lafayette, da? întrebă Beth, pieptănându-și părul și îndreptându-și bluza în fața oglinzii.

Se părea că îi plăcea un băiat de la benzinărie, dar îi arătase afecțiunea trăgându-i doi pumni în braț și acum nu mai știa cum să procedeze.

– O, nu cred! Chiar nu știi nimic despre el.

– Numai muncă fără pic de distracție, Alice? Hai, vino! Tot orașul o să fie acolo! Ne întâlnim cu Izzy în fața magazinului; mama ei i-a dat un dolar întreg pentru vată pe băț. Dacă vrei să stai jos, costă numai cincizeci de cenți. Sau poți să stai în picioare, în spate, și să privești gratis. Noi așa o să facem.

– Nu știi. Bennett lucrează până târziu la Hoffman. Probabil că ar trebui să mă duc acasă.

Sophia și Izzy se puseră din nou pe cântat:

– „Zâmbetul tău e ca un lanț în jurul meu / Așa a fost de când m-ai găsit / N-ai de ce să-mi fereci inima...”

Margery luă oglinjoara de la Beth, verifică să nu aibă pete pe față și își frecă un pomete cu batista umezită, până fu mulțumită de rezultat.

– Ei bine, eu și Sven vom fi la Nice'n'Quick. A rezervat o masă la etaj, ca să vedem bine. Puteți sta cu noi.

– Am niște treabă de făcut aici, pretextă Alice. Dar mulțumesc. S-ar putea să trec pe-acolo mai târziu.

Invocase acest motiv ca să scape de insistențele lor, iar ele își dădură seama de asta. De fapt, tot ce își dorea era să rămână singură în liniștea micii biblioteci. Îi plăcea să stea singură acolo seara, să citească în tihnă la lumina lămpii, evadând în locuri îndepărtate. Dacă Sophia venea cât ea era încă acolo, o lăsa în pace, întrerupând-o doar pentru a o ruga să îi țină degetul pe o bucată de pânză pentru a o putea coase de cotor sau pentru a-i cere părerea în privința vreunei coperte pe care tocmai o înlocuise. Sophia nu era genul de femeie care să aibă nevoie de asistență, dar părea să se

simtă mai bine în compania cuiva, așa că, deși vorbiseră foarte puțin în ultimele săptămâni, acel aranjament le convenea amândurora.

– Bine. Atunci, ne vedem mai târziu!

Cu o fluturare veselă de mână, cele două femei se îndreptară spre ieșire, îmbrăcate încă în pantaloni trei sferturi și cizme. Când ușa se deschise, zarva de afară pătrunse în mica încăpere – piața era deja plină, un grup local de muzicanți cântau la vioară pentru a anima mulțimea care aștepta, iar atmosfera era încărcată de râsete și fluierături.

– Sophia, tu nu mergi? întrebă Alice.

– O să ascult din spate puțin mai târziu, zise Sophia. Oricum, vântul poartă muzica departe. Băgă ață într-un ac, luă o altă carte ruptă și adăugă încet: Nu-mi plac locurile aglomerate.

Poate ca o concesie, Sophia propti ușa cu o carte pentru ca acordurile viorii să pătrundă în încăpere, nereușind să-și stăpânească impulsul de a bate ritmul cu piciorul din când în când. Alice se așeză pe scaunul din colț, cu hârtia în poală, încercând să compună o scrisoare pentru Gideon, dar stiloul îi rămase nemișcat în mână. Habar nu avea ce să-i spună. Toți cei din Anglia credeau că duce o existență interesantă cosmopolită într-o Americă plină de mașini mari și cu un trai în condiții excelente. Nu știa cum să-i comunice fratelui ei adevărul despre situația în care se afla.

În spatele ei, Sophia, care părea să știe toate cântecele, fredona în ritmul viorilor, uneori vocea ei căpătând amploare, alteori, cântând doar câteva versuri. Avea un glas cald, catifelat și liniștitor. Alice puse jos stiloul preț de câteva clipe și se gândi cu o ușoară melancolie la faptul că i-ar fi plăcut să se afle acolo cu soțul ei, așa cum fusese el la început, bărbatul care o luase în brațe și îi șoptise la ureche vorbe duioase, ai cărui ochi îi promiseseră un viitor plin de veselie și iubire, și nu cel de acum, care o privea nedumerit, de parcă n-ar fi înțeles prea bine cum ajunsese acolo.

– Bună seara, doamnelor! Ușa se închise încet în spatele lui Fred Guisler. Purta o cămașă albastră călcată îngrijit și pantaloni asortați, iar când dădu cu ochii de ele, își scoase pălăria. Alice fu ușor mirată să-l vadă fără obișnuita uniformă alcătuită din cămașă în carouri și salopetă. Am văzut lumina aprinsă, dar trebuie să mărturisesc că nu m-am așteptat să găsesc pe cineva aici în această seară. Având în vedere spectacolul din oraș și toate cele.

– O, eu nu prea mă dau în vânt după așa ceva, spuse Alice închizând mapa de scris.

– Nu există șanse să fii convinsă? Chiar dacă nu-ți plac scamatoriile de cowboy, Tex Lafayette are o voce extraordinară. Plus că e o seară frumoasă. Prea frumoasă ca să ți-o petreci aici.

– Este foarte amabil din partea dumitale, domnule Guisler, dar mă simt foarte bine aici, mulțumesc.

Alice așteaptă ca el s-o întrebe același lucru și pe Sophia, apoi își dădu seama, cu oarecare neplăcere, că era evident pentru toată lumea, în afară de ea, de ce nu avea s-o facă, de ce nici fetele nu insistaseră ca ea să le însoțească. O piață plină de tineri albi cheflii și puși pe scandal nu era un loc unde Sophia să fie în siguranță. Realiză brusc că nu știa ce înseamnă un loc sigur pentru Sophia.

– Ei bine, eu o să fac o mică plimbare până acolo, ca să văd spectacolul. Dar o să trec pe-aici mai târziu și o să te conduc acasă cu mașina, domnișoară Sophia. O să se cam consume alcool în piață astă-seară și nu cred că, după ora nouă, va fi un loc plăcut pentru o femeie.

– Mulțumesc, domnule Guisler! rosti Sophia. Apreciez gestul dumitale.

– Ar trebui să te duci, zise Sophia fără a-și ridica privirea de la coperta pe care o cosea, după ce pașii lui Fred se stinseră pe drumul întunecat.

Alice se uită la pagina goală.

– E complicat.

– Viața-i complicată. Țsta e motivul pentru care să găsești un strop de bucurie atunci când poți este foarte important. Se încruntă privind ultima cusătură și o desfăcu. Pe-aici, e greu să fii altfel decât ceilalți. Eu am avut o viață foarte diferită în Louisville. Suspină. Dar fetele alea țin la tine. Sunt prietenele tale. Iar faptul că le respingi n-o să-ți ușureze situația.

Alice privi fluturele de molie care zbura haotic în jurul lămpii. După câteva clipe, nu mai putu îndura, așa că se ridică, îl prinse cu grijă în palmele făcute căuș, se apropie de ușa întredeschisă și îi dădu drumul afară.

– Rămâi singură aici.

– Sunt femeie în toată firea, iar domnul Guisler va veni să mă ia.

Din piață se auziră muzica și ovațiile care anunțau că pe scena centrală urcase Cowboy-ul Cântăreț. Alice se uită pe fereastră.

– Chiar crezi c-ar trebui să mă duc?

Sophia puse pe masă cartea la care lucra.

– Dumnezeuule, Alice, vrei să-ți compun un cântec despre asta?

Alice zâmbi și își dădu seama că trecuseră multe zile de când nu mai făcuse asta.

– Hei! rosti Sophia când o văzu pe Alice îndreptându-se spre ușă. Ar fi bine să-ți aranjezi puțin părul înainte de-a pleca. Aspectul e important pe aici.

Alice se întoarse repede și se privi în mica oglindă. Își frecă fața cu batista, apoi își trecu pieptănul prin păr și îl înfoie puțin cu degetele. După aceea, scoase rujul din geantă și trasă cu grijă o linie corai pe buze, le țuguie și le frecă una de alta. Satisfăcută, își coborî privirea și își aranjă cămașa și pantalonii.

– Nu prea am ce face în privința îmbrăcămintei.

– Dar chipul tău parcă e pictat, atât e de frumos. Asta va remarca toată lumea.

Alice zâmbi.

– Mulțumesc, Sophia!

– Să te-ntorci mai târziu și să-mi povestești.

Începu din nou să bată ritmul cu piciorul, pe jumătate pierdută în acordurile muzicii îndepărtate.

Era la jumătatea drumului când zări creatura. Aceasta traversă pe furiș drumul întunecat, iar ea, cu mintea deja în piața aflată la jumătate de kilometru distanță, avu nevoie de o clipă pentru a realiza că era ceva în fața ei. Încetini pasul. O veveriță! În mod ciudat, avea sentimentul că discuțiile despre tăierea porcilor învăluiseră acea săptămână într-o negură de tristețe, accentuându-i starea de spirit mohorâtă. Deși trăiau în mijlocul naturii, locuitorilor din Baileyville părea a le fi străină ideea că trebuiau s-o respecte. Se opri și așteptă ca veverița să traverseze. Era mare, cu o coadă lungă și groasă. În clipa aceea, luna ieși de după un nor, dezvăluindu-i faptul că nu era o veveriță, ci o creatură mai întunecată, mai solidă, neagră cu două dungi albe. O privi perplexă, apoi, când fu pe cale să facă un pas spre ea, animalul se întoarse cu spatele la ea, își ridică coada și o împrășcă cu o substanță umedă. După o secundă senzația aceea neplăcută fu înlocuită de cel mai cumplit miros pe care îl simțise vreodată. Icni și îi veni să vomite, și își acoperi gura. Dar nu avu cum să scape de acea substanță, i

se impregnase în mâini, în haine, în păr. Creatura dispăru nepăsătoare în noapte, în timp ce Alice se scutura cu palmele pe haine, de parcă gesticulând și țipând ar fi putut face duhoarea să dispară.

Etajul localului Nice'N'Quick era înțesat de clienți, înghesuiți pe trei rânduri la ferestre, unii dintre ei scandând cuvinte de apreciere la adresa cowboy-ului îmbrăcat în alb. Unul lângă altul, așa cum le plăcea, Margery și Sven ședeau într-un separeu. În fața lor se aflau două pahare cu ceai cu gheață aproape goale. Cu două săptămâni în urmă venise un fotograf și le făcuse poze femeilor de la biblioteca mobilă, în fața firmei de la biblioteca WPA, și toate cele patru, Izzy, Margery, Alice și Beth pozaseră, umăr la umăr, pe cai. Un exemplar al acelei fotografii stătea acum la loc de cinste pe peretele barului, decorată cu un șirag de luminițe, iar Margery nu-și putea lua ochii de la ea. Nu mai fusese niciodată atât de mândră de ceva.

– Frate-meu spune că vrea să cumpere niște pământ sus pe North Ridge. Bore McAllister zice că i l-ar da la preț bun. Mă gândeam să merg cu el. N-o să mai pot lucra multă vreme la mină.

Ea își concentrează atenția pe ce spunea Sven.

- Despre cât pământ e vorba?
- Vreo 400 de acri. E și vânat din belșug.
- Deci, n-ai auzit.
- Ce s-aud?

Margery se răsuci și scoase scrisoarea din geantă. Sven se uită la ea, apoi o deschise cu grijă și o citi, după care o puse pe masă în fața ei.

- De unde-ai aflat?
- Știi ceva de treaba asta?
- Nu. Dar peste tot pe unde mergem se străduiesc să distrugă influența pe care sindicatul minerilor o are aici. Nici prin cap nu ne-a trecut că au de gând să se extindă.

– Din câte mi-am dat seama, aceste două lucruri au legătură unul cu altul. Daniel McGraw, Ed Siddly și frații Bray, cu toții organizatori ai sindicatului, locuiesc pe North Ridge. Dacă noua mină îi va alunga din casele lor pe acei oameni și pe familiile lor, va fi mult mai greu ca ei să organizeze ceva. Nu vor să se ajungă la o situație ca în Harlan County.

Sven se sprijini de spătarul scaunului. Își umflă obrazii cu aer și se uită la Margery.

– Bănuiesc că tu ai scris scrisoarea.

– Nu-i exclus.

El își trecu o palmă peste frunte.

– Dumnezeule, Marge! Știi de ce sunt în stare bandiții ăia. Chiar că-ți place să intri-n belele...! Nu, nu spune nimic!

– Sven, nu pot sta cu mâinile-n sân câtă vreme ei distrug acești munți. Știi ce-au făcut la Great White Gap?

– Da, știu.

– Au aruncat toată valea în aer și au poluat apa, apoi au dispărut peste noapte, după ce au extras tot cărbunele. Iar familiile de-acolo au rămas și fără slujbe, și fără case. Nu se poate să facă același lucru și aici!

El luă scrisoarea și o citi din nou.

– Mai știe cineva de asta?

– Am trimis deja două familii la avocați. În cărțile de drept în care ne-am uitat scrie că proprietarul minei nu are dreptul să arunce pământul în aer dacă acest lucru nu este stipulat în contractul de cedare a drepturilor asupra minereurilor. Casey Campbell l-a ajutat pe tatăl ei să citească toată hârțogăria. Scoase un suspin de satisfacție și bătu cu degetul în masă. Darul cunoașterii. Asta înseamnă!

– Dacă cei de la Hoffman află că de la tine a pornit asta, o să ai necazuri.

Ea ridică din umeri.

– Vorbesc serios. Fii cu băgare de seamă, Marge! Nu vreau să pățești ceva. Van Cleve are pe statul de plată niște oameni răi, care îl ajută să țină piept sindicatului, niște indivizi din afara orașului. Ai văzut ce s-a-ntâmplat în Harlan. Eu... n-aș suporta gândul să pățești ceva.

Femeia îl privi cu coada ochiului.

– Sven Gustavsson, sper că nu devii sentimental cu mine!

– Vorbesc serios! Se răsuci astfel încât chipul lui ajunse la câțiva centimetri de al ei. Te iubesc, Marge!

Ea fu tentată să facă un spirit de glumă, dar fața lui afișa o expresie pe care nu o mai văzuse, seriozitate amestecată cu vulnerabilitate, iar ei îi pieri cheful de a face glume. Ochii lui îi cercetară pe ai ei, iar palma lui o cuprinse pe a ei de parcă prin aceste gesturi ar fi putut exprima ceea ce nu era în stare să rostească în cuvinte. Ea îi susținu privirea, apoi, când un urlet izbucni în piață, se uită în altă parte. Pe scenă, Tex Lafayette începuse să cânte melodia *M-am născut în vale*, spre aprobarea zgomotoasă a mulțimii.

- O, Doamne, fetele alea o s-o ia razna de-a binelea! murmură ea.
- Cred c-ai vrut să zici: „Și eu te iubesc“, rosti el după câteva clipe.
- Dinamita aia ți-a afectat auzul. Sunt sigură că ți-am spus asta cu secole în urmă, zise ea zâmbind, iar el clătină din cap, o trase spre el și o sărută până când zâmbetul ei se șterse complet.

În timp ce își croia cu greu drum prin forfota din piață, Alice se gândi că nu conta unde spusese fetele că le poate găsi, fiindcă era beznă și extrem de aglomerat, astfel că ar fi fost imposibil să-și găsească prietenele. Aerul mirosea puternic a cordită de la artificii, a fum de țigară, a bere și a zahăr ars de la vata pe băț, învăluind tarabele înșirate la marginea drumului anume pentru acel eveniment, dar ea nu văzu aproape nimic. Indiferent pe unde trecea, se auzea un icnet scurt, apoi oamenii se retrăgeau brusc, încruntându-se și ducându-și mâinile la nas.

- Cucoană, te-a stropit un sconcs! strigă un puști pistruiat, când trecu pe lângă el.

- Nu mai spune! replică ea furioasă.

- O, Dumnezeu!

Două fete se traseră îndărăt, strâmbându-se la Alice.

- Nu e nevasta englezoaică a lui Van Cleve? murmură una din ele.

În timp ce se apropia de scenă, Alice simți cum oamenii se îndepărtau de ea. Avu nevoie de câteva clipe pentru a-l recunoaște. Bennett stătea în picioare lângă colțul barului improvizat, zâmbind și bătând ritmul cu piciorul; în mână ținea o bere Hudepohl. Se uită la el, la zâmbetul lui dezinvolt, la umerii relaxați în cămașa albastră de ocazie. Remarcă absentă că părea mult mai în largul lui când nu era cu ea. Faptului de a fi surprinsă să constate că, la urma urmelor, nu era la serviciu, îi luă încet locul un soi de melancolie, amintindu-și de bărbatul de care se îndrăgostise. În timp ce îl privea întrebându-se dacă să se ducă la el și să îi povestească pățania cu animalul, fata aflată în stânga lui se răsuci și duse la buze o sticlă de cola. Era Peggy Foreman. Se aplecă spre el și îi zise ceva ce îi stârni amuzamentul, încuviințând din cap fără a-și lua ochii de la Tex Lafayette; apoi se uită la ea, iar pe chipul lui apăru un zâmbet prostesc. Lui Alice îi veni să fugă la el și s-o îmbrâncească pe fată cât acolo. Să-i ia locul în brațele soțului ei, iar el s-o privească ca înainte de a se căsători. Dar, în vreme ce stătea locului, oamenii se retrăgeau de lângă ea, râzând și rostind cuvântul „sconcs“. Își

simți ochii umplându-i-se cu lacrimi și, cu capul aplecat, porni înapoi prin mulțime.

– Hei!

Neștiind dacă să râdă sau să plângă, își dădu seama că nici măcar nu era cea mai umilitoare seară din viața ei. Maxilarele lui Alice se încleștară în timp ce își croia drum printre trupurile înghesuite, ignorând huiduielile și râsetele care izbucneau în jurul ei, muzica estompându-se undeva în depărtare. Era recunoscătoare pentru faptul că, fiind întuneric, puțini o recunoșteau în timp ce ea își ștergea lacrimile.

– Dumnezeule mare! Ai simțit duhoarea?

– Hei... Alice! Ea întoarse capul și îl văzu pe Fred Guisler croindu-și drum prin mulțime pentru a ajunge la ea. Ești în regulă? Imediat simți mirosul respingător, iar ea observă expresia șocată de pe chipul lui, auzi exclamația înăbușită, apoi, aproape imediat, încercarea lui hotărâtă de a nu se manifesta. Îi cuprinse umerii cu un braț și o conduse cu fermitate prin gloata de oameni. Hai să ne întoarcem la bibliotecă! Să ne grăbim puțin, bine?

Zece minute le luă să parcurgă drumul întunecat. De îndată ce ieșiră din aglomerație și se îndepărtară de centrul orașului, Alice se retrase de sub protecția brațului său și merse pe marginea drumului.

– Ești foarte amabil, dar nu-i nevoie să faci asta.

– E-n regulă. Oricum, aproape că n-am deloc simțul mirosului. Primul cal pe care l-am îmblânzit mi-a tras o copită în față, iar de-atunci, am problema asta.

Ea își dădu seama de minciuna scornită de el, dând astfel dovadă de gentilețe, așa că îi zâmbi cu amărăciune.

– N-am văzut bine, dar cred c-a fost un sconcs. Pur și simplu s-a oprit în fața mea și...

– O, sigur a fost un sconcs! spuse el, abținându-se să nu izbucnească în râs.

Alice se opri și îl privi, simțindu-și obrazii în flăcări. Crezu că va izbucni în plâns, dar ceva din expresia de pe chipul lui o liniști și, spre surprinderea ei, izbucni în râs.

– Cel mai rău lucru care ți s-a întâmplat vreodată, nu?

– Sincer? Nici pe departe.

– Ei bine, m-ai făcut curios. Care-a fost cel mai rău?

- Nu pot să-ți zic.
- Doi sconși?
- Nu mai râde de mine, domnule Guisler!
- N-am vrut să te jignesc, doamnă Van Cleve. Doar că e total nefiresc... o fată ca dumneata, atât de frumoasă și de rafinată, și toate cele... și acest miros...
- Nu prea mă ajuți.
- Scuze. Scuze. Uite, hai la mine acasă înainte să te duci la bibliotecă. Îți dau niște haine curate, măcar să te poți duce acasă fără să agiți spiritele.

Parcurseră în tăcere ultima sută de metri, ieșind de pe drumul principal și străbătând aleea ce ducea la casa domnului Guisler. Amplasată în spatele bibliotecii și retrasă față de drum, Alice abia dacă o remarcase până atunci. Pe verandă era o lumină aprinsă, iar ea îl urmă pe treptele din lemn și privi spre stânga, unde, la o sută de metri, văzu lumina din bibliotecă încă aprinsă, vizibilă doar din acel loc, prin minuscula crăpătură din tocul ușii. Și-o imaginea pe Sophia trudind din greu la restaurarea cărților și fredonând notele melodiei care se auzea din piață. Apoi domnul Guisler deschise ușa și se dădu îndărăt pentru a-i permite să intre.

Din câte constatase, prin acele locuri bărbații singuri duceau o existență aspră, casele fiind doar funcționale și mobilate sumar, având obiceiuri simple și o igienă adesea îndoielnică. Casa lui Frederick Guisler avea parchet ceruit, devenit lucios urmare a numeroșilor ani în care se pășise pe el; într-un colț, un balansoar se afla pe un covor albastru, iar o lampă imensă în stil victorian arunca o lumină blândă asupra unui raft cu cărți. Pe perete erau agățate tablouri, iar în fața lor se găsea un fotoliu de unde se vedea partea din spate a casei și marele grajd plin cu cai. Gramofonul stătea pe o masă din mahon foarte lustruită, iar lângă el era o pătură cu model complicat împăturită cu grijă.

- Vai, dar e foarte frumos! exclamă ea, dându-și seama instantaneu de insulta insinuată în cuvintele pe care le rostise.

Bărbatul păru să nu bage de seamă.

- Nu eu am amenajat totul, spuse el. Dar încerc să mențin casa în bună stare. Așteaptă puțin!

Ea se simți prost că intrase cu acea duhoare în casa aceea confortabilă, plăcut mirositoare. Privindu-l cum urca treptele în fugă, se cuprinse în brațe

și se crispă, ca și cum astfel ar fi împiedicat emanația aceluși miros, apoi se uită la mobila din jur. El se întoarce după câteva minute, cu două rochii pe braț.

– Una din astea ar trebui să ți se potrivească.

Ea îl privi.

– Cum... de ai rochii?

– Au fost ale soției mele.

Ea clipi.

– O! Ăăă... mulțumesc!

– După ce te schimbi, dă-mi hainele, ca să ți le bag în oțet. Asta ajută la îndepărtarea mirosului. Iar când vei ajunge acasă, cere-i lui Annie să le pună la înmuiat într-un lighean cu apă, săpun și praf de copt. A, și am pus un prosopel curat pe chiuvetă.

– O, da, desigur!

Alice se răsuci, iar el îi arată baia, în care ea intră și închise ușa în urma ei. Se dezbracă, îi pasă hainele prin ușa întredeschisă, apoi se spală pe față și pe mâini cu săpunul de leșie, frecându-și bine pielea cu prosopelul. Mirosul nu se dădea dus cu una, cu două. Era persistent și înțepător, iar în micuța încăpere caldă, aproape că o făcu să vomite în timp ce se freca de mama focului, atât cât să nu-și ia un strat de piele. Îi veni târziu ideea să-și toarne pe cap o carafă cu apă și să-și săpunească părul, pe care apoi îl clăti bine și îl zvântă cu prosopul. În cele din urmă, îmbracă rochia cea verde. Mama ei ar fi numit-o rochie pentru ceai, cu mâneci scurte, imprimeu floral și gulă din dantelă albă, puțin cam largă în talie, dar măcar mirosea a curat. Pe un dulăpior se afla o sticlă cu parfum; îl mirosi și își pulveriză puțin pe părul ud.

Își câteva minute mai târziu și îl găsi pe Frederick lângă fereastră, privind spre piața luminată a orașului. El se răsuci; mintea îi era clar în altă parte și, probabil din cauza rochiei soției sale, afișă brusc o expresie șocată. Își reveni repede și îi oferă un pahar cu ceai rece.

– M-am gândit că s-ar putea să-ți prindă bine.

– Mulțumesc, domnule Guisler! Sorbi din ceai. Mă simt ca o proastă.

– Fred. Te rog! Și n-ai de ce să te simți prost. Nici măcar o clipă. Toți am pățit așa ceva.

Ea rămase locului câteva clipe, simțindu-se deodată stânjenită. Era în casa unui bărbat și purta rochia soției sale decedate. Constată cu nu știa ce să

facă cu mâinile. Un urlet se auzi dinspre oraș, iar ea tresări.

– O, Doamne! Nu doar că ți-am adus un miros odios în casa dumitale minunată, dar l-ai și ratat pe Tex Lafayette. Îmi pare tare rău!

El clătină din cap.

– Nu-i... nimic. Nu te puteam lăsa de izbeliște când păraai atât de... supărată.

– Asta pățești când te întâlnești cu un sconcs, nu? rosti ea pe un ton vesel, dar expresia îngrijorată de pe chipul lui nu se modifică, de parcă ar fi știut că nu mirosul fusese motivul mâhnirii ei. Totuși, ai putea să vezi restul spectacolului dacă plecăm acum, spuse ea. Începuse să vorbească precipita. Se pare că o să cânte ceva vreme. Și ai avut dreptate, chiar e *foarte* bun! Nu c-am auzit mare lucru, având în vedere ce mi s-a întâmplat, dar înțeleg de ce e atât de apreciat. Mulțimea pare să-l adore.

– Alice...

– Dumnezeu! Uite cât e ceasul! Cred c-ar fi bine să plec. Cu capul plecat, trecu pe lângă el în drum spre ușă. Ar trebui neapărat să te-ntorci la spectacol. Eu mă voi duce acasă. Nu e departe.

– Te duc cu mașina.

– În caz că mai apar și alți sconcși? Râsul ei fu strident și nervos, iar vocea îi suna de parcă nu era a ei. Sincer, domnule Guisler... Fred, deja ai fost foarte amabil și chiar nu vreau să te deranjez și mai mult. Serios. Nu...

– Te conduc jumătate din drum! insistă el cu fermitate. Își luă haina de pe spătarul scaunului, apoi luă o păturică de pe spătarul altuia și o puse pe umerii ei. S-a făcut răcoare.

Ieșiră pe verandă. Brusc, Alice fu conștientă de prezența lui Frederick Guisler, de modul în care o studia, de parcă analiza orice cuvânt sau gest al ei, ca și cum ar fi vrut să-i înțeleagă scopul real. Era ciudat de stânjenitor. Se poticni pe treptele verandei; el întinse o mână pentru a o ajuta să-și recapete echilibrul, iar ea i-o strânse cu putere și apoi îi dădu imediat drumul, de parcă ar fi înțepat-o.

„Te rog, nu zice nimic!“ gândi ea. Obrajii îi erau în flăcări, iar gândurile i se învâlmășeau în cap. Însă când își ridică privirea, văzu că el nu se uita la ea.

– Ușa aia așa era când am venit?

Alice urmări traiectoria privirii lui Fred către partea din spate a bibliotecii. Ușa, adineauri ușor întredeschisă, pentru a se auzi muzica, era acum larg

deschisă. Din interior se auzeau niște bufnituri înfundate, neregulate. El privi ușa o clipă, apoi se întoarse îngrijorat spre Alice.

– Stai aici!

Intră repede în casă, iar după câteva clipe ieși cu o pușcă mare cu două țevi. Alice se dădu la o parte din calea lui și îl privi îndreptându-se cu pași repezi spre bibliotecă. Incapabilă să rămână locului, îl urmă la câțiva pași distanță, pășind neauzită prin iarbă.

– Care-i problema, băieți?

Frederick Guisler stătea în pragul ușii. Din spatele lui, simțindu-și inima în gât, Alice văzu doar niște cărți împrăștiate pe dușumea, un scaun răsturnat și doi, ba nu, trei tineri îmbrăcați cu blugi și cămăși. Unul avea în mână o sticlă cu bere, iar altul, câteva cărți pe care, la vederea lui Frederick, le lăsă să cadă cu un gest provocator. În cele din urmă, o zări pe Sophia într-un colț, încremenită, cu privirea ațintită către podea.

– Ai o cioară în bibliotecă, spuse unul dintre băieți cu o voce nazală, ca un chelălăit, și, din pricina alcoolului, neclară.

– Da. Și mă întreb de ce-ar fi asta treaba voastră.

– Asta nu-i o bibliotecă pentru negri. E pentru albi. Ea n-are ce căuta aici.

– Așa e, îl susținură pe un ton batjocoritor ceilalți doi, cărora berea le dădea curaj.

– Asta e cumva biblioteca ta? întrebă Frederick cu voce înghețată, pe un ton pe care Alice nu îl mai auzise.

– Eu nu...

– Te-am întrebat dacă asta e cumva biblioteca ta, Chet Mitchell!

Băiatul își feri privirea ca și cum auzindu-și numele rostit îi amintea de posibile consecințe.

– Atunci, vă sugerez să plecați imediat! Înainte să ridic pușca și să recurg la un gest regretabil.

– Mă ameninți din cauza unei *negrese*?

– Vă spun tuturor ce se întâmplă când un om găsește trei nemernici beți pe proprietatea lui! Iar dacă vreți, vă pot spune și ce se întâmplă dacă acel om constată că nu i se dă ascultare imediat. Sunt foarte sigur că n-o să vă placă.

– Nu pricep de ce-i iei apărarea. Ți-a căzut cu tronc tuciuria asta?

Iute ca fulgerul, Frederick îl înșfăcă pe băiat de gât și îl izbi de perete, ridicându-l și ținându-l lipit de el, pumnul albindu-i-se de încordare. Alice făcu un pas în spate, uitând să mai respire.

– Nu mă provoca, Mitchell!

Băiatul înghiți un nod din gât și ridică palmele.

– A fost doar o glumă, rosti el cu glas sugrumat. Nu mai poate omul să glumească cu dumneavoastră, domnule Guisler?

– Nu văd pe nimeni râzând. Afară cu voi!

Frederick îi dădu drumul băiatului, pe care abia îl mai țineau genunchii. Își masă gâtul, le aruncă o căutătură furioasă prietenilor săi, apoi, când Frederick făcu un pas spre el, o zbughi pe ușa din spate. Cu inima bubuindu-i în piept, Alice se feri din calea lor, cei trei aranjându-și hainele după ce ieșiră, într-un gest de bravadă, apoi îndepărtându-se pe aleea cu pietriș. Curajul le reveni după ce ajunseră la o distanță considerată de ei sigură.

– Îți plac negresele, Frederick Guisler? De-aia te-a lăsat nevasta?

– Oricum, habar n-ai să tragi. Te-am văzut la vânătoare.

Lui Alice aproape că i se făcu rău. Se sprijini de peretele bibliotecii și simți un firicel de sudoare prelingându-i-se pe șira spinării, iar bătăile inimii i se domoliră doar după ce îi văzu pe golani dispărând după colț. Îl auzi pe Frederick ridicând cărțile și punându-le pe masă.

– Îmi pare tare rău, domnișoară Sophia! Ar fi trebuit să vin mai devreme.

– Nu-i nimic. A fost vina mea c-am lăsat ușa deschisă.

Alice urcă încet treptele. Din câte se pare, Sophia nu era tulburată. Aduna cărțile de pe jos, le verifica să nu fi fost rupte, le ștergea de praf și scotea tot felul de sunete de dezaprobare la vederea etichetelor rupte. Dar când Frederick se îndepărtă pentru a aranja un raft care fusese mișcat de pe suporturile sale, Alice o văzu pe Sophia sprijinindu-se de masă și cu articulațiile degetelor albite din pricina forței cu care strânseseră marginea mesei. Alice intră și, fără o vorbă, se apucă și ea de făcut ordine. Albumele la care Sophia lucrase cu migală fuseseră distruse în fața ei. Cărțile reparate cu grijă erau din nou rupte și filele acestora împrăștiate prin încăpere.

– Săptămâna asta, o să rămân să te ajut la repararea lor, spuse Alice. Apoi, fiindcă Sophia nu-i răspunse, adăugă: Asta... presupunând că mai vii.

– Crezi că niște mucoși obraznici o să mă-mpiedice să-mi fac treaba? N-am nimic, domnișoară Alice. Făcu o pauză, apoi îi zâmbi vag. Dar ți-aș

aprecia ajutorul. Mulțumesc! E mult de muncă.

– O să vorbesc cu soții Mitchell, roști Frederick. Nu voi îngădui să se întâmple din nou așa ceva.

Vocea i se împlânzise și se mișca degajat prin încăperea strâmtă, însă Alice văzu că, la fiecare câteva minute, privirea i se îndrepta spre fereastră și că se relaxă cu adevărat abia când cele două femei fură în mașină, gata să plece spre casă.

Capitolul 8

Având în vedere viteza cu care veștile se răspândeau în Baileyville, bârfa porni ca un pârâiaș, devenind apoi un torent de nestăvilit, iar povestea despre angajarea Sophiei Kenworth la biblioteca itinerantă și devastarea acesteia de către trei localnici ajunse rapid să fie considerată suficient de serioasă pentru a se impune o întrunire orășenească. De data asta, Alice fu bucuroasă să participe.

Toată săptămâna, își petrecuse serile ajutând-o pe Sophia să repare cărțile, așa că nu avusese timp să treacă înainte pe-acasă (sau cel puțin asta își spuse), prin urmare ajunsesse să stea înghesuită cu Margery, Beth și Izzy într-un colț, departe de soțul și de socrul ei, în vreme ce doamna Brady era în față și se adresa mulțimii. Soțul ei ședea la două rânduri în spatele tatălui său.

– Nu vrei să stai jos, fetițo? o întrebase el când intrase, măsurând-o cu privirea de sus până jos.

– Mă simt bine aici, mulțumesc! răspunsese ea și îl văzuse uitându-se la fiul lui.

– Noi ne-am mândrit întotdeauna cu faptul că avem un oraș plăcut și liniștit, spre deosebire de multe în acest comitat, vorbea doamna Brady. Nu ne dorim o localitate în care comportamentul huliganic să devină o normalitate. Am vorbit cu părinții tinerilor în cauză și le-am explicat clar că așa ceva nu va fi tolerat. O bibliotecă este un loc sacru – evident, nu sacru în mod religios, ca o biserică, ci un loc sacru pentru învățătură. Doar pentru că acolo lucrează femei nu poate fi considerată un loc unde comportamentul violent va scăpa nepedepsit.

– Doamnă Brady, aș dori să adaug ceva, interveni Fred, apropiindu-se de ea.

Chipul lui trăda o seriozitate solemnă. Alice își aminti felul cum se uitase la ea în seara spectacolului dat de Tex Lafayette, straniul sentiment de intimitate pe care îl trăise în baia lui și felul cum ea se înroșise la față, de parcă ar fi comis vreo faptă reprobabilă.

O mințise pe Annie că rochia cea verde era a lui Beth, însă știa că servitoarea nu o crezuse.

– Sediul bibliotecii este în fosta mea lăptărie, preciză Fred. Asta înseamnă – în caz că se îndoiește cineva – că se află pe proprietatea mea.

Prin urmare, nu voi putea fi tras la răspundere pentru ce va păți cineva care se va decide să-mi încalce proprietate. Se uită lent prin sală. Oricine crede că poate intra în acea clădire fără permisiunea mea sau a doamnelor care lucrează acolo îmi va da socoteală mie.

Privirea lui Alice se intersectă cu a lui când coborî de pe scenă, îmbujorându-se din nou în timp ce el se apropie și rămase în picioare lângă ea. Oare pomenise cuiva despre faptul că ea se schimbase în baia lui? De atunci, el nu mai vorbise niciodată despre asta.

– Fred, am înțeles că ții mult la proprietatea ta. Henry Porteous se ridică. Dar avem probleme mai grave de discutat aici. Eu și câțiva dintre vecinii mei, destui, suntem îngrijorați în privința influenței pe care această bibliotecă o are asupra micului nostru oraș. Există soții care nu mai au grijă de casă așa cum trebuie fiindcă sunt prea ocupate să citească reviste cu mofturi și romane ieftine. Prin urmare, trebuie să facem eforturi pentru a controla lucrurile care ne intră în case și ne afectează căminele.

– Sunt doar niște cărți, Henry Porteous! Cum crezi că au învățat marii erudiți din vechime? rosti doamna Brady, încrucișându-și brațele la piept și formând un prag solid, de netrecut.

– Pariez un dolar contra un cent că marii erudiți nu citeau *Șeicul îndrăgostit al Arabiei* sau prostia de carte, care-o fi aia, cu care fică-mea își pierdea vremea zilele trecute. Chiar vrem să le stricăm mintea cu astfel de lucruri? Eu nu doresc ca fata mea să creadă că poate fugi cu vreun *egiptean*.

– Fiica ta are la fel de multe șanse să-i ia mințile un șeic arab cum am eu să devin Cleopatra. Locuiește în Baileyville, nu în Bahrain! Și oricum, mă îndoiesc că asta se numără printre cărțile noastre.

– Dar nu poți fi *sigură*.

– Vrei să iau la mână fiecare carte din biblioteca asta, pentru a găsi ceva care să-ți fie pe plac, Henry Porteous? În Biblie sunt mai multe povestiri deocheate decât în *Pictorial Review*¹⁵, iar tu știi bine asta.

– Ei bine, iată c-ai ajuns să comiți aceleași sacrilegii ca și ele!

Doamna Beidecker se ridică în picioare.

– Îmi permiteți să spun și eu ceva? Personal, doresc să le mulțumesc doamnelor care ne aduc cărți. Elevii noștri sunt foarte încântați de noile cărți și de materialele didactice, iar manualele s-au dovedit foarte utile în progresele pe care le-au făcut. Am parcurs eu însămi toate cărțile cu benzi

desenate înainte de a le da copiilor, ca să le verific conținutul, și nu am găsit nimic cu potențial vătămător chiar și pentru cele mai labile minți.

– Dar dumneata ești străină! interveni domnul Porteous.

Se auziră diverse exclamații.

– Doamna Beidecker a venit la școala noastră cu recomandări excepționale, replică doamna Brady. Iar tu știi asta, Henry Porteous! Îi este învățătoare chiar nepoatei tale, nu-i așa?

– Ei bine, poate c-ar trebui s-o retragem de la școală.

– Calmați-vă! Calmați-vă! Pastorul McIntosh se ridică în picioare. Vă înțeleg nemulțumirea. Într-adevăr, doamnă Brady, unii dintre noi au rezerve în privința impactului acestei biblioteci asupra minților în formare, dar...

– Dar ce?

– În mod clar, alta e problema, și anume... angajarea unei persoane de culoare.

– Și în ce-ar consta această problemă, domnule pastor?

– Doamnă Brady, dumneata ai vederi progresiste, dar în acest oraș sunt multe persoane care cred că oamenii de culoare nu au ce să caute nici măcar în biblioteci.

– Așa este, rosti domnul Van Cleve. Se ridică și privi marea de chipuri albe. Legea așezămintelor publice din 1933 autorizează, citez, „înființarea de *biblioteci separate*, în funcție de rasă“. Fata de culoare nu are ce căuta în biblioteca noastră. Te crezi mai presus de lege, Margery O'Hare?

Margery se apropie de scenă. Inima îi ajunsese lui Alice în gât, dar Margery părea complet netulburată.

– Nu.

– Nu?

– Nu. Pentru că domnișoara Sophia nu *folosește* biblioteca. Ea doar lucrează acolo. Îi zâmbi suav. I-am impus cu *fermitate* ca, sub nici o formă, să nu deschidă vreo carte și s-o citească.

Se auziră râsete înfundate.

Chipul domnului Van Cleve se întunecă.

– Nu poți angaja o negresă într-o bibliotecă pentru albi. E împotriva legii omenești și a legilor naturii.

– Așadar, nu credeți c-ar trebui să angajăm negri?

– Nu-i vorba de mine. E vorba despre *lege*.

– Sunt foarte surprinsă că vă plângeți, domnule Van Cleve, zise ea.

– Ce naiba vrei să spui cu asta?

– Ei bine, mă gândesc la câți oameni de culoare lucrează la mină.

Domnul Van Cleve amuți preț de câteva clipe.

– Nu-i adevărat!

– Îi cunosc personal pe cei mai mulți dintre ei, la fel ca pe jumătate din cei aflați aici. Faptul că i-ați trecut drept „mulatri“ în catastife nu schimbă cu nimic lucrurile.

– O, Doamne! rosti Frederick în șoaptă. S-a băgat în asta!

Margery se sprijini de masă.

– Vremurile se schimbă, iar oamenii de culoare sunt angajați peste tot. Domnișoara Sophia este pe deplin pregătită pentru acest post și păstrează publicațiile în ordine și în bună stare, ceea ce n-ar fi posibil fără ea. Revistele *Baileville Bonus* vă plac tuturor, nu-i așa? Cele cu rețete, povestiri și alte lucruri.

Din sală se auzi un murmur aprobator general.

– Ei bine, toate sunt rodul muncii domnișoarei Sophia. Ea este cea care ia cărțile și revistele deteriorate și coase tot ce poate fi salvat, ca să creeze noi volume pe care să le poată citi lumea. Margery se aplecă pentru a îndepărta ceva de pe fustă. Ei bine, eu nu pot să cos așa, la fel cum nu pot nici celelalte fete, iar după cum știți, nu s-au oferit prea multe voluntare. Domnișoara Sophia nu duce cărți călare, nu vizitează familiile și nici măcar nu alege cărțile. Ea doar ține casa curată, ca să zic așa. Așa că, domnule Van Cleve, până când nu va exista o regulă valabilă pentru toată lumea – dumneata cu mina dumitale, eu cu biblioteca mea –, ea va fi angajată în continuare. Sunt sigură că acest lucru este acceptabil pentru toată lumea. Iar acum, dacă nu vă supărați, am o bibliotecă de care trebuie să mă ocup.

Acestea fiind spuse, Margery salută cu un gest din cap, străbătu încăperea cu pași relaxați și cu fruntea sus și ieși.

Ușa de plasă se trânti cu zgomot în urma lor. Alice nu zisese nimic tot drumul până acasă, ci mersese puțin în urma celor doi bărbați, ajungându-i la urechi genul de înjurături rostite în barbă care sugerau o iminentă explozie vulcanică. Nu avu mult de așteptat.

– Cine naiba se crede muierea asta? Cum a-ndrăznit să mă facă de râs în fața întregului oraș?

– Nu cred că toți cei prezenți acolo au fost de părere că tu... începu Bennett, dar tatăl lui își aruncă pălăria pe masă și îl întrerupse.

– Toată viața ei, femeia asta n-a fost decât o pacoste! La fel și nenorocitul de taică-su, înaintea ei. Iar acum, a venit în fața tuturor și a-ncercat să mă facă de râs în fața oamenilor mei.

Alice rămase pironită lângă ușă, cu ochii în pământ, nesigură dacă să urce scara pe furiș, fără ca nimeni să bage de seamă. Din experiența ei, crizele domnului Van Cleve rar se sfârșeau repede, obișnuind să le alimenteze cu bourbon și să continue cu țipetele și vorbăria interminabile, până cădea lat târziu în noapte.

– Tată, pe nimeni nu interesează ce spune femeia aia, începu Bennett din nou.

– La mina mea, negrii sunt trecuți ca mulatri pentru că au pielea deschisă la culoare. Să fie clar, au pielea deschisă la culoare!

Alice se gândi la pielea neagră a Sophiei și se întrebă cum – ea fiind sora unui miner – era posibil ca doi frați să fie complet diferiți în privința culorii pielii. Dar nu zise nimic.

– Cred că mă duc sus, rosti ea încet.

– Nu poți sta acolo, Alice!

„O, Doamne!“ gândi ea. „Nu mă sili să stau pe verandă, cu tine!“

– Atunci, vin...

– La biblioteca aia. Nu vei mai lucra acolo. Cu fata aia.

– Poftim?

Ea simți cuvintele bătrânului strângându-se în jurul ei ca un lanț straniu.

– Le vei da preavizul mâine. Nu permit ca familia mea să se tragă de șireturi cu Margery O’Hare. Nu-mi pasă ce crede Patricia Brady – și-a pierdut mințile, la fel ca toți ceilalți. Van Cleve se îndreptă spre dulapul cu băuturi și își turnă o cantitate generoasă de bourbon. Și oricum, de unde naiba știe fata aia ce scrie în registrele mele? Nu m-ar mira să se fi furișat prin birourile mele. O să am grijă să-i fie interzis accesul oriunde în apropiere de Hoffman...

– Nu! se trezi Alice vorbind.

Van Cleve se holbă la ea.

– Poftim?

– Nu voi renunța la bibliotecă. Nu m-am măritat cu dumneavoastră și nu-mi spuneți dumneavoastră ce să fac.

– Ba o să faci ce-ți spun! Locuiești sub acoperișul meu, domnișorico!

Ea îl privi în ochi fără să clipească. Domnul Van Cleve o țintui cu privirea preț de câteva secunde, apoi se răsuci spre Bennett și îi făcu semn cu mâna, într-un gest poruncitor.

– Bennett! Bagă-i femeii tale mințile în cap. Eu m-am săturat.

– Nu renunț la bibliotecă!

Domnul Van Cleve se învineți de furie.

– Vrei să încasezi o palmă, fetițo?

Alice avu senzația că în încăperea nu mai era aer.

– Poftim?

Se uită la soțul ei. „Să nu-ți treacă prin cap să ridici mâna la mine!“ îi zise ea din priviri. Chipul domnului Van Cleve era încordat, iar respirația, superficială. „Nici prin cap să nu-ți treacă!“ Gândurile i se învâlmășeau în cap, întrebându-se brusc cum să reacționeze dacă el chiar ridică mâna să o lovească. Să-i răspundă cu aceeași monedă? Putea face ceva pentru a se proteja? „Ce-ar face Margery?“ Se uită în jur și remarcă vătraiul de lângă cuptorul cu lemne și cuțitul de pe tocător. Însă Bennett își privi picioarele și înghiți un nod din gât.

– Tată, cred c-ar trebui să lucreze în continuare la bibliotecă.

– Poftim?

– Îi place acolo. Ea... face treabă bună. Îi ajută pe oameni.

Van Cleve se holbă la fiul lui. Pe fața lividă de furie, ochii îi ieșeau din orbite de parcă îl strângea cineva de gât.

– Ți-ai pierdut și tu mințile de tot?

Se uită la amândoi, furibund; articulațiile degetelor i se albiseră, de parcă se pregătea pentru o explozie care însă nu avea să se producă. În cele din urmă, bău ultima înghițitură de bourbon, trânti paharul pe masă și ieși din casă, ușa de plasă hâțânându-se în balamale în urma lui.

Bennett și Alice rămaseră în bucătăria tăcută și ascultară cum Fordul Sedan al domnului Van Cleve demară și se îndepărtă în răgetul motorului.

– Mulțumesc, rosti ea în cele din urmă.

El expiră prelung, apoi se întoarse cu spatele la ea. Alice se întrebă dacă nu cumva se schimbase ceva. Dacă nu cumva era cu puțință ca reacția lui de a-și înfrunța tatăl să fi reușit să alunge tot răul din relația lor. Se gândi la Kathleen Bligh și la soțul ei, la modul cum, chiar și atunci când ea îi citea, Kathleen îl mângâia pe cap când trecea pe lângă el sau își puneă mâna peste

a lui. La felul cum, deși bolnav și neputincios, Garrett întindea mâna spre ea, iar chipul lui tras izbutea să-i zâmbescă vag soției sale.

Făcu un pas spre el, întrebându-se dacă să-l ia de mână. Dar, ca și cum i-ar fi citit gândurile, el își băgă mâinile în buzunare.

– Ei bine, apreciez, spuse ea încet, făcând un pas îndărăt.

Apoi, observând că el nu avea de gând să zică nimic, îi pregăti o băutură și urcă la etaj.

Garrett Bligh muri două zile mai târziu, după ce fusese chinuit săptămâni întregi de tuse, timp în care cei care îl iubeau încercaseră să-și dea seama ce organ îi va ceda primul, plămâni sau inima. Vestea se răspândi pe munte, clopotul bătău de treizeci și patru de ori, pentru ca toată suflarea din împrejurimi să prindă de veste despre moartea semenului lor, iar la sfârșitul zilei de lucru, bărbații se adunară acasă la familia Bligh, aducând cu ei haine bune, în caz că nu avea, pregătiți să-l îmbrăcească și să-l îmbrace, după obiceiul locului. Alții se apucară să facă sicriul, pe care femeile urmau a-l căptuși cu bumbac și mătase.

Trista veste ajunse la biblioteca itinerantă a doua zi, iar Margery și Alice, printr-o înțelegere tacită, lăsară livrările în seama lui Beth și Izzy și porniră împreună spre casa familiei Bligh. În dimineața aceea bătea un vânt puternic, iar Alice călări tot drumul cu bărbia în piept, încercând să găsească cuvintele potrivite pentru momentul când avea să ajungă la căscioara bieților munteni; și-ar fi dorit să aibă la ea o ilustrată de condoleanțe sau, poate, un buchetel de flori pentru Kathleen.

În Anglia, o casă îndoliată era tăcută sau se auzea câte o conversație purtată în șoaptă, învăluită în tristețe, în funcție de cât de cunoscut sau de iubit era cel decedat. Alice, dăruită cu talentul de a spune mereu ceva nepotrivit, simțea că asemenea ocazii erau de nesuportat, o capcană în care avea să cadă fără îndoială. Dar când ajunseră pe culmea de la Hellmouth Ridge, constată că atmosfera nu era nici pe departe atât de sumbră pe cât se aștepta. Trecură pe lângă niște mașini și șarete lăsate la marginea drumului, căci panta prea abruptă nu le mai permisesse urcarea, iar lângă casă, văzură niște capete de cai străini ițindu-se din grajd și nechezând încetișor; din casă, auziră muzică în surdina. Alice privi în jur și văzu că, spre est, lângă un pâlț de pini, trei bărbați îmbrăcați în paltoane săpau de zor, făcând un

zgomot puternic cu târnăcoapele când loveau stânca; fețele li se învinețiseră de frig, iar respirația lor forma norișori cenușii.

– Aici o să-l îngroape? o întrebă ea pe Margery.

– Da. Toată familia lui e aici.

Abia atunci, Alice zări mai multe lespezi de piatră, unele mari, altele foarte mici, care sugerau faptul că istoria familiei Bligh pe munte se întindea pe multe generații.

Căscioara era plină ochi. Patul lui Garrett Bligh fusese împins într-o parte și acoperit cu o pătură, pentru ca oameni să poată sta pe el, și abia dacă exista vreun locșor unde să nu fie copii, tăvi cu mâncare și femei care cântau legănându-se și care le salutară din cap pe Alice și pe Margery când acestea intrară, fără a-și întrerupe însă cântarea. Ferestrele, care nu aveau geamuri, din câte își amintea Alice, erau acoperite cu obloane, iar niște lămpi cu carbid și lumânări luminau interiorul, așa încât, din casă, era greu să-ți dai seama dacă era zi sau noapte. Copiii soților Bligh ședeau unul în poala unei femei cu o bărbie proeminentă și niște ochi blânzi, iar ceilalți lipiți de Kathleen, care cânta cu ochii închiși, singura din acel grup care se afla într-un loc mai retras. Sicriul de pin era pus pe o masă, iar Alice văzu în el trupul palid al lui Garrett Bligh; trăsăturile chipului îi erau atât de relaxate, încât, preț de o clipă, se întrebă dacă era el. Nu mai regăsi fața aceea suptă, cu pomeții ieșiți în afară, iar fruntea îi era netedă sub părul negru, fin. Numai chipul i se vedea, trupul fiindu-i acoperit cu o pătură cu model complicat, presărată cu flori și plante care parfumau aerul. Nu mai văzuse niciodată un mort, dar, cumva, înconjurată de cântece și de căldura oamenilor, era greu să te simți șocat sau stânjenit în apropierea lui.

– Îmi pare nespus de rău pentru pierderea suferită, rosti Alice.

Era singura propoziție pe care fusese învățată să o spună, dar, în acel context, i se păru complet inutilă. Kathleen deschise ochii și, după ce se dumiri cine vorbise, surâse trist. Ochii îi erau roșii și încercănați de epuizare.

– A fost un bărbat bun și un tată bun, zise Margery, apropiindu-se și strângând-o în brațe cu putere.

Alice nu o mai văzuse niciodată pe Margery îmbrățișând pe cineva.

– A suferit destul, murmură Kathleen, iar fetița din brațele ei o privi cu ochi inexpressivi, ținând degetul mare în gură. N-am putut să-i doresc să mai rămână. Acum, e cu Dumnezeu.

Expresia chipului și tristețea din ochi nu reușiră să reflecte convingerea din cuvintele rostite.

– L-ai cunoscut pe Garrett? întrebă o femeie în vârstă, care avea pe umeri două șaluri croșetate și care bătu cu palma pe cei zece centimetri de spațiu liber de pe pat, făcând-o pe Alice să se simtă obligată a se înghesui acolo.

– Numai puțin. Eu... sunt doar bibliotecară.

Femeia se uită la ea și se încruntă.

– L-am cunoscut doar cu ocazia vizitelor făcute aici.

Cuvintele ei sunau a scuză, ca și cum ar fi știut că, de fapt, prezența ei acolo nu era oportună.

– Dumneata ești doamna care îi citea?

– Da.

– Vai, copilă, i-ai făcut o mare bucurie fiului meu! Femeia întinse o mână și o strânse pe Alice la piept. Alice se încordă preț de o clipă, apoi se lăsă moale în îmbrățișarea femeii. Kathleen mi-a zis de multe ori că Garrett abia aștepta vizitele duminicale.

– Fiul dumneavoastră...? O, Dumnezeule! Îmi pare nespus de rău! Brusc, cuvintele începeau să capete sens și le simți rostite din inimă. Mi s-a părut cu adevărat un om extraordinar de drăguț. Iar el și Kathleen au ținut foarte mult unul la celălalt.

– Îți sunt foarte îndatorată, domnișoară...

– Doamna Van Cleve.

– Garrett al meu a fost un tânăr deosebit. O, dar nu l-ai cunoscut înainte! Avea cei mai largi umeri din partea asta a trecătorii Cumberland Gap, nu-i așa, Kathleen? Când Kathleen s-a măritat cu el, sute de fete au plâns, de-aici și până la Berea.

Tânăra văduvă zâmbi la această amintire.

– Îi spuneam că nu pricep cum de reușea să intre în mina aia, ditamai omul. Firește, acum îmi doresc să n-o fi făcut. Totuși... – bătrâna înghiți un nod din gât și își ridică bărbia – ... nu e treaba noastră să punem la îndoială planul lui Dumnezeu. Acum, e alături de tatăl lui și de Dumnezeu. Noi doar va trebui să ne obișnuim fără el, aici, pe pământ, nu-i așa, scumpa mea?

Întinse mâna și o strânse pe a nurorii ei.

– Amin! rosti cineva.

Alice crezuse că oamenii aveau să-și exprime regretele și să plece, dar, pe măsură ce dimineața se prefăcu în amiază, iar amiaza lăsă repede locul amurgului, micuța casă se umplu tot mai mult cu oameni; minerii soseau în valuri după terminarea turei, soțiile lor aducând plăcinte și tobă, și jeleu de fructe; lumea se înghesuia acolo și nimeni nu pleca. În fața lui Alice apăru mâncare: niște pui, chifle și sos de friptură, cartofi prăjiți, și iar pui. Cineva împărți niște bourbon și izbucniră câteva hohote de râs, apoi iarăși hohote de plâns și intonări de cântece, aerul din casă devenind din ce în ce mai greu și mai cald, și mai încărcat cu mirosuri de mâncare și băuturi dulci. Cineva aduse o vioară și începu să interpreteze melodii scoțiene, care o făcură pe Alice să simtă un vag dor de casă. Margery se uita din când în când la ea, parcă pentru a se asigura că era în regulă, dar Alice, înconjurată de acei oameni care o mai băteau pe spate și îi mulțumeau pentru serviciile ei, ca și cum ar fi fost un militar, nu o englezoaică livrând cărți într-un loc pe care nu-l cunoștea, se simțea ciudat de bucuroasă că se afla acolo și încerca să cuprindă cu mintea tot ce se întâmpla.

Astfel, Alice Van Cleve se lăsă în voia ritmurilor străine ale serii – stătu aproape de un mort, mănca, bău, intonă imnuri pe care abia dacă le cunoștea, dădu mâna cu niște străini care nu i se mai păreau străini. Iar când se înnoptă, și Margery îi șopti la ureche că era vremea să plece, pentru că se lăsa înghețul, Alice fu surprinsă să constate că avea sentimentul că pleca de acasă, nu că se ducea acasă, iar acel gând fu atât de deconcertant, încât le alungă pe toate celelalte cât dură coborârea lentă de pe munte.

Capitolul 9

Mulți bărbați cu studii medicale recunosc faptul că numeroase maladii nervoase și de altă natură sunt asociate cu lipsa eliberării fiziologice ca urmare a senzațiilor sexuale naturale sau stimulate în ceea ce le privește pe femei.

Dr. Marie Stopes, *Married Love*

Din spusele moașelor locale, exista un motiv pentru care majoritatea copiilor se nășteau vara, și anume că nu prea aveai ce face în Baileyville după căderea întunericului. La cinematograf, filmele ajungeau după câteva luni de la lansare, rulând mai întâi în alte părți, iar când ajungeau, nu puteai fi niciodată sigur că le vezi până la capăt, căci domnului Rand, care deținea sala, un băutor înrăit, adormea adesea și rolele mergeau în gol sau se încâlceau, spre dezamăgirea publicului care izbucnea în huiduieli. Festivalul recoltei și tăierea porcilor trecuseră și era prea devreme pentru Ziua Recunoștinței, așa că în acea lungă lună nu exista nimic altceva în afară de cerul plumburiu, mirosul tot mai puternic de lemn ars și frigul tot mai pătrunzător.

Și totuși, era evident pentru oricine remarca astfel de lucruri (iar locuitorii din Baileyville erau înzestrați cu un real spirit de observație) că, în acea toamnă, un număr neobișnuit de mare de bărbați păreau ciudat de veseli, grăbindu-se cât puteau de repede spre case și fluierând toată ziua cu ochii bulbucăți din pricina lipsei de somn, fără a-și mai manifesta obișnuitele crize de furie. Jim Forrester, șofer la gaterul Mathews Lumber Yard, rar mai era văzut prin cârciumi, unde își făcea de obicei veacul când nu era la lucru. Sam Torrance și soția lui începuseră să se plimbe ținându-se de mână și zâmbindu-și, spre mirarea tuturor. Iar Michael Murphy, care permanent afișa o mină de nemulțumire, fusese văzut cântându-i – așa cum ați auzit, cântându-i! – soției lui, pe veranda casei.

Însă nu de aceste lucruri anume se plângeau bătrânii urbei, cu toate că se adăugau la nemulțumirile lor, după cum își mărturiseau unul altuia, cu un vag sentiment de confuzie, considerând că lucrurile se schimbau într-un mod pe care ei nu reușeau să-l înțeleagă.

Femeile de la biblioteca itinerantă nu erau deloc surprinse. Cărticica albastră – care se dovedise mult mai apreciată și mai utilă decât orice

bestseller – era împrumutată și returnată săptămână după săptămână, ascunsă sub reviste, cu zâmbete furișe, pline de recunoștință, însoțite de afirmații șoptite de genul: „Joshua al meu n-a auzit niciodată de așa ceva, dar pare să-i placă tare mult!” Sau: „La primăvară, n-o să mai avem alt bebeluș. Nu pot să-ți spun cât de ușurată mă simt!” Îmbujorarea câte unei femei abia căsătorite sau o licărire aparte în ochii ei însoțea de multe ori asemenea confidențe. O singură femeie o returnase cu chipul împietrit, susținând revoltată că niciodată nu mai văzuse lucrătura diavolului într-o publicație. Dar Sophia remarcase că unele pagini avuseseră colțurile îndoite cu grijă, pentru ca anumite lucruri să fie mai ușor de găsit.

Margery strecura cărticica albastră la locul ei, în cufărul din lemn unde țineau soluțiile de curățare, unguentul pentru bășici și curelele de piele pentru scărițe, iar după o zi sau două, vorba ajungea la cine știe ce altă cabană îndepărtată, și cartea era cerută cu sfială altei bibliotecare: „Ăăă... înainte să pleci... verișoara mea de la Chalk Hollow mi-a zis că aveți o carte care tratează chestiuni... de o anumită delicatețe“. Și în felul acesta, cărticica ajungea la altcineva.

– Ce faceți, fetelor?

Când Margery intră, lovindu-și călcâiele cizmelor, pentru a da noroiul jos de pe ele, lucru care avea s-o înfurie pe Sophia mai târziu, Izzy și Beth se îndepărtară repede din colțul unde stătuseră. Beth nu se putea abține să nu chicotească, iar obrajii lui Izzy străluceau de îmbujorare. Alice ședea la birou, trecându-și cărțile în registru și prefăcându-se că le ignoră.

– Vă uitați la ce cred eu că vă uitați?

Beth scoase cartea din cufăr.

– E adevărat că „este posibil ca femelele să moară dacă li se refuză copulația“? Beth o privea cu gura căscată. Pentru că eu nu mă întâlnesc cu nici un bărbat și nu dau semne c-aș fi pe moarte, nu-i așa?

– Dar de ce-ai muri, păcatele mele? întrebă Izzy, îngrozită.

– Poate că ți se închide gaura și nu mai poți respira așa cum trebuie. Ca la delfini.

– Beth! exclamă Izzy.

– Beth Pinker, dacă tu respiri pe-acolo, atunci nu lipsa activității sexuale ar trebui să ne îngrijoreze, interveni Margery. În fine, fetelor, n-ar trebui să citiți asta. Nici măcar nu sunteți măritate.

– Nici tu nu ești, dar ai citit-o de două ori.

Margery se strâmbă. Fata avea dreptate.

– Dumnezeu, ce înseamnă „împlinirea naturală a funcțiilor sexuale ale femeii“? Beth se puse din nou pe chicotit. Vai, ia te uită, zice că femeile nesatisfăcute pot suferi căderi nervoase! Vă vine să credeți? Dar dacă sunt satisfăcute, de ce... „fiecare organ din trupul lor este influențat și stimulat să-și joace rolul, în vreme ce spiritul, după ce s-a înălțat pe culmile amețitoare ale extazului, plutește într-o stare de inconștiență“. Tu simți că plutești, Izzy?

– Organele mele ar trebui să plutească? se interesă Izzy. Încotro să plutească?

– Beth Pinker, poți să taci cinci minute? Alice trânti cartea pe birou. Eu chiar încerc să lucrez!

Urmă o scurtă tăcere. Femeile se uitară pieziș una la alta.

– Doar glumeam cu voi.

– Ei bine, unora dintre noi nu le place să v-audă glumele nesărate. Nu poți să-ncetezi? Nu-i amuzant deloc.

Beth se încruntă la Alice. Cu un gest relaxat, își îndepărtă o scamă de pe pantaloni.

– Îmi cer scuze, domnișoară Alice! Îmi pare tare rău că te-am necăjit, spuse ea pe un ton solemn. Un zâmbet viclean i se lăți pe chip. Nu cumva ai... nu cumva ai una dintre căderile alea nervoase, nu-i așa...?

Margery, care în general avea reacții rapide, izbuti să se interpună între ele chiar înainte ca pumnul lui Alice să-și atingă ținta. Își ridică palmele și le despărți pe cele două femei, apoi o împinse pe Beth spre ușă.

– Beth, ce-ar fi să te duci și să verifici dacă au caii apă proaspătă? Izzy, pune cartea la loc în cufar și mătură mizeria asta. Domnișoara Sophia se întoarce mâine de la mătușa ei și știi ce va spune despre dezordinea de-aici.

Se uită la Alice, care se așezase la locul ei și care privea registrul cu o concentrare intensă, atitudinea ei avertizând-o pe Margery să nu-i adreseze absolut nici un cuvânt. Avea să rămână acolo mult după ce fetele celelalte plecau acasă, ca în fiecare zi lucrătoare. Iar Margery știa că nu citea nici o iotă.

Alice așteaptă până când Margery și celelalte femei plecară, ridicând capul doar pentru a murmura un „la revedere“. Știa că aveau să vorbească despre ea, dar nu-i păsa. Se simțea bine acolo, singură, înconjurată de cărți și de

pacea micuței cabane. Bennett nu avea să-i ducă dorul, era cu prietenii lui; domnul Van Cleve stătea până târziu la mină, ca în majoritatea serilor în ultima vreme, iar Annie avea să boscorodească din pricina faptului că trei seri i se uscaseră mâncarea în cuptor.

În unele zile, în ciuda companiei celorlalte femei, se simțea atât de singură, încât îi venea să plângă. Își petrecea zilele singură pe munte, iar în unele dintre ele, realiza că vorbea mai mult cu calul decât cu vreun om. Dacă altădată acea vastă întindere îi oferise un bine-venit sentiment de libertate, acum nu făcea decât să-i accentueze sentimentul de izolare. Își ridică gulerul pentru a se feri mai bine de frig și își băga degetele în mănuși, conștientă de faptul că o așteptau kilometri întregi de potecă stâncoasă; și numai durerea mușchilor îi distrăgea atenția de la gândurile ei, iar câteodată, avea impresia că fața îi era împietrită întreaga zi, cu excepția momentelor când se oprea pe la case ca să livreze cărțile. Când fetele lui Jim Horner dădeau fuga s-o îmbrățișeze, abia se abținea să nu le strângă cu toată forța în brațe și să nu izbucnească în plâns. Nu crezuse niciodată că ar simți nevoia atingerii fizice din partea cuiva, dar, noapte de noapte, departe de trupul adormit al lui Bennett, simțea că se transformă încet într-un bloc de marmură.

– Încă ești aici?

Tresări când ușa se deschise. Frederick băgă capul înăuntru.

– Am venit să aduc un nou ibric pentru cafea. Marge mi-a spus că din cel vechi a început să curgă apa.

Alice se șterse la ochi și îi zâmbi larg.

– O, da! Pune-l pe plită.

El ezită în prag.

– Te... deranjez de la ceva?

– Deloc! răspunse ea cu voce forțată, imprimată cu o veselie falsă.

– Durează doar o clipă.

Se duse să înlocuiască ibricile și verifică dacă mai era cafea. Le aducea femeilor cafea în fiecare săptămână, dar nu pomenea nimic de asta. „Frederick Guisler e un adevărat sfânt!” anunța Beth în fiecare dimineață, plescăind din buze la prima ceașcă băută.

– V-am adus și niște mere. M-am gândit că ați putea să luați câte două cu voi, când plecați la drum. Acum, că zilele sunt mai reci, o să vi se facă foame mai rău.

Scoase o pungă de sub haină și o puse pe birou. Încă purta hainele de lucru, iar tălpile cizmelor aveau un strat de noroi de jur împrejur. Uneori, îl auzea când sosea, deoarece își chema caii tineri cu un chiot. Sau le zicea ceva de genul: „Haide, șmechere, poți face o treabă mai bună de-atât!“ De parcă îi erau prieteni în aceeași măsură ca și femeile de la bibliotecă.

– Sunt mere Rome Beauty. Se coc ceva mai târziu decât celelalte. Își băgă mâinile în buzunare. Întotdeauna mi-a plăcut... să aștept ceva cu nerăbdare.

– Îți mulțumesc. Este foarte amabil din partea dumatăle.

– Pentru puțin! Voi munciți din greu... și nu aveți mereu parte de aprecierea pe care ați merita-o.

Alice crezu că bărbatul va pleca, însă el ezită în fața biroului, mușcându-și buza într-o parte. Ea puse cartea jos și așteaptă.

– Alice? Te... simți bine? Rostise acea întrebare ca și cum se gândise la ea de nenumărate ori până atunci. Sper să nu te superi că zic asta, dar... pari... ei bine, pari mult mai nefericită decât înainte. Decât când ai venit aici.

Ea își simți obrajii îmbujorându-i-se. Dorea să spună că se simțea bine, dar gura i se uscaser și nu izbuti. Încercă să ridice din umeri pentru a-i sugera faptul că nu era nimic în neregulă, însă, chiar când făcu acel gest cu stângăcie, își dădu seama că obținuse un efect mai rău decât dacă n-ar fi făcut nimic.

El îi studie chipul câteva clipe, apoi se duse încet la rafurile din stânga ușii de la intrare. Privi titlurile, apoi dădu satisfăcut din cap când găsi ce căuta. Luă cartea respectivă de pe raft.

– Autoarea e puțin cam deșucheată, dar îmi place patima cu care scrie. Cu câțiva ani în urmă, când m-am simțit deprimat, unele dintre ele... m-au ajutat. Luă o hârtiuță și marcă pagina pe care o căutase, apoi îi dădu cartea. Adică, ție s-ar putea să nu-ți placă. Poezia ține de sensibilitatea personală. Lovi cu piciorul un cui ieșit din podea. Apoi, în cele din urmă, se uită la ea. În fine, ți-o las. După aceea, ca și cum s-ar fi simțit obligat, adăugă: Doamnă Van Cleve.

Alice rămăsese înmărmurită. El se îndreptă spre ușă și ridică mâna stânjenit, în semn de salut. Hainele îi miroseau a fum de lemne.

– Domnule Guisler...? Fred?

– Da?

Ea se uită la el, copleșită de nevoia intempestivă de a se confesa unui om. Își dori să-i povestească despre nopțile în care se simțea ca și cum inima îi era smulsă din piept, că nimic din câte i se întâmplaseră până atunci în viață nu îi rănise sentimentele atât de rău și nu o făcuse să se simtă atât de pierdută, de parcă făcuse o greșală fatală și nu exista cale de întoarcere. Își dori să-i spună că se temea de zilele în care nu lucra așa cum se temea de febră, pentru că, în afară de munte, cai și cărți, uneori simțea că nu avea absolut nimic. Că era o străină acolo și o proscrisă în propria țară.

– Îți mulțumesc! Pentru mere.

Răspunsul lui veni o fracțiune de secundă prea târziu.

– Cu plăcere.

Ușa se închise încet în urma lui, iar ea îi auzi pașii îndreptându-se spre casă, pe alee. Se opri la jumătatea drumului, iar ea încremeni, așteptând nici ea nu știa ce, apoi, după câteva clipe, pașii bărbatului se auziră din nou, apoi se stinseră.

Privi cărțulia cu poezii și o deschise.

Darul stelelor¹⁶

Deschide-ți sufletul întru întâmpinarea mea.

Lasă tăcerea sufletului tău să mă-nvăluie

Cu răcoarea lui limpede și vălurită,

Pentru ca, inert și obosit, să-mi gălesc odihna

Întins pe pacea ta ca pe un pat de fildeș.

Privi cuvintele; își simți inima bubuindu-i în urechi și pielea furnicând-o în vreme ce cuvintele căpătau tot felul de forme pe care și le modificau în imaginația ei. Brusc, își aminti cuvintele de uluire ale lui Beth: „E adevărat că este posibil ca femelele să moară dacă li se refuză copulația?”

Alice privi vreme îndelungată pagina din fața ei. Nu știa cât timp rămăsese așa. Se gândi la Garrett Bligh, la felul cum mâna lui se întindea spre cea a soției, la lejeritatea gesturilor fizice ale unuia față de celălalt, la modul cum se înțeleseseră din priviri până în ultimele zile. În cele din urmă, se ridică și se duse la cușorul din lemn. Se uită peste umăr, ca și cum cineva ar fi putut să vadă ce făcea, apoi căută până găsi cărțulia albastră. Se așeză din nou la birou, o deschise și începu să citească.

Era aproape 9.45 când se întoarse acasă. Fordul era parcat pe alee, iar domnul Van Cleve era în camera lui de la etaj, deschizând sertarele și închizându-le cu atâta forță, încât îl auzi din holul de la intrare. Închise ușa în urma ei și urcă fără zgomot; mintea îi vâjâia, iar degetele ei abia dacă atingeau balustrada. Intră în baie, închise ușa, o zăvorî, își lăsă hainele să-i cadă în jurul gleznelor și folosi un prosopel ud pentru a îndepărta murdăria zilei de pe trupul ei, pentru ca pielea să-i redevină fină și frumos mirositoare. Apoi se duse în camera ei și scoase din cufăr cămașa de noapte din mătase. Țesătura în nuanța piersicii îi căzu pe corp moale și fluidă.

Bennett dormea. Nu-i văzu decât spatele lat; stând întins pe partea stângă, departe de ea, ca de obicei. Își pierduse bronzul verii, iar pielea îi era albă; în semiîntineric, conturul mușchilor se undui ușurel când se mișcă. „Bennett!“ gândi ea. Care cândva îi sărutase interiorul încheieturii mâinii și îi spusese că era cea mai frumoasă ființă pe care o văzuse vreodată. Ale cărui șoapte îi promisese o lume nouă. Care îi zisese că adora fiecare fărâmbă din trupul ei. Ridică plapuma și se ghemui sub ea la căldură.

Bennett nu se mișcă, iar respirația lui regulată îi dădea de înțeles că dormea profund.

*Lasă flacăra licăritoare a sufletului tău să joace pe trupul meu,
Puterea focului să-mi pătrundă-n mâini și-n picioare.*

Se trase spre el, atât de aproape, încât își simțea răsuflarea atingându-i pielea caldă. Inhală mirosul trupului său, de săpun amestecat cu un iz natural, pe care nici măcar strădania sa militărească de a fi curat nu reușea să-l îndepărteze. Întinse mâna, ezită doar o clipă, apoi își puse încet brațul peste trupul lui, îi găsi degetele și le împleti cu ale ei. Așteptă până îi simți mâna strângând-o pe a ei, își lipi obrazul de spinarea lui și închise ochii pentru a simți mai bine bătăile inimii lui.

– Bennett, îmi pare rău, șopti ea, deși nu era foarte sigură pentru ce anume îi părea rău.

El dădu drumul mâinii ei, iar preț de o clipă, inima ei încetă să mai bată, dar el se răsuci spre ea, cu ochii deschiși. Se uită în ochii ei, două imense heleșteie de tristețe, care îl implorau s-o iubească; poate că, în clipa aceea, expresia de pe chipul ei fu irezistibilă, pentru că el suspină și o cuprinse cu brațul, trăgând-o să se cuibărească la pieptul lui. Ea își puse ușurel degetele

pe umărul lui, domolindu-și respirația în care se amestecau sentimente de dorință și ușurare.

– Vreau să te fac fericit, șopti ea atât de încet, încât nu fu sigură că el o auzise. Chiar vreau!

Își ridică privirea spre el, ochii lui îi cercetară pe ai ei o clipă, apoi își înclină capul și o sărută pe gură. Alice închise ochii și se lăsă în voia senzațiilor, simțind o eliberare profundă. El o sărută și îi mângâie părul cu palma lui mare, iar ea își dori să rămână pentru totdeauna în acel moment, așa cum fuseseră cândva. Bennett și Alice, începutul unei povești de dragoste.

*Viața și bucuria limbilor de foc
Ieșind din tine strunite și armonioase,
Aș putea să trezesc lumea adormită
Și să revărs în ea...*

Simți dorința crescând rapid înlăuntrul ei, stârnită de poezie și de cuvintele necunoscute din cârticica albastră, care îi creaseră în minte imagini pe care le voia transpuse în realitate. Își lipi și mai tare buzele de ale lui, ritmul respirației i se intensifică și se simți ca străbătută de un fulger când el scoase un geamăt de plăcere. Trupul lui peste al ei, picioarele lui musculoase, între ale ei. Ea fremătă sub el, orice gând dispărându-i din minte, întregul ei corp vibrând de parcă îi crescuseră noi terminații nervoase. „Acum“, gândi ea, dar chiar și acel gând se pierdu în ceața plăcerii.

„Acum! În sfârșit! Da!“

– Ce faci?

Ea avu nevoie de câteva clipe pentru a pricepe ce spunea el.

– Ce faci?

Ea își retrase mâna. Își coborî privirea.

– Pof...? Eu... doar te atingeam.

– *Acolo?*

– Am... am crezut c-o să-ți placă.

El se retrase, trăgând plapuma pentru a-și acoperi vintrele, lăsând-o expusă. O parte din ea încă era aprinsă de dorință, ceea ce o făcu să fie îndrăzneată. Își coborî vocea și puse o mână pe obrazul lui.

– Bennett, în seara asta am citit o carte despre cum poate fi iubirea între un bărbat și soția lui. E scrisă de un medic și spune că ar trebui să ne simțim liberi să ne oferim plăcere unul altuia în toate modurile...

– Citești cărți despre sex? Bennett se ridică în capul oaselor. Ce-i în neregulă cu tine?

– Bennett... era despre oameni căsătoriți. A fost concepută pentru a-i ajuta pe membrii cuplului să-și ofere unul altuia plăcere în dormitor și... ei bine, se pare că bărbaților le place să fie atinși...

– Încetează! De ce nu poți fi o lady, ca... ca mama?

– Ce vrei să zici?

– Mă refer la treaba asta cu *atinsul* și cititul de *obscenități*. Ce naiba e-n neregulă cu tine, Alice? Faci lucrurile imposibile.

Alice se trase brusc îndărăt.

– Eu? Eu fac lucrurile imposibile? Bennett, nu s-a-ntâmplat nimic de aproape un an! Nimic! Iar în jurămintele noastre, am făgăduit să ne iubim trupește, să ne iubim în toate felurile! Am făcut acele jurăminte în fața lui Dumnezeu! În cartea aia scrie că e perfect normal ca doi soți să se atingă oriunde le place! Corpul tău este pentru plăcerea mea și viceversa! Suntem *căsătoriți*! Asta scrie și în cartea aia!

– Taci!

Ea simți cum ochii i se umplu cu lacrimi.

– De ce te porți așa când eu nu fac decât să încerc să te fac fericit? Tot ce vreau e să mă iubești! Sunt soția ta!

– Taci din gură! De ce trebuie să vorbești ca o prostituată?

– De unde știi cum vorbește o prostituată?

– Taci! Luă veioza de pe noptieră și o azvârli cu putere, astfel că se sparse pe podea. Taci! Pricepi, Alice? Taci din gură!

Alice rămase încremenită pe pat. Alături, îl auzi pe domnul Van Cleve cum se ridică gemând din pat, arcurile scârțâind în semn de protest, iar ea își îngropă fața în palme și se pregăti pentru urmarea inevitabilă. După câteva secunde, bătăi puternice răsunară în ușa dormitorului lor.

– Ce se petrece acolo, Bennett? Ce-a fost zgomotul ăla? Ai spart ceva?

– Pleacă, tată! Bine? Lasă-mă-n pace!

Alice se uită șocată la soțul ei. Așteptă ca fitilul mâniei domnului Van Cleve să se aprindă din nou, dar, poate la fel de surprins de răspunsul fiului

său, bătrânul rămase tăcut. Așteptă câteva clipe dincolo de ușă, tuși de două ori, apoi îl auziră întorcându-se cu pași târșâiți în camera lui.

De data asta, Alice fu cea care se ridică. Se dădu jos din pat, culese cu grijă de pe dușumea cioburile veiozei, ca să nu calce desculță pe ele, și le puse pe noptieră. Apoi, fără a se uita la soțul ei, își îndreptă cămașa de noapte, își puse capotul și trecu în salonaș. Așezată pe canapea, cu chipul împietrit, Alice își trase pătura peste ea și așteptă să vină dimineața sau ca tăcerea din camera alăturată să nu-i mai apese pieptul ca o piatră de moară, orice s-ar fi întâmplat mai repede.

Capitolul 10

O iarnă grea se instalează în munți. Margery se lipi pe întuneric de Sven și își puse un picior peste ale lui, ca să se încălzească mai bine, știind că, afară, trebuia spartă gheața de vreo zece centimetri grosime, care se formase la suprafața apei din puț, și că animalele așteptau supărate să fie hrănite, și că, din aceste două motive, ultimele cinci minute petrecute în fiecare dimineață sub mormanul uriaș de păături erau și mai plăcute.

– Așa vrei să mă convingi să fac cafea? murmură Sven somnoros, lipindu-și buzele de fruntea ei și răsucindu-se, pentru ca ea să se convingă de desfătarea pe care o simțea și el.

– Aș face orice ca să te conving, rosti ea și suspină mulțumită.

Pielea lui mirosea foarte bine. Uneori, când el nu era acolo, dormea cu cămașa lui în brațe, ca să-l simtă aproape. Își trecu sugestiv degetul peste cămașa lui de noapte, întrebare la care el răspunse fără cuvinte. Minutele trecură într-un mod plăcut, apoi el vorbi din nou:

– Marge, cât e ceasul?

– Ăăă... cinci fără un sfert.

El gemu.

– Îți dai seama că, dacă te-ai muta în casa companiei, am putea să ne trezim cu o jumătate de oră mai târziu?

– Și ne-ar fi la fel de greu s-o facem. În plus, Van Cleve nu mi-ar permite să locuiesc în vreuna dintre casele companiei lui, la fel cum nu m-ar invita să iau ceaiul acasă la el.

Sven trebuia să admită că avea dreptate. Ultima dată când venise să-l vadă, pentru a-i aduce mâncarea pe care o uitase acasă, Bob, portarul de la Hoffman, o informase cu regret că avea ordin clar de a nu îi permite accesul înăuntru. Desigur, Van Cleve nu avea nici o dovadă clară că Margery O'Hare se afla în spatele scrisorilor cu informații juridice care împiedicau începerea exploatării de suprafață la North Ridge, dar puțini oameni aveau fie resursele, fie îndrăzneala de a face așa ceva. Iar comentariul ei făcut în public despre minierii de culoare îl deranjase peste măsură.

– Așadar, presupun că vom petrece Crăciunul aici, spuse el. Având în vedere că nu e distractiv să mănânci acolo unde nu ești bine-venit.

– Numai între rude, ca de obicei. Casa va fi plină, zise ea cu buzele la un centimetru de ale lui. Eu, tu, ăăă... Bluey. Jos, Bluey! Of, potaie!

Auzindu-și rostit numele, câinele crezuse că mâncarea lui era gata, așa că sărise pe pat și peste pături, călcând cu labele lui slăbănoage peste trupurile lor lipite și lingându-i pe față de bucurie că îi vede.

– Of! Dumnezeule, potaie! O, m-am săturat! Bine, fac eu cafeaua.

Margery se ridică în capul oaselor și îl împinse pe Sven. Se frecă la ochi pentru a alunga somnul și respinse cu regret mâna care îi cuprinse trupul.

– Bluey, băiete, mă salvezi de mine însumi? zise Sven, iar cățelul se rostogoli între ei, cu limba atârându-i de doi coți, cerșind să fie scărpinat pe burtă. Amândoi faceți asta, nu-i așa?

Ea zâmbi când îl auzi dezmierdând prostovanul de câine și continuă să zâmbească până ajunse în bucătărie, unde se aplecă tremurând ca să aprindă aragazul.

– Spune-mi ceva, rosti Sven în timp ce își mâncau ouăle. Care este diferența dintre situația de acum și aceea de a fi căsătoriți?

Margery sorbi din cafea.

– Ce vrei să zici?

– Ne petrecem împreună aproape fiecare noapte. Mâncăm împreună. Dormim împreună. Știu cum preferi ouăle, cât de tare îți place cafeaua și faptul că nu o bei cu lapte. Știu cât de fierbinte preferi să fie apa când faci baie, că îți perii părul de patruzeci de ori, că ți-l legi la spate și că nu te mai uiți cum arată tot restul zilei. La naiba, cunosc numele tuturor animalelor tale, inclusiv al găinii cu cioc scurt – Minnie.

– Winnie.

– Bine. Numele ale aproape tuturor animalelor tale. Așadar, care este diferența între a trăi așa și a face același lucru cu o verighetă pe deget?

– Ai zis că n-o să mai aduci vorba despre asta, spuse ea încercând să zâmbească, deși avertizarea din glas era perceptibilă.

– Zău că nu te cer de nevastă. Efectiv, sunt curios. Pentru că mie mi se pare că nu-i mare diferență.

Margery puse cuțitul și furculița pe farfurie.

– Ei bine, e o diferență. În clipa asta, pot face orice vreau, iar nimeni nu mă poate împiedica.

– Ți-am spus doar, asta nu s-ar schimba. După zece ani, speram să-ți dai seama că sunt un om de cuvânt.

– Știu. Și știi că nu înțelegi, Sven. Dar cred că tu nu pricepi ce înseamnă pentru mine ideea de libertate. Nu e vorba doar de libertatea de a mă purta cum vreau fără a trebui să cer permisiunea cuiva, ci și de libertatea din mintea mea. Gândul că nu trebuie să dau socoteală nimănui. Că mă pot duce oriunde vreau. Că pot să fac orice doresc. Că pot spune orice poftesc. Te iubesc, Sven, dar te iubesc ca femeie liberă.

Chipul lui se întunecă. Ea se aplecă peste masă și îi luă mâna.

– Nu crezi că faptul de a fi aici doar pentru că așa vreau eu, nu pentru că mă obligă o verighetă, denotă o iubire mai mare?

– Îți înțeleg rațiunea.

– Atunci, ce este?

– Cred... Dădu farfuria la o parte. Cred că... mi-e frică.

– De ce?

El suspină. Îi răsuci palma în a lui.

– Că într-o zi, îmi vei cere să plec.

Cum putea să-l convingă că se înșela amarnic? Cum putea să-l facă să înțeleagă faptul că era în toate privințele cel mai deosebit bărbat pe care îl cunoscuse și că, în cele câteva luni petrecute fără el, fiecare zi i se păruse o iarnă lungă și mohorâtă? Cum putea să-i spună că și acum, după zece ani, era suficient ca el să-și pună mâna pe talia ei ca să se aprindă ceva în ea?

Se ridică de la masă, își petrecu brațele pe după gâtul lui, își lipi obrazul de al lui și îi șopti la ureche:

– *Absolut niciodată* nu o să-ți cer să pleci! Este exclus să se întâmple așa ceva, domnule Gustavsson. Voi fi cu tine zi și noapte, atât timp cât mă vei suporta. Și știi că eu niciodată nu spun ceea ce nu cred.

Desigur, el întârzie la serviciu. Toată ziua, se strădui să se simtă prost pentru asta.

O coroniță din crenguțe de brad, o păpușă din coji de porumb, un vas cu fructe conservate, o brățară din pietricele lustruite. Crăciunul se apropia, iar fetele se întorceau în fiecare zi cu mici daruri de mulțumire de la cei pe care îi vizitaseră. Lăsau cadourile în bibliotecă și căzuseră de acord că era cazul să îi dăruiască ceva lui Fred Guisler, având în vedere că le ajutase mult în cele șase luni, dar brățările și păpușile nu erau cadouri potrivite. Margery bănuia că un singur cadou l-ar fi făcut fericit, și anume ceva ce era puțin probabil ca el să fi trecut pe lista de Crăciun.

Toată viața lui Alice părea să se învârtă acum în jurul bibliotecii. Era extraordinar de eficientă, muncea cel mai mult dintre toate, memorase fiecare rută de la Baileyville la Jeffersonville, niciodată nu se plângea când Margery îi prelungea traseul. Era prima care ajungea acolo în fiecare dimineață, venind pe drumul cufundat în întuneric, acoperit cu gheață, și era ultima care pleca seara, cosând cu sânge cărți pe care, adesea, Sophia trebuia să le descoasă și să le refacă. În timpul pauzelor, nu stătea jos, ci mătura podeaua, verifica dacă erau puse în ordine cărțile sau se ocupa de harnașamentele fetelor, dacă deja îl curățase și lustruise pe al ei. Devenise vânjoasă, mușchii brațelor fiindu-i vizibili, iar tenul purta urmele lungilor zile petrecute în aer liber. Altădată buclat și pieptănat cu grijă, părul îi era acum legat la spate, într-o coadă de cal sau îndesat sub pălăria de piele. Chipul îi era rigid, iar zâmbetul ei minunat rareori îi lumina trăsăturile, apărând doar atunci când era absolut necesar și nefiind oglindit și în ochii ei.

– Ce se petrece cu fata asta e cel mai trist lucru pe care l-am văzut vreodată, comentă Sophia după ce Alice își aduse șaua înăuntru și se întoarse în întuneric pentru a o țesăla pe Spirit. Ceva nu-i în regulă în casa aia.

Clătină din cap în timp ce umezi capătul unei ațe, pregătindu-se să o bage în ac.

– Înainte să se însoare, eu mă gândeam că Bennett Van Cleve era cea mai grozavă partidă din Baileyville, spuse Izzy. Dar zilele trecute, l-am văzut ducându-se cu Alice la biserică și purtându-se cu ea de parcă avea râie. Nici măcar de braț n-o ținea.

– E un porc nenorocit! declară Beth. Și fufa aia de Peggy Forrester se fâțâie mereu pe lângă terenul de baseball, în cele mai bune haine, cu prietenele ei dichisite, încercând să-i atragă atenția.

– Șșșt! făcu Margery pe un ton neutru. Nu mai bârfiți. Alice e prietena noastră.

– N-am intenționat s-o vorbesc de rău, protestă Izzy.

– Tot bârfă se numește, contracară Margery.

Se uită la Fred, care se concentra ostentativ asupra înrămării celor trei hărți ale noilor trasee pe care și le asumaseră în săptămâna aceea. Adesea, stătea până târziu, venind sub pretext că ar repara lucruri care nu prea aveau nevoie de reparații, pentru a reface stocul de lemne sau pentru a

îndesa cârpe prin diverse fisuri, ca să nu fie curent înăuntru. Nu era greu să-ți dai seama de ce făcea toate acestea. Sărmanul om părea a suferi din dragoste la fel de mult ca ea și avea la fel de multe șanse să primească leacul pe care și-l dorea.

– Ce mai faci, Kathleen?

Kathleen își șterse fața și încercă să zâmbească.

– O, știi cum e... Încerc să fac față.

Garrett Bligh lăsase în urma lui o tăcere ciudat de apăsătoare. Pe masă se aflau boluri și coșuri cu mâncare aduse de vecine, pe polița căminului erau ilustrate de condoleanțe, iar dincolo de ușa din spate, două găini își înfoiau penele, cocoțate pe o imensă stivă de lemne pentru foc, venită pe neanunțate, în timpul nopții. Ceva mai sus pe versant, albul pietrei funerare proaspăt cioplite ieșea în evidență printre celelalte. Orice s-ar fi spus despre ei, muntenii știau să aibă grijă de ai lor. Prin urmare, în casă era cald, iar pe masă, mâncare, dar interiorul era încremenit, firicele de praf plutind alene în aerul încremenit, cei doi copii stând nemișcați pe pătuțul lor, îmbrățișați în somnul de după-amiază, ca și cum întregul tablou domestic era suspendat în timp.

– Ți-am adus câteva reviste. Știu că nu te-ai simțit în stare să le citești pe ultimele, dar m-am gândit că ți-ar plăcea câteva povestiri scurte. Sau poate c-ai vrea ceva pentru copii?

– Ești foarte amabilă, rosti Kathleen.

Alice îi aruncă o privire. Nu știa cum să se poarte, având în vedere pierderea suferită de acea femeie. Durerea era întipărită pe chipul lui Kathleen, în ochii plecați în pământ, în noile riduri formate în jurul gurii, era vizibilă în efortul pe care părea să-l facă chiar și pentru simplul gest de a-și duce mâna la frunte. Părea aproape insuportabil de epuizată, ca și cum tot ce își dorea era să se întindă și să doarmă un milion de ani.

– Nu vrei să bei ceva? zise brusc Kathleen, parcă amintindu-și că trebuia să fie ospitalieră. Privi peste umăr. Cred că am niște cafea. Ar trebui să mai fie caldă. Sunt sigură c-am făcut în dimineața asta.

– Nu, mulțumesc.

Se așezară în micuța încăpere, iar Kathleen își strânse șalul în jurul trupului. Afară, muntele era tăcut, copacii, desfrunziți, iar nori plumburii atârnavu grei deasupra crengilor scheletice. O cioară singuratică sparse

tăcerea, țipătul ei aspru și strident înălțându-se dincolo de creasta muntelui. Legată de un stâlp al gardului, Spirit bătu din copită și fornăi, scoțând aburi pe nări.

Alice luă cărțile din desagă.

– Știi că micului Pete îi plac poveștile cu iepurași, iar asta e nouă, trimisă chiar de editură. Iar în asta am marcat niște pasaje din Biblie care s-ar putea să te aline, dacă chiar nu vrei să citești altceva. În asta sunt poezii. Ai auzit de George Herbert¹⁷? A compus poezii foarte reușite și e plăcut să te cufunzi în lectura lor. În ultima vreme... și eu am citit multe poezii. Puse cărțile într-un teanc îngrijit pe masă. Să știi că le poți păstra până după Anul Nou.

Kathleen privi micul teanc câteva clipe. Întinse un deget și îl trecu peste titlul primei cărți. Apoi și-l retrase.

– Domnișoară Alice, ar fi bine să le iei. Își îndepărtă părul de pe față. Ar fi păcat de ele. Știi cât de mult își dorește toată lumea să citească. Iar pentru unii, ar fi o perioadă lungă de așteptare.

– Nu-i nici o problemă.

Văduva zâmbi anevoie.

– De fapt, nu cred că acum merită să-ți pierzi timpul ca să bați drumul pân-aici. Ca să-ți spun drept, sunt incapabilă să rețin ceva, iar copiii... ei bine, n-am nici timp, nici energie să le citesc.

– Nu-ți face griji. Avem multe cărți și reviste de dat oamenilor. O să las măcar cărțile cu poze pentru copii. Tu nu trebuie să faci nimic, ei pot doar să se uite...

– Nu pot... nu pot să mă concentrez la nimic. Nu sunt în stare de nimic. Mă trezesc în fiecare zi și trebăluiesc prin casă, le dau de mâncare copiilor, mă ocup de animale, dar totul pare... Zâmbetul i se frânse. Apoi umerii începură să i se zguduie convulsiv; în vreme ce Alice se străduia să găsească cuvintele potrivite pentru a alina suferința femeii, un urlet mut erupse din adâncul inimii ei, aspru, animalic. Era cel mai îndurerat sunet pe care Alice îl auzise vreodată. Se înalță și coborî ca un val de durere, parcă ieșit dintr-o suferință zdrobitoare. *Mi-e dor de el!* plânse Kathleen apăsându-și fața cu palmele. Pur și simplu, mi-e dor de el! Mă topesc de dorul lui! Mi-e dor să-l simt, să-l ating, mi-e dor de părul lui, mi-e dor de felul cum îmi rostea numele și știu c-a fost bolnav foarte mult timp, iar la sfârșit, ajunsese o umbră a celui care a fost cândva, dar, Dumnezeuule, cum aș putea să trăiesc

fără el? O, Doamne! O, Doamne, nu pot! Pur și simplu, nu pot! O, domnișoară Alice, îl vreau înapoi pe Garrett al meu! Îl vreau înapoi!

Momentul era cu atât mai șocant cu cât, exceptând exploziile de furie, Alice nu mai văzuse niciodată vreun localnic exprimând vreo emoție puternică, totul limitându-se la un act de dezaprobare moderată sau încărcat de un oarecare amuzament. Muntenii erau oameni stoici, care nu își etalau vulnerabilitatea. Alice se aplecă și o strânse pe Kathleen în brațe, trupul tinerei femei fiind zguduit cu atâta forță de hohotele de plâns, încât și corpul lui Alice se cutremura. O îmbrățișă cu putere, o strânse la piept, astfel încât tristețea revărsată din trupul lui Kathleen căpătă, parcă, materialitate, jalea prefăcându-se într-o povară care le copleși pe amândouă. Își lipi capul de al lui Kathleen, încercând să îi ofere un strop de alinare, să-i transmită fără cuvinte că există frumusețe pe lume, chiar dacă, în unele zile, ai nevoie de toată forța și tenacitatea pentru a o vedea. În cele din urmă, ca un val ce se sparge la țărm, energia sa scăzând în intensitate și dispărând cu totul, hohotele lui Kathleen se domoliră și conteniră, iar ea clătină din cap stânjenită și își șterse ochii.

– Îmi pare rău, îmi pare tare rău! murmură femeia.

– Nu e cazul, șopti Alice. Te rog, nu ai de ce să-ți pară rău! O luă de mâini. E minunat că ai ajuns să iubești pe cineva atât de mult.

Kathleen își înălță capul, iar ochii ei umflați și roșii îi cercetară pe ai lui Alice. Îi strânse mâinile aspre de muncă, zvelte și puternice.

– Îmi pare rău, spuse ea din nou, iar Alice înțelese că regretul se referea la altceva.

Suștinu privirea femeii până când Kathleen îi dădu drumul la mâini, își șterse lacrimile cu palma și se uită la copiii care dormeau.

– Dumnezeule! Ar fi bine să pleci, rosti ea. Mai ai case la care trebuie să ajungi și în curând începe să se întunece. Ar fi cazul să-i trezesc pe ăștia mici, altminteri o să mă țină trează jumătate de noapte.

Alice nu se clinti din loc.

– Kathleen?

– Da?

Pe chipul femeii reapăru acel zâmbet luminos, disperat, tremurător, dar totuși hotărât. Părea că face eforturi uriașe pentru a-l afișa. Alice puse cărțile în poală.

– Ai vrea... ai vrea să-ți citesc?

Toate își au vremea lor și fiecare lucru de sub ceruri își are ceasul lui. Nașterea își are vremea ei, și moartea își are vremea ei; săditul își are vremea lui, și smulgerea celor sădite își are vremea ei. Uciderea își are vremea ei, și tămăduirea își are vremea ei; dărâmarea își are vremea ei, și zidirea își are vremea ei; plânsul își are vremea lui, și râsul își are vremea lui; bocitul își are vremea lui, și jucatul își are vremea lui.¹⁸

Două femei ședeau într-o căbănuță de pe versantul uriașului munte, cerul se întuneca încet, iar lămpile din interior aruncau raze aurii prin golurile dintre bârnele groase de stejar. Una dintre ele citea cu voce joasă și clară, iar cealaltă ședea pe scaun cu picioarele sub ea, cu capul sprijinit în palmă, pierdută în amintirea vremurilor fericite. Timpul se scurgea lent, dar nici uneia nu-i păsa, iar când se treziră, copiii nu făcură gălăgie, ci rămaseră tăcuți și ascultară, chiar dacă abia înțelegeau ceva din acea lectură. O oră mai târziu, cele două femei se opriră în pragul ușii și, aproape din impuls, se îmbrățișară cu putere.

Își urară „Crăciun fericit“ cu un surâs pe buze, știind că amândouă nu aveau încotro decât să îndure acel an.

– Să ne dea Domnul zile mai bune! făcu Kathleen o urare.

– Da, răspuse Alice. Să ne dea Domnul zile mai bune!

Apoi, cu acest gând în minte, își înfășură bine fularul, până sub ochi, încălecă pe căluțul maro cu alb și porni către oraș.

Poate că din pricina plictiselii pricinuite de statul în casă, după ani întregi petrecuți în tovărășia altor mineri, îi plăcea lui William ca Sophia să-i povestească în fiecare zi ce se petrecea la bibliotecă. Știa totul despre scrisorile anonime pe care Margery le trimitea familiilor de la North Ridge, știa cine ce cărți solicitase, știa de atracția tot mai puternică a domnului Frederick față de domnișoara Alice, care devenea tot mai dură, precum gheața ce se întinde peste apă, din pricină că neisprăvitul de Bennett Van Cleve o trata cu răceală și îi ucidea dragostea pentru el încetul cu încetul.

– Crezi că e unul dintre *ei*? întrebă William. Mă refer la bărbații cărora le plac... alți bărbați.

– Dumnezeu știe. Băiatul ăla nu se iubește decât pe el însuși! Nu m-ar mira dac-ar sta în fața oglinzii și-ar săruta-o în fiecare zi, în loc să-și sărute

nevasta, replică ea și fu încântată să-și vadă fratele râzând în hohote, o imagine rară.

Însă în ziua aceea, chiar nu avea ce să-i povestească. Alice se întorsese de pe traseu cu o față atât de mohorâtă, încât ar fi făcut și un clown să plângă. Se așezase anevoie pe micul scaun din ratan aflat într-un colț, cu umerii încovoiați de parcă purta pe ei povara întregii lumi. Nu era din cauza oboselii. Când erau obosite fizic, fetele își scoteau cizmele, se văitau, gemeau, se frecau la ochi și râdeau una de alta. Alice doar rămase acolo încremenită, pierdută în gânduri. Frederick remarcă acest lucru. Ea observă că bărbatul ar fi dorit să se apropie de ea și s-o aline, în schimb însă se duse și făcu cafea proaspătă, umplu o cană și o puse în fața ei cu un gest atât de delicat, încât ea avu nevoie de câteva clipe pentru a realiza ce se întâmpla în jurul ei. Ți se rupea inima să fi văzut cu câtă tandrețe o privi el.

– Te simți bine, fetițo? întrebă Sophia încet, după ce Fred se duse după lemne.

Ea nu spuse nimic un moment, apoi își șterse ochii cu vârfurile degetelor.

– Mă simt bine, Sophia. Mulțumesc! Privi spre ușă. Mulți o duc mai rău decât mine, nu-i așa?

Rosti aceste cuvinte ca și cum și le repetase de multe ori în minte, pentru a se convinge.

– Nu e întotdeauna așa, replică Sophia.

Însă Margery intră ca o furtună la căderea întunericului, cu niște ochi sălbatici și ciudați, clocotind de o asemenea energie, încât uită să închidă ușa, iar Sophia trebui s-o dojenească și să-i aducă aminte că afară ninge, că doar nu se născuse într-un hambar, nu?

– A fost cineva pe-aici? întrebă ea albă la față de parcă văzuse vreun strigoi.

– Pe cine aștepți?

– Pe nimeni, răspunse ea repede.

Sophia puse pe masă cartea la care lucra.

– Te simți bine, domnișoară Margery? Nu pari în apele tale.

– Mă simt bine. N-am nimic!

Privi spre ușă de parcă tot așteptând ceva. Sophia se uită la desagiile ei.

– Vrei să mă ocup eu de cărțile tale? Fiindcă Margery nu-i răspunse, se ridică, le scoase și le puse pe birou una câte una. *Mack Maguire și șeful de trib?* Nu trebuia să le-o duci surorilor Stone, de la Arnott's Ridge?

Margery întoarse capul spre ea.

– Poftim? A, da! O să... o să le-o duc mâine.

– Nu se poate ajunge pe culme?

– Astăzi, nu s-a putut.

– Atunci, cum o să ajungi acolo mâine? Încă ninge.

Margery păru pe moment fără replică.

– Eu... o să văd cum fac.

– Unde e *Fiicele doctorului March*? Ai luat-o și pe aceea cu tine, nu?

Se purta foarte ciudat. Îi povesti lui William că apoi apăruse domnul Frederick și situația devenise și mai ciudată.

– Fred, ai cumva niște arme de foc de rezervă?

– La ce-ți trebuie, Marge?

– M-am gândit... m-am gândit că poate-ar fi bine ca fetele să învețe să tragă cu arma. Să aibă una la ele când se duc în locuri izolate. Pentru orice eventualitate. Clipi de două ori. În caz că întâlnesc vreun șarpe.

– Iarna?

– Atunci, vreun urs.

– Nimeni n-a mai văzut urși în munții ăștia de vreo cinci sau chiar zece ani. Știi asta la fel de bine ca mine.

Sophiei nu-i venea să creadă.

– Crezi că doamna Brady își va lăsa fiica să poarte armă? Treaba voastră e să duceți cărți, Margery. Crezi că familiile care oricum n-au încredere în voi o să aibă o părere mai bună dacă apăreți la ușa lor cu o pușcă de vânatoare pe umăr?

Frederick se încruntă la ea. El și Sophia schimbară o privire mirată. Margery păru să scape de spaima bizară care o cuprinsese.

– Aveți dreptate. Da! Nu știu ce-a fost în mintea mea, rosti ea, zâmbindu-le neconvingător.

Apoi Sophia îi povesti lui William că, două zile mai târziu, când Margery se întorsese, îi luase desagii ca să-i golească în vreme ce ea se dusese la toaletă. Zilele erau tot mai friguroase și mai grele, iar ei îi plăcea să le ajute pe fete în orice fel putea. Când scosese ultima carte, fusese cât pe ce să scape desaga din mână. Pe fundul acesteia, văzuse patul de os al unui pistol Colt 45 învelit cu grijă într-o batistă roșie.

– Bob mi-a zis că m-aștepți aici. M-am întrebat de ce n-ai vrut să ne vedem aseară. Sven Gustavsson ieși pe poarta minei Hoffman îmbrăcat în salopeta de lucru, dar purtând pe deasupra scurta lui groasă din flanel și cu mâinile îndesate adânc în buzunare. Se apropie de catâr și îi mângâie grumazul, lăsându-l pe Charley să-i amușine buzunarele cu botul lui moale, în căutarea vreunei gustări. Ai primit o ofertă mai bună?

Zâmbi și puse mâna pe piciorul lui Margery. Ea tresări. Bărbatul își îndepărtă mâna, iar zâmbetul i se stinse.

– Ești în regulă?

– Poți să vii la mine după ce termini aici?

El îi studie chipul.

– Desigur! Dar credeam că n-o să ne vedem până vineri.

– Te rog!

Ea nu spunea niciodată „te rog“.

În ciuda temperaturii aflate sub pragul de îngheț, în seara aceea o găsi stând pe balansoarul de pe verandă, cu pușca pe genunchi, în întuneric, lumina micii lămpi cu gaz licărind pe fața ei. Era încremenită, cu ochii îndreptați spre orizont, cu maxilarele încleștate. Blue ședea la picioarele ei și, tremurând ca varga, ridica privirea spre ea din minut în minut, ca și cum neliniștea ei i se transmisese și lui.

– Ce se petrece, Marge?

– Am o bănuială că Clem McCullough o să vină după mine.

Sven se apropie de ea. Vorbise cu o atitudine absentă, ca și cum abia dacă conștientiza prezența lui. Dinții îi clănțanisera puțin în timp ce rostise acele cuvinte.

– Marge?

El dădu să pună o mână pe genunchiul ei, dar, amintindu-și reacția ei de mai devreme, îi atinse ușurel mâna înghețată.

– Marge? E prea frig ca să stai aici. Hai înăuntru!

– Trebuie să fiu pregătită, în caz că vine.

– Câinele o să ne anunțe dacă vine cineva. Haide! Ce s-a-ntâmplat?

Ea se ridică în cele din urmă și îi permise s-o conducă înăuntru. În casă era foarte frig. Sven aprinse soba și băgă mai multe lemne în ea, în vreme ce Margery rămase la fereastră, privind cu atenție afară, apoi îl hrăni pe Blue și puse niște apă la fiert.

– Ai stat trează toată noaptea trecută?

– N-am închis un ochi.

În cele din urmă, se așeză lângă ea și îi dădu un bol cu supă. Inițial o refuză, dar apoi o bău cu înghițituri scurte și lacome. După ce termină, îi povesti despre drumul la Red Lick; articulațiile albite ale degetelor îi tremurau, ca și cum nu simțea strânsoarea lui și nici răsuflarea lui fierbinte pe pielea ei. Iar Sven Gustavsson – un bărbat renumit pentru calmul lui neobișnuit într-un oraș plin de oameni violenți, un bărbat capabil să pună capăt unei încăierări într-un bar aproape în orice situație, în condițiile în care altul ar fi fost incapabil să reziste satisfacției de a trage un pumn – se pomeni copleșit de o furie neobișnuită; văzu roșu în fața ochilor, arzând de dorința de a se duce după McCullough și a-i arăta el ce înseamnă o răzbunare cruntă. Dar nimic din toate acestea nu răzbătu pe chipul lui și nici în calmul vocii sale atunci când vorbi din nou.

– Pari epuizată. Du-te și te culcă.

Ea se uită la el.

– Tu nu vii?

– Nu. Cât timp dormi, eu o să stau aici. Cu pușca la îndemână.

Margery O'Hare nu era genul de femeie căreia să-i placă sentimentul de a depinde de cineva. Atitudinea ei de a încuviința din cap și a se duce la culcare fără un cuvânt de protest, mulțumindu-i în șoaptă, dovedea faptul că era foarte speriată, își dădu el seama.

Capitolul 11

Fair Oaks a fost clădit în jurul anului 1845 de dr. Guildford D. Runyon, care a renunțat la jurământul lui de celibat și a ridicat casa în perspectiva căsătoriei cu domnișoara Kate Ferrel, care a decedat înainte de finalizarea lucrărilor la casă. Dr. Runyon a rămas celibatar până la sfârșitul vieții, în 1873.

WPA, *Guide to Kentucky*

Pe scrinul din salonaș erau înșirate cincisprezece păpuși. Stăteau una lângă alta ca o familie eterogenă, cu fețe din porțelan albe și rozalii și păr adevărat – „oare de unde provine?” se întrebă Alice gândindu-se la diversele posibilități și cutremurându-se –, cu niște cărlionți desăvârșiți. Asta era prima imagine a lui Alice când se trezea dimineața pe micuța canapea, ochii de pe acele chipuri inexpressive privind-o impassibili, buzele cireșii fiind arcuite în zâmbete disprețuitoare, iar pantalonășii albi ițindu-se de sub fustele victoriene. Doamna Van Cleve își iubise păpușile. La fel cum își iubise ursuleții de pluș și delicatele bibelouri, și casetele de porțelan, și psalmii frumos brodați care acopereau pereții întregii case, fiecare în parte, rezultatul a numeroase ore de trudă migăloasă.

Alice se uita la acele fleacuri care îi aminteau în fiecare zi de o viață al cărei interes fusese concentrat aproape exclusiv asupra a ceea ce se afla între acei pereți, asupra unor chestiuni mărunte și ne semnificative, despre care Alice credea cu tot mai multă convingere că nu era normal să reprezinte suma activităților cotidiene ale unei femei în toată firea – îngrijirea păpușilor, brodatul, ștersul prafului și aranjarea precisă a totemurilor pe care, oricum, nici un bărbat nu le băga în seamă. Asta fuseseră până la moartea ei, după care deveniseră un altar închinat unei femei pe care cei doi bărbați susțineau că o idolatrizaseră.

Ura acele păpuși. La fel cum ura și tăcerea grea, și încremenirea nesfârșită a unei case în care evoluția și schimbarea erau ucise din fașă. Se asemui pe sine cu una dintre acele păpuși – zâmbitoare, imobilă, decorativă și tăcută.

Se uită la fotografia lui Dolores Van Cleve care stătea pe noptiera lui Bennett într-o ramă aurită. Femeia ținea o cruce de lemn în mâinile grăsuțe

și avea o expresie de dezaprobare acută, care lui Alice i se părea că se referea la ei doi, în momentele de intimitate.

– Poate ar trebui s-o mutăm pe mama ta puțin mai departe? Doar... noaptea? încercase ea după ce intrase pentru prima dată în camera lor.

Dar Bennett se încruntase la ea, la fel de incredul ca și cum ea ar fi sugerat să o deshumeze pe mama lui.

Alungă acele gânduri și se uită în altă parte, la fel cum făcea în fiecare dimineață. Icnii încet când se spală pe față cu apa rece sloi, apoi își puse pe ea cât mai multe haine cu putință, pentru a evita expunerea pielii la aerul rece. În ziua aceea, bibliotecarele aveau să parcurgă doar jumătate din traseu, ca să se poată ocupa de cumpărăturile pentru Crăciun, iar o parte din ea trebui să-și reprime dezamăgirea pentru timpul irosit în acest fel.

Totuși, în dimineața aceea avea să le vadă pe fetele lui Jim Horner. Asta însemna mult pentru ea. O impresionau de fiecare dată modul în care așteptau la fereastră, ca s-o vadă pe Spirit urcând pe cărare, pentru ca apoi să iasă în fugă pe ușă și să țopăie pe lângă ea până descăleca, vocile lor precipitate, acoperindu-se una pe alta, ca să afle mai repede ce le adusesese, pe unde fusese și dacă avea de gând să zăbovească puțin mai mult decât data trecută, felul în care își petreceau mânuțele pe după gâtul ei când le citea, mângâindu-i părul cu degețelele lor sau sărutând-o pe obraji ca și cum, în ciuda faptului că redeveniseră o familie, amândouă își doreau cu disperare, într-un mod pe care abia dacă îl puteau înțelege, atingerea unei femei. Iar Jim, a cărui privire nu mai era dură și suspicioasă, punea în tăcere o cană cu cafea lângă ea, apoi, cât timp ea stătea acolo, se ducea să taie lemne sau, uneori, se așeza și privea de parcă se bucura să vadă fericirea fetelor care se laudau cu ce mai învățaseră să citească în săptămâna aceea (erau inteligente, fiind mult mai avansate la citit comparativ cu alți copii de vârsta lor, datorită lecțiilor cu doamna Beidecker). Da, fetițele Horner reprezentau cu adevărat o consolare. Era mare păcat că unor astfel de familii le era sortit să primească prea puține cadouri de Crăciun.

Alice își înfășură fularul în jurul gâtului, își puse mânușile de călărie și se întrebă în treacăt dacă nu cumva era nimerit să-și ia o pereche de șosete în plus pentru drumul pe munte. Toate bibliotecarele aveau degerături, degetele de la picioare fiindu-le rozalii și umflate din pricina frigului, iar cele de la mâini, adesea foarte albe, din pricina circulației deficitare a sângelui. Se uită pe fereastră la cerul mohorât. Nu se mai privea în oglindă.

În ultima vreme, nu mai avea motive să-i pese de felul cum arăta. Luă plicul de pe măsută, unde stătuse din ziua precedentă, și îl băgă în geantă. Avea să citească mai târziu, după ce își termina vizitele. Nu avea rost să se grăbească din moment ce o așteptau două ore de călărit în tăcere. Înainte de a ieși, se uită spre scrin. Păpușile o priveau în continuare.

– Ce-i? întrebă ea.

De data asta, părură să-i spună ceva complet diferit.

– Pentru noi?

Millie deschise o gură atât de mare încât Sophia ar fi spus să-i intrau muștele în ea. Îi dădu lui Mae păpușa cealaltă, ale cărei fuste foșneau când copila o trase în brațe.

– Câte una pentru fiecare. Am povestit puțin de dimineață și mi-au spus că ar fi mult mai fericite aici cu tine decât au fost unde au stat până acum.

Cele două fete se uitară cu ochii mari la chipurile angelice din porțelan și apoi capetele li se întoarseră la unison către tatăl lor, Jim Horner, a cărui expresie era impenetrabilă.

– Nu sunt noi, domnule Horner, spuse Alice grijulie, dar vin de la cineva care nu are nevoie de ele. E... o casă plină cu bărbați. Nu mi s-a părut în regulă să stea acolo.

Văzu nehotărârea pe buzele lui, începea să spună „Nu știu ce să zic“. Aerul din căsuță păru să încremenească în timp ce fetele așteptau răspunsul cu răsuflarea tăiată.

– Te rugăm, tati! se auzi șoapta lui Mae.

Stăteau cu picioarele încrucișate, iar mânuța lui Millie mângâia încet bucelele castanii, lucioase, aranjând fiecare cârlionț și privind când la chipul pictat, când la tatăl ei. Păpușile care lui Alice i se păruseră luni de zile sinistre și dezaprobatoare erau deodată luminoase și vesele. Pentru că erau la locul potrivit.

– Sunt prea elegante, spuse el într-un sfârșit.

– Păi, eu cred că toate fetițele merită ceva elegant în viața lor, domnule Horner.

El își trecu palma aspră peste creștetul capului și își feri privirea. Mae avea deja o față lungă, fiindcă se temea de ce ar fi putut răspunde tatăl ei. El făcu un semn către ușă.

– Doamnă Van Cleve, veniți puțin afară?

Auzi suspinele îndurerate ale fetițelor când îl urmă în spatele căsuței, cu brațele în jurul corpului ca să se apere de frig și încercând să treacă în revistă posibilele argumente cu care ar putea încerca să-i schimbe părerea.

„Toate fetițele au nevoie de păpuși.“

„Probabil că ar fi aruncate dacă nu ar ajunge la fete.“

„Of, pentru Dumnezeu, de ce trebuie să fii așa de orgolios... .“

– Ce părere ai?

Alice se opri brusc. Jim Horner ridică o bucată de pânză de cort și descoperi capul unui cerb mare, cam golaș, cu coarne de un metru de-o parte și de alta și urechile prinse strâmb de cap. Era montat pe un corp din lemn de stejar, care fusese vopsit cu smoală.

Își înăbuși un sunet care îi ieșea din gât fără voia ei.

– L-am împușcat la River's Creek acum două luni. L-am împăiat și l-am montat. Am rugat-o pe Mae să mă ajute să comand ochii de sticlă prin poștă. Arată de parcă ar fi adevărați, nu-i așa?

Alice se holba la ochii de sticlă ai cerbului, prea mari și oarecum sașii. Cerbul arăta ca o bestie dementă și sinistră desprinsă din coșmaruri provocate de febră.

– E... foarte...ăăă... impunător.

– E primul pe care-l fac. M-am gândit să încep o afacere. Să fac câte unul pe lună și să le vând în oraș. O să ne ajute să trecem de lunile de iarnă.

– E o idee. Poate poți să începi cu animale mai mici. Nu știu, un iepure, o veveriță...

El păru să se gândească puțin, apoi aprobă din cap.

– Deci. Îl iei?

– Poftim?

– Pentru păpuși. La schimb.

Alice ridică mâinile.

– O, domnule Horner, chiar nu e nevoie...

– Nu pot să le iau degeaba, spuse el încrucișându-și brațele la piept.

– Ce naiba e asta? zise Beth, când Alice descălecă obosită, scuturând frunze dintre coarnele cerbului. Se prinsese în fiecare al doilea copac de pe drum la coborâre și aproape o doborâse de pe cal de câteva ori, iar acum arăta mai pricâjit și mai ciudat decât pe munte, împănat cu crenguțe și frunze. Urcă treptele și îl puse ușor lângă perete, amintindu-și, pentru a

suta oară, de încântarea de pe fețele copilelor când aflaseră că păpușile erau, într-adevăr, ale lor, felul în care le îmbrățișaseră și le cântaseră, mulțumirile și pupăturile nesfârșite. Trăsăturile dure ale lui Jim Horner care se înmuiaseră în fața ei.

– E noua noastră mascotă.

– Noua ce?

– Dacă îi atingi un fir de păr, te împăiez mai rău decât l-a împăiat Jim Horner pe bietul cerb.

– Fir-ar! îi zise Beth lui Izzy, în timp ce Alice se îndrepta spre calul ei. Ți-aduci aminte când ni se părea că Alice e o doamnă?

Servirea prânzului aproape se terminase la restaurantul hotelului White Horse din Lexington, pe mese rămânând șervete și pahare goale, în vreme ce, încotoșmănați cu fulare la gât și pălării pe cap, oaspeții se aventurau din nou pe trotuarele pline cu oameni care își făceau în ultimul minut cumpărăturile pentru Crăciun. Domnul Van Cleve, care mâncase cu poftă friptură cu cartofi prăjiți, se sprijini de spătarul scaunului și își mângâie pântecul cu mâinile, gest ce dovedea satisfacția pe care o simțea din ce în ce mai puțin în privința altor aspecte ale vieții.

Fata îi provoca indigestie. În oricare alt oraș, o asemenea ofensă probabil că ar fi fost uitată în cele din urmă. Dar în Baileyville, putea să țină și un secol fără a scădea în intensitate. Oamenii din Baileyville descindeau din celți, scoțieni și irlandezi, care nu renunțau la ură până la ultima picătură. Iar domnul Van Cleve, deși era la fel de celt precum simbolul cherokee de lângă stația de alimentare cu carburant, preluase cu convingere respectivul obicei. În plus, la fel ca tatăl lui, obișnuia să-i cășuneze pe cineva pentru toate nemulțumirile sale și să arunce vina pe acea persoană, iar acea persoană era acum Margery O'Hare. Se trezea având pe buze o înjurătură la adresa ei și adormea având în fața ochilor imaginea ei bătându-și joc de el.

Alături de el, Bennett bătea la nesfârșit darabana în masă. Își dădea seama că băiatul dorea să fie în altă parte; nu părea să aibă puterea de concentrare necesară afacerilor. Domnul Van Cleve își propuse să discute cu el despre asta mai târziu. Cu câteva zile în urmă prinsese o gașcă de mineri care își băteau joc de obsesia lui pentru curățenie și îl imitau cum își scutura hainele de praf. Se opriseră când îl văzuseră trecând, dar îl supăraseră faptul că îl ironizau pe fiul lui. La început, fusese foarte mândru că Bennett

era hotărât să se însoare cu englezoaica. Părea că, în sfârșit, îi venise mintea la cap. Dolores îl cocoloșise și se purtase cu el de parcă ar fi fost o fată. I se păruse că băiatul avea coloană vertebrală când îl informase pe Van Cleve că voia să se căsătorească cu Alice și că era păcat de Peggy, dar asta e viața. Era plăcut să-l vadă că își exprima cu tărie părerea. Dar acum părea că englezoaica aceea, cu manierele ei ciudate și limba ei ascuțită îi răpeau masculinitatea, iar el aproape că regreta ziua în care fusese convins să plece în voiajul european. Nu ieșea nimic bun dacă te amestecai cu alții, nici cu colorații și, după cum se vede, nici cu europenii.

– Băiete, ai lăsat firimituri pe masă, zise el arătând cu degetul, iar chelnerul își ceru scuze și le îndepărtă pe o farfurie. Un bourbon, domnule guvernator Hatch?

– Ei bine, dacă mă silești, Geoff...

– Bennett?

– Nu, mulțumesc, tată.

– Adu-ne două bourbonuri Boone County. Seci. Fără gheață.

– Da, domnule.

– Bennett, fiule, nu vrei să te duci la croitor cât eu și domnul guvernator vom discuta niște chestiuni de afaceri? Întreabă-l dacă mai are cămășile alea care mi-au plăcut. Vin și eu în curând. Așteptă ca băiatul să plece de la masă înainte de a vorbi din nou. Ei bine, domnule guvernator, speram să pot discuta cu dumneata despre o chestiune oarecum delicată.

– Doar nu sunt probleme la mină, domnule Van Cleve? Sper că nu te confrunți cu o mizerie similară cu cea pe care o avem în Harlan. Poliția statală este pregătită să intervină dacă nu reușesc să rezolve singuri situația. Oameni cu mitraliere și tot felul de arme trec întruna granița statului.

– O, știi că ne străduim din răspuțeri să împiedicăm așa ceva la Hoffman. Sindicatele astea nu aduc nimic bun, știm foarte bine. Am avut grijă să luăm măsuri pentru a ne proteja mina la cel mai mic zvon că s-ar isca necazuri.

– Mă bucur să aud asta. Mă bucur. Așadar... ăăă... care-i problema?

Domnul Van Cleve se aplecă peste masă.

– Este... treaba cu biblioteca.

Guvernatorul se încruntă.

– Biblioteca femeilor. Inițiativa doamnei Roosevelt. Femeile care duc cărți familiilor din zonele rurale.

– A, da! Mi se pare că e ceva legat de Works Progress Administration.

– Exact! Ei bine, cu toate că, de obicei, sunt un mare susținător al unor asemenea inițiative și sunt absolut de acord cu președintele și cu Prima Doamnă că trebuie să facem tot posibilul pentru a educa populația, trebuie să spun că femeile... anumite femei din comitatul nostru creează tot soiul de probleme.

– Ce fel de probleme?

– Această bibliotecă itinerantă stârnește tulburări. Încurajează comportamente nepotrivite. De pildă, Hoffman Mining plănuia deschiderea unei noi exploatare pe versantul nordic al muntelui nostru. Este un lucru pe care îl facem absolut legal de zeci de ani. Și eu am bănuiala că aceste bibliotecare răspândesc zvonuri și minciuni despre activitatea noastră, deoarece ne-am pomenit cu o serie de ordine judecătorești prin care ni se interzic drepturile de exploatare în zonă. Nu doar una, ci numeroase familii ni s-au pus în cale.

– Ce ghinion!

Guvernatorul își aprinse o țigară și îi întinse pachetul domnului Van Cleve, dar acesta refuză.

– Într-adevăr! Iar dacă și alte familii se hotărăsc să facă asta, vom ajunge să nu mai putem crea puncte de exploatare nicăieri. Și ce-am putea face în cazul ăsta? Suntem un angajator major în această zonă din Kentucky. Oferim resurse vitale pentru toată marea noastră națiune.

– Ei bine, Geoff, știi că exploatarea de suprafață reprezintă o problemă disputată în ultima vreme. Oamenii se înfurie repede din pricina asta. Ai vreo dovadă că bibliotecarele ațâță spiritele?

– Ei bine, treaba stă în felul următor: jumătate din familiile care ne pun bețe-n roate acum cu ordine judecătorești anul trecut nici nu știau să citească. De unde puteau să obțină informații despre chestiuni legale dacă nu din cărțile de la bibliotecă?

Sosiră băuturile. Chelnerul le luă de pe o tavă de argint și le așeză respectuos în fața celor doi bărbați.

– Nu știu. Din câte-am înțeles, sunt doar niște fete care se deplasează călare ca să ducă tot felul de cărțițe cu rețete pe ici, pe colo. Ce rău pot face niște fete? Geoff, cred c-ar trebui să pui asta pe seama ghinionului. Având în vedere necazurile pe care le avem în prezent cu minele, cine știe cine e de vină pentru ce ți se-ntâmplă?

Domnul Van Cleve simți că guvernatorul începea să își piardă răbdarea.

– Nu e vorba doar de exploatarea miniere. Fetele astea schimbă însăși *dinamica* societății noastre. Și-au pus în minte să pervertească legile naturii.

– Cum adică să pervertească legile *naturii*?

Văzând reticența guvernatorului la afirmațiile lui, adăugă:

– Am aflat că femeile noastre au început să se dedea unor *practici nefirești*.

Cu asta, captă atenția guvernatorului care se aplecă spre el.

– Pe fiul meu, Dumnezeu să-l binecuvânteze, eu și soția mea l-am crescut după principii evlavioase, așa încât recunosc că nu e foarte priceput în chestiuni conjugale. Dar mi-a spus că tânăra lui soție, care lucrează la această bibliotecă, i-a vorbit despre o carte care circulă în rândul femeilor. O carte cu conținut *sexual*.

– O carte cu conținut sexual?

– Exact!

Guvernatorul sorbi o înghițitură zdravănă din băutură.

– Și... ăăă... ce anume înseamnă acest „conținut sexual“?

– Ei bine, nu vreau să te șochez, domnule guvernator, așa că nu voi intra în detalii...

– O, Geoff, pot suporta! Intră în toate... ăăă... detaliile pe care le cunoști.

Domnul Van Cleve se uită peste umăr și coborî tonul vocii.

– Mi-a zis că soția lui – care a fost crescută ca o prințesă în Anglia și care provine dintr-o familie *foarte* bună, înțelegi dumneata – i-a sugerat să-i facă în dormitor niște lucruri la care te-ai aștepta într-un *bordel francezesc*.

– Într-un *bordel francezesc*? se minună guvernatorul, înghițind un nod din gât în timp ce încerca să priceapă cele auzite.

– Inițial, m-am gândit că o fi o chestie englezească, explicabilă prin apropierea lor de obiceiurile europene. Însă Bennett m-a asigurat că e categoric o chestie aflată la bibliotecă. De acolo se răspândește *spurcăciunea*. Lucruri care l-ar face până și pe un bărbat în toată firea să roșească. Unde se vor sfârși toate astea?

– Soția lui Bennett. Blonda aceea micuță și drăguță, nu? Cea pe care am cunoscut-o anul trecut, la cină?

– Chiar ea. Alice. Mai fină decât părul de broască. Ce șoc am avut să aud despre asemenea lucruri necuviincioase din partea unei tinere ca ea...! Ei bine...

Guvernatorul sorbi îndelung din băutura lui. Ochii îi deveniseră cam sticloși.

– Ți-a dat cumva fiul dumitale detalii în privința activităților sugerate de soția lui? Te întreb doar ca să... ca să am o imagine clară.

Domnul Van Cleve clătină din cap.

– Săracul Bennett a fost atât de șocat, încât i-au trebuit câteva săptămâni ca să-și ia inima-n dinți să mi se confeseze. De-atunci, n-a mai fost capabil s-o atingă nici măcar c-un deget. Nu e normal, domnule guvernator! Nu e firesc pentru o soție cuviincioasă și cu frică de Dumnezeu să sugereze asemenea lucruri scabroase.

Guvernatorul părea cufundat în gânduri.

– Domnule guvernator!

– Spurcăciune... Bine. Scuze, da... adică nu.

– În fine, aș dori să aflu dacă cei din alte comitate au aceleași probleme cu femeile lor și cu aceste așa-zise bibliotecare. Nu cred că reprezintă o influență benefică pentru forța noastră de lucru și pentru familiile creștine. Eu aș înclina să punem capăt cu totul acestei activități și ți-aș fi îndatorat dacă ai transmite mai departe opinia mea, fiindcă, probabil, există și alți cetățeni cumsecade care-ar fi de acord cu mine. La fel, și în privința drepturilor de exploatare minieră.

Domnul Van Cleve își împături șervetul și îl puse pe masă. Guvernatorul era în continuare cufundat în gânduri.

– Sau poate consideri că cel mai bine ar fi să... rezolvăm chestiunea așa cum credem de cuviință. În... modul tradițional...

Mai târziu, îi spuse lui Bennett că nu era exclus ca băutura să i se fi urcat la cap guvernatorului. Spre sfârșitul prânzului, păru-se extrem de distras.

– Până la urmă, ce-a zis? întrebă Bennett înveselit de faptul că își cumpărase niște pantaloni de velur reiat și un pulover cu dungi.

– Eu i-am sugerat că poate-ar trebui să rezolv aceste chestiuni așa cum cred eu de cuviință, iar el a zis „da, bine“, apoi s-a scuzat că trebuie să plece.

Dragă Alice,

Îmi pare tare rău că viața ta de femeie căsătorită nu este așa cum te-ai așteptat. Nu știu cum crezi tu că ar trebui să fie o căsnicie și nu ne-ai dat detalii despre motivele pentru care o consideri atât de deprimantă, dar eu și tata ne întrebăm dacă nu cumva ai avut așteptări prea mari. Ai un soț tânăr și frumos, care îți oferă siguranță financiară și cu care poți avea un

viitor bun. Ai intrat într-o familie decentă, cu resurse importante. Cred că ar trebui să înveți să apreciezi ceea ce ai.

Habar nu ai cât de greu ne este să scăpăm de rușinea pe care ne-ai făcut-o cu purtarea ta bizară de la nunta lui Aston Vestey. Cu chiu, cu vai, am fost invitați din nou la clubul de golf și, sinceră să fiu, încă remarc tăcerea care se lasă când intrăm într-o încăpere.

Astfel de lucruri nu au întotdeauna legătură cu fericirea, ci este vorba despre datorie. Sperăm că ai învățat să fii mai puțin impulsivă. În fond, acum ești măritată și trebuie să te abții de la anumite lucruri. Poate că un copil ți-ar oferi o preocupare și nu te-ai mai gândi atât de mult la ce nu trebuie.

Dacă te gândești să te întorci, trebuie să te informez că nu vei putea sta aici.

Mama ta iubitoare

Alice amânase deschiderea scrisorii până se îndepărtase de casă, poate pentru că, oarecum, se așteptase la cuvintele pe care avea să le găsească în ea. Își simți maxilarele încleștându-i-se, apoi împături scrisoarea cu grijă și o băgă în geantă, remarcând cu această ocazie că unghiile ei, cândva bine lustruite și pilite, erau acum rupte sau tăiate prea scurt, la repezeală; o părticică din ființa ei se întrebă – lucru care se întâmpla zilnic – dacă nu cumva acela era motivul pentru care soțul ei refuza s-o atingă.

– Bine, spuse Margery, apărând lângă umărul ei. Am comandat două chingi și-o husă pentru șaua la Crompton's și m-am gândit să iau fularul ăsta pentru Fred, drept mulțumire. Crezi c-o să-i placă?

Îi arată fularul verde-închis. Încă privind șocată ponosita pălărie de piele și pantalonii trei sferturi ai lui Margery (îi spuse lui Alice că nu văzuse nici un rost să se îmbrace altfel doar pentru a se duce la Lexington, ca să se schimbe din nou la întoarcere), vânzătoarea de la raionul respectiv avusese nevoie de câteva clipe pentru a-și veni în fire și a-și aminti să i-l ia din mână și să-l împacheteze.

– Va trebui să-l ascundem de Fred la întoarcere.

– Desigur.

Margery o privi cu ochii mijiiți.

– Nici măcar nu te-ai uitat la el. Ce se petrece, Alice?

– La ce să mă uit? O, Doamne... Bennett! Trebuie să iau ceva pentru Bennett.

Alice își acoperi fața cu palmele când realizează că nu mai știa nici măcar ce îi plăcea soțului ei, darămite ce mărime purta. Luă de pe un raft o cutie cu batiste decorate cu câte o crenguță de ilice. Erau oare batistele un cadou prea impersonal pentru un soț? Cât de intim putea fi un cadou când, în ultimele șase săptămâni, abia dacă văzuse un centimetru pătrat din pielea lui?

Tresări când Margery o luă de braț și o conduse către un loc mai liniștit din raionul pentru bărbați.

– Alice, te simți bine? Te întreb pentru că, în cele mai multe zile, ai o față de lapte acrit.

– Sunt veselă cu familiile pe care le vizitez.

– Nu la asta m-am referit.

– Nu s-a plâns nimeni, nu? Alice privi batistele. Oare era mai bine dacă cerea să fie brodate pe ele inițialele numelui? Încercă să și-l imagineze pe Bennett deschizând cutia în dimineața de Crăciun. Cumva, nu și-l putu imagina zâmbind. Oricum, e o plăcere să vorbească cineva cu tine, rosti ea pe un ton defensiv. Abia dac-ai scos un cuvânt în ultimele două zile.

Părând puțin surprinsă, Margery clătină din cap.

– Eu sunt în regulă, doar că... am avut un mic necaz zilele trecute. Înghiți în sec. M-a dat nițel peste cap.

Alice se gândi la Kathleen Bligh și la modul cum jalea tinerei văduve arunca parcă un giulgiu asupra întregii ei zile.

– Înțeleg. Uneori, e o slujbă mai grea decât s-ar crede, nu-i așa? Nu e vorba doar despre a duce cărți. Îmi cer scuze dac-am fost nesuferită. Voi încerca să mă adun.

Adevărul era că perspectiva Crăciunului o făcea pe Alice foarte nefericită. O îngrozea gândul de a sta la acea masă, cu domnul Van Cleve care se uita urât la ea și cu Bennett stând tăcut și clocotind din pricina cine știe cărei greșeli își imagina că făcuse ea. Plus vigilenta Annie, care părea încântată că atmosfera devenea tot mai încărcată. Nimeni nu catadicsise să-i spună ce avea să se întâmple în ziua de Crăciun. Avea Annie să fie acolo sau ei se așteptau să gătească ea? Niciodată în viața ei nu gătise pentru masa de Crăciun. Fără îndoială că avea să greșească și în privința mâncării.

Tulburată de acel gând, lui Alice îi luă câteva clipe pentru a-și da seama că Margery o privea cu atenție.

– Nu vreau să mă iau de tine, Alice. Te... Margery ridică din umeri ca și cum cuvântul nu-i era familiar. Te întreb ca prietenă.

„Prietenă.“

– Tu mă cunoști. Toată viața, am fost mulțumită să trăiesc pe cont propriu. Dar în ultimele luni... ei bine, am ajuns să mă bucur de compania ta. Îmi place că ai simțul umorului. Îi tratezi pe oameni cu amabilitate și respect, așa că... ei bine, îmi place să cred că suntem prietene. Noi, toate fetele de la bibliotecă, dar mai cu seamă noi două. Iar faptul că pari atât de tristă în fiecare zi îmi frânge inima.

Dacă ar fi fost oriunde în altă parte, Alice poate că ar fi zâmbit. La urma urmelor, Margery recunoscuse ceva. Dar ceva se schimbase în ultimele luni, iar ea nu mai privea lucrurile ca odinioară.

– Ai vrea să bei ceva? întrebă Margery în cele din urmă.

– Tu nu bei, zise Alice.

– Ei bine, eu n-o să spun nimănui dacă nici tu nu spui.

Îi oferi brațul, iar după o clipă, Alice îl acceptă și ieșiră din magazin, îndreptându-se spre cel mai apropiat bar.

– Eu și Bennett... vorbi Alice încercând să se facă auzită peste muzica și zarva pe care o făceau doi bărbați dintr-un colț care țipau unul la altul. Nu avem nimic în comun. Nu ne înțelegem unul pe celălalt. Nu ne facem să râdem unul pe celălalt, nu tânjim unul după celălalt și nici nu numărăm orele când stăm despărțiți.

– După părerea mea, asta pare descrierea unei căsnicii, spuse Margery, ridicând din umeri.

– Și, desigur, mai e și... treaba cealaltă, zise Alice, părând stânjenită chiar și numai pentru că rostise acele cuvinte.

– Tot nu s-a rezolvat? Ei bine, atunci e cu adevărat o problemă.

Margery își aminti senzația extrem de plăcută din acea dimineață, simțind trupul lui Sven lipit de al ei. Acum, considera că fusese o neghioabă pentru că se temuse atât de rău și că, tremurând precum un pur-sânge îngrozit de-al lui Frederick, îi ceruse să rămână la ea. McCullough nu apăruse. După cum îi zisese Sven, omul fusese atât de beat, încât n-ar fi putut nimeri

pământul cu pălăria. Probabil că nici nu își amintea ce făcuse. Nu că asta ar fi însemnat că lui Sven nu-i plăcuse să facă pe protectorul cu ea, o, nu!

– Am citit cartea aia pe care mi-ai recomandat-o.

– Serios?

– Dar... n-a făcut decât să înrăutățească lucrurile. Alice ridică exasperată mâinile. Of, ce pot să spun? Urăsc faptul că sunt măritată. Urăsc să trăiesc în casa aia. Nici măcar nu știu care din noi doi e mai nefericit. Dar el e tot ce am. Nu pot avea un copil, ceea ce poate că ar face ca restul să conteze mai puțin, și asta pentru că... ei bine, știi de ce. Și nici măcar nu sunt sigură că vreau un copil, fiindcă asta ar însemna să nu mai pot călări. Iar asta este singurul lucru care îmi aduce puțină bucurie. Așadar, sunt prinsă în capcană.

Margery se încruntă.

– Nu ești prinsă în capcană!

– E ușor pentru tine să zici asta. Tu ai o casă. Tu știi cum să te descurci singură.

– Alice, nu-i nevoie să joci după regulile lor. Nu-i nevoie să joci după regulile nimănui! La naiba, dacă chiar vrei asta, poți să-ți faci chiar astăzi bagajele și să te întorci acasă, în Anglia.

– Nu, nu pot.

Alice băgă mâna în geantă și scoase scrisoarea.

– Hei, bună ziua, draguțe doamne! Un bărbat îmbrăcat cu o haină cu umeri largi, cu mustața dată din belșug cu ceară și cu ochii încrețiți de o bonomie exersată se postă la bar între ele. Păreați atât de adâncite în conversație, încât aproape că n-am vrut să vă deranjez. Dar apoi, ce mi-am zis: „Henry, băiete, doamnele alea draguțe dau semne c-ar avea nevoie de o băutură“. Și nu m-aș fi putut ierta dacă aș fi ratat o asemenea ocazie. Așadar, ce doriți? Cuprinse încrezător cu un braț umerii lui Alice, privirea coborându-i către pieptul ei. Dă-mi voie să-ți ghicesc numele, frumoaso. Este unul dintre numeroasele mele talente speciale. *Mary Beth*. Pari suficient de draguță pentru a fi o *Mary Beth*. Am dreptate?

Alice scoase cu dificultate un „nu“. Margery observă că degetele bărbatului se aflau la doar cinci centimetri de pieptul lui Alice și că o strângea într-un gest posesiv.

– Nu. Nu e pe măsura frumuseții tale. *Laura*. Ba nu, *Loretta*. Am cunoscut cândva o fată frumoasă pe care o chema *Loretta*. Asta trebuie să

fie! Se aplecă spre Alice, care întoarse capul, afișând un zâmbet nesigur, ca și cum nu dorea să-l ofenseze. Îmi vei spune, nu-i așa? Am dreptate, așa-i?

– De fapt, eu...

– Henry te cheamă, nu-i așa? interveni Margery.

El se răsuci și o privi pe Margery, surprins să își audă prenumele.

– Da. Iar tu ai fi o... lasă-mă să ghicesc!

– Henry, pot să-ți spun ceva? întrebă Margery, zâmbindu-i dulce.

– Poți să-mi spui orice, iubito. Ridică o sprânceană și se aplecă spre ea cu un zâmbet sugestiv. Absolut orice dorești.

Margery se aplecă și ea, pentru a-i șopti la ureche:

– În mâna pe care o țin în buzunar am o armă. Dacă nu-ți iei labele de pe prietena mea până termin de vorbit, o s-apăs pe trăgaci și o să-ți spulber capul! Zâmbi suav în continuare și își apropie și mai mult buzele de urechea lui. Și, Henry, să știi că țintesc perfect! Pricepi?

Individul sări într-o parte și se împiedică speriat de picioarele unui taburet de la bar. Fără o vorbă, se întoarse repede la celălalt capăt al barului, aruncând priviri peste umăr în timp ce se îndepărta.

– A, și e foarte amabil din partea ta, dar nu avem nevoie de alte băuturi! strigă Margery. Totuși, îți mulțumim!

– Hopa! exclamă Alice, aranjându-și bluza în vreme ce privea în urma lui. Ce i-ai spus?

Margery sorbi din băutură.

– Doar că... oricât de amabilă ar fi fost oferta lui, nu cred că este cavaleriește să pui mâna pe o doamnă fără permisiunea dumneai.

– A fost un mod foarte potrivit de a pune problema, rosti Alice. Eu nu găsesc niciodată cuvintele potrivite atunci când am nevoie de ele.

– Mda. Margery sorbi din nou din pahar. Ei bine, am exersat destul.

Șezură tăcute câteva clipe, ascultând sporovăiala din bar care se intensifica și se domolea în jurul lor. Margery îi ceru barmanului încă un bourbon, apoi se răzgândi și anulă comanda.

– Continuă ce ziceai, rosti Margery.

– A! Spuneam că nu mă pot întoarce acasă. Asta am aflat din scrisoare. Părinții mei nu vor să mă întorc. Cred că fratele meu, Gideon, este singurul din familie care mă mai place.

– Poftim? Dar de ce? Ești singura lor fiică.

– Nu mă potrivesc în familia mea. Întotdeauna... i-am făcut de rușine. Nu știi cum să explic. Pentru ei aparențele sunt mai importante decât orice altceva. E ca și cum... am vorbi limbi diferite. Am crezut sincer că Bennett e singura persoană care mă place așa cum sunt, suspină ea. Și acum sunt prinsă în capcană.

Rămaseră tăcute câteva clipe. Henry se hotărâse să plece și le aruncă o privire furioasă și neliniștită în timp ce deschise ușa.

– Îți spun ceva, Alice, rosti Margery după ce ușa se închise în urma lui. O apucă pe Alice de braț și i-l strânse neobișnuit de tare. Întotdeauna există o ieșire dintr-o situație. Indiferent cât de dificilă ar fi. Indiferent dacă ai senzația că ți-a fugit pământul de sub picioare. Dar niciodată nu ești captivă, Alice. Pricepi? Întotdeauna există o soluție.

– Nu pot să cred!

– Poftim? întrebă Bennett, care examina pliurile noilor săi pantaloni.

Domnul Van Cleve, care stătea cu brațele întinse în timp ce noua vestă îi era prinsă cu ace, făcu un gest brusc spre ușă, astfel încât un ac îl înțepă la subraț, provocându-l să injure.

– La naiba! Acolo! Privește, Bennett!

Bennett se uită pe fereastra atelierului de croitorie. Spre surprinderea lui, Alice ieșea braț la braț cu Margery O'Hare din Todd's Bar, o cârcimă de rând, în fața căreia un panou ruginit făcea reclamă că vindea Buckeye Beer. Capetele lor erau aplecate unul spre celălalt și râdeau în hohote.

– O'Hare! rosti Van Cleve, clătinând din cap.

– Tată, a zis că vrea să facă niște cumpărături pentru Crăciun, zise Bennett cu glas ostenit.

– Ție ți se pare că face cumpărături pentru Crăciun? Fata aia O'Hare o corupe! Nu ți-am spus eu că e făcută din același aluat ca derbedeul de taică-su? Dumnezeu știe ce-o încurajează pe Alice să facă. Arthur, scoate acele. Mergem s-o ducem acasă.

– Nu mergem nicăieri! rosti Bennett.

Van Cleve întoarse capul spre el.

– Poftim? N-ai văzut unde-a fost? Nevastă-ta a băut într-o cârcimă ordinară! Fiule, trebuie să pui picioru-n prag!

– Las-o-n pace!

– *Fetișcana aia te-a lăsat fără boașe?* bubui vocea lui Van Cleve în atelierul tăcut.

Bennett îi aruncă o privire croitorului, a cărui expresie rezervată trăda totuși faptul că, mai târziu, avea să le povestească cu însuflețire colegilor cele întâmplate.

– O să vorbesc cu ea. Acum hai doar... să mergem acasă.

– Fata aia provoacă haos oriunde se duce. Crezi că face vreun bine acestei familii ducându-ți nevasta într-o cârciumă de cea mai joasă speță? Trebuie să-i bage cineva mințile-n cap, iar dacă n-o faci tu, o s-o fac eu.

Alice stătea întinsă pe canapeaua din salonaș, cu ochii în tavan, în timp ce Annie pregătea cina. Renunțase de mult să-i ofere ajutorul ei, fiindcă indiferent ce făcea – curățat, tăiat sau prăjit –, avea parte de o dezaprobare abia disimulată și se săturase de comentariile cu subînțelese ale servitoarei, tot mai numeroase pe măsură ce văzuse că Alice nu era considerată nici pe departe stăpâna casei.

Lui Alice nu-i mai păsa de faptul că Annie știa că ea dormea separat de soțul ei și că, fără îndoială, jumătate din oraș aflase asta de la ea. Nu-i mai păsa că vedea semnele menstruației. Ce rost avea să se prefacă? Oricum, în afara bibliotecii existau puțini oameni pe care să-și dorească să-i impresioneze. Auzi zgomotele întoarcerii bărbaților – răgetul exuberant al Fordului domnului Van Cleve și trântirea ușii de plasă, care efectiv nu se putea închide încet – și suspină îndelung. Închise ochii câteva clipe. Apoi se ridică și se duse la baie ca să se aranjeze pentru cină.

Cei doi bărbați erau deja la masă când Alice coborî. Ședeau față în față, cu farfuriile și tacâmurile îngrijit aranjate pe masă. Mici valuri de aburi scăpau prin ușa care se legăna ușurel, iar zornăitul capacelor în bucătărie vestea aducerea mâncării. Ambii bărbați ridicară privirile când Alice intră în încăpere, iar, preț de o clipă, ea se gândi că poate apreciau faptul că făcuse un mic efort îmbrăcându-se cu rochia pe care o purtase când Bennett o ceruse de soție, pieptănându-se și prinzându-și părul la spate. Dar privirile lor nu erau prietenoase.

– E adevărat?

– Ce să fie adevărat?

Inventarie rapid în minte lucrurile din acea zi care ar fi putut să fie în neregulă. Băutul la bar. Vorbitul cu bărbați necunoscuți. Discuția cu Margery O'Hare despre cartea *Dragostea în căsnicie*¹⁹. Faptul că îi scrisese mamei sale pentru a-i cere permisiunea să se întoarcă acasă.

– Unde este domnișoara Christina?

Ea clipi nedumerită.

– Cine?

– Domnișoara Christina!

Alice se uită la Bennett, apoi, din nou, la tatăl lui.

– Eu... habar n-am despre cine vorbiți.

Domnul Van Cleve clătină din cap ca și cum faptul că nu înțelegea însemna că era retardată.

– Domnișoara *Christina*! Și domnișoara Evangeline. Păpușile soției mele. Annie mi-a zis că lipsesc.

Alice se relaxă. Își trase scaunul, fiindcă nimeni altcineva nu părea dornic să facă acest gest, și se așează la masă.

– A, păpușile! Eu... le-am luat.

– Cum adică le-ai „luat“? Unde le-ai dus?

– Pe traseul meu, sunt două fetițe tare drăguțe care și-au pierdut mama cu puțin timp în urmă. Era clar că nu vor primi nimic de Crăciun, iar eu m-am gândit că, dacă le dăruiesc acele păpuși, vor fi extraordinar de fericite.

– Le-ai dăruit? Ochii lui Van Cleve ieșiră din orbite. Ai... ai dat păpușile mele? Unor... *țărănci*?

Alice își întinse șervetul în poală. Se uită la Bennett, care nu își dezlipea ochii din farfurie.

– Numai două. N-am crezut că îi va păsa cuiva. Oricum, stăteau acolo degeaba, plus că au mai rămas destule păpuși. Sinceră să fiu, am crezut că nici nu veți remarca. Încercă să zâmbească. La urma urmelor, sunteți bărbați în toată firea.

– Au fost păpușile lui Dolores! Ale iubitei mele Dolores! O avea pe domnișoara Christina din copilărie!

– Atunci, îmi pare rău! Chiar nu m-am gândit că se va supăra cineva.

– Ce ți-a venit să faci asta, Alice?

Alice își lăsa privirea să cadă pe un punct de pe fața de masă aflat imediat dincolo de lingura ei.

– Am vrut să fac o faptă bună. Așa cum îmi spuneți mereu că făcea Dolores. Ce intenționați să faceți cu acele două păpuși, domnule Van Cleve? Nu vă pasă de acele păpuși cum nu vă pasă de jumătate din bibelourile din casa asta. Sunt lucruri fără valoare. Care nu înseamnă nimic.

– Reprezintă amintiri de familie! Erau pentru copiii lui Bennett!

Gura ei se deschise înainte de a apuca să se controleze.

– Ei bine, Bennett nu face copii, nu-i așa?

Ridică privirea și o văzu pe Annie în pragul ușii, privind cu ochi măriți, încântată de turnura evenimentelor. Dar lui Alice nu-i mai păsa.

– Ce-ai spus?

– Bennett n-o să aibă nici un nenorocit de copil! Pentru că... nu avem o asemenea relație.

– Dacă nu aveți o asemenea relație, feto, asta e din cauza ideilor tale dezgustătoare.

– Poftim?

Annie începu să pună farfuriile pe masă. Urechile i se înroșiseră.

Van Cleve se aplecă peste masă, cu bărbia ieșită în afară.

– Mi-a zis Bennett.

– Tată! exclamă Bennett pe un ton amenințător.

– O, da! Mi-a spus de mizerabila carte pe care ai citit-o și despre lucrurile desfrânate pe care ai vrut să i le faci.

Annie scăpă farfuria în fața lui Alice, cu un zornăit. Apoi dădu fuga înapoi în bucătărie.

Alice se albi la față și întoarse capul spre Bennett.

– Ai vorbit cu tatăl tău despre ce se întâmplă în *patul* nostru?

Bennett își frecă obrazul.

– Tu... N-am știut ce să fac, Alice. M-ai cam șocat...

Domnul Van Cleve devenise atât de agitat, încât stropea cu salivă când vorbea. Își împinse violent scaunul și se apropie cu pași mari de Alice, iar ea tresări când se opri lângă ea.

– O, da, știu totul despre acea carte și despre acea așa-zisă bibliotecă. Știi că acea carte a fost interzisă? Atât de mizerabilă este!

– Da, știu. Și mai știu și că un judecător federal a anulat acea interdicție. Știi la fel de multe ca dumneavoastră, domnule Van Cleve. Citesc despre *faptele* care se întâmplă.

– Ești un șarpe! Margery O’Hare te-a corupt, iar acum, tu încerci să-mi corupi fiul!

– Am încercat să-i fiu soție. Iar a te purta ca o soție înseamnă mai mult decât a aranja niște păpuși și niște păsări imbecile de porțelan!

Annie privi nemișcată de după ușă, cu ultima farfurie în mână.

– Să nu *îndrăznești* să critici lucrurile care i-au fost dragi lui Dolores a mea, nerecunoscătoarea ce ești! Măine-dimineată, o să te duci pe munte și o să-mi aduci păpușile!

– Nici vorbă! Îi susțin privirea. Nu iau înapoi păpușile de la niște fetițe fără mamă.

Van Cleve ridică un deget și îl ținti spre fața ei.

– Atunci, îți interzic să te mai duci la biblioteca aia blestemată! Ai auzit? Ar fi trebuit să fac asta cu luni în urmă.

– Nu! spuse ea.

– Cum adică, nu?

– V-am mai zis. Sunt femeie în toată firea. Nu-mi puteți interzice nimic.

Mai târziu, își aminti că fața bătrânului Van Cleve devenise atât de stacojie, încât se temuse să nu îi cedeze inima. În schimb însă, bătrânul ridică brațul, iar înainte ca ea să-și dea seama ce se întâmplă, într-o parte a capului îi explodează o durere fierbinte, năucitoare, iar trupul i se prăbușește pe masă, fără putere. Totul se înnegri în jurul ei. Măinile i se încleștară pe fața de masă, farfuriile căzând peste ea în timp ce degetele ei traseră damascul alb până când genunchii ei atinseră podeaua.

– Tată!

– Fac ce-ar fi trebuit să faci tu cu multă vreme în urmă! Îi bag nevesti-ti mințile-n cap! răcni Van Cleve, pumnul lui gras izbind masa cu atâta forță, încât totul în încăperea vibra.

Apoi, înainte ca Alice să apuce să-și adune gândurile, fu trasă cu putere de păr și încasă o altă lovitură, de data asta în tâmplă, atât de puternică, încât capul îi ricoșă de marginea mesei, iar în timp ce camera se învârtea cu ea, fu doar vag conștientă de mișcările și de țipetele din jur și de zornăitul farfuriilor pe dușumea. Ridică un braț, încercând să se ferească de următoarea lovitură, dar îl văzu cu coada ochiului pe Bennett postându-se în fața tatălui său și auzi un schimb de replici, dar nu desluși cuvintele din cauza țiuitalui din urechi.

Se ridică anevoie în picioare și se clătină, durerea întunecându-i rațiunea. În timp ce camera se învârtea încet în jurul ei, văzu ca prin ceață chipul șocat al lui Annie în ușa bucătăriei. Un gust de fier îi inundă gura.

Îl auzi pe Bennett țipând undeva departe: „Nu! Tată, nu!” Alice realizează că avea șervetul încă făcut ghem în pumn. Coborî privirea. Era pătat cu sânge. Se uită clipind la el, încercând să realizeze ceea ce vedea. Își îndreptă trupul și trecu un minut până când încăperea încetă să se rotească, apoi îl puse lângă una dintre farfuriile care rămăseseră pe masă.

După aceea, trecu cu pași nesiguri pe lângă cei doi bărbați și, fără a se opri să-și ia paltonul, străbătu holul, deschise ușa din față și porni pe aleea acoperită cu zăpadă.

O oră și douăzeci și cinci de minute mai târziu, Margery întredeschise ușa și privi cu ochi mijiiți în întuneric, dar nu-l zări pe McCullough sau pe cineva din clanul lui, ci doar silueta firavă a lui Alice Van Cleve, care tremura într-o rochie bleu, cu ciorapii ruptii și pantofii plini de zăpadă. Dinții îi clănțăneau, o parte a capului îi era însângerată, iar ochiul stâng îi era umflat și vânăt. Sângele i se prelingea ruginiu și stacojiu în decolteul rochiei, iar pe poalele acesteia părea că i se vărsase sos. Se uitară una la alta în vreme ce Blue lătra furios la fereastră.

Când vorbi în cele din urmă, vocea lui Alice fu groasă, ca și cum avea limba umflată.

– Ai... ai spus că suntem prietene?

Margery puse la loc siguranța puștii și o sprijini de tocul ușii. Deschise ușa și o apucă de cot pe prietena ei.

– Intră! Vino-năuntru!

Privi în jur pe versantul întunecat al muntelui, apoi închise ușa și o zăvorî.

Capitolul 12

Femeia de la munte are viață grea, iar bărbatul este regele casei. Indiferent dacă muncește, face vizite sau hălăduiește prin păduri cu câinele și pușca, asta nu e treaba nimănui... El este total incapabil să înțeleagă orice amestec al societății în afacerile lui; dacă face „trăscău“ din porumb, o face pe socoteala lui.

WPA – Ghid pentru Kentucky

În societatea din Baileyville existau anumite reguli nescrise, iar una dintre cele mai ferme era că nu aveai dreptul să te amesteci în treburile personale dintre un soț și soția lui. Erau mulți care probabil că știau de bătăile din valea lor, fiindcă erau atât bărbați care își băteau femeile, cât și, câteodată, femei care își băteau bărbații, însă doar câtorva le-ar fi putut trece prin cap să intervină, și asta doar dacă le afecta direct viețile, în sensul că le tulbura somnul sau tihna. Așa stăteau lucrurile acolo. Se schimbau vorbe, se dădeau și se încasau lovituri, uneori cineva își cerea iertare, rănilor și tăieturilor se vindecau, iar lucrurile reveneau la normal.

Din fericire pentru Alice, Margery nu se simțise niciodată obligată să facă ce făceau alții. Aplică un unguent pe bază de tătăneasă pe vânătăile cele mai grave și șterse cu delicatețe sângele de pe fața lui Alice. Nu întrebă nimic, iar Alice nu-i spuse nimic, doar se crispă și își încleștă maxilarele când o duru foarte tare. Apoi, după ce fata se duse la culcare în cele din urmă, Margery vorbi discret cu Sven și se înțeleseră să facă de pază cu schimbul la parterul căsuței, în orele de dinaintea zorilor, pentru ca, dacă Van Cleve sau oamenii lui veneau acolo, acesta să afle că existau situații când era exclus ca un bărbat să-și târască acasă nevasta – sau nora –, indiferent de rușinea sau oprobiul public care l-ar fi așteptat.

În mod previzibil, pentru că era un om obișnuit să i se facă pe plac, Van Cleve apărură cu puțin înaintea zorilor, cu toate că Alice nu află de asta. Dormea profund, așa cum dorm cei șocați până în măduva oaselor, în patul lui Margery, aflat în partea din spate a casei. Cabana lui Margery nu era accesibilă direct din drum, așa că fu obligat să meargă pe jos aproape un kilometru, ajungând roșu la față și transpirat, în ciuda zăpezii, și ținând o torță în față.

– O’Hare! urlă el. Văzând că nu primește nici un răspuns, urlă și mai tare:
O’Hare!

– Ai de gând să-i răspunzi? întrebă Sven, care făcea cafea.

– Nu prea văd de ce i-aș răspunde unui om care nu mi se adresează folosind un termen de politețe, nu crezi?

Câinele începu să latre furios la fereastră, atrăgându-și o înjurătură în surdină, de afară. În grajd, Charley își lovi găleata cu copita.

– *O’Hare!*

– Nu, nu cred, spuse calm Sven.

Sven considera că femeile nu trebuiau bătute, nici chiar de un om care îi era șef indirect. Jucase *solitaire* o jumătate de noapte, cu un ochi îndreptat spre ușă, prin minte trecându-i un torent de gânduri sumbre legate de bărbații care făceau așa ceva.

– *Margery O’Hare!*

– O, Doamne, o s-o trezească dacă mai urlă în halul ăsta!

Fără o vorbă, Sven îi dădu lui Margery arma lui, iar ea se duse la ușa de plasă și o deschise, ținând relaxată pușca în mâna stângă când păși pe verandă, dar asigurându-se că Van Cleve o vedea.

– Vă pot ajuta cu ceva, domnule Van Cleve?

– Adu-o pe Alice! Știu că-i aici.

– Și de unde știi asta?

– S-a ajuns prea departe! Adu-o afară și nu vom mai vorbi despre asta.

Margery își privi cizmele preț de câteva clipe, gândindu-se la vorbele lui.

– Nu cred c-am să fac asta, domnule Van Cleve. Bună dimineața!

Se răsuci să intre în casă, dar el ridică vocea.

– Poftim? Stai! Doar n-o să-mi închizi ușa în nas!

– Iar dumneata n-o să bați o fată care îți răspunde. Nu pentru a doua oară.

– Alice a făcut o prostie ieri. Recunosc că spiritele s-au încins. Dar acum, trebuie să vină acasă, să rezolvăm lucrurile. În familie. Vocea i se împlânzi. Fii rezonabilă, domnișoară O’Hare! Alice e măritată. Nu poate sta aici, cu tine.

– După părerea mea, domnule Van Cleve, poate să facă ce pofteste. Este o femeie în toată firea. Nu e un câine sau o... *păpușă*.

Ochii lui se înăspiră.

– Când o să se trezească, o întreb ce dorește. Iar acum, am treabă de făcut, așa că ți-aș rămâne îndatorată dacă m-ai lăsa să-mi spăl vasele de la micul dejun. Mulțumesc!

El o privi o clipă, apoi rosti cu voce joasă:

– Te crezi foarte deșteaptă, nu-i așa, fato? Crezi că nu știu de scrisorile trimise celor de la North Ridge? Crezi că nu știu de cărțile tale mizerabile și de fetele tale imorale, și că voi încercați să ademeniți femeile bune pe calea păcatului?

Margery îi susținu privirea. Preț de câteva secunde, aerul păru să încremenească în jurul lor. Până și câinele tăcu. Când vorbi din nou, vocea îi sună amenințătoare.

– Ar fi bine să-ți păzești spatele, Margery O’Hare!

– Și eu vă doresc o zi frumoasă, domnule Van Cleve!

Margery se răsuci și intră în casă. Glasul îi fusese calm, iar pasul îi era ferm, dar se duse la fereastră, trase puțin draperia și privi afară până fu sigură că Van Cleve plecase.

– Unde naiba-i *Fiicele doctorului March*? Caut cartea asta de săptămâni întregi. Am văzut că ultima dată i-a fost dusă bătrânei Peg, de la magazin, dar ea spune că a returnat-o și, într-adevăr, am văzut că a fost trecută în registru ca intrată. Izzy cerceta rafturile, urmărind cu degetul cotoarele cărților în timp ce clătina frustrată din cap. Albert, Alder, Allemagne... A furat-o cineva?

– Poate că s-a rupt, iar Sophia o repară.

– Am întrebat-o. A zis că n-a văzut-o. Și mă irită pentru că două familii mi-au cerut-o, iar nimeni nu pare să știe unde este. Știi cât de tare se enervează Sophia când dispare vreo carte!

Își potrivea cârja sub braț și porni spre dreapta, privind cu atenție titlurile. Vocile se stinseră când Margery intră pe ușa din spate, urmată îndeaproape de Alice.

– Margery, ai cumva *Fiicele doctorului March* rătăcită prin vreo desagă? Izzy e cu capsă pusă și... Oho! Se pare că cineva a încasat o bătaie.

– A căzut de pe cal, spuse Margery pe un ton care interzicea orice discuție pe temă.

Beth privi chipul umflat al lui Alice, apoi se uită la Izzy, care își coborî privirea. Urmă o tăcere scurtă.

- Sper că... ăăă... nu te-a durut prea tare, Alice, rosti Izzy încet.
- Poartă pantalonii tăi de piele? întrebă Beth.
- Crezi că am singura pereche de pantaloni de piele din Kentucky, Beth Pinker? N-am știut că te preocupă atât de tare aspectul cuiva. S-ar putea crede că n-ai altceva mai bun de făcut.

Margery se apropie de birou și începu să frunzărească registrul. Beth acceptă dojana cu veselie.

- Oricum, trebuie să recunosc că arată mai bine pe ea decât pe tine. Dumnezeu, afară e un ger de crapă pietrele! Mi-a văzut cineva mânușile?

Margery parcurse paginile.

- Având în vedere că Alice nu se simte prea bine, Beth, tu te vei duce la cele două case de la Blue Stone Creek. Domnișoara Eleanor stă cu sora ei, așa că nu-i trebuie alte cărți acum. Iar tu, Izzy, ai putea să te duci la familia MacArthur? Te-ai descurca? Trebuie să traversezi câmpul acela de patruzeci de acri ca să ajungi acolo de pe traseul tău. Este gospodăria cu hambarul dărăpănat.

Fetele acceptară fără să se plângă, uitându-se pe furiș la Alice, care nu spuse nimic, privirea fiindu-i ațintită asupra unui punct aflat la un metru de vârful cizmelor ei, iar obrazii, arzându-i. Înainte să plece, Izzy întinse mâna și o strânse cu blândețe pe Alice de umăr. Fata așteptă până când ele își umplură desagii și plecară, apoi se așeză cu grijă pe scaunul Sophiei.

- Ești în regulă?

- Da.

Șezură în tăcere o vreme, ascultând zgomotul copitelor îndepărtându-se pe drum.

- Știi care este cel mai rău lucru când te lovește un bărbat? rosti Margery în cele din urmă. Nu e durerea fizică, ci faptul că, în momentul acela, realizezi ce înseamnă să fii femeie. Că nu contează cât de inteligentă ești, că raționezi mult mai corect, că pur și simplu ești mult mai bună decât ei. Acela este momentul când îți dai seama că ei îți pot închide gura cu un pumn. Și cu asta, basta!

Alice își aminti cum se schimbase atitudinea lui Margery când bărbatul de la bar se postase între ele, duritatea care îi apăruse în ochi când el își pusese brațul pe umerii ei.

Margery ridică ibricul și înjură când își dădu seama că era gol. Rumegă asta o clipă, apoi își îndreptă trupul și îi zâmbi vag lui Alice.

– Desigur, asta se întâmplă numai până când înveți să lovești mai tare decât ei.

Deși orele de lumină erau puține, ziua trecu greu și ciudat, iar în mica bibliotecă apăru o vagă senzație de suspans, ca și cum Alice n-ar fi fost sigură dacă să aștepte pe cineva sau să se pregătească să se întâmple ceva. În mod surprinzător, nu mai simțea dureri atât de mari ca în seara precedentă. Își dădu seama că era reacția trupului ei la șoc. Pe măsură ce orele se scurgeau, își simțea diverse părți ale corpului umflându-se și devenind rigide, iar locurile unde capul ei luase contact cu pumnul cărnos al lui Van Cleve și cu tăblia neiertătoare a mesei îi zvâcneau vag.

Margery plecase după ce Alice o asigurase că se simțea bine și că nu dorea ca și alți oameni să rămână fără cărțile lor și îi promisese că avea să zăvorască ușa până la întoarcerea ei. Adevărul era că Alice se simțea epuizată și avea nevoie să fie singură o vreme, timp în care să nu-și facă griji în privința reacțiilor cuiva față de ea, pe lângă toate celelalte.

Așa că, vreme de câteva ore, Alice rămase în bibliotecă doar cu gândurile ei. Capul o durea prea tare ca să citească și oricum n-ar fi știut ce. Gândurile îi erau încâlcite și neclare. Constată că îi era greu să se concentreze, întrebările despre viitorul ei – unde să locuiască, ce să facă, dacă să se întoarcă în Anglia – părând atât de dificile, încât, în cele din urmă, i se păru mai ușor să se ocupe de treburi simple. Să aranjeze niște cărți. Să facă niște cafea. Să iasă la WC-ul de-afară și să se întoarcă repede, pentru a zăvorâ ușa din nou.

La prânz se auzi o bătaie în ușă, iar ea încremeni preț de o clipă, până auzi vocea lui Fred.

– Sunt doar eu, Alice!

Se ridică de pe scaun, trase zăvorul și păși în spatele ușii când o deschise.

– Ți-am adus niște supă, spuse el punând încet pe birou un bol acoperit cu o pânză. M-am gândit că ți s-o fi făcut foame.

Abia atunci îi văzu fața. Ea îi remarcă șocul, deși expresia fu alungată la fel de repede cum apăruse, fiind înlocuită cu una sumbră, furioasă. El se duse în capătul celălalt al încăperii și rămase acolo un minut, cu spatele la ea, apoi trupul lui păru brusc făcut dintr-un material mai dur, ca fierul.

– Bennett Van Cleve e un prost! spuse el după o vreme, maxilarele abia mișcându-i-se, ca și cum îi era foarte greu să se stăpânească.

– N-a fost Bennett.

El avu nevoie de câteva clipe pentru a absorbi asta.

– La naiba!

Se înapoie și se opri în fața ei, iar ea întoarse capul, îmbujorându-se de parcă ar fi făcut ceva rușinos.

– Te rog! rosti ea, fără să fie prea sigură ce anume îl ruga.

– Lasă-mă să văd!

Își ridică degetele spre fața ei și o studie încruntat. Ea închise ochii când îi pipăiră cu delicatețe maxilarul. El era atât de aproape, încât îi simțea căldura pielii și vagul miros de cal, care se desprindea mereu din hainele lui.

– Ai fost la doctor?

Ea clătină din cap.

– Poți deschide gura?

Ea se supuse, apoi o închise crispându-se.

– În dimineața asta, când m-am spălat pe dinți, mi s-a părut că vreo doi s-au mișcat puțin.

El nu râse. Degetele lui îi pipăiră obrajii cu o asemenea blândețe, încât abia dacă le simți chiar și când trecură peste tăieturi și vânătăi, mișcându-se cu aceeași pricepere ca atunci când verifica șira spinării vreunui mânz, în căutare de defecte. Se încruntă când ajunseră la pomeți și apoi pe frunte, unde, după ce ezită puțin, îi îndepărtă o șuviță de păr.

– Nu cred că ai vreo fractură, murmură el. Totuși, asta nu mă face să nu mi doresc să-i trag o bătaie zdravănă.

Întotdeauna blândețea este cea care îți pune capac. Alice simți o lacrimă prelingându-se pe obraz și speră că el nu o vedea.

El se îndepărtă, iar ea îl auzi apropiindu-se de birou și zdrăngănind o lingură.

– E supă de roșii. Am făcut-o eu, cu plante aromatice și puțină smântână. M-am gândit că nu ai nimic de mâncare. Și... nu e nevoie să mesteci.

– Nu cunosc mulți bărbați care știu să gătească, spuse ea cu voce slabă.

– Mda. Ei bine, așa face foamea dacă n-aș ști.

Ea deschise ochii și îl văzu punând un șervet cu pătrățele lângă bol. Preț de o clipă, revăzu în minte imaginea din seara precedentă, dar o alungă. Acela era Fred, nu Van Cleve. Și fu surprinsă să constate că îi era foame.

Fred stătu cu ea cât mănca. Nu se uită la ea, ci își puse picioarele pe un scaun și citi dintr-o carte cu poezii, părând mulțumit să facă asta și s-o lase în pace.

Ea mănca aproape toată supa, crispându-se de fiecare dată când băga lingura în gură, ocazional atingând cu limba cei doi dinți slăbiți. Nu vorbi pentru că nu știa ce să spună. Se simțea ciudat de umilită, ca și cum ea era de vină pentru ce pățise, ca și cum vânătăile de pe fața ei erau un simbol al eșecului. Se pomeni derulând iar și iar în minte cele întâmplate în seara precedentă. Ar fi trebuit să tacă? Ar fi trebuit să accepte? Și totuși, dacă ar fi făcut asta, ar fost... cum? Cu nimic mai brează decât una dintre păpușile alea blestemate.

Joasă și egală, vocea lui Fred îi curmă gândurile.

– Când am aflat că soția mea mă înșela, recunosc că jumătate din oamenii de prin cârciumile de aici până-n Hoffman mă întrebau de ce nu-i trag o bătaie bună și n-o aduc acasă.

Alice își întoarse anevoie capul spre el, dar privirea lui era coborâtă spre carte, ca și cum ar fi citit cuvintele din ea.

– Îmi spuneau că ar trebui să-i dau o lecție. Nu mi-a trecut niciodată prin cap să fac asta, nici măcar în primele momente de furie, când mă gândeam că îmi frânsese inima. Dacă bați un cal, îl poți face să ți se supună. Dar nu va uita niciodată. Și e al naibii de sigur că nu va ține niciodată la tine. Și atunci, dacă nu i-aș fi făcut asta unui cal, n-am înțeles niciodată de ce ar fi trebuit să i-o fac unei ființe omenești, egala mea pe pământul lui Dumnezeu. Persoanei pe care o iubeam.

Privirea lui se îndreptă spre Alice. Ea dădu încet bolul la o parte.

– Selena nu a fost fericită cu mine. Știam, cu toate că nu voiam să mă gândesc la asta. Nu era făcută pentru un astfel de loc cu praf, și cai, și frig. Era o fată de oraș. În trei ani, n-am reușit să facem un copil și ar fi trebuit să știu că primul vânzător ambulant care avea și să vorbească frumos, și să-i promită altceva îi va suci mințile. Dar nu, niciodată n-am dat în ea la furie. Nici măcar când a stat în fața mea, cu valiza în mână și mi-a înșirat toate motivele pentru care nu mă considera un soț bun. Și cred că jumătate din oraș încă are impresia că sunt mai puțin bărbat din cauza asta.

„Eu nu am impresia asta“, dori ea să-i spună, dar cuvintele nu reușiră să-i iasă din gură.

Rămaseră tăcuți o vreme, fiecare cu propriile gânduri. În cele din urmă, el se ridică, umplu o cană cu cafea, o puse în fața ei, luă bolul și porni spre ușă.

– În după-amiaza asta, o să lucrez cu un mînz în padocul de alături. Nu prea reușește să-și găsească echilibrul și preferă un teren plat. Dacă te îngrijorează ceva, atîrnă o batistă la geam, iar eu o să vin imediat. Bine?

Ea nu răspunse.

– O să vin imediat, Alice!

– Mulțumesc, șopti ea.

– E soția mea! Am tot dreptul să vorbesc cu ea.

– Crezi că dau doi bani pe...?

Fred îi aținu calea. Ea moțăia în fotoliu – dintr-un anumit motiv se simțea obosită până în măduva oaselor – și se trezi la auzul vocilor. Ea își lipi urechea de ușă.

– E în regulă, Fred, strigă ea. Lasă-l să intre.

Trase zăvorul și întredeschise ușa.

– Atunci, vin și eu.

Fred îl urmă pe Bennett, iar cei doi bărbați se opriră puțin în fața ușii, pentru a-și scutura zăpada de pe cizme și haine.

Bennett tresări când o văzu. Ea nu îndrăznise să se privească în oglindă, dar reacția lui îi spuse tot ce avea nevoie să știe. El trase aer în piept și își masă ceafa cu palma.

– Alice, trebuie să vii acasă, rosti el, apoi adăugă: N-o să mai facă așa ceva.

– Bennett, de când ai tu vreun cuvânt de spus în fața tatălui tău? zise ea încet.

– A promis. N-a vrut să te lovească atât de tare.

– Doar puțin. Atunci, e în regulă, nu? rosti Fred.

Bennett îi aruncă o privire.

– Spiritele s-au încins. Tata doar... Ei bine, nu este obișnuit ca o femeie să-l contrazică.

– Și ce va face când Alice va deschide gura data viitoare?

– Ascultă, domnule Guisler, nu te mai amesteca, fiindcă, din câte știu, nu-i treaba dumitale!

– Este treaba mea când văd că o femeie lipsită de apărare e bătută crunt.

– Iar tu ești expert în a struni o soție, nu? Toți știm ce s-a întâmplat cu nevastă-ta, Guisler...

– Destul! zise Alice. Se ridică încet, încruntându-se pentru că mișcările bruște îi făceau capul să zvâcnească dureros, și se întoarse spre Fred. Destul! Fred, ne poți lăsa singuri puțin? Te rog!

Privirea lui se îndreptă de la ea la Bennett și înapoi.

– E în regulă. Serios!

– O să fiu lângă ușa, murmură el.

Cei doi își privesc picioarele până când ușa se închise. Ea fu prima care își ridică privirea, uitându-se la bărbatul cu care se măritase cu doar puțin mai mult de un an în urmă, un bărbat care – abia acum își dădea seama – reprezentase o cale de evadare, nu o reală comuniune a minților și sufletelor. La urma urmelor, ce știuseră ei unul despre celălalt? Fiecăruia, celălalt i se păruse exotic, o sugestie a unei lumi diferite pentru doi oameni ținuți captivi – fiecare în felul lui – de așteptările pe care le aveau alții de la ei. Dar treptat, el devenise dezgustat de diferențele dintre ei.

– Așadar, vii acasă?

Nici vorbă de: „Îmi pare rău. Putem rezolva asta, o să stăm de vorbă. Te iubesc și mi-am făcut griji pentru tine toată noaptea“.

– Alice?

Sau: „O să ne luăm o casă a noastră. O vom lua de la capăt. Mi-a fost dor de tine, Alice“.

– Nu, Bennett, nu mă întorc acolo.

– Atunci... unde o să te duci?

– Încă nu știu.

– Nu... nu poți pleca pur și simplu. Nu se face așa.

– Cine spune asta? Bennett, tu nu mă iubești. Cred că nu mă mai iubești de luni de zile. Și eu nu pot... nu pot să fiu o soție așa cum vrei tu să fiu. Ne facem cumplit de nefericiți unul pe celălalt și nu există nimic... absolut nimic care să sugereze că lucrurile s-ar putea schimba. Așa că nu, nu are rost să mă întorc.

– Asta este influența lui Margery O’Hare. Tata a avut dreptate. Femeia aia...

– O, pentru numele lui Dumnezeu, pot să gândesc și singură!

– Dar suntem *căsătoriți!*

Ea se uită la el.

– Eu nu mă întorc în casa aia! Iar dacă tu și taică-tu m-ați lua pe sus de-aici de o sută de ori, aș pleca de-acolo de fiecare dată!

Bennett își masă ceafa. Clătină din cap și se îndepărtă puțin de ea.

– Știi că el nu va accepta asta.

– *El* nu va accepta?

Rămaseră nemișcați câteva clipe, ea privindu-i chipul, pe care se perindau diverse sentimente, iar pentru scurt timp, fu copleșită de tristețea situației, de recunoașterea faptului că acela era sfârșitul. Apoi, simți ceva ce spera ca el să remarce – ușurare.

– Alice? rosti el în cele din urmă.

Preț de un moment apărură din nou bizara speranță, irepresibilă ca un mugur de primăvară, că, măcar în ceasul al doisprezecelea, o va lua în brațe și îi va jura că nu putea trăi fără ea, că totul era o greșeală oribilă și că aveau să fie împreună, așa cum îi promisesese. Era credința gravată adânc în ea că pentru fiecare poveste de dragoste exista posibilitatea unui sfârșit fericit.

Scutură din cap.

Și, fără nici un cuvânt, el plecă.

Crăciunul fu ciudat și tăcut. Lui Margery nu prea îi plăcea această sărbătoare pentru că nu avea nici o amintire plăcută legată de ea, dar Sven insistă și cumpără un mic curcan pe care îl umplu și îl băgă la cuptor, și făcu prăjituri cu scortişoară după rețeta suedeză a mamei lui. Îi spuse lui Margery că ea avea multe talente, dar, dacă era să se lase pe mâna ei în privința gătitului, avea toate șansele să ajungă slab ca un țâr.

Îl invită pe Fred, ceea ce, dintr-un anumit motiv, o făcu pe Alice să se simtă stânjenită, mai ales că ori de câte ori se uita peste masă la ea, reușea s-o facă exact în clipa în care ea își ridica privirea spre el, iar ea se îmbujora. El aduse un chec tradițional scoțian, făcut după rețeta mamei lui, și o sticlă de vin roșu francez rămasă în pivniță de dinaintea morții tatălui său, iar ei băură vinul și îl declarară interesant, cu toate că Sven și Fred fură de acord că nu se compara cu o bere rece. Nu cântară colinde și nu jucară jocuri, dar fu ceva odihnitor în atmosfera relaxată de prietenie dintre cei patru oameni, fiecare apreciindu-i pe ceilalți din micul lor grup și toți fiind recunoscători pentru mâncarea bună și cele două zile libere.

Acestea fiind spuse, Alice se temu toată ziua că cineva avea să bată la ușă și că va avea loc inevitabila confruntare. La urma urmelor, domnul Van

Cleve era un om obișnuit să obțină ce voia și existau puține ocazii mai încărcate sentimental decât Crăciunul. Și într-adevăr, se auzi o bătaie la ușă, dar nu fu așa cum se așteptase. Alice sări de pe scaun și se uită pe geam, disputându-și spațiul cu Bluey, care țopăia și lătra frenetic, însă pe verandă se afla Annie, la fel de încruntată ca de obicei, deși, fiind evident că nu avea zi liberă de Crăciun, Alice n-o prea putea învinovăți pentru asta.

– Domnul Van Cleve mi-a cerut să aduc asta, spuse ea, cuvintele rostogolindu-i-se ca niște bule furioase.

Îi întinse un plic. Alice îl ținu pe Bluey, care se zbătea ca să se elibereze și să sară pe noua vizitatoare, pentru a-i ura bun-venit. Margery zicea pe un ton drăgăstos că nu exista nici cea mai mică șansă să devină câine de pază. În fond, fusese cel mai pipernicit dintre frații săi. Veșnic, era prostește de bucuros să dea tuturor de veste că era în culmea fericirii că trăia. Annie îl privi cu îngrijorare în timp ce Alice luă plicul.

– Și a zis să-ți urez Crăciun fericit!

– I-a fost greu să se ridice de la masă ca să-i spună asta el însuși, nu-i așa? strigă Sven din casă.

Annie se încruntă la el, iar Margery îl dojeni în șoaptă.

– Annie, ești bine-venită să intri și să mănânci ceva înainte de a te întoarce, rosti ea cu vocea ridicată. Este o după-amiază friguroasă, iar nouă ne-ar face plăcere să împărțim cu tine bucatele.

– Mulțumesc, dar trebuie să mă întorc.

Nici măcar nu se uită la Alice când plecă, ca și cum prin simpla apropiere de ea ar fi riscat să se molipsească de înclinația ei pentru practici sexuale deviante.

– Ei bine, îți mulțumesc că ai bătut tot drumul până aici, spuse Alice.

Annie întoarse capul și o privi cu suspiciune, ca și cum ar fi bănuț-o că făcea haz pe socoteala ei. Dădu scurt din cap și își continuă drumul, mărind pasul la vale.

Alice închise ușa și dădu drumul câinelui, care imediat sări cu labele pe ușă și începu să latre la geam, de parcă ar fi uitat complet pe cine văzuse cu câteva clipe în urmă. Alice privi plicul.

– Ce ai primit?

Margery se așeză din nou la masă. Alice zări privirea schimbată de ea și Fred când deschise felicitarea, o combinație elaborată de sclipici și fundițe.

– Încearcă s-o atragă înapoi, rosti Sven sprijinindu-se de spătarul scaunului. E o chestie pretențioasă și romantică. Bennett încearcă s-o impresioneze.

Însă felicitarea nu era de la Bennett. Alice citi cuvintele.

Alice, vrem să te întorci acasă. Gata, e destul, iar băiatul meu se ofilește de dor! Știu că am greșit față de tine și sunt dispus să-mi schimb purtarea. Ai în plic niște bani ca să-ți cumperi ceva frumos din Lexington și sper că asta îți va îmbunătăți starea de spirit și sentimentele și te va convinge să te întorci repede acasă. Asta a fost întotdeauna o compensație apreciată de draga mea Dolores și sper că și tu o vei considera la fel.

Hai să uităm ce a fost!

*Tatăl tău,
Geoffrey Van Cleve*

Ea privi felicitarea din al cărei plic căzuse pe fața de masă o bancnotă nouă de 50 de dolari. O privi fără s-o atingă.

– Este ce cred eu că e? întrebă Sven aplecându-se spre ea pentru a o examina.

– Vrea să mă duc să-mi cumpăr o rochie frumoasă. Iar apoi, să mă întorc acasă.

Puse felicitarea pe masă. Urmă o lungă tăcere.

– Nu te duci! rosti Margery.

Alice își înalță capul și privi peste ce rămăsese din curcan.

– Nu m-aș duce nici dacă mi-ar da o mie de dolari. Înghiți un nod și băgă banii în plic. Voi încerca să gădesc alt loc unde să stau. Nu vreau să vă împiedicați de mine prin casă.

– Glumești? Alice, poți să stai aici oricât de mult dorești. În plus, este plăcut să nu mai trebuiască să concurez cu câinele pentru atenția lui Sven. Probabil că numai Margery remarcă adâncul suspin de ușurare al lui Fred. În regulă! Așa rămâne. Alice rămâne aici. Atunci, mă apuc să strâng farfuriile murdare, ca să putem mânca prăjiturile cu scortişoară făcute de Sven. Dacă nu le putem mânca, o să le folosim ca să tragem la țintă.

27 decembrie 1938

Dragă domnule Van Cleve,

În mai multe ocazii, ați spus că mă considerați o târfă. Dar spre deosebire de ele, eu nu pot fi cumpărată. Prin urmare, vă returnez banii prin intermediul lui Annie.

Vă rog să aranjați să-mi fie trimise lucrurile acasă la Margery O'Hare, unde locuiesc deocamdată.

*Cu sinceritate,
Alice*

Van Cleve izbi scrisoarea de birou. Bennett îl privi din colțul opus al camerei și umerii i se strânsură, ca și cum ar fi știut ce conținea plicul.

– Basta, zise Van Cleve și mototoli hârtia până făcu o bilă din ea. Fata asta O'Hare a întrecut măsura.

Fluturașii apărură zece zile mai târziu. Izzy îl zări pe primul purtat de vânt peste drum de școală. Descălecă, îl ridică și îndepărtă zăpada de pe el pentru a-l putea citi.

Cetățeni inimoși din Baileyville – fiți în seara asta, la ora 7, la sala de ședințe, vigilenți la pericolul moral reprezentat de biblioteca pe cai.

Toți cetățenii onorabili sunt sfătuiți să nu o mai folosească.

Sala de întâlniri, marți ora 18.00.

RECTITUDINEA MORALĂ A ORAȘULUI NOSTRU ESTE ÎN PRIMEJDIE!

– Rectitudinea morală? Cum îndrăznește să vorbească despre așa ceva un om care a învinețit toată fața unei fete?

Margery clătină din cap.

– Ce vom face?

– Presupun că vom merge la adunare. La urma urmelor, suntem cetățene onorabile. Margery părea sigură de sine, dar Alice remarcă felul în care mâna ei se încleștă pe fluturaș și modul cum i se umflă o venă de la gât. Și doar n-o să-l las pe ticălosul ăla bătrân...

Ușa se deschise brusc. Era Bryn, roșu la față și respirând anevoie din pricină că fugise.

– Domnișoară O'Hare? Domnișoară O'Hare? Beth a căzut pe gheață și și-a rupt rău brațul.

Toate se repezică ca una afară din cabana micuță și îl urmară pe drumul acoperit cu zăpadă până îl întâlniră pe masivul Dan Meakins, fierarul local, care o ducea în brațe pe Beth, al cărei chip era alb ca varul. Fata se ținea de braț, iar sub ochi avea cearcăne vineții, ca și cum nu dormise o săptămână.

– Calul a căzut pe un petic de gheață de lângă balastieră, spuse Dan Meakins. L-am verificat și cred că e în regulă, dar ea se pare că s-a sprijinit pe braț, care a preluat toată forța căzăturii.

Margery se apropie pentru a vedea mai bine brațul lui Beth, iar inima i se strânse. Deja se umflase și devenise vișiniu la vreo opt centimetri deasupra încheieturii.

– Nu e chiar așa de rău, zise Beth printre dinții încleștați.

– Alice, du-te și cheamă-l pe Fred. Trebuie s-o ducem la doctorul din Chalk Ridge.

O oră mai târziu, toți patru se aflau în micul cabinet al doctorului Garnett, care fixă cu grijă brațul între două atele și fredonă relaxat în timp ce le legă. Beth își ținu ochii închiși și maxilarele încleștate, hotărâtă să nu se lase să i se vadă durerea. În fond era puternică, doar crescuse înconjurată de frați, ea fiind singura fată.

– Dar o să pot călări, nu-i așa? întrebă Beth după ce el o anunță că terminase.

Ridică brațul când el îi puse la gât eșarfa care să i-l susțină și i-o legă cu grijă.

– Categorie, nu! Domnișoară, trebuie să îți menajezi brațul cel puțin șase săptămâni. Nu călărești, nu ridici lucruri, nu îl lovești de nimic!

– Dar trebuie să călăresc, domnule doctor! Cum altfel aș putea să duc cărțile?

– Nu știi dacă ați auzit de mica noastră bibliotecă, domnule doctor, rosti Margery.

– O, firește că am auzit de bibliotecă voastră! zise el îngăduindu-și un zâmbet strâmb. Domnișoară Pinker, în acest moment fractura pare curată și sunt sigur că ar trebui să se vindece bine. Dar trebuie să insist că este extrem de important să-l protejezi de alte lovituri. Dacă apare vreo infecție, s-ar putea să fie necesară amputarea lui.

– Amputarea?

Alice se simți copleșită de ceva, dar nu-și dădu seama dacă era repulsie sau teamă. Beth îl privi cu ochii măriți, calmul anterior evaporându-se brusc.

– Ne descurcăm noi, Beth, spuse Margery cu mai multă convingere decât simțea. Acum, trebuie să-l asculți pe domnul doctor.

Fred conduse cât de repede putu pe drumul de întoarcere, dar, până să ajungă în Baileyville, ședința începuse de aproape o jumătate de oră. Alice și Margery intrară încet în sală, Alice trăgându-și căciula cât mai jos pe frunte și lăsându-și părul liber, pentru a-și ascunde vânătăile cât mai mult posibil. Fred o urmă la un pas în spate, așa cum făcuse toată ziua, ca un soi de bodyguard. Ușa se închise încet în spatele lor. Van Cleve era în plin avânt, așa că nimeni nu băgă de seamă intrarea lor.

– Să nu mă înțelegeți greșit. Apreciez cărțile și învățătura. Fiul meu, Bennett, a fost șef de promoție la facultate, după cum poate că își amintesc unii dintre voi. Dar există cărți bune și cărți care sădesc idei greșite, cărți care răspândesc neadevăruri și gânduri impure. Cărți care, nesupravegheate, pot cauza *diviziuni* în societate. Iar eu mă tem că am fost neglijenți și am lăsat asemenea cărți în micul nostru oraș, că nu am fost suficient de *vigilenți* în a proteja mințile tinere și cele mai vulnerabile.

Margery privi mulțimea pentru a vedea cine venise și cine dădea aprobator din cap. Îi fu greu să-și dea seama din spate.

Van Cleve păși prin fața primului rând de scaune clătănând din cap ca și cum informațiile pe care trebuia să le împărtășească îl îndurerau sincer.

– Uneori, dragi vecini, oameni buni, mă întreb dacă nu cumva singura carte pe care ar trebui să o citim nu este Cartea Sfântă. Nu conține ea toată învățătura de care avem nevoie?

– Și ce propui, Geoff?

– Nu este evident? Trebuie să închidem biblioteca!

Capetele din mulțime se aplecară unul spre altul, unele șocate și îngrijorate, altele încuviințând în tăcere.

– Recunosc că a făcut și unele lucruri bune, împărțind rețete și învățându-i pe copii să citească, și altele asemenea. Și vă mulțumesc pentru asta, doamna Brady. Dar e destul! Trebuie să recăpătăm controlul asupra orașului nostru. Și vom începe prin a închide această așa-zisă bibliotecă. Cu

prima ocazie îi voi propune asta guvernatorului și sper să mă susțineți, având în vedere că majoritatea sunteți cetățeni onorabili.

Mulțimea părăsi sala neobișnuit de tăcută și dificil de descifrat, oamenii vorbind în șoaptă, iar câțiva aruncând priviri curioase spre femeile care stăteau împreună în spate. Van Cleve ieși adâncit în conversație cu pastorul McIntosh și fie nu le remarcă, fie se decise să nu le bage în seamă.

Doamna Brady le văzu. Încă îmbrăcată cu paltonul de blană greu, privi mulțimea care ieșea, o zări pe Margery și îi făcu semn să se apropie de mica scenă.

– Este adevărat? Despre cartea *Viața conjugală*?

Margery îi susținu privirea.

– Da.

Doamna Brady scoase o exclamație în surdină.

– Margery O'Hare, îți dai seama ce-ai făcut?

– Sunt doar fapte, doamna Brady. Fapte care le ajută pe femei să-și controleze trupul și viața. Nu e nici un păcat în asta. La naiba, până și tribunalul nostru federal a aprobat cartea!

– Tribunalele federale! Pufnetul doamnei Brady spuse clar ce părere avea despre ele. Știi la fel de bine ca mine că aici ne aflăm la mare distanță de tribunalele federale și de cineva care să dea doi bani pe ce decid ele. Știi că micul nostru colțișor de lume este foarte conservator mai ales când vine vorba de chestiuni trupești. Își încrucișă brațele la piept, iar cuvintele explodară brusc din ea. La naiba, Margery, am avut încredere în tine că n-o să faci valuri! Știi cât de delicat este un astfel de proiect. Iar acum, tot orașul e plin de bârfe despre ce fel de materiale distribuiți. Și prostul ăla bătrân pune paie pe foc pentru ca lucrurile să iasă cum vrea el, iar biblioteca să fie închisă.

– Tot ce-am făcut a fost să fiu sinceră cu oamenii.

– Ei bine, o femeie mai înțeleaptă decât tine și-ar fi dat seama că, uneori, trebuie să faci un joc de politician pentru a obține ce vrei. Făcând ce ai făcut, i-ai oferit exact muniția pe care o spera.

Margery se foi stânjenită.

– O, haideti, doamna Brady, nimănui nu-i pasă de domnul Van Cleve.

– Crezi? Ei bine, tatăl lui Izzy, de pildă, s-a lăsat convins.

– Poftim?

– În seara asta, domnul Brady a insistat ca Izzy să se retragă din program. Margery rămase cu gura căscată.

– Glumiți!

– Absolut deloc! Această bibliotecă se bazează pe bunăvoința localnicilor. Se bazează pe ideea de bine public. Ceea ce ai făcut tu a creat controverse, iar domnul Brady nu vrea ca unicul lui copil să fie amestecat în asta. Își duse brusc mâna la obraz. O, Doamne! Doamna Nofcier nu va fi deloc încântată când va auzi asta. Nu-i va plăcea absolut deloc.

– Dar... dar... Beth Pinker tocmai și-a rupt brațul. Deja am rămas fără o bibliotecară. Dacă o pierdem și pe Izzy, biblioteca nu-și va putea continua activitatea.

– Ei bine, poate că ar fi trebuit să te gândești la asta înainte de a începe să complici lucrurile cu... literatura ta radicală.

Abia atunci, observă chipul lui Alice. Clipi, se încruntă la ea, apoi clătină din cap ca și cum și asta era o dovadă că era ceva foarte în neregulă la biblioteca pe cai, apoi porni spre ieșire trăgând-o de mânecă pe Izzy, care le aruncă o privire disperată.

– Ei bine, asta ne-a terminat!

Margery și Alice rămaseră pe veranda clădirii goale până când ultima șaretă și ultimul cuplu se îndepărtară. Pentru prima dată, Margery părea cu adevărat descurajată. Aruncă fluturașul mototolit pe care încă îl ținea în mână și îl strivi cu călcâiul în zăpada de pe treaptă.

– Mâine o să mă duc pe traseu, spuse Alice, vocea sunându-i estompată din gura umflată, ca și cum ar fi vorbit printr-o pernă.

– Nu poți să te duci. Ai speria caii, ca să nu mai vorbesc de familii. Își frecă ochii și trase adânc aer în piept. O să trec eu pe la câteva case în plus. Dar Dumnezeu știe că zăpada deja ne împiedică să mergem prea mult.

– El vrea să ne distrugă, nu-i așa? spuse Alice posomorâtă.

– Da, asta vrea.

– Din cauza mea. I-am zis să-și păstreze cei cincizeci de dolari.

Margery ridică brusc capul.

– Ar fi trebuit să-ți spun. Îmi pare rău! Este atât de furios, încât va face orice ca să mă pedepsească.

– Alice, dacă nu i-ai fi zis tu să-și păstreze cei cincizeci de dolari, aș fi făcut-o eu. Oricum, nu doar tu ești motivul. Van Cleve este genul de om

care nu poate suporta să vadă o femeie care își face un rost în lume. Nu te poți învinovăți pentru un astfel de om.

Alice își băgă mâinile adânc în buzunarul hainei.

– Poate că brațul lui Beth se va vindeca mai repede decât a spus doctorul.

Margery o privi pieziș.

– O să găsești tu o soluție, adăugă Alice de parcă ar fi vrut să-și confirme asta. Întotdeauna reușești.

– Poate. Margery suspină. Hai să ne întoarcem!

Alice coborî două trepte și își strânse în jurul trupului haina lui Margery, gândind absentă că, la un moment dat, trebuia să se ducă acasă la Van Cleve, ca să-și ia lucrurile. Se întrebă dacă Fred avea să meargă cu ea. Îi era puțin teamă să se ducă singură.

Apoi, o voce sparse tăcerea.

– Domnișoară O'Hare! Kathleen Bligh apăru de după colțul clădirii, cu o lampă într-o mână și cu frâul unui cal în cealaltă. Doamnă Van Cleve!

– Bună, Kathleen! Ce mai faci?

– Am fost la ședință. Chipul îi părea tras în lumina aspră. Am auzit ce a spus acel om despre voi.

– Mda, bine. În orașul ăsta, fiecare are o părere. Nu este cazul să crezi tot ce...

– O să călăresc eu pentru voi. Am auzit ce i-ai zis doamnei Brady. Mama lui Garrett se va ocupa de copii. O să călăresc eu până când se vindecă brațul fetei. Văzând că nici Margery, nici Alice nu spuseră nimic, continuă: Cunosc toate drumurile și potecile pe o rază de treizeci de kilometri. Știu să călăresc. Biblioteca voastră m-a ajutat să supraviețuiesc și nu vreau să fie închisă din cauza unui prost bătrân.

Cele două femei se uitară una la alta.

– Așadar, la ce oră să vin mâine?

Fu prima dată când Alice o văzu pe Margery rămânând cu adevărat fără cuvinte. Ezită puțin înainte de a vorbi.

– Imediat după ora cinci ar fi bine. Avem mult teren de acoperit. Desigur, dacă este prea dificil din pricina copiilor...

– O să vin la ora cinci. Am calul meu. Își privi picioarele câteva clipe și înghiți un nod. Calul lui Garrett.

– Atunci, îți rămân îndatorată!

Kathleen își ridică fruntea, le salută dând din cap, încăleacă marele cal negru, îl întoarce și fu înghițită de întuneric.

Privind în urmă, Alice avea să-și amintească acel februarie ca fiind cea mai întunecată lună. Nu doar că zilele erau scurte și geroase și că, în cea mai mare parte a timpului, călăreau în beznă, cu gulerile ridicate și îmbrăcate cu câte haine era posibil fără a le împiedica totuși mișcările. Familiile pe care le vizitau erau și ele adesea vinete de frig, copiii și bătrânii stând înghesuiți unul în altul pe pat, unii tușind sau cu ochi lacrimoși, alții strânși în jurul unor focuri anemice, dar toți dorindu-și cu disperare diversiunea și speranța care puteau fi aduse de o poveste bună. Livrarea cărților devenise infinit mai grea – prin unele locuri nu se putea trece uneori, caii înaintau cu greu prin zăpada adâncă sau alunecau pe gheața de pe potecile abrupte, așa că Alice descăleca și mergea pe jos, bântuită de imaginea brațului roșu și umflat al lui Beth.

La bibliotecă, se descurcau cum puteau. Ținându-se de cuvânt, Kathleen venea la ora cinci dimineața patru zile pe săptămână, călare pe calul înalt și negru al soțului ei, lua doi desagi cu cărți și pleca fără o vorbă pe munte. Rareori, avea nevoie să citească lista de două ori pentru a memora traseul, iar familiile pe care le vizita o primeau cu ușile deschise, cu plăcere și respect. Alice constată că lui Kathleen îi făcea bine faptul că ieșea din casă, în ciuda muncii grele și a orelor lungi petrecute departe de copii. După câteva săptămâni, avea o altă expresie pe chip, dacă nu de fericire, atunci de satisfacție tăcută. Începu să le aducă vești – cine era însărcinată sau cărui tată îi plăcuse în mod deosebit o anumită carte – și chiar și acele familii care avuseseră dubii în urma discursului categoric negativ al domnului Van Cleve fură convinse să nu renunțe, la insistențele lui Kathleen că biblioteca era un lucru bun și că Garrett crezuse cu sinceritate asta, la fel cum credea și ea.

Dar era și greu în același timp. Cam un sfert din familiile de pe munte renunțaseră, la fel și multe din oraș, iar morișca zvonurilor se învârtea la turație maximă, așa că destui dintre cei care le apreciaseră acum le priveau cu scepticism.

„Domnul Leland a zis că una dintre bibliotecarele voastre a rămas gravidă fără să fie măritată, după ce a înnebunit de dorință din cauza unui roman de dragoste.“

„Am auzit că toate cele cinci surori de la Split Willow refuză să-și ajute părinții la treburile casei după ce mințile le-au fost sucite de texte politice strecurate în cărțile cu rețete. Uneia dintre ele i-a crescut păr pe mână.“

„Este adevărat că englezoaica voastră e comunistă?“

Ocazional, erau insultate de oamenii pe care îi vizitau. Începuseră să evite să treacă pe lângă cârciumile de pe Strada Principală, fiindcă bărbații le huiduiau din ușile localurilor sau le urmăreau pe stradă, făcând gesturi obscene, mimând ce pretindeau că scria în carte. Le lipsea prezența lui Izzy, cântecele, veselia și entuziasmul ei reținut și, cu toate că nimeni nu vorbea deschis despre asta, absența susținerii doamnei Brady era ca și cum le-ar fi lipsit o coloană vertebrală. Beth trecu de câteva ori pe la bibliotecă, dar era atât de morocănoasă și deprimată din pricina imobilizării impuse, încât, până la urmă, și ea și ele considerară că era mai bine să nu mai vină acolo. Sophia își petrecea orele în care nu mai trebuia să repare cărți făcând alte albume.

– Lucrurile se pot schimba, le spunea ea cu fermitate celor două femei mai tinere. Aveți încredere!

Alice își adună curajul și își luă lucrurile din casa Van Cleve, însoțită de Margery și Fred. Se simți amețită de ușurare că Van Cleve nu era acolo și că Annie fu cea care îi dădu cele două valize în care lucrurile ei fusese împachetate cu grijă, iar apoi, trânti foarte sugestiv ușa în urma ei. Dar după ce se întoarse în casa lui Margery, în ciuda asigurărilor ei că putea să stea acolo oricât de mult dorea, începu să se simtă ca o intrusă, ca o refugiată într-o lume ale cărei reguli încă nu le înțelegea pe deplin.

Sven Gustavsson era plin de solitudine, un om bun, care nici o clipă nu o făcu pe Alice să simtă că nu era bine-venită, care mereu își găsea timp să-i pună întrebări despre ea, despre familia din Anglia, despre ce făcuse în ziua respectivă, ca și cum era un oaspete drag, pe care era bucuros să-l vadă acolo, și nu un suflet pierdut care se aciuase în casa lor.

Îi povestea despre tot ce se întâmpla la minele lui Van Cleve: brutalitatea, spărgătorii de grevă, trupurile epuizate și condiții pe care ea nici măcar nu reușea să și le închipuie. Îi explică totul pe un ton care explica faptul că lucrurile pur și simplu așa stăteau, dar ei îi era cu adevărat rușine că tot confortul de care se bucurase la vilă provenea de pe urma muncii grele a acestor oameni.

Își făcuse un obicei să citească una dintre cele o sută douăzeci și două de cărți ale lui Margery sau să stea trează toată noaptea pe salteaua de fân aflată în camera din față, gândurile fiindu-i periodic întrerupte de sunetele care se auzeau din dormitorul lui Margery, iar frecvența lor, lipsa de inhibiții și surprinzătoarea bucurie pe care le arătau o făcură să se simtă cumplit de stânjenită, iar apoi, după o săptămână, deveni curioasă și ușor tristă din pricina faptului că, pentru Margery și Sven, iubirea era atât de diferită față de cum fusese a ei.

Dar mai ales privea pe furiș felul cum se purta cu Margery, felul cum privea aprobator mișcările ei, felul cum mâna lui se întindea spre ea ori de câte ori trecea pe lângă el, ca și cum trebuia s-o atingă pentru a putea respira. Se minuna de modul cum el discuta cu Margery despre activitatea ei, ca și cum era ceva cu care el se mândrea, și îi oferea sugestii sau o încuraja. Remarcă felul cum o trăgea pe Margery spre el fără nici o jenă, murmurându-i secrete la ureche și făcând schimb de zâmbete luminate de o intimitate nerostită, iar în astfel de momente, Alice simțea un gol în ea, ca și cum în ea se căsca o groapă din ce în ce mai mare, care amenința s-o înghită.

„Concentrează-te asupra bibliotecii“, își spunea ea. „Câtă vreme ai asta, ai ceva.“

Capitolul 13

Nu există religie fără iubire, iar oamenii pot vorbi oricât de mult vor despre religie, dar dacă nu îi învață să fie buni și generoși față de oameni și animale, e doar o păcăleală.

Anna Sewell, *Negruț*

În cele din urmă, îl trimiseră pe pastorul McIntosh, ca și cum cuvântul Domnului putea avea succes acolo unde al lui Van Cleve dăduse greș. Într-o marți seară, bătu la ușa bibliotecii pe cai și le găsi pe femeii adunate în cerc, curățându-și șeile, cu o găleată de apă caldă la mijloc, flecărind în timp ce o sobă cu lemne duduia într-un colț. Își scoase căciula și o strânse la piept.

– Doamnelor, îmi cer scuze că vă deranjez de la treabă, dar doresc să discut ceva cu doamna Van Cleve.

– Domnule pastor McIntosh, dacă v-a trimis domnul Van Cleve, vă scutesc de osteneală și vă spun exact ce le-am zis lui, fiului său, menajerei lui și oricui vrea să știe. Nu mă întorc acolo!

– Dumnezeuule, omul ăla e neobosit! murmură Beth.

– Ei bine, este de înțeles sentimentul tău, având în vedere ce s-a petrecut în ultimele săptămâni. Dar ești măritată, draga mea. Trebuie să te supui unei autorități mai înalte.

– A domnului Van Cleve?

– Nu, a lui Dumnezeu. Ce a unit Dumnezeu, nici un om²⁰ nu poate să despartă.

– Atunci, bine că ea e femeie, zise Beth chicotind.

Pastorul McIntosh trebui să facă un efort pentru a-și păstra zâmbetul pe buze. Se lăsă greoi pe un scaun de lângă ușă și se aplecă în față.

– Alice, voi v-ați căsătorit în fața lui Dumnezeu, așa că este datoria ta să te întorci acasă. Faptul că ai plecat așa este... ei bine, creează valuri în micul nostru oraș. Bennett e nefericit. Tatăl lui este nefericit.

– Dar... cu fericirea mea cum rămâne? Bănuiesc că nu contează, nu-i așa?

– Fată dragă, prin viața domestică vei dobândi adevărata mulțumire. Locul unei femei este acasă. „Nevestelor, fiți supuse bărbaților voștri ca Domnului, căci bărbatul este capul nevestei, după cum și Hristos este capul Bisericii. El este Mântuitorul trupului.“ Efeseni, capitolul cinci.

Margery, care își freca șaua cu gesturi energice, rosti fără a-și ridica privirea.

– Domnule pastor, știți că vă adresați unei încăperi pline cu femei nemăritate, care se simt foarte bine astfel, nu-i așa?

El se prefăcu că nu o aude.

– Alice, te rog, lasă-te îndrumată de sfânta Biblie, ascultă cuvântul Domnului! „Vreau, dar, ca femeile tinere²¹ să se mărite și să aibă copii, să fie gospodine la casa lor, ca să nu dea potrivnicului nici un prilej de ocară.“ Asta-i din Timotei, capitolul cincii. Înțelegi ce îți spune el, draga mea?

– Da, cred că înțeleg, mulțumesc, domnule pastor.

– Alice, nu trebuie să stai aici și...

– Nu, Margery, n-am nimic, spuse Alice ridicând o mână. Domnul pastor și cu mine am avut întotdeauna conversații interesante. Și chiar cred că înțeleg ce-mi spuneți, domnule pastor.

Celelalte femei se uitară tăcute una la alta. Beth clătină ușor din cap.

Alice freca apăsător cu cârpa o pată care nu voia să iasă. Își înclină capul, gândindu-se.

– Totuși, v-aș fi recunoscătoare dacă mi-ați putea da un sfat.

Pastorul își împleti degetele.

– Desigur, copilă! Ce dorești să știi?

Alice își strânse buzele preț de câteva clipe, ca și cum și-ar fi ales cuvintele cu grijă. Apoi, fără să-și ridice privirea, începu să vorbească:

– Ce spune Dumnezeu despre lovirea repetată cu capul de masă a nurorii pentru că a avut îndrăzneala să dăruiască două jucării vechi unor fetițe a căror mamă a murit? Aveți un citat pentru asta? Pentru că mi-ar face mare plăcere să-l aud.

– Poftim? Ce ai...?

– Sau poate că aveți unul pentru când o femeie nu mai vede cu un ochi fiindcă socrul ei i-a tras un pumn cu atâta putere, încât a făcut-o să vadă stele verzi. Și ce scrie în Biblie despre un bărbat care îți oferă bani ca să te porți așa cum vrea el? Credeți că în Efeseni se găsește vreun punct de vedere în sensul ăsta? La urma urmelor, cincizeci de dolari reprezintă o sumă frumoasă. Suficient de mare pentru a ignora tot felul de păcate.

Ochii lui Beth se măriră. Margery își coborî capul în piept.

– Alice, draga mea... astea... ăăă... toate astea sunt chestiuni particu...

– Este acesta un comportament creștinesc, domnule pastor? Pentru că ascult cu mare atenție și tot ce aud spunându-mi-se de către toată lumea – mie, părții vătămate – este ce am greșit eu. Când, de fapt, cred că eu am fost singura care s-a comportat creștinește în casa Van Cleve. Recunosc că, probabil, nu merg prea des la biserică. Însă nu beau și îi ajut cu tot ce pot pe cei săraci, bolnavi și nefericiți. Nu m-am uitat niciodată la alt bărbat și nu i-am dat motive soțului meu să se îndoiască de mine. Fac tot ce pot pentru binele altora. Se aplecă peste șaua ei. Dar să vă spun și ce nu fac. Nu aduc din alt stat oameni înarmați cu mitraliere pentru a-i amenința pe cei care muncesc pentru mine. Nu le cer de patru ori prețul alimentelor celor care muncesc pentru mine și nu-i penalizez la salariu dacă nu fac cumpărături de la magazinul companiei, până ajung atât de îndatorați, încât vor muri înainte de a apuca să-și plătească datoria. Când nu mai pot munci, nu-i dau afară pe bolnavi din casele companiei. Și cu certitudine, nu bat o femeie până nu mai poate vedea, pentru ca apoi să trimit o servitoare să-i dea bani ca să treacă peste asta. Așadar, spuneți-mi, domnule pastor, cine este cel păcătos în toată povestea asta? Cine are nevoie de o predică despre cum să se poarte? Pentru că a naibii să fiu dacă îmi dau seama.

În mica bibliotecă se așternu o liniște deplină. Pastorul, a cărui gură se mișca de parcă ar fi mestecat ceva, privi chipul fiecărei femei. Beth și Sophia își vedeau cu inocență de treabă, Margery se uita de la el la Alice și înapoi, iar Alice îl privea fix, cu bărbia ridicată și fața întrebătoare. Își puse căciula pe cap.

– Eu... văd că ești ocupată, doamnă Van Cleve. Poate că o să revin altă dată.

– O, chiar vă rog, domnule pastor! rosti ea în timp ce el deschise ușa și se grăbi să iasă în întuneric. Îmi fac plăcere discuțiile noastre despre Biblie.

După acea ultimă încercare, făcută de pastorul McIntosh, un bărbat despre care nu s-ar fi putut spune că era întruchiparea discreției, se află în tot comitatul că Alice Van Cleve chiar își părăsise soțul și nu avea să se întoarcă, iar asta nu îmbunătăți cu nimic starea de spirit a lui Geoffrey Van Cleve, deja afectată de agitații de la mină. Îmboldiți de succesul scrisorilor anonime, care ajutaseră la blocarea demarării exploatării de suprafață la North Ridge, se zvonea că aceiași scandalagii care încercaseră să readucă la viață sindicatul o luaseră de la capăt. Totuși, acum acționau cu

mai multă înțelepciune. Puneau lucrurile la cale purtând conversații discrete, discutând cu voce joasă la Marvin's Bar sau la The Red Horse, iar totul se desfășura atât de repede, încât, până sosiră oamenii lui Van Cleve pentru a vedea despre ce era vorba, nu mai erau decât câțiva bărbați de la Hoffman care se relaxau la o bere după o săptămână de muncă.

- Se spune că îți pierzi controlul, roști guvernatorul.
- Cum adică îmi pierd controlul?
- Ești obsedat de afurisita aia de bibliotecă, în loc să te concentrezi asupra lucrurilor care se petrec la mina ta.
- Unde ai auzit o asemenea prostie? Controlez cât se poate de ferm situația de la mină. Cu doar două luni în urmă, nu i-am descoperit noi pe agitatorii ăia de la Harlan care au vrut să se infiltreze aici și nu i-am pus pe fugă? L-am chemat pe Jack Morrissey și pe băieții lui să se ocupe de ei. O, da!

Guvernatorul își privi băutura, așa că Van Cleve se simți îndemnat să continue:

- Am ochi și urechi în tot comitatul. Știu foarte bine că elemente subversive încearcă să se infiltreze în afacerea noastră. Dar le-am trimis un avertisment multora dintre agitatori. Și am prieteni la biroul șerifului care sunt foarte înțelegători în privința unor asemenea chestiuni.

Guvernatorul ridică vag o sprânceană.

- Ce-i? întrebă Van Cleve după câteva clipe.
- Se zice că nu ești în stare să controlezi nici măcar ce se întâmplă în casa ta.

Van Cleve simți că se sufocă.

- E adevărat că soția lui Bennett a fugit de-acasă și stă într-o cabană din pădure, iar tu nu reușești s-o aduci înapoi?

- Este posibil ca tinerii să aibă niște probleme în căsnicie, în momentul de față, da. Ea... ea a cerut să stea la prietena ei. Bennett o lasă până se potolesc lucrurile. Își trecu o mână peste față. Fata este foarte afectată că nu a reușit să-i ofere un copil...

- Ei bine, îmi pare rău să aud asta, Geoff. Dar trebuie să-și spun că nu asta se vorbește.
- Poftim?
- Se zice că fata O'Hare te face de râs.

– Fata lui Frank O’Hare? Pfui! Țărăncuța aia? Ea... ea doar se ține de fusta lui Alice. E fascinată de ea că-i englezoaică și alte alea. Nu e cazul să crezi nimic din ce spune cineva despre fata aia. Ha! Oricum, din câte am auzit, acea așa-zisă bibliotecă își trăiește ultimele zile. Nu că m-ar interesa prea tare biblioteca aia. Nici vorbă!

Guvernatorul încuviință din cap. Dar nu râse și nici nu-i zise că era de acord, ci doar îl bătu pe Van Cleve pe spinare și îi oferii un whisky. Apoi, își termină băutura, se dădu jos de pe scaunul barului și plecă.

Iar când Van Cleve se ridică în cele din urmă să plece din bar, după câteva bourbonuri, fața îi era la fel de vișinie ca tapițeria.

– Vă simțiți bine, domnule Van Cleve? întrebă barmanul.

– De ce, ai și tu o părere, ca toți cei de pe-aici?

Împinse cu putere pe tejghea paharul gol și numai reflexele bune ale barmanului îl împiedică să nu zboare de la capătul barului.

Bennett își ridică privirea când tatăl lui trânti ușa de plasă. Ascultase radioul și citise o revistă de baseball, pe care Van Cleve i-o smulse din mână.

– M-am săturat de asta! Ia-ți haina!

– Poftim!

– O aducem pe Alice acasă! Dacă e necesar, o luăm pe sus și o băgăm în portbagaj.

– Tată, n-o să vină. Ți-am zis de o sută de ori. A spus că o să plece până când o să pricepem mesajul.

– Și tu accepți asta de la o fetișcană? De la nevastă-ta? Știi cum îmi afectează asta bunul renume?

Bennett deschise din nou revista și murmură cu capul aplecat:

– Tată, sunt doar bârfe. Or să se stingă în curând.

– Ce vrei să zici cu asta?

Bennett ridică din umeri.

– Nu știu, cred... cred că ar fi mai bine s-o lăsăm în pace.

Van Cleve se uită cu ochii mijiiți la fiul lui, de parcă ar fi fost înlocuit cu un uzurpator pe care el nu reușea să-l înțeleagă.

– De fapt, vrei ca ea să se întoarcă acasă?

Bennett ridică iarăși din umeri.

– Ce dracu’ înseamnă asta?

– Nu știu.

– Oho... pricep! E din cauză că mica Peggy Forrester îți dă din nou târcoale? O, da, știu totul despre asta. V-am văzut, fiule. Am auzit lucruri. Crezi că eu și mama ta n-am avut dificultăți? Crezi că n-am avut momente când n-am putut să ne vedem în ochi? Dar ea a fost o femeie care și-a înțeles responsabilitățile. Sunteți *căsătoriți*! Înțelegi asta, fiule? Sunteți căsătoriți în ochii lui Dumnezeu și în ochii legii și conform legilor naturii. Dacă vrei să te prostesti cu Peggy Forrester, fă-o discret, fără să știe nimeni, nu să vadă și să vorbească toată lumea. Ai priceput?

Van Cleve își aranjă haina, verificându-și imaginea în oglinda de pe polița căminului.

– Poartă-te ca un bărbat! M-am săturat să văd cum o fetișcană arogantă distruge reputația familiei mele! Numele Van Cleve înseamnă ceva în locurile astea. Pune-ți afurisita aia de haină!

– Ce vrei să faci?

– Ne ducem s-o luăm!

– Tată, nu poți face asta! Oamenii deja vorbesc despre ce ai făcut.

Van Cleve privi trupul mai înalt al fiului său, care i se postase în cale.

– Despre ce am făcut eu? Îmi spui ce pot și ce nu pot face?

Șovăi în fața lui Bennett, care părea ciudat de neclintit.

– Ai făcut destule. Dacă Alice nu vrea să vină aici, eu n-o s-o oblig.

– Îmi stai în cale, băiete? Tu, fiul meu?

– Nu accept să fiu implicat în asta, tată! E mai bine ca unele lucruri să fie... lăsate așa cum sunt.

Gura bărbatului mai în vârstă se închise brusc, ca o capcană. Trecu pe lângă el.

– Băiete, eu am ani de experiență în plus față de tine. Țsta e un lucru care poate duce la ceva foarte grav. Poate că tu ești prea moale pentru a-i băga mințile în cap acelei fete, dar, dacă îți imaginezi că eu o să stau cu mâinile în sân și n-am să fac nimic, atunci nu îți cunoști tatăl deloc.

Margery călărea spre casă adânc cufundată în gânduri, amintindu-și cu nostalgie de zilele când singura ei preocupare era dacă avea destulă mâncare pentru următoarele trei zile. Așa cum făcea adesea când gândurile deveneau prea apăsătoare, murmură pentru sine:

– Nu e chiar așa de rău. Încă suntem aici, nu-i așa, Charley, băiete? Încă primesc salariu. Cărțile încă ajung peste tot.

Urechile lungi ale catârului fluturară înainte și înapoi, așa încât ea ar fi putut jura că el înțelegea cel puțin jumătate din spusele ei. Sven râdea de felul cum vorbea ea cu animalele, iar Margery îi replica de fiecare dată că ele aveau mai multă minte decât jumătate din oamenii de-acolo. Și desigur, ea îl prinsese nu o dată murmurându-i afurisitului de cățel de parcă era un bebeluș: „Cine-i băiat cuminte? Cine-i cel mai bun cățel?“ Era bun la inimă, în ciuda durității lui. Nu mulți bărbați ar fi tolerat atât de mult timp o altă femeie în casă fără ca măcar să ridice o sprânceană din pricina asta. Margery se gândi la plăcinta cu mere pe care Alice o făcuse cu mari eforturi în seara precedentă și din care mai rămăsese jumătate. Părea că, în ultima vreme, avea casa plină de oameni care umblau de colo colo, făceau mâncare și o ajutau la treburile gospodăriei. Cu un an în urmă, ar fi pus capăt acestei situații. Acum însă, i se părea ciudat să se întoarcă într-o casă goală, în loc să se simtă ușurată, așa cum și-ar fi imaginat.

Ușor nebunești din pricina oboselii, gândurile lui Margery rătăceau și se schimbau în vreme ce catârul urca pe poteca întunecată. Se gândi la Kathleen Bligh, care, în clipa aceea, se întorcea la o casă care îi amintea în fiecare seară de pierderea suferită, și o compătimi. Datorită ei, în ultimele două săptămâni, în ciuda vremii, izbutiseră să parcurgă aproape integral traseele normale, iar ca urmare a faptului că unele dintre familii renunțaseră din cauza lui Van Cleve, erau aproape la zi cu livrările. Dacă ar fi avut buget, ar fi angajat-o permanent pe Kathleen. Dar doamna Brady nu mai vorbea despre viitorul bibliotecii.

– Nu i-am scris doamnei Nofcier despre necazurile noastre, îi spusese ea săptămâna trecută și îi confirmase că domnul Brady încă era inflexibil în privința întoarcerii lui Izzy. Sper să recâștigăm suficienți oameni din oraș, pentru ca doamna Nofcier să nu audă vreodată de acest... ghinion.

Alice începuse să călărească din nou, vânățiile ei fiind acum doar ecouri de un galben palid ale loviturilor suferite. În ziua aceea, luase ruta lungă, până la pârâul Patchett, chipurile pentru ca Spirit să se dezmoștească puțin, dar Margery știa că o făcuse pentru ca ea și Sven să poată petrece ceva timp singuri acasă. Familiile de pe acel traseu o plăceau pe Alice, îi cereau să le spună nume de locuri englezești – Beaulieu, Piccadilly și Leicester Square – și se prăpădeau de râs când îi auzeau accentul. Nu o deranja. Nu era genul

care să se ofenseze ușor. Acela era unul dintre lucrurile care îi plăceau lui Margery la ea. În acele locuri erau destui oameni capabili să considere cel mai nevinovat dintre cuvinte o insultă, care să considere că un compliment era o înțepătură la adresa lor, dar Alice părea hotărâtă să vadă ce era mai bun în orice om pe care îl întâlnea. Probabil că acela era motivul pentru care se măritase cu prostul de Bennett.

Căscă și se uită la ceasul de la mână, întrebându-se cât va mai dura până la întoarcerea lui Sven.

– Ce părere ai, Charley? Am timp să fierb niște apă și să dau jos jegul de pe mine? Crezi că va da doi bani pe asta? Opri catârul în fața mării porți și descălecă să o deschidă. Părerea mea este că voi avea noroc dacă o să reușesc să rămân trează până la întoarcerea lui. După ce închise poarta avu nevoie de un minut pentru a-și da seama ce lipsea.

– Bluey?

Urcă poteca strigându-i numele, cizmele ei scârțâind pe zăpadă. Prinse frâul catârului de stâlpul de lângă verandă și își duse mâna la frunte. Unde o zbughise câinele ăla afurisit de data asta? Cu două săptămâni în urmă, traversase pârâul și mersese cinci kilometri până acasă la Henscher, ca să se joace cu cățelandrul lui. Se întorsese spășit, cu urechile lăsate în jos, ca și cum știa că făcuse ceva rău, și cu o expresie atât de vinovată, încât nu o lăsase inima să-l certe. Vocea ei răsună în mica vale:

– Bluey!

Urcă treptele verandei câte două. Și îl văzu în capăt, lângă balansoar. Cu trupul inert, cu ochii de culoarea gheții privind goi către acoperiș, cu limba atârânănd și cu picioarele rășchirate de parcă tocmai s-ar fi oprit din fugă. O gaură de glonț însângerată îi străbătea capul.

– O, nu! Nu! Margery alergă la el, căzu în genunchi și un țipăt de jale îi izbucni dintr-un loc pe care nu știuse că îl avea. O, băiatul meu! O, nu!

Luă capul cățelului în poală, îi pipăi blana moale precum catifeaua de pe obraji și îi mângâie botul, știind că nu se mai putea face nimic.

– Of, Bluey! Puiul meu drag!

Își lipi fața de a lui – „Îmi pare atât de rău, nespus de rău!“ – și îl strânse în brațe, tot trupul ei jelind moartea unui cățelandru prostănac care nu avea să mai sară niciodată pe patul ei.

Așa o găsi Alice când veni călare pe Spirit, o jumătate de oră mai târziu, cu picioarele îndurerate și degetele de la picioare amorțite de frig.

Margery O'Hare, o femeie ai cărei ochii rămăseseră uscați la înmormântarea propriului tată, care își mușcase buzele până la sânge când își îngropase sora, o femeie care avusese nevoie de aproape patru ani pentru a-și mărturisi sentimentele față de bărbatul pe care îl iubea cel mai mult pe lume și care încă jura că nu avea nici urmă de sentimentalism în ea, plângea ca un copil pe verandă, cu spina încovoiată de durere și ținând cu tandrețe în poală capul câinelui ei mort.

Alice văzu Fordul lui Van Cleve înainte de a-l vedea pe el. Săptămâni întregi se ascunsese de el când trecea, întorsese capul, își simțise inima în gât și se pregătise pentru o altă solicitare rostită cu asprime și cu obrajii vineți ca ea să se întoarcă acasă în clipa aceea și să pună capăt acelei prostii, altminteri urmând să regrete. Chiar și când era însoțită de cineva, vederea lui o făcea să tremure puțin, ca și cum în celulele ei exista o amintire reziduală care încă o făcea să simtă lovitura aceluia pumn gras și puternic. Însă în momentul acela, stimulată de o lungă noapte de jale care, cumva, fusese și mai grea pentru că suferința nu era a ei, lovi din călcâie când văzu mașina vișinie coborând dealul, făcând-o pe Spirit să se năpustească în stradă chiar în fața ei, iar pe el să apese cu putere pedala de frână și să se oprească în scârțâit de pneuri în fața băcăniei, făcându-i pe toți trecătorii – un număr destul de mare, având în vedere că exista o ofertă specială la făină – să se oprească pentru a vedea despre ce era vorba. Van Cleve clătină din cap și se uită clipind prin parbriz la fata călare, nerecunoscând-o imediat. Coborî geamul lateral.

– Alice, ți-ai pierdut complet mințile?

Alice îi susținu privirea. Puse frâul pe oblânc, iar vocea ei se înălță tăioasă ca sticla în aerul nemișcat, sclipind de furie.

– Tu i-ai împușcat *câinele*?

Urmă o scurtă tăcere.

– Tu ai împușcat *câinele* lui Margery!

– Nu am împușcat nimic!

Ea își ridică bărbia și îl privi cu fermitate.

– Nu, firește că n-ai făcut-o. Nu-ți murdărești mâinile, nu-i așa? Probabil că ți-ai trimis oamenii să împuște cățelul. Clătină din cap. Dumnezeuule! Ce fel de om *ești*?

Privirea întrebătoare pe care Bennett i-o aruncă tatălui său îi spuse că acesta nu știuse, iar o mică parte din ea se bucură. Van Cleve, care rămăsese cu gura căscată, își veni repede în fire.

– Ești nebună! Statul pe lângă fata O'Hare te-a făcut să-ți pierzi mințile!

Se uită pe geam și îi remarcă pe oamenii care se opriseră să asculte și care își șopteau unul altuia. Pentru un orașel liniștit, era ceva ieșit din comun ca Van Cleve să împuște câinele lui Margery O'Hare.

– E nebună! Uitați-vă la ea cum a dat năvală cu calul în mașina mea! Cum să împușc un câine?

Lovi volanul cu palmele. Alice nu se clinti. Ridică tonul:

– Cum să împușc eu un nenorocit de câine?! Apoi, văzând că nimeni nu se clinti și nu vorbi, continuă: Să mergem, Bennett! Avem treabă.

Roti anevoie volanul pentru a o ocoli, apoi accelerează brutal, făcând-o pe Spirit să se cabreze speriată când pietrișul improșcat de roți îi lovi picioarele.

N-ar fi trebuit să fie o surpriză. Sven se aplecă peste masa de lemn natur la care stătea cu Fred și cele două femei și le povesti ce se întâmplase în Harlan County, despre oameni dinamitați în paturile lor din cauza disputelor sindicale, despre bătauși cu mitraliere aduși cu autobuzele din comitatele învecinate, despre faptul că șeriful și oamenii lui se făceau că nu văd, cu toate că numărul cadavrelor creștea de la o zi la alta. Având în vedere toate acestea, împușcarea unui câine n-ar fi trebuit să fie o mare surpriză. Dar părea să fi ucis spiritul războinic al lui Margery. Din pricina șocului, vomase de două ori, iar când erau acasă, ochii ei priveau adesea în jur, căutând cățelul, lipindu-și palma de obraz ca și cum se aștepta ca acesta să apară țopăind.

– Van Cleve e viclean, spuse Sven când ea ieși din casă pentru a vedea dacă Charley era în regulă, așa cum făcea de mai multe ori în fiecare seară. Știe că Margery nici n-ar clipi dacă cineva ar îndrepta o pușcă spre ea. Dar dacă distruge ceea ce ea iubește...

Alice se gândi la asta.

– *Tu* ești îngrijorat, Sven?

– Pentru mine? Nu, eu sunt un bun profesionist, iar el are nevoie de un căpitan de pompieri. Nu fac parte din sindicat, dar, dacă pățesc ceva, toți oamenii mei vor pleca. Așa ne-am înțeles. Iar dacă pompierii pleacă, mina se închide. O fi șeriful la mâna lui Van Cleve, dar există limite în privința a

ce poate tolera statul. Pufni disprețuitor și clătină din cap. În plus, asta-i o chestie între el și voi două. Și nu vrea ca atenția oamenilor să fie atrasă asupra faptului că s-a implicat într-o luptă cu două femei. O, nu! Sorbi din bourbon. El doar încearcă să vă sperie. Dar oamenii lui n-ar face rău unei femei. Nici chiar acei derbedei ai lui. Ei respectă codul muntelui.

– Dar cei pe care îi aduce din afara statului? întrebă Fred. Ești convins că și ei respectă codul muntelui?

Sven păru să nu cunoască răspunsul.

Fred o învăță să tragă cu arma. Ea nu se opuse. Îi arată cum să țină pușca și cum să-i sprijine patul în scobitura umărului, cum să gestioneze reculul puternic și să ochească repede din nou, amintindu-i să nu-și țină respirația, ci să elibereze trăgaciul în timp ce expira încet. Prima dată când apăsă trăgaciul, el stătu chiar în spatele ei, cu mâinile pe ale ei, iar ea se izbi cu o asemenea forță de el, încât chipul îi rămase îmbujorat vreme de o oră.

Aliniind cutii de conserve pe trunchiul copacului căzut de la marginea terenului lui Margery, el îi spuse că avea talent. Seara, în timp ce verifica noile încuietori ale ușilor, Alice își trecea palmele în lungul țevii puștii, o ridica la umăr și se prefăcea că trage în intruși nevăzuți care urcau poteca. Nu avea nici o îndoială că ar fi apăsătrăgaciul pentru prietena ei.

Pentru că se mai schimbase ceva, ceva fundamental. Alice descoperise că, pentru o femeie cel puțin, era mult mai ușor să fie furioasă din pricina cuiva la care ținea, să simtă acea mânie care să-i stârnească dorința imperioasă de a se răzbuna pe acea persoană care îi făcuse rău cuiva drag.

Alice nu se mai temea.

Capitolul 14

Cum bibliotecarele erau nevoite să călărească toată iarna, se înfofoleau atât de tare, încât le era și greu să-și aducă aminte cum arătau pe sub două veste, o cămașă de flanel, un pulover gros și o haină peste care puneau un șal sau două, asta fiind uniforma zilnică de purtat pe munte, firește completată de o pereche de mănuși bărbătești groase, puse peste ale lor, o căciulă trasă când mai mult posibil peste urechi și un fular ridicat peste nas, pentru ca răsuflarea să le încălzească puțin fața. Acasă, se dezbrăcau ezitând, se schimbau repede în ținuta de casă, pentru ca pielea să le fie expusă frigului cât mai puțin, apoi se băgau tremurând sub un maldăr de pături. În afară de ștersul pielii cu un prosopel, puteau trece săptămâni până când o femeie ajungea să-și vadă tot corpul.

Alice încă era prinsă în lupta ei personală cu cei doi Van Cleve, cu toate că, din fericire, păreau s-o lase în pace deocamdată. Nu o mai interesa nici pe departe cum arăta, părul fiindu-i ciufulit, iar unghiile, murdare, și adesea putea fi găsită în pădurea din spatele casei, unde exersa trasul la țintă cu vechea pușcă a lui Fred, sunetele gloanțelor care loveau cutiile de conserve răsunând în aerul încremenit.

Pe Izzy n-o vedea decât foarte rar în oraș, mergând nefericită după mama ei. Beth venea doar din când în când și ar fi fost singura persoană care să remarce aspectul cuiva și să glumească pe seama lui, însă era mai preocupată de brațul ei și de ce putea și ce nu putea face. Astfel că nimeni nu observă că Margery se îngrășase puțin și, prin urmare, nu se gândi să comenteze. Sven, care îi cunoștea trupul la fel de bine ca pe al lui, înțelegea fluctuațiile formelor unei femei și se bucura de ele în egală măsură, plus că era un bărbat suficient de înțelept ca să nu comenteze.

În ultima vreme, Margery se obișnuise să fie obosită până în măduva oaselor, pentru că încerca să-și lungească traseele cât mai mult posibil, iar în fiecare zi se lupta să-i convingă pe cei neîncrezători de importanța povestirilor, faptelor și cunoștințelor. Însă toate astea și permanenta atmosferă prevestitoare de rele o făceau a-i fi extrem de greu să-și ridice capul de pe pernă dimineața. După luni de zile cu zăpadă și orele lungi petrecute afară, frigul intrase în ea și o făcea să-i fie mereu cumplit de foame. Așadar, era de înțeles că nu remarcase ceva care probabil că nu le-ar

fi scăpat altor femei sau remarcase, dar ascunsese gândul sub grămada de lucruri mai importante care o îngrijorau.

Însă întotdeauna vine un moment când astfel de lucruri devin imposibil de ignorat. Într-o seară de la sfârșitul lunii februarie, Margery îi spuse lui Sven să nu o aștepte a doua zi, adăugând cu un calm înșelător că dorea să fie singură o noapte. O ajută pe Sophia să termine de pus cărțile la loc, o trimise în bezna înzăpezită și zăvorî ușa în urma ei, rămânând singură în micuța cabană unde soba încă era încinsă deoarece Fred – Dumnezeu să-l binecuvânteze! – o umpluse cu lemne înainte de a se duce să mănânce, toate gândurile lui învârtindu-se în jurul altcuiva. Stătu pe scaun o vreme, frământându-și mintea pe întuneric, apoi, în cele din urmă, se ridică, luă o carte voluminoasă de pe un raft, o frunzări până găsi ce căuta și citi cu atenție informațiile care o interesau, fruntea încruntându-i-se. Analiză cele aflate, după care începu să numere pe degete – unu, doi, trei, patru, cinci, cinci și jumătate.

Apoi, repetă numărătoarea.

În ciuda a ce credeau oamenii din Lee County despre familia lui Margery O'Hare și despre genul de femeie care sigur devenise ea, ținând cont de mediul în care crescuse, Margery nu obișnuia să înjure. Totuși, în clipa aceea, înjură încet, o dată, de două ori, iar apoi își coborî tăcută capul în palme.

Capitolul 15

Bancherii, băcanii, editorii de ziare și avocații din orașele mici, poliția, șeriful sau chiar administrația păreau să fie subjugați de banii și stăpânii companiilor din zonă. Era datoria lor, chiar dacă nu și voința lor, neapărat, să se pună bine cu cei care aveau puterea să le creeze dificultăți materiale sau personale.

Theodore Dreiser, introducere la *Minerii din Harlan vorbesc*

– Trei familii nu au acceptat să ia o carte decât dacă citeam împreună câteva povestiri din Biblie, cineva de la una dintre noile case de lângă Hoffman mi-a trântit ușa în nas, dar doamna Cotter pare să se fi răzgândit după ce a înțeles că nu încercăm să o ademenim pe calea desfrâului, iar Doreen Abney a întrebat dacă poate primi din nou revista în care se află rețeta plăcintei cu carne de iepure, pentru că a uitat să și-o noteze cu două săptămâni în urmă. Desagii lui Kathleen aterizară cu o ușoară bufnitură pe birou. Se întoarse spre Alice și își șterse murdăria de pe mâini. Iar Van Cleve m-a oprit pe stradă și mi-a zis că suntem o ocară și că va fi cu atât mai bine pentru oraș, cu cât vom dispărea mai repede.

– Îi arăt eu ocară! rosti Beth pe un ton sumbru.

La jumătatea lunii martie, Beth revenise la lucru, dar nimeni nu avusese inima să-i spună lui Kathleen că nu mai era nevoie de ea. Doamna Brady, care era o femeie corectă, deși cam inflexibilă, nu luase salariul lui Izzy după plecarea fetei, așa că Margery pur și simplu îi dădea lui Kathleen plicul maro. Asta era o ușurare, fiindcă altminteri ar fi plătit-o din propriul buzunar, intrând în micile economii făcute după moartea tatălui ei. Kathleen lucra patru zile pe săptămână, iar soacra ei îi adusesse de două ori pe copii la bibliotecă, pentru a le arăta unde lucra mama lor, în vocea ei deslușindu-se mândria. Copiii fură foarte răsfățați de femei, care le arătară cele mai noi cărți și îi lăsară să stea pe catâr, iar în zâmbetul lui Kathleen, în mândria ei tăcută și în afecțiunea sinceră cu care o trata soacra ei fu ceva care le făcu pe toate să se simtă puțin mai bine.

Realizând că Alice nu putea fi convinsă să se întoarcă acasă, domnul Van Cleve încercase o altă abordare, cerându-i să părăsească orașul. Făcuse asta într-o dimineață când ea pleca pe traseu, oprind mașina lângă ea și făcând-

o pe Spirit să se sperie și să sară într-o parte, ca să scape de omul care urla pe geamul șoferului.

– Alice, n-ai cum să te întreții singură. Iar biblioteca aia o să se închidă în câteva săptămâni. Am aflat asta chiar de la biroul guvernatorului. Dacă nu te întorci acasă, ar fi bine să te duci în altă parte. Într-un loc departe de aici. Ea se învățase să călărească privind drept înainte, ca și cum nu-l auzea, ceea ce îl înfuria și mai tare și, invariabil, ajungea să țipe de se auzea până departe, în vreme ce Bennett se făcea mic pe scaunul pasagerului. *Nici măcar nu mai ești așa drăguță!*

– Crezi că pe Margery chiar n-o deranjează că stau la ea? îl întrebase ea pe Fred după aceea. Nu vreau să se împiedice de mine prin casă. Dar el are dreptate. N-am unde să mă duc în altă parte.

Fred își mușcase buza când ea îi zisese asta, de parcă ar fi vrut să-i spună ceva ce nu putea.

– Cred că lui Margery îi face plăcere să te aibă în preajmă. La fel, și nouă... tuturor, răspunsese el după câteva clipe.

Ea își petrecea destul de mult timp cu Fred și începuse să remarce diverse lucruri în privința lui – de pildă, modul încrezător în care își ținea mâinile pe cai și fluiditatea mișcărilor sale, spre deosebire de Bennett, care părea a se simți inconfortabil, captiv în propriul trup, iar mișcărilor păreau a izbucni din el doar sporadic. Alice găsea pretexte pentru a rămâne târziu la bibliotecă, chipurile ajutând-o pe Sophia, care ridica o sprânceană, dar nu comenta. Știa. Toate știau.

– Îți place de el, nu-i așa? o întreabă de-a dreptul Sophia într-o seară.

– Mie? De Fred? Vai! Eu... Fred... se bâlbâi ea.

– Este un om bun, spuse Sophia subliniind cuvântul „bun“ ca și cum îl compara cu altcineva.

– Sophia, ai fost măritată vreodată?

– Eu? Nu. Sophia rupse o ață cu dinții, apoi, exact în clipa în care Alice se întreba dacă nu fusese din nou prea directă, adăugă: Am iubit un bărbat cândva. Benjamin. Era miner. A fost cel mai bun prieten al lui William. Ne cunoșteam din copilărie. Ridică spre lampă cartea pe care o cosea. Dar a murit.

– A... murit în mină?

– Nu. Niște oameni l-au împușcat. În momentul acela, își vedea de treaba lui, se întorcea acasă de la lucru.

– O, Sophia, îmi pare nespuse de rău!

Expresia de pe chipul Sophiei era indescifrabilă, de parcă ani de zile exersase să ascundă ce simțea.

– Asta este! Mult timp, n-am putut să stau aici. M-am dus în Louisville și mi-am dăruit sufletul bibliotecii oamenilor de culoare. Mi-am făcut o viață acolo, cu toate că îmi era dor de el în fiecare zi. Când am aflat că William a avut un accident, m-am rugat Domnului să nu mă facă să mă întorc aici. Dar, după cum știi, El are căile lui.

– Tot îți mai e greu?

– Mi-a fost la început. Dar... Ridică din umeri. ... lucrurile se schimbă. Au trecut paisprezece ani de la moartea lui Ben. Lumea își vede de mersul ei.

– Crezi că... vei întâlni pe altcineva?

– O, nu! Trenul ăsta a plecat. În plus, eu nu mă potrivesc cu nimeni. Sunt prea educată pentru majoritatea bărbaților de-aici. Fratele meu spune că sunt prea înfumurată, zise Sophia râzând.

– Ei bine, și mie mi s-a spus asta, rosti Alice, apoi suspină.

– Îl am pe William. Ne simțim bine împreună. Și am speranțe. Lucrurile decurg bine. Zâmbi. Nu trebuie să uităm ce e bun în viața noastră. Am un serviciu care îmi place. Am prieteni aici.

– Și eu simt cam la fel.

Aproape impulsiv, Sophia întinse mâna ei fină și o strânse pe a lui Alice, care îi răspunse la fel, surprinsă de neașteptata alinare a unei atingeri omenești. Își strânseră mâinile cu putere câteva clipe, apoi și le desprinseră încet.

– Cred că el este un om bun, spuse Alice după un moment. Și... arată bine.

– Fato, tot ce ai de făcut este să accepți. De când am venit aici, am văzut că se ține după tine ca un câțel după un os.

– Dar nu pot, nu-i așa? Sophia se uită la ea. Jumătate din oraș crede deja că această bibliotecă este un focar de imoralitate, eu fiind miezul problemei. Îți poți imagina ce s-ar zice dacă m-ar vedea cu un bărbat? Cu un bărbat care nu e soțul meu.

Mai târziu, Sophia îi spuse lui William că Alice avea dreptate, dar că era mare păcat, fiindcă celor doi le făcea mare plăcere să fie împreună.

– Ei bine, rosti William, nimeni nu susține că lumea în care trăim e corectă.

– Așa este, spuse Sophia reluându-și cusutul și amintindu-și de bărbatul care râdea cu ușurință și o făcea mereu să zâmbească și de greutatea brațului său care o cuprindea de talie.

– E ca o profesoară, bătrâna Spirit, spuse Fred, în timp ce călăreau spre casă în lumina atotcuprinzătoare a apusului.

Purta o pelerină impermeabilă grea, ca să se protejeze de ploaia rară și înghețată, iar la gât avea fularul verde primit de Crăciun de la bibliotecare, ca în fiecare zi de când îi fusese dăruit.

– Ai văzut-o azi? De fiecare dată când ăsta mic s-a speriat, i-a aruncat câte o privire care parcă spunea: „Ține-ți firea!“ Și când n-a ascultat-o, și-a dat urechile pe spate. I-a zis vreo două, cum ar fi.

Alice privi cei doi cai care mergeau în paralel și se miră de micile diferențe pe care le vedea Fred la animale. Putea să evalueze conformația unui cal, să țâțâie dacă vedea că avea umerii lăsați sau gleznelor țepene sau greabănul nedezvoltat, în timp ce Alice nu observa decât că era „un căluț frumos“. Știa să le evalueze și personalitatea – care le era mai mult sau mai puțin stabilită de la naștere, dacă nu le-o stricau oamenii prea tare, zicea el.

– Sigur, majoritatea nu se pot abține.

Ei i se părea de multe ori că, atunci când Fred spunea lucrurile astea, vorbea de fapt despre altceva.

Își făcuse un obicei să o întâmpine pe traseu cu un cal pur-sânge tânăr, care avea o cicatrice la ureche – Pirate. Spunea că era bine pentru un cal tânăr să meargă pe lângă Spirit, care avea un temperament echilibrat, dar Alice bănuia că el mai avea și alte motive să se afle acolo, nu că ar fi avut ea ceva împotriva. Îi era destul de greu să stea toată ziua singură, numai cu gândurile ei.

– Ai terminat cartea lui Hardy?

Fred se strâmbă.

– Da, deși nu pot să zic că mi-a plăcut prea tare Angel ăla.

– Nu?

– Jumate din timp îmi venea să-i trag un șut. Fata aia, săraca, nu-și dorea decât să-l iubească. Și el îi ținea predici, o judeca. Deși nimic din ce s-a întâmplat n-a fost vina ei. Și la urmă se însoară cu sora ei!

Alice își înăbuși râsul.

– Uitasem de partea asta!

Vorbeau despre cărți pe care și le recomandau unul altuia. Ei îi plăcuse foarte mult Mark Twain și constatase că poeziile lui George Herbert erau neașteptat de duioase. În ultima vreme parcă vorbeau mai ușor despre cărți decât despre orice altceva.

– Vrei să te duc cu mașina? Ajunseseră la bibliotecă și duseseră caii în grajd, la înnoptat. E mult prea multă umezeală ca să mergi pe jos tot drumul până la Margery. Te-aș putea duce până la stejarul prăbușit.

Era foarte tentant. Lungul drum pe întuneric până acasă era cea mai rea parte a zilei, când deja era înfometată, trupul o durea, iar prin minte i se perindau tot felul de gânduri, iar în seara aceea, nici nu o avea pe Margery care să-i țină tovărășie. La început, se ducea călare pe Spirit și o ținea acolo peste noapte, dar, având în vedere cele întâmplate, conveniseră să nu țină deocamdată animalele acolo.

Fred încuie grajdul și o privi întrebător. Ea se gândi că i-ar face mare plăcere să stea lângă el, să-i privească mâinile puternice pe volan, să-i vadă zâmbetul când îi spunea diverse lucruri, confidențe oferite ca niște scoici pe palmă.

– Nu știi, Fred. Chiar n-ar trebui să fiu văzută...

– Ei bine, mă gândeam... Își mută greutatea de pe un picior pe celălalt. Știi că ai vrea să-i lași pe Margery și Sven să fie singuri puțin... mai ales acum...

Ceva ciudat se petrecea cu Margery și Sven. Avusese nevoie de o săptămână sau două ca să bage de seamă, dar în micuța cabană nu se mai auzeau țipetele înfundate care anunțau că cei doi făceau dragoste în camera de alături. Adesea, Sven pleca înainte ca Alice să se trezească, iar când încă era acolo, nu mai existau glume șoptite și gesturi intime, ci tăceri rigide și priviri semnificative. Margery părea preocupată. Chipul îi era dur, iar gesturile, repezite, și chiar în seara precedentă, când Alice o întrebuse de-a dreptul dacă n-ar prefera ca ea să plece, fața lui Margery se îmblânzise și îi răspunsese într-un mod total neașteptat, nu zicându-i pe un ton categoric că era în regulă și să nu mai facă atâta caz de asta, ci spunându-i încet: „Nu. Te rog, nu pleca!” Să fi fost o ceartă între îndrăgostiți? Nu și-ar fi trădat prietena vorbind despre treburile ei personale, dar efectiv nu știa ce să creadă.

– ... așa că m-am întrebât dacă n-ai vrea să iei masa la mine într-o seară. Aș fi bucuros să-mi pun în practică pentru tine priceperea de bucătar și aș

putea...

Ea redeveni atentă la cuvintele bărbatului aflat în fața ei.

– Fred, nu pot.

El închise brusc gura, reținându-și cuvintele.

– Eu... nu e vorba că nu mi-ar face plăcere. Doar că... dacă aş fi văzută intrând în casa ta... Ei bine, situația e foarte delicată acum. Știi cum bârfesc oamenii din orașul ăsta.

El părea că se așteptase pe jumătate la asta.

– Nu pot risca să înrăutățesc lucrurile pentru bibliotecă. Sau... pentru mine. Poate, după ce totul se va calma puțin...

Chiar în timp ce rostea cuvintele, își dădu seama că nu prea vedea cum ar fi posibil acest lucru. Orașul acela putea păstra o bârfă ca pe o gănganie într-un insectar și s-o scoată de la păstrare secole mai târziu, pentru ca oamenii s-o savureze din nou. Și el știa asta.

– Desigur, spuse el. Ei bine, am vrut doar ca tu să știi de această ofertă. În caz că te saturi de ce gătește Margery.

El încercă să râdă, și rămaseră tăcuți câteva clipe, privindu-se puțin stânjeniți, apoi el o salută ridicându-și pălăria și porni spre casa ale cărei ferestre erau luminate. Alice privi în urma lui gândindu-se la căldura dinăuntru, la covorul roșu și moale, la mirosul plăcut al lemnului lustruit. Apoi, suspină, își trase fularul peste nas și porni pe lungul drum de pe muntele cuprins de frig, pentru a ajunge acasă la Margery.

Sven o cunoștea pe Margery suficient de bine ca să știe că nu era genul de femeie care putea fi silită să facă ceva. Dar, când îi spuse a treia oară în acea săptămână că era mai bine să rămână la casa lui, nu mai putu ignora bănuiala pe care o avea. Privind-o în timp ce îl deșeu pe Charley, se pomeni încrucișându-și brațele la piept și cercetând-o cu ochi ceva mai reci înainte de a rosti cuvintele la care se gândea de câteva săptămâni:

– Am greșit cu ceva, Marge?

– Poftim?

Iar el văzu din nou că ea abia dacă se uită la el când îi vorbi.

– În ultimele săptămâni, mi s-a părut că abia dacă mă suporti în preajma ta.

– Vorbești prostii!

– Se pare că nimic din ce spun nu te mulțumește. Când ne ducem la culcare, te înfofolești ca un vierme-de-mătase. Nu vrei să te ating... Cuvintele i se poticniră, ceea ce nu-i era caracteristic. N-am fost niciodată reci unul față de celălalt, nici chiar când eram departe unul de altul. În zece ani, niciodată n-am fost așa. Vreau doar... vreau să știu dacă am făcut ceva care te-a jignit.

Umerii ei se lăsară puțin. Băgă mâna sub catâr pentru a desface chinga, pe care o azvârli peste șa, iar catarama zornăi când căzu. În gesturile ei era o oboseală care îi aminti de o mamă care avea de-a face cu copii veșnic neastâmpărați. Vorbi abia după câteva clipe:

- N-ai făcut nimic care să mă fi jignit, Sven. Doar... doar sunt obosită.
- Atunci, de ce nu vrei ca măcar să te țin în brațe?
- Nu întotdeauna vreau să fiu ținută în brațe.
- Niciodată nu te-a deranjat asta.

Neplăcându-i sunetul propriei voci, Sven îi luă șaua și o duse în casă, iar ea îl lăsă pe Charley liber în boxa lui, îl acoperi cu o pătură, zăvorî ușa grajdului și îl urmă tăcută. În ultima vreme încuiau totul, priveau cu atenție în jur, ca să vadă dacă nu apărea ceva nou în peisaj, și stăteau cu urechile ciulite, pentru a detecta orice sunet străin. Pe cărarea ce urca dinspre drum, noaptea erau întinse fire de care erau legații clopoței și cutii de conserve, ca să fie avertizați din timp, iar de fiecare parte a patului se afla o pușcă încărcată.

Sven puse șaua pe suportul ei și rămase locului o clipă, gândindu-se. Apoi, făcu un pas spre ea, ridică o mână și îi mângâie delicat obrazul – o ramură de măslin, un semn de pace. Ea nu-și ridică privirea spre el. Înainte, îi lipea palma de fața ei și i-o săruta. Acel fapt îl făcu să simtă că se prăbușește ceva în el.

- Am fost întotdeauna sinceri unul cu celălalt, nu-i așa?
- Sven...
- Ți-am respectat dorința când ai spus că nu vrei să te măriți cu mine. Am înțeles că nu vrei să te simți legată. N-am mai pomenit de asta de...

Ea își masă fruntea.

- Am putea să nu vorbim despre asta acum?
- Ce vreau să zic este că... am fost amândoi de acord. Am fost de acord că... dacă o să hotărăști că nu mă mai vrei, o să-mi spui.

– Iar o luăm de la capăt? Margery păru întristată și exasperată. Se îndepărtă de el. Nu e vorba de tine. Nu vreau să pleci nicăieri. Pur și simplu... am multe lucruri la care trebuie să mă gândesc.

– Amândoi avem multe lucruri la care să ne gândim.

Ea clătină din cap.

– Margery...

Dar ea nu zise nimic, încăpățânată precum Charley.

Sven Gustavsson nu era un om cu un temperament dificil, dar era mândru și avea și el limitele lui.

– Nu mai pot continua așa. N-o să te mai deranjez. Când el dădu să plece, ea nu-și înalță capul. Când vei dori să mă vezi, știi unde să mă găsești.

Ridică o mână când începu să coboare poteca. Nu se uită în urmă.

Sophia era liberă vineri fiindcă era ziua lui William, iar pentru că erau la zi cu repararea cărților (probabil datorită faptului că Alice petrecea foarte mult timp la bibliotecă), Margery insistase ca ea să rămână cu fratele ei. În amurg, în timp ce venea călare pe Split Creek, Alice remarcă faptul că lumina încă era aprinsă și se întrebă, având în vedere absența Sophiei, care dintre bibliotecare era acolo. Beth termina rapid cu cărțile ei și se grăbea să plece la fermă, deoarece, dacă nu ajungea suficient de repede acasă, frații ei erau în stare să mănânce ce fusese pus deoparte pentru ea. Kathleen era la fel de nerăbdătoare să ajungă acasă, pentru a petrece puțin timp cu copiii, înainte ca aceștia să se culce. Numai ea și Izzy își țineau caii în curtea lui Fred Guisler, dar Izzy părea că se retrăsese pentru totdeauna din acel proiect.

Alice o deșeuă pe Spirit, o țesălă, o acoperi cu o pătură și îi dădu găleata cu mâncare pe care Fred o lăsa întotdeauna pentru ea. Stătu un minut în boxa caldă, sărută urechile frumos mirositoare ale iepei, își lipi fața de gâtul ei cald și îi oferi ceva bun când animalul începu să-și bage botul moale în buzunarele ei. Ajunsese să iubească acel cal, îi cunoștea calitățile și defectele la fel cum și le știa pe ale ei. Își dădu seama că mica iapă era cea mai constantă relație din viața ei. După ce se asigură că aceasta avea tot ce-i trebuia, se îndreptă spre ușa bibliotecii, prin al cărei spațiu gol dintre scânduri ieșea un firicel de lumină.

– Marge? strigă ea.

– Mult ți-a mai trebuit!

Alice clipi când îl văzu pe Fred așezat la o măsuță pusă în mijlocul încăperii, îmbrăcat cu o cămașă de flanel curată și o pereche de jeanși.

– Am înțeles de ce nu vrei să fii văzută cu mine în public, dar m-am gândit că totuși am putea lua masa împreună.

Alice rămase locului preț de o clipă, apoi închise ușa în urma ei și privi masa frumos aranjată, cele două scaune care o flancau și lămpile care licăreau pe birourile din apropiere, aruncând umbre pe cotoarele cărților din jur.

El păru să ia tăcerea ei șocată drept reticență.

– Este doar o tocană cu carne de porc și fasole neagră. Nu e nimic pretențios, fiindcă nu știam la ce oră te întorci. Legumele s-ar putea să se fi răcit puțin. N-am știut că o să te ocupi atât de temeinic de căluțul ăla al meu.

Îndepărtă capacul unei oale grele de fontă, iar încăperea se umplu brusc de mirosul de tocană gătită lent. Pe masă se mai aflau o tavă cu pâine de porumb și un bol cu fasole verde.

Stomacul lui Alice chiorăi pe neașteptate și cu putere, iar ea îl apăsă cu mâna, încercând să nu se înroșească.

– Ei bine, se pare că cineva este de acord, rosti Fred pe un ton neutru.

Se duse și îi trase un scaun. Ea își puse căciula pe birou și își scoase fularul.

– Fred, eu...

– Știu. Înțeleg. Dar îmi place să fiu cu tine, Alice. Iar prin aceste locuri, ca bărbat, nu întâlnesc prea des pe cineva ca tine. Se aplecă spre ea pentru a-i turna un pahar cu vin. Așadar, ți-aș fi foarte îndatorat dacă... mi-ai face plăcerea asta.

Ea deschise gura pentru a protesta, apoi își dădu seama că nu știa pentru ce ar protesta. Când își ridică privirea, văzu că el se uita la ea, așteptând un semn.

– Toate... astea arată minunat, spuse ea.

El răsuflă ușurat, ca și cum, până în acel moment, nu fusese sigur că ea nu avea să dea bir cu fugiții. Apoi, când servi mâncarea, începu să zâmbescă, un zâmbet atât de larg și de plin de satisfacție, încât ea nu se putu abține să nu-i surâdă.

În cele câteva luni de când exista, biblioteca pe cai devenise un simbol al multor lucruri și un epicentru al altora, unele controversate și altele care

provocau neliniștea anumitor oameni. Dar, într-o seară geroasă și umedă de martie, deveni un mic refugiu luminos. Doi oameni stătură încuiați în siguranță acolo, pentru scurt timp eliberați de complicatele lor povești de viață și de așteptările împovărătoare pe care le avea orașul din jurul lor, mâncară o mâncare bună, râseră și vorbiră despre poezie, artă, cai încăpățânați și greșelile pe care le făcuseră, și, cu toate că nu există altă apropiere fizică în afară de atingerile întâmplătoare când el îi oferi pâine sau îi umplu paharul, Alice redescoperi o mică parte din ea despre care nu realizase că îi lipsise, partea flușturistică, vorbăreață și care flirta a unei tinere căreia îi plăcea să discute despre lucrurile citite, văzute și gândite la fel de mult cum îi plăcea să călărească pe o potecă de munte, iar Fred Guisler se bucură de atenția ei neabătută, de râsetele ei la glumele lui și de provocarea reprezentată de anumite idei diferite de ale lui. Timpul zbură, iar fiecare dintre ei încheie seara satisfăcut și fericit și simțind rara bucurie care apare atunci când știi că ai fost înțeles pe deplin de cineva și s-ar putea să existe cineva care să vadă numai ce e mai bun în tine.

Fred coborî masa pe trepte, pentru a o duce înapoi în casa lui, apoi se întoarse ca să încuie ușa. Alice rămase lângă el, înfășurându-și fularul în jurul feței, cu burta plină și cu zâmbetul pe buze. Amândoi erau ascunși de priviri indiscrete chiar de către clădirea bibliotecii și se pomeniră cumva la câțiva centimetri unul de altul.

– Ești sigură că nu vrei să te duc cu mașina pe munte? E foarte frig și mult de mers.

Ea clătină din cap.

– Îmi seara asta, îmi va părea că a durat cinci minute. E-n regulă. Chiar mi-ar plăcea să fiu singură cu gândurile mele, chiar dacă e întuneric.

El o studie în lumina slabă.

– De la o vreme, nu te mai sperie orice, nu-i așa?

– Așa e.

– Asta este influența lui Margery.

– O, da!

Își zâmbiră, iar el își strânse buzele, gândindu-se la ceva.

– Așteaptă puțin!

Dădu fuga în casă, iar după un minut, se întoarse cu o pușcă pe care i-o dădu.

– Pentru orice eventualitate, spuse el. Nu te-oi mai teme tu, dar, măcar așa, o să pot dormi. Mi-o aduci mâine-dimineată.

Ea o luă fără să protesteze, îi zâmbi și urmară două minute ciudate, de genul celor care apar când doi oameni știu că trebuie să se despartă, dar nu vor și, cu toate că nici unul nu recunoaște acest lucru, fiecare crede că celălalt simte la fel.

– Ei bine, s-a făcut târziu, rosti ea în cele din urmă.

El își trecu gânditor degetul mare peste suprafața mesei, cu buzele strânse pentru a reține cuvintele pe care nu le putea spune.

– Mulțumesc, Fred! A fost cu adevărat cea mai frumoasă seară pe care am avut-o de când am venit aici. Eu... apreciez sincer ce ai făcut!

El se uită la ea și schimbă o privire care conținea un complicat amestec de lucruri. Un gen de recunoaștere care, în mod normal, face o inimă să cânte, dar și conștientizarea faptului că unele lucruri sunt imposibile, și durerea de a ști asta.

Și brusc, ceva din magia acelei seri se evaporă.

– Noapte bună, Alice!

– Noapte bună, Fred! zise ea, apoi atârână pușca de umăr, se întoarse și plecă înainte de a spune ceva care să complice lucrurile și mai mult.

Capitolul 16

Asta e problema în țara noastră: totul, începând cu ploaia, durează prea mult. Râurile, pământul: opac, încet, violent; modelând și creând viața omului după chipul și asemănarea lui implacabilă și încruntată.

William Faulkner, *Pe patul de moarte*

Ploaia veni târziu în martie, mai întâi transformând în patinoare trotuarele și drumurile pietruite, apoi, neobosită, ca o nesfârșită perdea cenușie, topind zăpada și gheața de la poalele muntelui. În aceste condiții, ușoara creștere a temperaturii, care vestea zile mai calde, nu aduse multă bucurie. După cinci zile, drumurile nepietruite deveniseră mocirle, iar pe alocuri, pământul fusese îndepărtat complet, dând la iveală pietre ascuțite și gropi, care reprezentau adevărate capcane pentru cei neatenți. Caii care așteptau afară își țineau capul aplecat cu resemnare și aveau cozile lipite de crupe, iar mașinile se poticneau și mârâiau urcând și coborând alunecoasele drumuri de munte. Fermierii murmurau și clătinau din cap în magazinul de furaje, negustorii deplângeau lipsa clienților și toți comentau că numai Dumnezeu știa câtă apă mai putea curge din cer.

Margery sosi de pe ruta de la cinci dimineață udă learcă și le găsi pe bibliotecare cu mâinile împreunate și picioarele agitate, Fred fiind la fel de neliniștit.

– Ultima dată când a plouat așa, fluviul Ohio s-a revărsat, spuse Beth privind prin ușa deschisă, care le permitea să audă bolborositul apei care curgea pe drum.

Trase un ultim fum din țigară, apoi o strivi cu tocul cizmei.

– Cert este că plouă prea tare ca să călărești, zise Margery. Eu nu-l mai scot pe Charley.

Fred se uitase afară de cum se trezise și o avertizase pe Alice că era o idee proastă să plece pe munte, iar ea îi dăduse ascultare cu toate că, în mod normal, nu multe lucruri ar fi oprit-o. El își dusesse caii pe teren înalt, unde stăteau înghesuți unul în altul.

– I-aș băga în grajd, dar e mai sigur acolo, îi spusese el în timp ce ea îl ajutase să-i ducă pe ultimii doi.

Când era el mic, tatăl lui pierduse toate iepele și mânjii dintr-un grajd încuiat. Râul se revărsase din matcă în timp ce dormeau, iar până să se

trezească, numai podul grajdului mai rămăsese deasupra apei. Tatăl lui plângea când îi povestea ce se întâmplase, și fusese singura dată când îl văzuse plângând.

Îi povesti lui Alice despre marea inundație din anul precedent, când apele luaseră case cu totul și mulți oameni muriseră, iar apoi găsiseră o vacă prinsă într-un copac, la șapte metri înălțime, și trebuiseră s-o împuște pentru a-i curma suferința, fiindcă nimeni nu fusese în stare să găsească o metodă de a o da jos de-acolo.

Șezură toți patru în bibliotecă vreme de o oră, nimeni nefiind dornic să plece, dar neavând nici un motiv să stea acolo. Vorbiră despre poznele făcute în copilărie, despre cele mai convenabile furaje pentru animale, despre un om pe care trei dintre ei îl cunoșteau și care putea fluiera melodii prin golul lăsat de un dinte căzut, folosindu-și vocea în același timp, fiind astfel un adevărat om-orchestra. Apoi, spuseră că, dacă ar fi fost Izzy acolo, le-ar fi cântat un cântec sau două. Însă ploaia se înteeți tot mai tare, iar conversația conteni și toți priviră ușa cuprinși de o presimțire rea.

– Ce părere ai, Fred? întrebă Margery curmând tăcerea.

– Nu-mi place.

– Nici mie.

În clipa aceea, auziră zgomot de copite. Fred se repezi la ușă, probabil îngrijorat că era cineva care se refugia din calea apelor. Însă era poștașul, cu apa curgând șiroaie de pe borul pălăriei.

– Vreo trei sute de tone de șlam de la mina Hoffman sunt pe cale să se prăvălească la Gully Creek, anunță el abia încetinind. Digul de pământ pare că va ceda cât de curând. Trebuie să-i avertizăm pe oamenii din vale, dar la biroul șerifului nu e nimeni.

Margery se uită la Beth și Alice.

– Mă duc să iau harnașamentul, zise Beth.

Izzy era atât de cufundată în gânduri, încât nu băgă de seamă când mama ei îi luă broderia din poală și țâțâi.

– O, Izzy! Va trebui să descos totul. Nu ai respectat deloc modelul. Ce Dumnezeu ai făcut?

Doamna Brady își puse în poală o revistă *Woman's Home Companion* și o răsfoi până ajunse la modelul căutat.

– Nu seamăna absolut deloc cu ce-i aici. Ai făcut numai cusături simple, în loc să faci lăntișoare.

Izzy se uită la poză.

– Detest să cos!

– Înainte, nu te deranja. Nu știu ce ai în ultima vreme. Izzy nu spuse nimic, ceea ce o făcu pe doamna Brady să țâțâie și mai tare. N-am văzut niciodată o fată atât de prost dispusă.

– Știi foarte bine ce am! Sunt plictisită și nu vreau să stau închisă aici, și nu suport faptul că tu și tata v-ați lăsat influențați de un prost ca Geoffrey Van Cleve.

– Nu se vorbește așa! Ce-ar fi să faci o pătură matlasată? Îți plăcea să faci asta. Am niște materiale vechi foarte drăguțe în cufărul din dormitor și...

– Mi-e dor de calul meu.

– Nu era calul tău. Doamna Brady închise gura și făcu o pauză diplomatică înainte de a o deschide din nou. Dar mă gândeam că am putea să-ți cumpărăm un cal dacă îți dorești să călărești.

– Pentru ce? Ca să mă învârt în cerc la nesfârșit? Ca să arăt bine, ca o păpușă proastă? Mamă, mi-e dor de slujba mea și de prietenele mele! Pentru prima dată în viața mea, am avut prietene adevărate. Am fost fericită la bibliotecă. Asta nu înseamnă nimic pentru tine?

– Ei, dramatizezi! Doamna Brady suspină și se așeză pe canapea, lângă fiica ei. Uite ce e, draga mea, știu cât de mult îți place să cânti. Ce-ar fi să vorbesc cu tatăl tău să iei niște lecții? Poate reușim să găsim în Lexington pe cineva care să te ajute să-ți lucrezi vocea. Poate când o să audă tata cât de bine cânti, o să se răzgândească. Totuși, va trebui să așteptăm până când se oprește ploaia. Ai mai văzut vreodată așa ceva?

Izzy nu răspunse. Ședea lângă fereastra salonului și privea imaginea încețoșată.

– Știi ceva? Cred că o să-i telefonez tatălui tău. Sunt neliniștită în privința râului, care ne-ar putea inunda. Anul trecut, mi-am pierdut câțiva prieteni buni din cauza inundației din Louisville, iar de atunci, mi-am schimbat părerea despre râul ăla. Ce-ar fi să descoși ultima parte pe care ai făcut-o și s-o luăm de la capăt împreună?

Doamna Brady dispăru în hol, iar Izzy o auzi formând numărul de la biroul tatălui ei, după care urmară șoapte îngrijorate. Izzy privi cerul gri,

urmărind cu degetul firicelele de apă care curgeau în zigzag pe sticlă, uitându-se către un orizont care nu mai era vizibil.

– Tatăl tău crede că ar trebui să stăm în casă. A zis că ar trebui s-o sunăm pe Carrie Anderson și s-o întrebăm dacă ea și familia ei n-ar vrea să plece din Old Louisville și să stea la noi o zi sau două, pentru orice eventualitate. Totuși, Dumnezeu știe ce ne vom face cu toți cățelușii ăia ai ei. Nu cred că am putea să ne descurcăm cu... Izzy? *Izzy!* Doamna Brady se uită în salonul gol, din care nu-i răspunse nimeni. Izzy, ești la etaj?

Străbătu holul și intră în bucătărie, unde servitoarea, care frământa aluat, se uită la ea și clătină mirată din cap. Apoi, doamna Brady văzu picături de ploaie lângă ușa din spate. Proteza zăcea pe jos, iar cizmele de călărie ale lui Izzy dispăruseră.

Margery și Beth străbătură în galop Strada Principală, în vârtej de copite și apă împrăscată. În jurul lor, apa curgea furioasă la vale pe drumul neterminat, iar rigolele gâlgâiau, protestând împotriva cantității mari de apă. Călăreau cu capetele aplecate și cu gulerile ridicate, iar când ajunseră aproape, caii încetiră, picioarele lor afundându-se în noroi. La Spring Creek, se despărțiră și descălecară, fiecare alergând pe câte o parte a drumului de la o ușă la alta și bătând în ele cu pumnii uzi.

– *Crește nivelul apei!* țipau ele trăgând caii în urma lor. *Duceți-vă pe un teren înalt!*

În spatele lor, ocupanții caselor apăreau la uși sau la ferestre și priveau afară încercând să-și dea seama cât de serios era avertismentul. Până când ele străbătură jumătate de kilometru, oamenii începură să-și mute mobila de la parter la etaj, dacă aveau case cu etaj, ceilalți încărcând în căruțe sau camionete ce doreau să protejeze. Prelate erau aruncate peste benele vehiculelor, iar copii mici și plângăreți erau înghesuiți între adulți cu fețe cenușii. Oamenii din Baileyville aveau memorie bună și suficientă experiență pentru a ști că inundațiile reprezentau o amenințare care trebuia luată în serios.

Margery bătu la ușa ultimei case de la Spring Creek, ploaia lipindu-i părul de față, în ciuda faptului că purta pălăria de piele.

– *Doamnă Cornish! Doamnă Cornish!*

O femeie cu un batic ud pe cap apăru în prag, extrem de agitată.

– O, slavă Domnului! Margery, dragă, nu pot scoate catârul!

Se întoarse și o luă la fugă, așa că trebuia să-o urmeze. Catârul se afla în fundul boxei lui, care alunecase spre pârâu. Mocerlos și când nu ploua, malul devenise o masă groasă de nămol cafeniu, iar micul catâr maro cu alb stătea imobil și aparent resemnat, cufundat până la piept în el.

– Am încercat să-l trag, dar n-am reușit să-l clintesc. Vă rog, ajutați-l!

Margery se apropie hotărâtă de el și începu să-l tragă de căpăstru, apoi, văzând că nu se întâmpla nimic, se sprijini cu toată greutatea de el și încercă să-i scoată din noroi unul dintre picioarele din față. Catârul ridică botul, dar nici o altă parte din el nu se putu mișca.

– Vedeți? Bătrâna doamnă Cornish își frământă mâinile noduroase. E înțepenit zdravăn.

Beth dădu fuga în spatele lui și se strădui din răputeri, plesnindu-i crupa, țipând la el și împingându-l cu umărul, dar fără rezultat. Margery făcu un pas îndărăt și se uită la Beth, care clătină vag din cap.

Îl împinse din nou cu umărul, dar, în afară de urechile care fluturară, nimic nu se clinti. Margery se opri și analiză situația.

– Nu pot să-l las aici!

– Nu-l lăsăm aici, doamnă Cornish. Aveți un harnașament? Și două funii? Beth, vino încoa! Doamnă Cornish, îl țineți dumneavoastră pe Charley?

În timp ce ploaia cădea cu putere, cele două tinere dădură fuga după harnașament, apoi se întoarseră la catâr. Apa creștea tot mai mult, urcând pe mal. Vreme de luni de zile, fusese un firicel care susura plăcut, dar acum devenise un torent gălbui, care spumega sălbatic. Margery puse hamul pe capul catârului și încheie cataramele, degetele ude alunecându-i pe chingi. Ploaia urla în urechile lor, așa că trebuia să țipe una la alta și să facă semne ca să se înțeleagă, dar, după luni întregi în care lucraseră împreună, nu le fu greu. Beth făcu același lucru pe partea cealaltă, apoi amândouă strigară:

– Gata!

Apoi, legară funiile de chinga de sub burtă și le trecură prin inelele de aramă de pe umerii lui. Nu mulți catâri ar fi tolerat o funie care să le treacă printre picioare și să fie legată de cureaua de la piept, dar Charley era deștept și fu suficient să fie liniștit o dată. Beth legă funia de presenul lui Scooter, apoi, la unison, își mână animalele către locul unde pământul era ceva mai ferm.

– Haide! Haide, Charley, acum! Hai, Scooter!

Amândoi dădură din urechi, iar ochii lui Charley se măriră într-un mod neobișnuit când simți greutatea nefirească din spatele lui. Beth își îmboldi calul în vreme ce Margery trăgea de funie, strigându-i cuvinte încurajatoare micului catâr, care se clinti puțin, capul clătinându-i-se când se simți tras.

– Așa, băiete, hai că poți!

Doamna Cornish se lăsă pe vine în noroi și puse două scânduri late în fața pieptului său, oferindu-i o suprafață solidă pe care să se sprijine.

– Haideți, băieți, sus!

Margery întoarse capul, îi văzu pe Charley și Scooter opintindu-se, cu crupele tremurându-le de efort în timp ce își înfigeau copitele în pământul din față, poticnindu-se și stropind cu noroi în jur, și realizează îngrozită că micul catâr era înfipt zdravăn în pământ. Dacă Charley și Scooter continuau să sape în felul acela cu copitele, aveau să rămână blocați și ei.

Beth se uită la ea, gândindu-se la același lucru. Se strâmbă.

– Trebuie să renunțăm, Marge. Apa crește foarte repede.

Margery puse o mână pe obrazul micului catâr.

– Nu-l putem lăsa aici.

Întoarseră capetele când auziră un strigăt. Doi fermieri de la casele învecinate se apropiau în fugă. Erau doi bărbați solizi, de vârstă mijlocie, îmbrăcați în salopete și cu pelerine de ploaie, pe care Margery îi cunoștea doar din vedere, de la piața de porumb. Nu rostiră o vorbă, ci doar coborâră lângă catâr și începură să tragă de ham împreună cu Charley și Scooter, cu cizmele înfipte în noroi și cu trupurile înclinate la 45 de grade.

– Hai! Haideți, băieți!

Margery li se alătură, își înclină capul și trase cu toată forța de funie. Un centimetru. Încă unul. Un teribil sunet de sucțiune și, brusc, un picior din față al micului catâr fu eliberat. Animalul își ridică mirat capul, iar cei doi bărbați traseră din nou la unison, gemând de efort și cu mușchii încordați la maximum. Catârul și calul se opintiră din răspuțeri, cu capetele aplecate, cu picioarele din spate tremurând de efort, apoi, brusc, cu o smucitură, catârul ieși cu totul din noroi, căzu pe o parte și fu tras vreo doi metri prin noroi, înainte ca Scooter și Charley să se oprească. Ochii îi erau măriți de surprindere, iar nările îi fremătară, apoi dădu din picioare pentru a se ridica, cei doi bărbați îndepărtându-se ca să nu fie loviți de copite.

Margery abia dacă apucă să le mulțumească. Oamenii doar dădură scurt din cap și își atinseră borul pălăriilor ude, după care dădură fuga prin ploaie

la casele lor, ca să salveze ce se putea, iar Margery trăi un moment de iubire pură pentru oamenii lângă care crescuse, cei care nu puteau lăsa un om – sau un catâr – să se lupte de unul singur.

– E teafăr? strigă ea către doamna Cornish, care își trecea mâinile muncite peste picioarele pline de noroi ale catârului.

– E-n regulă! strigă ea.

– Trebuie să vă duceți pe un teren înalt.

– Știu! De acum, mă descurc singură, fetelor! Vă puteți vedea de ale voastre!

Margery tresări brusc, un mușchi al stomacului necunoscut anterior manifestându-și nemulțumirea. Ezită, se aplecă de mijloc, apoi se îndreptă spre Charley, în timp ce Beth dezlega funiile.

– Unde mergem acum? strigă Beth urcându-se pe calul care se răsucea pe loc, iar Margery, epuizată de efortul de a încăleca pe catâr, trebui să se aplece preț de câteva clipe și să-și tragă sufletul înainte de a răspunde.

– La Sophia? spuse ea brusc. Eu o să mă duc să văd ce face Sophia. Dacă aici se revarsă pârâul, și la Sophia și William se va întâmpla același lucru. Tu du-te la casele de peste pârâu.

Beth încuviință din cap, își întoarse calul și plecă.

Kathleen și Alice încărcară roaba cu cărți și o acoperiră cu saci, pentru ca Fred s-o poată împinge pe cărarea plină de noroi, până la el acasă. Nu aveau decât o roabă, iar femeile o încărcău cât de repede puteau, cărând teancurile de cărți la ușa din spate, iar apoi îl urmau cărând cărțile în cei patru desagi, cu genunchii tremurându-le ușurel din pricina greutateii și capetele aplecate pentru a se feri de ploaie. În ultima oră, goliseră cam o treime din bibliotecă, însă de atunci apa ajunsese la a doua treaptă, iar Alice se temea că nu vor putea să mai scoată prea multe înainte de a ajunge înăuntru.

– E totul în regulă? o întrebă Fred pe Alice când se întoarseră.

Purta pelerina impermeabilă, iar pălăria îi era coborâtă mult, așa încât doar ochii i se vedeau. Apa curgea șiroaie peste bor.

– Cred că ar trebui să plece Kathleen. Mă îngrijorează faptul că nu e cu copiii.

Fred privi cerul, apoi drumul spre munții ascunși într-o pâclă cenușie.

– Spune-i să plece, zise el.

– Dar cum o să vă descurcați? întrebă Kathleen câteva minute mai târziu. Nu puteți căra singuri toate cărțile astea.

– O să salvăm câte putem. Tu du-te acasă!

Ea nu mai stătu pe gânduri. Încuviință din cap, încălecă pe calul lui Garrett, îl întoarse și porni într-un galop scurt spre casă, improșcând cu apă în urma ei.

Cei doi făcură o scurtă pauză în cabana uscată, privind în urma ei și gâfâind de efort. Apa curgea de pe pelerinele lor, formând băltoace pe podea.

– Alice, ești sigură că te simți bine? E muncă grea aici.

– Sunt mai puternică decât par.

– Ei bine, asta cam așa e.

Își zâmbiră vag. Aproape fără să se gândească, Fred ridică o mână și îi șterse cu degetul mare o picătură de ploaie de sub ochi. Alice încremeni puțin din pricina șocului electric al atingerii lui, a intensității neașteptate din ochii lui cenușii, cu gene ude și strălucitoare. Avu o senzație extrem de bizară, dorindu-și să-i ia degetul în gură și să-l muște. Privirile lor se întâlniră, iar ea simți cum aerul îi dispăru din plămâni și obrazii i se îmbujorară de parcă el ar fi putut să știe ce îi trecuse prin minte.

– Vă pot ajuta cu ceva?

Se îndepărtară repede unul de altul când o văzură pe Izzy în prag, cu cizmele de călărie în mână și mașina mamei parcată aiurea lângă gardul padocului. Răpăiala puternică a ploii pe acoperișul de tablă ascunsese zgomotul sosirii ei.

– Izzy! Din pricina stânjenelii, vocea lui Alice se auzi prea ridicată, prea stridentă. Mânată de un impuls, se apropie de ea și o îmbrățișă. Ne-a fost tare dor de tine! Uite, Fred, a venit Izzy!

– Am venit să văd dacă pot să vă ajut, rosti Izzy îmbujorându-se puțin.

– Asta... asta-i foarte bine. Fred era pe cale să spună ceva, dar își coborî privirea și văzu că ea nu purta proteza. Nu vei putea să mergi pe cărare, nu-i așa?

– O... nu foarte repede, zise ea.

– În regulă. Stai să mă gândesc! Tu ai condus mașina până aici?

Izzy încuviință din cap și remarcă neîncrederea care apăru pe chipul lui Fred.

– Am dificultăți cu ambreiajul din cauza piciorului stâng, dar, dacă apăs pedala cu bastonul, e în regulă.

Sprâncenele lui Fred se ridicară, dar se controlă imediat.

– Margery și Beth s-au dus pe traseele din sudul orașului. Ia mașina și încearcă să ajungi cât mai aproape de școală, și spune-le celor de pe celălalt mal al pâ râului să urce pe teren înalt. Dar nu traversa podețul cu mașina, ai înțeles?

Izzy se întoarse cât putu de repede la mașină, acoperindu-și capul cu brațele, urcă și se gândi puțin la imaginea pe care tocmai o văzuse, cu Fred ținând cu tandrețe în palmă chipul lui Alice, doar câțiva centimetri despărțindu-i. Avu brusc senzația, așa cum i se întâmpla la școală, că ea era mai tot timpul pe dinafară, dar alungă acel gând și încercă să se bucure de amintirea încântării lui Alice când dăduse cu ochii de ea. „Izzy, ne-a fost tare dor de tine!“

– Știam eu! își zise ea cu voce tare și se hotărî s-o tragă pe Alice deoparte cu prima ocazie și s-o întrebe de ce petrecea.

Pentru prima dată de o lună de zile, Izzy Brady se simțea din nou ea însăși. Apăsă pedala de ambreiaj cu bastonul, băgă în marșarier, întoarse mașina și porni către capătul orașului, având bărbia ridicată cu hotărâre – era iarăși o femeie care avea o treabă de făcut.

Până să ajungă acolo, Monarch Creek era deja la treizeci de centimetri sub apă. Era unul dintre cele mai joase locuri din comitat, acela fiind motivul pentru care acel pământ le fusese lăsat în mare măsură oamenilor de culoare – era fertil, da, însă avea tendința să se inunde, iar vara apăreau roiuri de țânțari și alte insecte deranjante. În vreme ce Charley cobora pe potecă, Margery o desluși prin perdeaua de ploaie pe Sophia, care, cu o cutie de lemn pe cap, înainta prin apă, poalele rochiei plutind în jurul ei. Un maldăr de lucruri de-ale fraților se zărea lângă pâlcul de copaci aflat mai sus de casă. William privea neliniștit din pragul ușii, cu cârja la subraț.

– O, slavă Domnului! strigă Sophia când o văzu pe Margery apropiindu-se. Trebuie să scot din casă lucrurile noastre.

Margery coborî repede de pe catâr și alergă spre casă, intrând în apă. Sophia legase o funie între verandă și un stâlp de telegraf de pe drum, iar Margery se folosi de ea pentru a traversa pâ râul. Apa era rece ca gheața, iar

curentul îi lovea primejdios picioarele, în ciuda faptului că nu avea decât vreo jumătate de metru adâncime. În casă, mobila atât de dragă Sophiei se răsturnase, iar lucrurile mai mici pluteau. Margery încremeni preț de câteva clipe, neștiind ce să salveze. Înșfăcă fotografiile de pe pereți, cărțile și bibelourile, le băgă în haină, apoi împinse un scrin îngust și înalt pe ușă, iar de acolo, pe iarbă. Burta o durea în partea de jos, spre pelvis, iar ea se crispă și ezită.

– Nu mai poți salva și altceva, strigă la Sophia. Apa crește repede.

– Tot ce avem se află în casă, țipă disperată Sophia.

Margery își mușcă buza și privi în jur.

– Bine, mai facem un singur drum.

William se mișca prin camera inundată ținându-se cu un braț de pereți și încercând să adune obiecte de primă necesitate, o tigaie, un tocător, două boluri, pe care le ținea strâns în mâinile lui uriașe.

– S-a mai domolit un pic ploaia? întrebă el, deși chipul lui sugera că știa răspunsul.

– Este timpul să plecăm, William, spuse ea.

– Stai să mai iau vreo două lucruri.

Cum să-i zici unui invalid mândru că nu putea fi de ajutor? Cum să-i spui că simplul fapt că se afla acolo nu doar că reprezenta o dificultate, dar era posibil să-i expună primejdiei pe toți? Margery își înghiți cuvintele și luă caseta cu lucrurile de brodat a Sophiei, o puse sub braț, apoi ieși și luă un scaun de lemn de pe verandă și îl duse într-un loc uscat, gemând din pricina efortului. Apoi luă maldărul de păături, ținându-l deasupra capului. Dumnezeu știa cum aveau să usuce toate lucrurile alea! Privi în jos când simți din nou un protest puternic venind dinspre pântecul ei. Apa îi urcase până la vintre, iar poalele hainei lungi pluteau în jurul coapselor. Crescuse opt centimetri în zece minute?

– *Trebuie să plecăm!* strigă ea în timp ce Sophia intra cu capul aplecat în casă. *Nu mai avem timp!*

Sophia încuviință, durerea pierderii iminente citindu-i-se pe chip. Margery ieși din apă, simțind curentul schimbător trăgând-o insistent. Pe dâmbul unde îl lăsase, Charley se foia nervos, trăgând de frâul legat de stâlp, manifestându-și dorința de a fi cât mai departe de acel loc. Nu-i plăcea apa, nu-i plăcuse niciodată, iar ea îl alină preț de câteva clipe.

– Știi, băiete, știi! Te descurci de minune!

Margery puse ultimele lucruri ale Sophiei deasupra grămezii și le acoperi cu o prelată, apoi se întrebă dacă nu putea duce unele dintre ele mai sus pe deal. Ceva zvâcni în ea, iar preț de o clipă, fu surprinsă, apoi își dădu seama ce era. Se opri și își puse mâna pe burtă, simți din nou mișcarea și, deodată, se simți inundată de un sentiment pe care nu-l putu identifica.

– Margery!

Se răsuci și o văzu pe Sophia cu mâna încleștată pe mâneca lui William. Se părea că venise un val, iar ea era scufundată până la talie. Apa devenise neagră. Digul haldei de șlam se spărsese.

– O, Dumnezeule! Stați acolo!

Sophia și William coborâseră cu grijă treptele aflate sub apă, ținându-se cu câte o mână de funie și cu câte un braț petrecut pe după talia celuilalt. Apa neagră curgea în viteză pe lângă ei, cu o forță care umplea aerul cu o energie ciudată. William privea în jos, strângând cu putere haina surorii sale, articulațiile degetelor de la cealaltă mână albindu-i-se în timp ce încerca să cârmească prin pârâul umflat cu cârja.

Margery pe jumătate alergă, pe jumătate se prăvăli la vale, cu ochii ațintiți asupra lor, în vreme ce ei se îndreptau spre ea.

– Continuați să înaintați! O să reușiți! strigă ea oprindu-se la marginea pârâului.

Imediat după aceea, *poc*, funia se rupse, iar ei nu se mai putură ține pe picioare și fură luați de apă. Sophia țipă. Fu aruncată în față, cu brațele înainte, dispăru o clipă, apoi, când apăru, izbuti să se prindă de o tufă, mâinile ei strângând cu putere crengile. Cu inima în gât, Margery alergă până în dreptul ei, apoi se aruncă pe burtă și o apucă pe Sophia de încheietura mâinii. Sophia dădu drumul crengii și strânse cealaltă încheietură a lui Margery, iar după câteva secunde, aceasta reuși s-o tragă pe mal, unde se prăbuși pe spate. Sophia se lăsă în patru labe, gâfâind de efort, cu hainele negre și ude.

– William!

Margery se răsuci la auzul vocii Sophiei și îl văzu pe William pe jumătate scufundat, cu fața schimonosită de efort în vreme ce încerca să se tragă pe mal cu ajutorul funiei. Cârja îi dispăruse, iar apa îi era până la talie.

– Nu pot trece! strigă el.

– Știe să înoate?

– Nu! spuse cu voce plângăreață Sophia.

Margery dădu fuga să-l aducă pe Charley, hainele ude îngreunându-i pașii. Își pierduse undeva pălăria, iar ploaia îi aducea părul în față, așa încât trebuia să-l îndepărteze întruna ca să poată vedea.

– În regulă, băiete! murmură ea dezlegând de pe stâlp frâul lui Charley. Am nevoie de ajutorul tău.

Îl duse pe mal și intra în apă, cu mâna liberă întinsă în lateral ca să se poată echilibra, pipăind albia cu cizmele în căutare de obstacole. La început, el se opuse, își lăsă urechile pe spate și ochii i se măriră, dar, la insistențele ei, făcu un pas ezitant, apoi încă unul și, cu urechile uriașe fluturând înaintea și înapoi la auzul vocii ei și împrășcând cu apă, se opinti alături de Margery împotriva curentului. William găfâia când ajunseră la el, ținându-se cu mâinile de funie și încercând să găsească un punct de sprijin. Se agăță orbește de Margery, cu chipul împietrit de frică, iar ea țipă pentru a se face auzită peste mugetul apei:

– William, apucă-te de gâtul lui! Cuprinde-l cu brațele pe după gât!

William se agăță de catâr, trupul lui mare lipindu-se de el, gemând de efort, iar Margery întoarse catârul și porniră către mal prin apa tumultoasă, în timp ce animalul protesta pe mutește la fiecare pas. Apa neagră îi ajunsese deja până la piept, iar Charley, înspăimântat, își ridică botul și încercă să facă un salt în față. Un val de apă îi lovi pe neașteptate, iar ea își simți picioarele ridicate și fu cuprinsă de groază, ca și cum pământul avea să fugă de sub ei pentru totdeauna, dar, exact când crezu că avea să fie luați de apă, cizmele ei atinseră din nou albia, realiză că și Charley simțise același lucru și îl văzu făcând încă un pas ezitant.

– Ești teafăr, William?

– Sunt aici.

– Bravo, Charley! Haide, băiete!

Timpul își încetini curgerea. Păreau să înainteze centimetru cu centimetru. Habar nu avea ce se afla sub apă. Un sertar de lemn plin cu haine împăturite apăru plutind în fața lor, urmat de altul, apoi de leșul unui cățel mic. Remarcă toate astea doar cu o parte îndepărtată a creierului. Apa neagră devenea un lucru viu. Smucea și trăgea de haina ei, împiedicându-i să înainteze, cerându-le să i se supună. Era neobosită, asurzitoare și făcea ca frica să i se ridice în gât. Margery era albastră de frig, pielea îi era lipită de gâtul castaniu al lui Charley, capul i se lovea de brațele mari ale lui William, iar în minte, nu avea decât un singur gând:

„Du-mă acasă, băiete, te rog!“

Un pas.

Încă unul.

– Ești în regulă, Margery?

Simți mâna mare a lui William pe brațul ei, strângând-o cu putere, și nu știi dacă era pentru siguranța lui sau a ei. Lumea se retrăsese până când rămaseră doar ea, William, catârul, mugetul din urechi, vocea lui William murmurând o rugăciune ale cărei cuvinte nu reușea să le deslușească, Charley opintindu-se cu dârzenie împotriva curentului, trupul fiindu-i lovit de o forță pe care el nu o înțelegea, pământul alunecând și dispărând de sub el la fiecare câțiva pași. Un buștean vâjâi pe lângă ei, prea mare, prea repede. Plini de nisip și apă, ochii o înțepau. Realiză vag că, de pe mal, Sophia întindea mâna spre ei, ca și cum ar fi putut să-i tragă pe toți trei cu forța voinței. Voci se alăturară vocii ei. Un bărbat. Mai mulți bărbați. Nu mai văzu nimic din cauza apei din ochi. Nu mai putu gândi nimic, degetele amorțite ale unei mâini apucară coama scurtă a lui Charley, cealaltă mână trăgând de căpăstru. „Încă șase pași. Încă patru. Un metru.“

„Te rog!“

„Te rog!“

„Te rog!“

Apoi, catârul făcu un salt în față și în sus, iar ea simți mâini puternice apucând-o, trăgând-o de umeri și de mâneci, trupul ei fiind ca un pește pe uscat, apoi auzi vocea tremurândă a lui William:

– Mulțumesc, Doamne! Mulțumesc!

Margery simți apa eliberându-i fără nici un chef din strânsoarea ei și, cu buzele înghețate, murmură aceleași cuvinte. Pumnul încleștat, în care încă strângea fire din părul lui Charley, i se îndreptă involuntar spre pântec.

Apoi, totul se întunecă brusc.

Capitolul 17

Beth le auzi pe fetițe înainte de a le vedea, vocile lor ridicându-se deasupra zgomotului apei, copilărești și stridente. Stăteau îmbrățișate în fața unei cabane dărăpănate, cu apa până la glezne și o strigau:

– Domnișoară! Domnișoară!

Beth încercă să-și amintească numele lor de familie – McCarthy? McCallister? – și își îmboldi calul să treacă prin apă, dar Scooter, deja speriat de ciudata atmosferă încărcată cu electricitate și de ploaia puternică, ajunse până la jumătatea pârâului umflat, apoi dădu îndărăt și se răsuci, iar ea fu cât pe ce să cadă. Își recăpătă echilibrul, însă calul nu vru să înainteze, ci fornăi și dădu înapoi până deveni atât de speriat, încât ea se temu să nu-și facă singur rău. Înjurând, Beth descălecă, aruncă frâul peste un stâlp și trecu singură pârâul. Cea mai mică dintre fetițe avea cel mult doi ani, purtau rochițe subțiri de bumbac, care li se lipiseră de pielea palidă, iar când se apropie, o strigară din nou, șase mânuțe firave întinzându-se spre ea. Ajunse la ele cu o clipă înaintea valului. Talazul de apă neagră fu atât de rapid și de puternic, încât trebui s-o apuce pe fetița cea mică de mijloc, ca să nu fie luată de el. Și așa, se pomeni cu trei copilași agățați de haina ei, gura ei rostind cuvinte liniștitoare, în vreme ce creierul făcea eforturi pentru a găsi o cale de a ieși din acea situație.

– Este cineva în casă? strigă ea la cea mai mare dintre fetițe, încercând să se facă auzită pe deasupra vuietului torentului.

Copila clătină din cap. „Ei bine, tot e ceva“, gândi ea alungând din mintea imaginea unei bunici țintuite la pat. Brațul care fusese rupt și cu care o strângea pe fetița cea mică la piept începuse s-o doară. Îl văzu pe Scooter agitându-se pe lângă stâlpul de pe celălalt mal, fără îndoială gata să rupă frâul și s-o ia la goană. Când i-l oferise Fred, îi plăcuse faptul că era parțial pursânge – era rapid și frumos, și nu trebuia îndemnat de două ori să facă ceva. În momentele acelea însă, blestemă ușurința cu care se speria și creierul cât un bob de mazăre. Cum putea să urce pe el trei copii mici? Privi apa care clipoceă în jurul cizmelor ei și îi uda ciorapii, iar inima i se strânse.

– Domnișoară, suntem blocate aici?

– Nu, nu suntem.

Apoi, auzi zgomotul unei mașini care se apropia pe drum. „Doamna Brady?“ Miji ochii ca să vadă mai bine. Mașina încetini și se opri, apoi, spre

surprinderea lui Beth, Izzy Brady coborî din ea, ferindu-și ochii cu mâna în timp ce încerca să-și dea seama ce se vedea dincolo de apă.

– Izzy? Tu ești? Am nevoie de ajutor.

Strigară instrucțiuni una către cealaltă, dar nu reușiră să se audă bine din cauza zgomotului apei. În cele din urmă, îi făcu semn cu mâna să aștepte, urcă în marea mașină strălucitoare, o băgă în viteză și porni încet către ele, în urletul motorului. „Nu poți traversa apa cu afurisita aia de mașină!” gândi Beth clătinând din cap. „Chiar n-ai minte deloc?” Însă Izzy avea alte idei. Opri mașina când roțile din față ajunseră pe jumătate în apă, apoi șchiopătă cât putu de repede până la portbagaj, îl deschise și scoase o funie. Se duse în fața mașinii, desfășură funia și îi aruncă un capăt lui Beth. Fu nevoie de trei încercări până când Beth o prinse. Înțelese ce voia Izzy. De la acea distanță, era suficient de lungă pentru a o lega de un stâlp al verandei. Beth trase de ea cu toată puterea și, spre ușurarea ei, constată că era solidă.

– Cureaua ta! strigă Izzy gesticulând. Leagă-ți cureaua în jurul funiei!

Legă celălalt capăt de mașină, mâinile mișcându-i-se rapid și cu pricepere. Apoi, Izzy apucă funia și porni spre ele, în apă șchiopătatul dispărându-i.

– Sunteți tefere? întrebă ea când ajunse la ele, urcând pe verandă.

Părul îi era ud, iar sub paltonul din postav, puloverul ei pastel, fin ca pielea de bebeluș, era ud leoarcă.

– Ia-o pe cea mică, rosti Beth.

Îi veni s-o îmbrățișeze pe Izzy, o senzație care nu-i era caracteristică, dar se abținu. Izzy luă fetița și îi zâmbi larg, ca și cum erau la un picnic. Zâmbind în continuare, Izzy își scoase fularul de la gât, îl petrecu pe după talia celei mai mari dintre fetițe și îl legă de funie.

– Acum, eu și Beth, o să vă ducem pe malul celălalt, iar tu vei merge între noi, legată de funie. Ai înțeles?

Cu ochii măriți și rotunzi, fetița cea mare încuviință din cap.

– Ne va lua doar un minut să traversăm. Apoi, ne vom usca pe malul celălalt și vă vom duce la mama voastră. Haideti!

– Mi-e frică! murmură fetița.

– Știu, dar trebuie să traversăm.

Copila privi apa, apoi făcu un pas în spate, ca și cum ar fi fost pe cale să dea fuga în casă.

Beth și Izzy schimbă o privire. Nivelul apei creștea repede.

– Ce-ar fi să cântăm un cântecel? spuse Izzy. Se lăsă pe vine în fața fetei. Când mi-e frică de ceva, cânt un cântecel vesel, iar asta mă face să mă simt mai bine. Ce cântece cunoști?

Copila tremura, însă o privea țintă pe Izzy.

– Ce-ați zice de *Doamnele din Camptown*²²? Îl știi, Beth, nu-i așa?

– Este favoritul meu, răspunse Beth privind cu un ochi apa.

– În regulă!

– Deci... „Doamnele din Camptown cântă acest cântec, duu-da, duu-da! Pista din Camptown are cinci mile, o, duu-da, duu-da!“ Zâmbi și intră în apă, care îi ajungea acum până la coapse. O privi pe fetiță și îi făcu semn s-o urmeze, cântând în continuare cu o voce înaltă și veselă, de parcă nu avea nici o grijă pe lume. „Or să alerge toată noaptea! Or să alerge toată ziua! Eu am pariat pe o mârțoagă cu coada tăiată. Cineva a pariat pe un sur.“ Așa, scumpo, urmează-mă! Ține-te bine!

Beth intră în apă după ele, ținând-o pe fetița mijlocie pe șold. Simțea forța curentului și mirosul acru al chimicalelor. Nu-și dorea absolut deloc să fie în apa aceea și nu o putea învinovăți pe copilă că nici ea nu voia asta. O strângea pe cea mică la piept, iar ea își băgă degetul mare în gură și închise ochii, ca și cum n-ar fi vrut să vadă ce se petrecea în jur.

– Haide, Beth! se auzi din față vocea lui Izzy, insistentă și muzicală. Cântă și tu! „Mânza cu coadă lungă și marele cal negru, duu-da, duu-da! Au întâlnit o groapă de noroi și au sărit peste ea, o, duu-da, duu-da!“

Și așa înaintară prin apă, Beth, cu vocea ei subțire și inima în gât, îmboldind-o pe copila dintre ele. Fetița cânta poticnit, mânuța ei strângea cu putere funia, cu chipul schimonosit de spaimă și scoțând mici țipete când era săltată de pe fundul apei. Izzy se tot uita îndărăt, îndemnând-o pe Beth să cânte și să înainteze.

Apa creștea și curgea tot mai repede. Beth o auzea pe Izzy cântând calmă și veselă în fața ei.

– Priviți, nu mai avem mult! „Or să alerge toată noaptea! Or să alerge toată...“

Beth își ridică privirea când Izzy încetă să cânte și gândi în treacăt: „Sunt sigură că mașina nu era atât de departe în apă“. Apoi, Izzy începu să dezlege cu degete tremurânde nodul fularului din jurul taliei fetei, iar Beth înțelese brusc de ce nu mai cânta și de ce avea o expresie panicată și

aproape că o aruncă pe fetița cea mică pe mal, în graba ei de a desface catarama curelei prinsă de funie.

– Grăbește-te, Beth! Desfă-o!

Degetele aproape că îi paralizară. O cuprinse panica. Simți mâinile lui Izzy apucând cureaua și ridicând-o din apă, îi simți strângerea amenințătoare în jurul taliei, apoi, exact când se simți trasă de apă, catarama se desfăcu, cureaua îi alunecă printre degete, Izzy o trase cu o forță pe care nu știuse că o are și auzi vâjâitul uriașei mașini verzi pe jumătate scufundate și duse de apă cu o viteză incredibilă, luând funia cu ea.

Se ridicară anevoie și urcară împleticindu-se pe versant, ținând strâns fetițele de mânuțe și privind îngrozite ce se petrecea în spatele lor. Funia se întinse, mașina săltă în loc pentru câteva clipe, apoi, din pricina uriașei greutate, funia se rupse cu un pocnet, supunându-se legilor fizicii.

Oldsmobile-ul doamnei Brady, fabricat la Detroit, vopsit la comandă în culoarea Racing Green și având interiorul tapițat cu piele crem, se răsuci cu eleganță, ca o focă uriașă arătându-și pântecul. În vreme ce toate cinci priveau fascinate, tremurând ude, mașina se îndepărtă pe jumătate scufundată în apa neagră, trecu de un cot și dispăru.

Nimeni nu vorbi. Apoi, fetița cea mică își ridică mânuțele, iar Izzy se aplecă și o luă în brațe.

– Ei bine, spuse ea după câteva clipe. Bănuiesc că voi fi pedepsită zece ani.

Iar Beth, care nu era renumită pentru efuziunile sentimentale, mânăta brusc de un impuls pe care nu prea îl putu înțelege, se repezi la Izzy, o strânse la piept și o sărută zgomotos pe obraz, așa că amândouă își începură drumul anevoios spre oraș ușor îmbujorate și, spre nedumerirea fetițelor, având tendința să izbucnească brusc și inexplicabil în hohote de râs.

– Gata!

Ultimele cărți fură aduse în sufrageria lui Fred. După ce închiseră ușa, Fred și Alice priviră grămada uriașă care ocupa camera cândva îngrijită, apoi se uitară unul la altul.

– Absolut toate! se minună Alice. Am reușit să salvăm absolut toate cărțile!

– Da. Și încă ne ținem pe picioare.

Puse ceainicul pe aragaz, apoi se uită în cămară. Scoase niște ouă și brânză și le puse pe bufet.

– Deci... mă gândeam că te-ai putea odihni aici o vreme. Și am putea să mâncăm ceva. Astăzi nu prea o să fie lume pe străzi.

– Bănuiesc că n-are nici un rost să ies pe ploaia asta.

Își ridică o mână și își șterse părul ud. Știu amândoi care erau pericolele care îi pășteau, dar, în clipa aceea, Alice nu putu să nu considere că apa care curgea pe stradă îi era un aliat secret, care oprise derularea normală a vieții. Nimeni nu o putea condamna că se odihnea o vreme acasă la Fred, nu-i așa? La urma urmelor, cărase o mulțime de cărți.

– Dacă vrei o cămașă uscată, este una atârnată în capul scărilor.

Ea se duse la etaj, își scoase puloverul ud, se șterse cu un prosop, iar apoi își puse cămașa, făcându-i plăcere atingerea flaneli moi pe pielea umedă, în timp ce îi încheia nasturii. Era ciudat să îmbrace cămașa unui bărbat – cămașa lui Fred –, o senzație care îi tăie respirația. Nu putea uita ce simțise când o atinsese cu degetul pe obraz și nici privirea intensă a ochilor lui ațintiți în ai ei, ca și cum i-ar fi pătruns până în adâncul sufletului. Acum, fiecare gest părea un ecou al acelor fapte, orice privire firească și orice cuvânt părând a avea o semnificație nouă.

Coborî încet scara, privi cărțile și simți cum se înfierbântă, ca de fiecare dată când își amintea atingerea lui. Când îl căută cu privirea, văzu că se uita la ea.

– Arăți mai bine decât mine cu cămașa aia.

Ea simți că se îmbujorează și își feri privirea.

– Poftim!

Îi întinse o cană cu cafea fierbinte, iar ea o cuprinse în palme, lăsând căldura să-i pătrundă în corp, recunoscătoare că se putea concentra la altceva.

Fred se mișca în jurul ei, aranjând cărțile, apoi luă bușteni din coș pentru a-i pune pe foc. Ea privi cum i se încordau mușchii antebrățelor, ușoara bombare a coapselor când se lăsă pe vine pentru a ațâța flăcările. Cum de nimeni altcineva nu remarcase frumusețea mișcărilor calculate ale lui Fred Guisler, grația de dansator, mușchii puternici care i se mișcau sub piele?

*Lasă flacăra licăritoare a sufletului tău să joace pe trupul meu,
Puterea focului să-mi intre în mâini și picioare.*

El se ridică și se răsuci spre ea, iar ea se gândi că el probabil văzuse scris mare pe chipul ei tot ce simțea. „Astăzi nu se aplică nici o regulă“, gândi ea brusc. Erau într-un vortex, un loc al lor departe de apă, de mizeria și de suferința de-afară. Aproape fără să realizeze ce făcea, păși spre el ca atrasă de un magnet, trecând peste cărți fără să le privească și punând cana pe poliță și uitându-se în continuare în ochii lui. Ajunseră la câțiva centimetri unul de altul, simțind pe trup căldura flăcărilor, cu privirile încleștate. Tot ce își dorea ea era ca el s-o atingă din nou, să simtă pielea lui pe buze și sub vârful degetelor. Voia să știe ceea ce toată lumea părea să afle firesc și cu ușurință, secretele șoptite în camere întunecate, intimitatea care depășea orice cuvinte. Se simțea consumată de acea dorință. Ochii lui îi cercetară pe ai ei și se înduioșară, răsufarea îi deveni grăbită, iar ea știu că îl subjugase. Că, de data aceea, avea să fie altfel. El îi luă mâna, iar ea se simți străbătută de o fierbințeală și de o nevoie imperioasă, apoi el îi ridică mâna, iar ea constată că încetase să mai respire. Apoi, el spuse:

– Alice, vreau să ne oprim aici.

Ea avu nevoie de câteva clipe pentru a realiza ce zisese el, iar șocul fu atât de mare, încât fu cât pe ce să se prăbușească.

„Alice, ești prea impulsivă.“

– Nu e că nu vreau...

– Trebuie să plec!

Se răsuci umilită. Cum de putuse să facă din nou așa ceva? Cum de putuse fi atât de proastă? Ochii i se umplură de lacrimi, se împiedică și înjură cu voce tare fiindcă aproape că își pierdu echilibrul.

– Alice!

Unde îi era paltonul? Îl atârname el undeva.

– Unde mi-e paltonul?

– *Alice!*

– Te rog, lasă-mă în pace!

Îi simți mâna cuprinzându-i brațul și și-l smuci, apoi îl ridică la piept, de parcă s-ar fi ars.

– Nu mă *atinge!*

– Nu pleca!

Rușinată, simți că era cât pe ce să izbucnească în hohote de plâns. Chipul i se boți, iar ea și-l ascunse în palme.

– Alice! Te rog, ascultă-mă! El înghiți un nod și își strânse buzele de parcă îi era greu să vorbească. Nu pleca! Dacă ai ști... Alice, dacă ai ști cât de mult îmi doresc să fi aici! În majoritatea nopților stau treaz, pe jumătate înnebunit de dorința asta. Vocea îi era joasă și neobișnuit de sacadată. Te iubesc! Te iubesc din ziua în care te-am văzut prima dată. Când ești aici e ca și cum... întreaga lume este mai viu colorată. Vreau să-ți simt pielea lipită de a mea. Vreau să-ți văd zâmbetul și să-ți aud râsul pe care îl ai când uiți de tine pentru o clipă și îl lași să-ți izbucnească din suflet. Vreau să te fac fericită... Vreau să mă trezesc în fiecare dimineață lângă tine și... și... Chipul i se crispă puțin, ca și cum se temea că mersese prea departe. ... și tu ești *măritată*. Iar eu încerc din răputeri să fiu un bărbat așa cum se cuvine. Așa că, până nu găsesc o modalitate de rezolvare a acestei situații, nu pot, pur și simplu nu pot să te ating nici măcar cu un deget. Nu așa cum aș vrea. Trase adânc aer în piept și expiră sacadat. Tot ce pot să-ți ofer, Alice, sunt... cuvinte.

Alice se gândi cu răsuflarea tăiată la ce spusese el. Un vârtej intrase în cameră și întorsese totul cu susul în jos. Acum, se domolea încet, firicele de praf minuscule plutind în aer.

Parcă trecuse o veșnicie. Ea așteptă până fu sigură că vocea îi revenise la normal.

– Cuvinte.

El încuviință din cap.

Ea se gândi la ce spusese el și își șterse ochii cu dosul palmei. Își ținu puțin mâna pe piept, așteptând ca bătăile inimii să se potolească, iar când el văzu gestul se crispă, de parcă el îi provocase durerea.

– Cred că aș putea să mai stau puțin, rosti ea în cele din urmă, apoi își zâmbiră.

– Cafea? zise el după o clipă, întinzându-i cana.

Avu grijă ca degetele lui să nu le atingă pe ale ei.

– Mulțumesc! spuse ea.

Schimbară o privire scurtă. Ea suspină îndelung, rămaseră unul lângă altul fără să mai vorbească, apoi, după o pauză, începură încet să refacă teancurile de cărți.

*

Ploaia încetase. Domnul și doamna Brady își luară fata cu marele Ford al domnului Brady și îi acceptară fără să protesteze pe pasagerii suplimentari,

trei fetițe care probabil că aveau să rămână acasă la ei cel puțin până în dimineața următoare. Domnul Brady ascultă povestea copiilor, a funiei și a mașinii doamnei Brady, iar în vreme ce el nu spuse nimic, având de digerat pierderea automobilului, soția lui își strânse cu putere fiica în brațe și rămase nefiresc de tăcută preț de un minut înainte de a-i da drumul, cu ochii strălucindu-i de lacrimi. Deschiseră tăcuți portierele mașinii și porniră pe scurtul drum către casă, în urma lor Beth făcând cu mâna până nu-i mai văzu, după care porni și ea pe cărarea mocirloasă.

Margery se trezi simțind mâna caldă a lui Sven cuprinzând-o pe a ei. O strânse reflex cu degetele înainte de a-și aminti că avea motive să n-o facă. Era pe jumătate îngropată sub pături și cuverturi, greutatea lor fiind aproape prea mare și țintuind-o pe pat. Își mișcă degetele de la picioare și fu satisfăcută de obediența cu care răspundea trupul ei.

Deschise ochii, clipi și constată că era întuneric, iar lampa ardea pe noptieră. Ochii lui Sven se îndreptară spre ea și se priviră câteva clipe, până când gândurile ei căpătară sens. Când reuși să vorbească, vocea îi fu răgușită.

– Cât timp mi-am pierdut cunoștința?

– Puțin peste șase ore.

Ea avu nevoie de câteva momente pentru a pricepe ce însemna asta.

– Sophia și William sunt teferi?

– Sunt la parter. Sophia pregătește ceva de mâncare.

– Dar fetele?

– Toate sunt tefere. Se pare că Baileyville a pierdut patru case, iar clădirea aia aflată chiar sub Hoffman a fost cu totul distrusă de șlam, dar s-ar putea ca, până în zori, pagubele să crească. Pârâul încă e umflat, dar ploaia a încetat cu o oră sau două în urmă, așa încât sperăm că a trecut ce a fost mai rău.

În vreme ce el vorbea, trupul ei își aminti forța cu care o izbise apa, curenții turbionari care o trăseseră, și se cutremură involuntar.

– Charley e în regulă?

– Da. L-am țesălat bine și l-am răsplătit pentru vitejie cu o găleată de morcovi și mere. Drept mulțumire, a încercat să-mi tragă o copită.

Ea izbuti să zâmbească.

– N-am mai văzut un catâr ca el, Sven! I-am cerut tare multe.

- Se spune că ai ajutat o mulțime de oameni.
- Oricine ar fi făcut la fel.
- Dar n-au făcut.

Ea rămase nemișcată, obosită până în măduva oaselor, acceptând apăsarea păturilor, căldura adormitoare a patului. Își trecu mâna pe sub pântecul bombat, iar după un moment, simți mișcarea care o făcu să se simtă ușurată.

- Așadar, aveai de gând să-mi spui? rosti el în cele din urmă.

Ea își ridică privirea spre chipul lui blând și serios.

- A trebuit să te dezbrac înainte de a te băga în pat. Așa că mi-am dat seama de ce m-ai respins în ultimele săptămâni.

- Îmi pare rău, Sven! N-am știut... nu m-am putut hotărî ce e mai bine să fac. Clipi pentru a-și reprima niște lacrimi neașteptate. Cred că mi-a fost frică. Nu mi-am dorit niciodată copii, știi asta. N-am considerat că sunt făcută să fiu mamă. Își trase nasul. N-am putut să-mi protejez nici măcar câinele!

- Marge...

Ea își șterse ochii.

- Bănuiesc că am crezut că, dacă ignor asta, având în vedere vârsta mea și restul... Ridică din umeri. ... ar putea trece de la sine...

El, un bărbat care nu suporta să vadă un fermier înecând un pisoi, se crispă când auzi asta.

- ... dar...
- Dar...?

Ea nu spuse nimic câteva clipe. Apoi, șopti:

- O simt. Îmi zice diverse lucruri. Mi-am dat seama de asta în apă. Ridică din umeri. N-am nici un dubiu. Ea e aici deja. Vrea să fie aici.

- Ea?
- Sunt sigură.

El zâmbi și clătină din cap. Pe mâna ei încă erau pete de cărbune, iar el își trecu degetul mare peste ele. Apoi, își masă ceafa.

- Așadar, asta ne așteaptă.
- Așa cred.

Șezură o vreme în semiîntuneric, fiecare încercând a se obișnui cu perspectiva noului și neașteptatului viitor. De la parter se auziră voci joase și zornăit de cratițe și farfurii.

– Sven.

El întoarse capul spre ea.

– Nu crezi că... toată treaba asta cu inundația... faptul că am ridicat și am tras, și am stat în apa aia neagră și rece...? Nu crezi că toate astea i-au făcut rău copilului? Am avut dureri de burtă. Și mi-a fost groaznic de frig. Încă nu mi-am revenit.

– Acum mai ai dureri?

– N-am mai avut de când... Nu-mi amintesc de când.

Sven își gândi cu grijă răspunsul.

– Nu depinde de noi, Marge, spuse el. Îi cuprinse mâna într-a lui. Dar face parte din tine. Iar dacă face parte din Margery O'Hare, poți să pui pariu că e tare ca fierul. Dacă un prunc poate face față unei asemenea furtuni, al tău e acela.

– Al nostru, îl corectă ea.

Ea îi băgă mâna sub pături, își puse palma lui caldă pe burtă, iar în tot acest timp el o privi în ochi. Rămase perfect nemișcată, lăsându-se cuprinsă de pacea care izvoră din atingerea lui, apoi, îndatoritor, copilul se mișcă din nou, foarte puțin, iar ochii li se măriră la unison, ai lui căutând în ai ei confirmarea a ce simțise.

Ea încuviință din cap.

Iar Sven Gustavsson, un bărbat care își strunea bine sentimentele, își șterse fața cu mâna liberă și întoarse capul, pentru ca ea să nu-i vadă lacrimile.

*

Soții Brady nu aveau obiceiul să se certe. Deși căsnicia lor nu putea fi descrisă ca o uniune perfectă a minților, nici unul dintre ei nu agrea conflictele în casă, iar fiecare avea un asemenea respect față de celălalt, încât rareori își îngăduiau un schimb mai dur de cuvinte, plus că, după aproape treizeci de ani, fiecare cunoștea suficient de bine replicile celuilalt pentru a reuși să le evite în general.

Așa că, în seara zilei cu inundația, în casa familiei Brady se produse un soi de cutremur. După ce avusese grijă ca fetițele să mănânce și să bea în camera de oaspeți, după ce o dusesse pe Izzy la culcare și după ce servitorii se retrăseseră, doamna Brady anunță intenția fiicei sale de a lucra din nou la biblioteca pe cai, folosind un ton care sugera că nu avea să accepte discuții pe această temă. După ce o rugă să repete, ca să se asigure că auzise

bine, domnul Brady răspunde cu o furie neobișnuită (era posibil ca starea lui de spirit să fi fost deja afectată de pierderea mașinii și de numeroasele apeluri telefonice prin care i se comunica inundarea unora dintre spațiile lui comerciale din Louisville). Doamna Brady replică la fel de mânioasă, informându-și soțul că ea o cunoștea pe fiica lor ca pe sine însăși și că niciodată nu fusese mai mândră de ea decât în acea zi. Iar el putea să se încapățâneze și s-o închidă în casă, dar avea să ajungă la fel de nemulțumită și nesigură de sine cum fusese sora lui – și toți știau la ce dusesse asta! Dimpotrivă, putea să încurajeze acea versiune îndrăzneată, întreprinzătoare și, până în ziua aceea, necunoscută a fetei pe care o cunoșteau de douăzeci de ani și s-o lase să facă un lucru care îi plăcea. Și adăugă pe un ton destul de ridicat că, dacă el prefera să-l asculte pe prostul de Van Cleve în loc s-o asculte pe fiica lui, atunci ea chiar nu știa cu cine fusese măritată atâția ani.

Cuvintele acelea provocau la luptă, așa că domnul Brady le răspunde cu o forță egală și, cu toate că aveau o casă mare, vocile lor răsunară prin coridoarele late cu lambriuri de lemn până în zori – neauzite însă de copiii epuizați și de Izzy, care era la fel de obosită din cauza eforturilor, toate fetele dormind neînțoarse –, până când ajunseră în cele din urmă la un armistițiu forțat și, amândoi fiind sfârșiți din pricina turnurii neobișnuite pe care o luase căsnicia lor, domnul Brady anunță cu glas slab că avea nevoie de cel puțin o oră de somn, deoarece îl aștepta o zi grea, în care trebuiau îndepărtate distrugerile inundației și numai Dumnezeu știa cu ce avea să se confrunte.

Doamna Brady, calmată puțin în urma victoriei, simți o asemenea tandrețe față de soțul ei, încât, după câteva clipe, îl luă conciliantă de mână. Iar o oră și jumătate mai târziu, când afară era lumină deja, așa îi găsi menajera – complet îmbrăcați, sforăind pe uriașul pat de mahon, ținându-se de mână.

Capitolul 18

Un întreprinzător din Oklahoma a vândut deja douăzeci și patru de bice pentru șaretă în două zile. Trei clienți, însă, i-au spus că le vor folosi pe ale lor pe post de undițe, iar unul i-a fost vândut unei mame care voia să-l „strunească” pe fiul ei.

The Furrow, septembrie–octombrie 1937

Margery își spăla părul duminică dimineață, cu capul aplecat peste o găleată cu apă caldă, clătindu-l și răsucindu-l într-o coadă groasă și strălucitoare când intră Alice. Pe jumătate adormită și puțin mahmură, Alice se scuză – nu realizase că era cineva acolo – și dădu să se retragă din mica bucătărie, dar zări pântecul lui Margery, ușor vizibil prin cămașa de noapte din bumbac subțire, și tresări. Margery o privi pieziș, în timp ce își înfășura un prosop în jurul capului, și îi văzu reacția. Își îndreptă trupul și puse o mână pe burtă.

– Da, așa este, sunt însărcinată. În puțin peste șase luni. Și știu că nu făcea parte din plan.

Alice își dusesese involuntar mâna la gură. Și-i aminti pe Margery și pe Sven noaptea trecută, la Nice'n'Quick, cum șezuse ea tot timpul în brațele lui, iar el îi protejase talia cu mâna.

– Dar...

– Bănuiesc că n-am citit cărticica albastră cu câtă atenție ar fi trebuit.

– Păi... și... ce-o să faci?

Alice nu-și putea lua ochii de la rotunjimea pântecului. Părea atât de improbabil. Abia atunci văzu că sânii lui Margery erau aproape obscen de plini, cu vinișoare albastre care i se zăreau pe piept acolo unde halatul se desfăcuse și dădea la iveală o porțiune de piele albă.

– Ce să fac? Nu prea am ce face.

– Dar... nu ești măritată.

– Asta te preocupă? Că nu sunt măritată? *Ptiu!* Alice, tu crezi că eu dau doi bani pe ce cred oamenii de-aici despre faptul că nu sunt măritată? Deși mă cunoști de atâta vreme? Dar e ca și cum eu și Sven am fi căsătoriți. Vom crește copila și ne vom purta frumos cu ea și unul cu celălalt, așa cum nu fac mulți oameni căsătoriți. O vom educa și o vom învăța ce e bine și ce e

rău, iar atât timp cât va avea o mamă și un tată care s-o iubească, nu văd de ce i-ar privi pe alții ce bijuterie port pe mâna stângă.

Alice nu reușea să cuprindă toată situația, gândul că o femeie putea fi însărcinată în șase luni și să nu-i pese că pruncul ei putea fi considerat un bastard și că era posibil să ajungă în iad. Și totuși, văzând siguranța veselă a lui Margery – da, privind-o cu atenție, puteai spune chiar că radia –, cu greu puteai crede că era un dezastru. Suspină îndelung.

– Știe cineva?

– În afară de Sven? Margery își frecă viguros părul, apoi îl pipăi ca să vadă cât era de uscat. Ei bine, nu s-ar putea zice că am trâmbițat vestea. Dar bănuiesc că n-o să mai putem păstra secretul prea multă vreme. Genunchii sărmanului Charley vor ceda dacă mă fac și mai mare.

Un bebeluș. Alice fu cuprinsă de o combinație complexă de sentimente – șoc, admirație că Margery decisese din nou să-și trăiască viața după propriile reguli, dar mai presus de toate tristețe că totul avea să se schimbe, că era posibil să nu mai poată călări cu prietena ei pe munte și nici să râdă cu ea în mica bibliotecă. Cu siguranță, Margery avea să stea acasă, să fie soție și mamă, ca toată lumea. Se întrebă ce avea să se întâmple cu biblioteca după plecarea lui Margery, sufletul și coloana ei vertebrală. Apoi, în minte i se ivi un gând și mai îngrijorător. Cum ar fi putut să rămână acolo după nașterea copilului? Nu avea să mai fie loc și pentru ea. Abia dacă era pentru ei trei.

– Alice, aproape că pot auzi cum te frământă, rosti Margery pornind spre dormitorul ei. Dar îți spun că nu e nevoie să se schimbe nimic. O să ne facem griji în privința bebelușului abia după ce se naște. N-are rost să-ți bați capul până atunci.

– N-am nimic. Doar mă bucur pentru tine, zise Alice dorindu-și cu disperare să fie adevărat.

Margery merse călare spre Monarch Creek sâmbătă, salutând din cap diversele cunoștințe întâlnite pe drum, familii care își făceau curățenie în case, care măturau nămolul în grămezi umede din fața ușilor de intrare, care aruncau mobila frântă în grămezi ca s-o usuce și să facă din ea lemne de foc. Inundația devastase zonele mai joase ale orașului, acolo unde locuiau familii sărace care nu făceau scandal. Sau, cel puțin, la care nu era

nimeni atent. În părțile mai înstărite ale orașului, viața își reluase cât de cât cursul normal.

Îl opri pe Charley în fața casei unde locuiau Sophia și William, iar inima i se frânse la vederea dezastrului. Chiar dacă știai adevărul, când îl vedeai cu ochii tăi era cu totul altceva. Căsuța stătea încă în picioare, dar fiind amplasată în josul drumului, preluase mare parte din forța șuvoaielor. Stâlpii care susțineau veranda cocheta erau crăpați și ruți, ghivecele cu flori și balansoarul fuseseră duse de ape, la fel ca și cele două ferestre din față.

În ceea ce fusese o grădină de legume bine îngrijită se întindea acum o mare de mâl negru, din care ieșeau ici și colo bucăți de lemn în loc de plante, iar duhoarea de sulf era insuportabilă. Pe zid, în dreptul ferestrelor și al acoperișului verandei era o urmă de noroi, iar Margery nu trebui să meargă mai departe ca să-și imagineze cum arăta înăuntru. O trecu un fior când își aminti cum o luase apa înghețată și și lipi palma de gâtul moale al lui Charley, simțind o nevoie aproape viscerală de căldură și siguranță.

Descălecă – îi lua ceva mai mult să se dea jos din șa în ultima vreme – și prinse frâiele într-un copac din apropiere. Catârul nu avea ce să pască. Pe pantele din jur, cât vedeai cu ochii, era doar șlam.

– William? strigă ea, iar cizmele îi pleoscăiră în noroi pe drumul spre căsuță. William? Sunt Margery.

Mai strigă de câteva ori, așteptând până când îi fu clar că nu era nimeni acasă, apoi se întoarse la catârul ei fiindcă o copleșise duhoarea necunoscută și greutatea din pântec, de parcă bebelușul s-ar fi hotărât că era momentul să-și facă simțită prezența. Se opri în dreptul copacului și tocmai pusese mâna pe frâie, când îi atrase atenția ceva. Își înclină capul într-o parte, studiind urma de noroi de la inundație, aflată pe trunchiul copacului. Pe tot drumul de la bibliotecă până aici, urmele lăsate de inundație fuseseră de culoare maro-roșcat, cu nuanțe diferite, dar în esență același lucru, noroi și mâl. Aici urmele erau negre ca smoala. Își aduse aminte cum se înnegrise apa brusc, cum mirosul ascuțit de chimicale făcuse să-i lăcrimeze ochii și să o usture gâtul.

De trei zile, de când fusese inundația, Van Cleve nu mai fusese zărit prin oraș.

Margery se lăsă pe vine, își trecu mâna peste urma de la inundație și mirosi. Apoi rămase pe loc, gândindu-se. Își șterse mâinile de jachetă și,

icnind, se urcă în șa.

– Haide, Charley, spuse ea întorcând catârul, încă nu mergem acasă, băiete!

Margery urcă prin trecătoarea îngustă de la nord-est de Baileyville, un traseu considerat imposibil de trecut din cauza terenului abrupt și a hățișului des. Dar ea și Charley, amândoi crescuți în zone dificile, găsiră calea aproape din instinct, ca un mafiot care vede teancul de bani, iar ea lăsa frâiele libere și se aplecă peste gâtul lui, având încredere că animalul va găsi drumul potrivit în timp ce ea făcea loc îndepărtând crengile care le ajungeau deasupra capetelor. Aerul se răci pe măsură ce urcau. Margery își trase căciula pe urechi și își ridică gulerul cât putu de mult, urmărind cum respirația i se ridica în norișori umezi.

Copacii creșteau din ce în ce mai apropiați, iar terenul era atât de abrupt și de pietros, încât Charley, deși sigur pe picioare de obicei, începu să se împiedice și să ezite. În fine, ea descălecă în dreptul unei stânci colțoase, ieșite din munte, îi trecu frâiele peste niște lăstari și o luă la pas în sus, pufăind din cauza greutateii în plus pe care o căra cu ea în ultima vreme. De la inundație încoace se simțea neobișnuit de obosită și nici nu se putea gândi la ce ar fi spus Sven dacă ar fi știut încotro se ducea.

Urcușul dură aproape o oră, până când ajunse destul de departe pe creastă ca să poată vedea partea din spate a Hoffman-ului, zona de vreo șase sute de acri care nu era vizibilă de la mine și era apărată de priviri străine de valea în formă de potcoavă, cu pantele acoperite de pădure. Se prinse de un trunchi de copac ca să se poată ridica și se opri un moment ca să-și tragă sufletul.

Apoi privi în jos și trase o înjurătură.

În spatele crestei erau trei iazuri de șlam, accesibile numai printr-un tunel săpat în munte. Două erau pline cu apă mată, neagră precum cerneala, încă umflate de ploaie. Al treilea era gol, cu fundul pătat de negreală și malurile complet măcinate în locurile pe unde șlamul țâșnise și o luase la vale, lăsând urme de sărătură prin albiile șerpuite până la marginea Baileyville-ului.

„Asta e cea mai nepotrivită zi s-o apuce durerea de picioare pe Annie“, mormăi Van Cleve pentru sine, așteptând în cabină să vină fata cu

mâncarea. Bennet ședea în fața lui, fără să scoată o vorbă, aruncând ochi la clienți ca și cum ar fi încercat să-și dea seama ce vorbeau despre ei. Van Cleve ar fi preferat să mai stea departe de oraș vreo câteva zile, dar dacă n-o ai pe fata în casă la dispoziție ca să-ți gătească și nora încă nu și-a băgat mințile în cap să se întoarcă, ce să faci? În afară de Lexington, Nice'n'Quick era singurul loc unde se putea găsi un prânz cald.

– Pofțiți, domnule Van Cleve, spuse Molly, punându-i în față o farfurie cu pui prăjit. Cu verdețuri și piure de cartofi, așa cum ați cerut. Ați avut noroc să comandați din timp, bucătăria a cam rămas fără materie primă, fiindcă n-au putut veni mașinile cu aprovizionarea.

– Vai, ce noroc pe noi! exclamă el. Moralul lui Van Cleve se ridică simțitor la vederea puiului auriu, cu pielea crocantă, care îi fusese servit la cină. Oftă satisfăcut și își înfipse șervetul în guler. Tocmai era pe punctul să-i sugereze lui Bennett să facă și el la fel, în loc să și-l pună în poală ca europenii, când un boț de mazăre neagră zbură prin aer în fața lui și îi ateriză direct în farfurie cu un pleoscăit. Bărbatul se holbă la el, încercând să înțeleagă ce era.

– Ca nai...

– Nu-ți lipsește nimic, Van Cleve?

Margery O'Hare era în picioare lângă masa lui, roșie la față și cu vocea tremurându-i de mânie. Avea brațul întins, iar pumnul îi era negru de șlam.

– Nu inundația a distrus casele de pe Monarch Creek! A fost digul de la iazul tău de șlam și ai știut foarte bine. Ar trebui să-ți fie rușine!

Clienții restaurantului amuțiră. În spatele ei se ridicară mai mulți oameni ca să vadă ce se întâmpla.

– Mi-ai pus noroi peste cină? Van Cleve se ridică, împingând scaunul în spate cu un scârțâit profund. Vii aici, după tot ce-ai făcut, și arunci țărână peste mâncarea mea?

– Nu e țărână, e șlam de la cărbune. Otravă. Otrava ta. Am urcat pe creastă și am văzut iazul cu digul spart. Tu ai fost autorul! Nu ploile, nu fluviul Ohio! Singurele case distruse au fost cele peste care a trecut apa ta împuțită.

În tot restaurantul se auziră murmure. Van Cleve își trase șervetul de la gât. Porni spre ea, amenințând-o cu degetul.

– Ia, ascultă aici, O’Hare! Ai *mare* grijă cu ce acuzații arunci în stânga și-n dreapta. N-ai adus destule neazuri...

Dar Margery îi răspunse pe măsură.

– Eu? Eu am adus neazuri? Vorbește ăla care mi-a împușcat câinele? Care i-a scos nurorii sale doi dinți din gură? Aproape că m-am înecat în inundația provocată de tine, iar Sophia și William la fel! Oricum n-aveau de nici unele înainte, acum nu mai au chiar nimic! Trei fete au fost cât pe ce să se înece, dacă nu le salvau fetele mele, nu știu ce se întâmpla! Și te flenduri pe aici ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic? Ar trebui să fii arestat!

Sven apăru în spatele ei și îi puse o mână pe umăr, dar ea era deja pornită și se scutura.

– Oamenii mor pentru că tu pui mai mult preț pe banii tăi decât pe siguranța lor! Îi păcălești să-ți cedeze casele, înainte să înțeleagă ce semnează! Distrugi vieți! Mina ta e un pericol public! *Tu* ești un pericol public!

– Ajunge, gata. Sven o înconjură pe Margery cu brațul, la baza gâtului, și începu s-o tragă în spate în timp ce ea încă mai arăta cu degetul spre Van Cleve. Haide, e momentul să plecăm.

– Da, mulțumesc, Gustavsson! Scoate-o afară!

– Te porți de parcă ai fi Dumnezeu din cer! De parcă nu e valabilă legea și pentru tine! Dar sunt cu ochii pe tine, Van Cleve. Cât oi trăi o să spun adevărul despre tine și...

– *Gata!*

Aerul din încăperea păru să dispară ca într-un vid în timp ce Sven o conducea pe ușa restaurantului, iar ea încă se lupta cu el. Prin ferestre se vedea Margery care striga la el în drum, dând din mâini febril în încercarea de a se elibera din strânsoare.

Van Cleve se uită în jur și se așază înapoi. Ceilalți clienți din restaurant încă se mai uitau.

– O’Hare ăștia! spuse el exagerat de tare, punându-și șervetul la loc. Niciodată nu știi ce le mai trăsnește prin cap.

Bennett își ridică privirea din farfurie o clipă, apoi o coborî la loc.

– Gustavsson e de încredere. Știe bine ce face, da. Și fata aia de colo e cea mai nebună dintre toți, nu-i așa? Hm? Zâmbetul lui Van Cleve mai zăbovi câteva momente, până când oamenii se întoarseră la mâncarea lor. Expiră

adânc și îi făcu un semn chelneriței. Molly, dragă, ai putea să-mi aduci, te rog, altă porție de pui? Mulțumesc frumos.

Molly făcu o grimasă.

– Îmi pare rău, domnule Van Cleve, tocmai am dat ultima porție. Îi privi farfuria și clipi încurcată. Am supă și niște turte pe care aș putea să le încălzesc.

– Ia porția mea, uite.

Bennett își împinse farfuria neatinsă către tatăl lui.

Van Cleve își smulse șervetul de la gât.

– Mi-a pierit pofta de mâncare. O să-i iau ceva de băut lui Gustavsson și pe urmă mergem acasă.

Privi prin ușă către tânărul care încă mai stătea afară cu fata O'Hare.

– O să intre după ce o trimite la plimbare.

Își dădu seama că era oarecum dezamăgit că nu se ridicase propriul lui fiu ca s-o scoată pe fată afară.

Dar ciudățenia era alta: fata O'Hare continua să gesticuleze și să țipe afară, iar Gustavsson, în loc să-și scuture palmele și să se întoarcă în restaurant, făcu un pas înainte și își lipi fruntea de a lui Margery O'Hare.

Cum se uita Van Cleve la ei, din ce în ce mai încruntat, Margery își duse mâinile la față pentru scurt timp și amândoi rămaseră nemișcați o vreme. Apoi, clar ca lumina zilei, Sven Gustavsson puse o mână protectoare pe burta umflată a lui O'Hare, așteptând până când ea îl privi și îi acoperi mâna cu mâinile ei, apoi o sărută.

– Cam cât de mare e buclucul în care te-ai hotărât să te bagi?

Margery îl împinse orbește pe Sven, încercând să se elibereze, dar el o ținea strâns de brațe.

– Da' tu n-ai văzut ce era acolo, Sven! Mii de litri de otravă din aia! Și el care se poartă de parcă a fost doar râul de vină, casa Sophiei și a lui William e distrusă și toate pământurile și apele din zona Monarch Creek, cine știe cât timp n-o să mai poată fi folosite!

– Marge, nu mă îndoiesc, dar să vii așa în fața lui într-un restaurant plin de lume nu ajută cu nimic.

– Ar trebui să-i fie rușine! Crede că poate să scape din orice! Și tu, să nu îndrăznești să mă tragi de acolo de parc-aș fi un câine prost dresat.

Îl împinse cu mâinile și reuși să scape din strânsoarea lui. Sven ridică mâinile.

– Eu... ăăă... n-am vrut decât să te feresc de el. Ai văzut ce i-a făcut lui Alice.

– Nu mi-e frică de el!

– Păi, poate ar trebui să-ți fie. Trebuie să fii isteță cu din ăștia precum Van Cleve. E șiret. Știi bine asta. Haide, Margery, nu-ți lăsa nervii să-ți întunece mintea. O să ne ocupăm de asta așa cum trebuie. Nu știi, să vorbim cu maistrul. Cu sindicatele. Să-i scriem guvernatorului. Sunt și alte căi.

Margery păru că cedează puțin.

– Hai să mergem. El întinse o mână către ea. Nu trebuie să duci singură toate bățiile.

Ceva se întâmplă în sufletul ei. Stârni praful cu vârful piciorului, așteptând să i se potolească respirația care i-o luase la goană. Când ridică ochii, erau înlăcrimați.

– Sven, îl urăsc, înțelegi? Distruge tot ce e frumos pe lume.

Sven o trase spre el.

– Nu chiar tot. Îi atinse burta cu palma și o lăsă acolo până când simți că ea i se lăsă moale în brațe. Hai, spune el și o sărută. Hai să mergem acasă.

Orașele mici fiind așa cum erau, iar Margery fiind cine era și nemaistovenindu-se să-și ascundă sarcina, nu trecu mult timp până să se afle că aștepta un copil, iar vreme de cel puțin câteva zile nu există loc unde oamenii se puteau întâlni – băcănie, biserică, magazinul general etc. – în care să nu se vorbească despre acest lucru. Pentru unii, asta nu făcea decât să confirme tot ce gândeau despre fiica lui Frank O'Hare. Un alt bastard O'Hare, fără îndoială sortit rușinii sau dezastrului. Întotdeauna vor exista oameni pentru care orice copil născut în afara căsătoriei atrage dezaprobarea vocală și categorică. Dar mai erau și cei care țineau bine minte inundația și ce făcuse Margery, iar din fericire pentru ea, aceștia erau majoritatea locuitorilor orașului, care credeau că, într-o lună în care se întâmplaseră atâtea rele, vestea nașterii unui copil, indiferent de circumstanțe, nu era motiv de oprobriu. Desigur, Sophia gândea altfel.

– Acum, te măriți cu omul ăla? întrebă ea când află.

– Nu.

– Pentru că ești egoistă?

Margery se uită urât la ea.

– Nu te uita strâmb la mine, Margery O’Hare! Știu ce părere ai despre unirea în fața lui Dumnezeu. Crede-mă, toți îți cunoaștem opiniile! Dar acum, nu mai e vorba despre tine, nu-i așa? Vrei ca odrasla ta să fie insultată în curtea școlii? Vrei să nu fie considerată demnă de respect? Vrei să nu aibă prieteni pentru că oamenii n-o vor primi în casa lor?

Margery deschise ușa pentru ca Fred să poată aduce înăuntru alt teanc de cărți.

– N-am putea aștepta să se nască și abia apoi să te iei de mine?

Sophia ridică din sprâncene.

– Doar îți prezint situația. E suficient de greu să crești în orașul ăsta și fără să pui un jug la gâtul sărmanului copil. Știi al naibii de bine că oamenii te judecă după ce au făcut părinții tăi, deși tu n-ai avut nici un cuvânt de zis în privința asta.

– Bine, Sophia.

– Așa este! Iar tu ai reușit să trăiești așa cum ai vrut numai pentru că ești extrem de încăpățânată și căpoasă. Dacă ea nu va fi ca tine?

– Va fi ca mine.

– Asta dovedește cât de multe știi despre copii. Sophia pufni disprețuitoare. Îți mai spun o singură dată – nu mai e vorba despre tine! Trânti registrul pe birou. Și trebuie să te gândești la asta!

Nici Sven nu o lăsa în pace. El ședea pe scaunul șubred din bucătărie și își lustruia cizmele, iar ea stătea într-o parte a banchetei și, cu toate că vorbele fură mai puține și vocea mai calmă, ideea fu aceeași.

– Margery, n-am să-ți cer din nou să te măriți cu mine, dar vreau să îți atrag atenția că asta schimbă lucrurile. Vreau să se știe că eu sunt tatăl acestui copil. Vreau să fac totul așa cum se cuvine. Nu vreau ca odrasla noastră să fie un bastard.

O privi peste masa de lemn, iar ea se simți brusc încăpățânată și defensivă cum fusese la zece ani, așa că începu să tragă de un fir din pătura de lână, refuzând să se uite la el.

– Nu crezi că avem ceva mai important de discutat acum?

– Asta-i tot ce am avut de spus.

Ea își îndepărtă părul de pe față și își mușcă buza de jos. El își încrucișă brațele la piept și își înclină capul, pregătindu-se ca ea să țipe că o înnebunea, că îi promisese că nu va insista, că se săturase și că el n-avea decât să plece acasă.

Însă ea îl surprinse.

– O să mă gândesc la asta, rosti Margery.

Rămaseră tăcuți preț de câteva minute. Margery începu să bată darabana în masă, își întinse un picior și îl răsuci când pe-o parte, când pe alta.

– Poftim? spuse el.

Ea trase din nou de colțul păturii, apoi o îndreptă și se uită pieziș la el.

– Poftim? repetă el.

– Chiar n-ai de gând să vii lângă mine, Sven Gustavsson? Sau nu mă mai placi acum, fiindcă m-am umflat ca o vacă de lapte?

Alice intră în casă târziu, gândurile legate de Fred alungând tot ce se întâmplase în ziua aceea, scuzele familiilor ale căror cărți împrumutate de la bibliotecă fuseseră luate de apă împreună cu restul lucrurilor lor, șlamul negru care încă păta partea de jos a copacilor, obiectele împrăștiate – pantofi desperecheați, scrisori, piese de mobilier întregi sau rupte –, înșirate pe lângă pâraiele care reveniseră în matcă.

„Tot ce pot să-ți ofer, Alice, sunt cuvinte.“

Ca în fiecare dimineață și seară, simți degetele lui Fred pe obrazul ei, îi văzu ochii serioși și se întrebă cum ar fi dacă acele mâini puternice i-ar mângâia trupul cu aceeași blândețe. Imaginația ei umplea golurile cunoașterii, iar amintirea vocii lui și a intensității expresiei de pe chipul său făcea restul. Se gândea atât de mult la el, încât se întreba dacă ceilalți nu vedeau direct prin ea, dacă nu percepeau constantul zumzet febril din capul ei, care, fără îndoială, îi ieșea pe urechi. Se simți aproape ușurată când, cu gulerul ridicat pentru a se feri de vântul de aprilie, ajunse acasă la Margery, știind că, vreme de cel puțin două ore, va fi silită să se gândească la altceva – cusutul cărților, scoaterea petelor de șlam sau curățarea fasolei.

Alice intră, închise încet ușa în urma ei (de când plecase de la Van Cleve, îi era groază de trântitul ușilor), își scoase paltonul și îl atârnă în cârlig. În casă era liniște, ceea ce, de obicei, însemna că Margery era afară, ocupându-se de Charley sau de găini. Se apropie de cutia de pâine și se uită înăuntru, mirându-se cât de pustie încă părea casa fără agitația lui Bluey.

Exact când fu pe cale s-o strige pe Margery, auzi niște sunete care lipsiseră în ultimele săptămâni, strigăte înăbușite și gemete de plăcere răsunând din spatele ușii dormitorului lui Margery. Alice încremeni în mijlocul camerei și, parcă în replică, vocile celor doi se ridicară și coborâră la unison, rostind cuvinte de alint și pline de iubire, arcurile scârțâind, iar capul patului lovindu-se cu putere de peretele din lemn și amenințând să se intensifice și mai tare.

– O, minunat! murmură Alice pentru sine.

Își îmbracă din nou paltonul, luă un codru de pâine, ieși, se așeză pe balansoarul care scârțâia și începu să mănânce cu o mână, cu cealaltă acoperindu-și urechea teafără.

Nu era neobișnuit ca zăpada să reziste pe culmile munților o lună în plus. Era ca și cum, hotărâtă să ignore ce se petrecea în oraș, refuza să renunțe la domnia înghețată până în ultima clipă posibilă, când bobocii se iveau prin covorul cristalin tot mai subțire, iar copacii nu mai erau maronii și scheletici, ci începeau să se coloreze în verde.

Prin urmare, abia spre sfârșitul lunii aprilie, când se topi zăpada de pe creastă, apăru cadavrul lui Clem McCullough, nasul degerat fiind vizibil mai întâi, apoi fața, mâncată pe alocuri de vietăți înfometate, ochii lipsindu-i de mult. Fu găsit de un vânător din Berea care urcase dincolo de Red Lick, în căutare de căprioare, și care, luni bune după aceea, avea să aibă coșmaruri cu fețe putrezite și fără ochi.

Găsirea cadavrului unui bețiv nu era o mare surpriză într-un orașel, mai ales într-un loc unde se fabrica băutură, iar în mod normal, nu ar fi meritat mai mult de câteva zile de comentarii și clătinări din cap, timpul necesar răspândirii veștii.

Însă de data aceea fu altfel.

Capul lui Clem McCullough, anunță șeriful la scurtă vreme după ce el și oamenii lui coborâră de pe munte, fusese izbit de o stâncă ascuțită. Iar pe piept avea, plin de sânge, un exemplar legat în pânză al cărții *Fetele doctorului March*, cu ștampila bibliotecii pe cai din Baileyville.

Capitolul 19

Bărbații se așteptau ca femeile să fie rezervate, cooperante și caste. Comportamentul excentric era dezaprobat, iar orice femeie care depășea limitele prea mult putea avea necazuri serioase.

Virginia Culin Roberts, „*The Women Was Too Tough*”²³, *The Journal of Arizona History*²⁴, vol. 26, nr. 4

Van Cleve, cu burta plină de șorici prăjit și o peliculă fină de încântare lipită de frunte, intră în biroul șerifului. Aduse cu el o cutie de lemn plină cu trabucuri și un zâmbet larg, nu că ar fi recunoscut vreun moment motivația celor două gesturi. Nu, dar descoperirea cadavrului lui McCullough însemna că digul spart și inundația de șlam nu mai prezentau interes. Van Cleve și fiul lui puteau merge din nou liniștiți pe stradă și, pentru prima dată în ultimele săptămâni, când coborî din mașină pași destul de voios.

– Păi, Bob, n-aș zice că mă miră. Știi bine că tot anul a provocat probleme, ne-a destabilizat comunitatea și a răspândit desfrâu.

Se aplecă și aprinse trabucul șerifului cu un clic din bricheta de alamă.

Șeriful se lăsă pe spate pe scaun.

– Nu cred că înțeleg unde bați, Geoff.

– O arestezi pe fata O’Hare, nu-i așa?

– Ce te face să crezi că e amestecată în povestea asta?

– Bob, Bob, suntem prieteni de mult. Știi și tu la fel de bine ca mine că familia McCullough are ceva de împărțit cu familia O’Hare. E chestie veche, de când lumea. Și cine ar fi putut să urce până acolo?

Șeriful nu zise nimic.

– Mai aproape de fapte, mi-a șoptit o păsărică despre cartea de la bibliotecă găsită pe cadavru. Cred că e clar, de-acum. Cazul e închis, a conchis el trăgând adânc din trabuc.

– Mi-aș dori ca și băieții mei să fie la fel de eficienți ca tine când rezolvă crimele, Geoff, zise șeriful cu un zâmbet amuzat în ochi.

– Ei, doar știi că ea a fost de vină că nevasta lui Bennett a plecat de-acasă, deși am încercat să cam ascundem treaba asta, să nu-l facem de râs. Erau foarte fericiți până când a apărut ea! Bagă idei drăcești în capetele fetelor și

stârnește vrajbă pe unde se duce. Eu aş dormi mai liniştit dac-aş şti că e la închisoare.

– Chiar așa? spuse şeriful, care ştia prea bine toate mişcările fetei Van Cleve, de luni întregi.

Rareori îi scăpa ceva din ce se întâmpla în ținut.

– Familia aia, Bob, continuă Van Cleve suflând fumul în tavan, are sânge rău, merge pe toată linia O'Hare. Ți-aduci aminte de unchiu-său Vincent? Ți-a plăcut...
Ăla ticălos...

– Nu pot să spun că dovezile sunt concludente, Geoff. Între noi fie vorba, așa cum stau lucrurile, nu pot dovedi fără urmă de îndoială că ea a fost pe traseul ăla, iar singura noastră martoră nu mai e sigură acum a cui voce a auzit-o.

– Sigur a fost ea! Știi bine că nu putea fi fetița aia cu polio și nici Alice a noastră. Asta înseamnă că mai e fata de la fermă și negresa. Și aş putea să jur că aia nu merge călare.

Colțurile gurii şerifului se lăsară, ca semn că omul nu era convins.

Van Cleve bătu cu degetul în birou.

– E o influență proastă, Bob. Întreabă-l pe guvernatorul Hatch. El știe. Răspândea materiale necuvenite la adăpostul unei biblioteci de familie – a, n-ai știut chestia asta? A semănat ură pe North Ridge ca să nu mai lase mina să funcționeze, deși era totul legal. Toate necazurile de pe-aici din ultimul an se leagă, într-un fel sau altul, de Margery O'Hare. Biblioteca asta a făcut-o să se creadă mai importantă decât e. Cu cât o închizi mai repede, cu atât mai bine.

– Dar e gravidă!

– Ce vrei mai mult? N-are nici un fel de busolă morală. Așa se comportă o femeie decentă? Pe asta vrei s-o lași să intre în casele oamenilor, unde sunt copii și persoane impresionabile?

– Probabil că nu.

Van Cleve desenă situația cu degetele prin aer, privind la un orizont îndepărtat.

– A mers pe traseu, s-a încrucișat cu bietul McCullough care se îndrepta spre casă și, când a văzut că era beat, a avut ocazia perfectă să-l răzbune pe neisprăvitul de taică-său, așa că l-a lovit cu ce avea mai la îndemână, știind prea bine că va fi îngropat sub zăpadă. S-a gândit, probabil, că o să-l mănânce animalele și n-o să-i găsească nimeni trupul. Doar norocul și voia

Domnului au făcut să-l găsească cineva. Ucigașă cu sânge-rece, asta e! contra legilor naturii în toate privințele.

Trase adânc din trabuc și clătină din cap.

– Îți zic eu, Bob, nu m-ar surprinde deloc dacă ar face-o din nou. Așteptă un moment, apoi adăugă: De-aia mă bucur că e cineva ca tine aici să se ocupe. Un om care să oprească fărădelegea. Un om căruia nu-i e frică să *aplice legea*.

Van Cleve se întinse după cutia cu trabucuri.

– Ia câteva din astea pentru mai târziu. Știi ceva, ia toată cutia, mai bine.

– Ce generos ești, Geoff!

Șeriful nu mai spuse nimic, dar trase adânc din trabuc apreciind senzația.

Margery O'Hare fu arestată la bibliotecă în seara când puseseră ultimele cărți la loc pe rafturi. Șeriful sosi împreună cu ajutorul său, iar Fred îi întâmpină cu căldură, crezând că veniseră să vadă cum arăta podeaua refăcută și rafturile aranjate, așa cum făcuseră locuitorii orașului toată săptămâna. Verificarea modului cum evoluau reparațiile tuturor dăduse o nouă dimensiune timpului în Baileyville. Însă șeriful avea o față lungă și rece ca o piatră de mormânt, iar felul cum se postă în mijlocul încăperii și privi în jur făcu ca Margery să simtă că în ea se prăbușește ceva ca o piatră grea într-un puț fără fund.

– Traseul căreia dintre voi ajunge mai sus de Red Lick?

Fetele se uită una la alta.

– Ce s-a întâmplat, șerifule? Nu a returnat cineva cărțile la timp? glumi Beth, dar nimeni nu râse.

– Acum două zile, am găsit cadavrul lui Clem McCullough la Arnott's Ridge. Se pare că arma crimei provine din biblioteca voastră.

– Arma crimei? rosti Beth. N-avem arme aici. În schimb, avem povești despre crime.

Alice văzu chipul lui Margery albindu-se. Tresări puternic, se clătină puțin și întinse o mână pentru a se echilibra. Șeriful remarcă.

– E însărcinată, spuse Alice apucând-o de braț. Are ameteți.

– Mi-e bine.

– Iar asta este o veste prea dură pentru a fi dată pe nepusă masă unei femei însărcinate.

Însă șeriful se uita la Margery.

– E traseul tău, O'Hare?

– Ne împărțim rutele, interveni Kathleen. În funcție de cine lucrează în ziua aceea și de cum se simte fiecare cal. Unii nu se descurcă prea bine pe traseele lungi și dificile.

– Este notat undeva cine unde merge? o întrebă el pe Sophia, care stătea la birou, cu mâinile încleștate pe tăblie.

– Da, domnule.

– Vreau să văd ce rută a avut fiecare bibliotecară în ultimele șase luni.

– În ultimele șase *luni*?

– Cadavrul domnului McCullough este într-o oarecare... stare de putrefacție. Nu este clar cât timp a zăcut acolo. Iar conform datelor noastre, familia nu l-a declarat dispărut, așa că avem nevoie de toate informațiile pe care le putem aduna.

– Asta... asta înseamnă multe registre, domnule. Iar aici încă este dezordine din cauza inundației. S-ar putea să dureze până le găsim printre cărți.

Numai Alice era plasată astfel încât putu să vadă piciorul Sophiei împingând încet registrul sub birou.

– Ca să fiu sinceră, domnule șerif, am pierdut multe dintre ele, spuse Alice. Este foarte posibil ca intrările relevante din unele registre să fi fost șterse de apă, iar alte registre să fi dispărut cu totul.

Vorbise cu cel mai puternic accent englezesc de care era în stare, despre care știa că descumpănise oameni mai duri decât șeriful, dar acesta nu părea s-o fi auzit. O ocolise pe Margery și se oprise în fața ei, cu capul înclinat într-o parte.

– Familia O'Hare a avut o vrajbă îndelungată cu familia McCullough, nu-i așa?

Margery trase de un fir desprins din cizma ei.

– Cred că da.

– Tata își amintește că tatăl tău a avut o problemă cu fratele lui Clem McCullough. Tom? Tam? L-a împușcat în stomac în ziua de Crăciun a anului 1913... 1914, dacă îmi amintesc bine. Fac pariu că, dacă mă apuc să întreb, voi afla că nu doar sângele lui a fost vărsat din cauza vrajbei dintre cele două familii.

– S-ar putea, șerifule. Dar, în ceea ce mă privește, vrajba s-a stins odată cu moartea ultimului dintre frații mei.

– Ar fi singura vrajbă de prin părțile astea care s-a topit ca zăpada, spuse el, apoi își băgă în gură un băț de chibrit și începu să-l molfaie. Ceea ce ar fi foarte neobișnuit.

Ea părea că își venise în fire.

– Ei bine, eu n-am fost niciodată din cale-afară de convențională.

– Așadar, nu știi nimic despre felul cum a murit Clem McCullough?

– Nu.

– Din păcate pentru tine, ești singurul om care putea avea ceva de împărțit cu el.

– Las-o baltă, șerifule Archer! protestă Beth. Știi la fel de bine ca mine că făcea parte dintr-o familie de gunoaie. Probabil că avea dușmani de aici până în Nashville, Tennessee.

Toată lumea fu de acord cu asta. Până și Sophia simți că își putea îngădui să încuviințeze din cap.

În momentul acela se auzi motorul unei mașini. Automobilul se opri, iar șeriful porni spre ușă cu pași lenți și rigizi, de parcă avea tot timpul din lume. Un alt ajutor de șerif apărui la ușă și îi șopti ceva la ureche. Șeriful își ridică privirea și se uită peste umăr la Margery, apoi înclină din nou capul, pentru a asculta în continuare.

Ajutorul de șerif intră, trei oameni ai legii fiind acum în bibliotecă. Alice întâlni privirea lui Fred și văzu că și el era la fel de stupefiat ca ea. Șeriful se răsuci și se postă cu picioarele depărtate pe noua podea din lemn de brad, lăsând două urme umede. Când vorbi, lui Alice i se păru a desluși în vocea lui un soi de satisfacție neîndurătoare.

– Ofițerul Dalton a fost la bătrâna Nancy Stone. Ea a zis că, în ianuarie, în timp ce te îndreptai spre ea, a auzit o împușcătură și gălăgie. A spus că n-ai mai ajuns la ea și că, până în ziua aceea, fie ploaie, fie soare, n-ai ratat niciodată o livrare. A zis că erai renumită pentru asta.

– Îmi amintesc că n-am putut să trec peste creastă. A nins foarte tare în ziua aceea.

Alice desluși un ușor tremurat în vocea lui Margery.

– Din câte a spus bătrâna Nancy, nu a fost așa. A zis că ninsoarea se domolise de două zile, că erai deasupra pârâului și că te-a auzit cântând imnuri cu câteva minute înainte de a se declanșa împușcătura. A spus că, o vreme, a fost foarte îngrijorată pentru tine.

– N-am fost eu, rosti ea clătinând din cap.

– Nu? Se prefăcu a se gândi câteva clipe, scoțându-și exagerat de mult în afară buza de jos. Ea pare foarte sigură că a văzut o bibliotecară călare. Vrei să zici că, în ziua aceea, a fost una dintre celelalte doamne?

Ea se uită în jur ca un animal încolțit.

– Crezi că ar trebui să vorbesc cu una dintre aceste fete? Crezi că vreuna dintre ele este capabilă de crimă? De pildă, cu tine, Kathleen Bligh? Sau poate cu această drăguță doamnă englezoaică? Soția lui Van Cleve Junior, nu-i așa?

Alice își ridică bărbia.

– Sau cu tine, fato? Cum te cheamă?

– Sophia Kenworth.

– Soph-i-a Ken-worth.

Nu făcu nici o referire la culoarea ei, dar rosti silabele foarte lent, așa că toți simțiră amenințarea.

Totul încremeni. Sophia privi marginea biroului, maxilarele fiindu-i încleștate, iar privirea, neclintită.

– Nu, rosti Margery spărgând tăcerea. Sunt sigură că nu a fost nici una dintre ele. Poate că a fost un tâlhar. Sau un fabricant de băutură. Știi că în munții ăștia se petrec tot felul de lucruri.

– Da, se petrec tot felul de lucruri. E foarte adevărat. Dar pare ciudat ca, într-un comitat plin de cuțite, puști, topoare și bâte, arma crimei folosită de un tâlhar să fi fost... Făcu o pauză pentru a-și aminti exact. ... un exemplar legat în pânză al cărții *Fiicele doctorului March*.

Văzând spaima care apăru nestăpânită pe chipul ei, șeriful se relaxă, arătând ca un om care oftează de plăcere după o masă copioasă. Își îndreptă umerii și și înălță capul.

– Margery O'Hare, te arestez ca suspectă că l-ai ucis pe Clem McCullough. Luați-o!

Mai târziu în acea seară, Sophia îi spuse lui William că, după aceea, se dezlănțuise iadul. Alice se repezise la șerif ca o femeie posedată, urlând și aruncând cu cărți în el până când acesta o amenințase că o arestează și pe ea, iar Fred o cuprinsese cu putere în brațe ca s-o împiedice să mai dea în el. Beth țipase la ei că înțeleseseră greșit și că habar nu aveau ce vorbeau. Kathleen privise tăcută și șocată, clătinând din cap, iar Izzy izbucnise în lacrimi și strigase întruna: „Nu puteți face asta! E însărcinată!“ Fred dăduse

fuga la mașină și gonise cât de repede putuse până la Hoffman, unde rugase un paznic să-l cheme pe Sven Gustavsson, iar acesta venise alb ca varul și încercase să afle ce dracu' se petrecea. În tot acest timp, Margery O'Hare fusese mută ca o fantomă, lăsându-se condusă pe lângă mulțimea de privitori tăcuți și urcând în Buick-ul poliției cu capul aplecat și cu o mână pe burtă.

William digeră toate astea și clătină din cap. Salopeta îi era plină cu pete negre, pentru că încă încerca să curețe casa, iar când își duse mâna la ceafă, lăsă o dâră neagră și uleioasă pe piele.

– Tu ce crezi? o întrebă pe sora lui. Crezi că ea l-a omorât?

– Nu știu, răspunse ea clătinând din cap. Știu că Margery nu este o ucigașă, dar... a fost ceva în neregulă... ceva ce n-a spus. Se uită la el. Un lucru știu însă. Când o să afle Van Cleve, o să facă tot posibilul să-i diminueze șansele de a scăpa cu bine din asta.

În seara aceea, în bucătăria lui Margery, Sven le spuse lui Alice și Fred întreaga poveste. Incidentul de pe munte, cum Margery crezuse că McCullough avea să vină după ea ca să se răzbune, cum el stătuse pe verandă două nopți friguroase, cu pușca pe genunchi și cu Bluey la picioare, până când amândoi fuseseră siguri că McCullough se întorsese la cabana lui păraginită, probabil cu o durere de cap, și că fusese prea beat pentru a-și aminti ce dracu' făcuse.

– Trebuie să-i zici toate astea șerifului! rosti Alice. Înseamnă că a fost autoapărare!

– Crezi că asta o va ajuta cu ceva? spuse Fred. Din clipa în care va zice că i-a dat cu cartea în cap, ei vor considera că a mărturisit. În cel mai bun caz, va fi acuzată de omor involuntar. Cel mai bun lucru pe care îl poate face acum este să-și țină gura și să spere că nu au suficiente probe pentru a o condamna.

Cauțiunea fusese stabilită la 25.000 de dolari, o sumă la care nimeni din acele locuri nu avea acces nici pe departe.

– Aceeași cauțiune a fost stabilită pentru Henry H. Dernhardt, iar el și-a împușcat cu sânge-rece logodnica.

– Da, doar că el a fost bărbat și a avut prieteni sus-puși, care l-au putut ajuta.

Nancy Stone izbucnise în plâns când aflase ce făcuseră oamenii șerifului cu mărturia ei. În seara aceea, coborâse tot drumul de pe munte – pentru prima dată din 1936 –, bătuse la ușa biroului șerifului și ceruse să fie lăsată a-și spune din nou povestea.

– M-am exprimat greșit! zisese ea și înjurase prin gaura dintelui lipsă. N-am știut că o veți aresta pe Margery. Fata aia nu ne-a făcut decât bine mie și surorii mele... și acestui oraș, naiba să vă ia, iar voi așa o răsplătiți?

Într-adevăr, vestea arestării stârnise murmure de nemulțumire în oraș. Dar crima era crimă, iar cei din familiile McCullough și O'Hare se ucideau de atâtea generații, încât nimeni nu-și mai amintea de la ce pornise totul, la fel ca în cazul familiilor Cahill și Rogerson și al celor două ramuri ale familiei Campbell. Nu, Margery O'Hare fusese întotdeauna ciudată, dificilă încă de când învățase să meargă, iar așa ceva ducea uneori la asemenea deznodăminte. În mod cert, putea fi și insensibilă, nu stătuse ea cu fața împietrită la înmormântarea lui taică-său, fără să verse o lacrimă? Opinia publică fiind veșnic schimbătoare, nu trecu mult până când oamenii începură să se întrebe dacă, la urma urmelor, nu avea ceva diabolic în ea.

În micul oraș Baileyville, aflat la poalele munților, departe în estul Kentucky-ului, lumina dispăru încet după creste, iar la scurt timp după aceea, în micile case de pe Strada Principală și în cele risipite pe munți și prin văi, lămpile se stinseră una după alta. Câinii începură să se cheme unul pe altul, urletele lor ricoșând pe versanți, stăpânii lor îi certară obosiți, bebelușii se porniră să plângă, iar unii dintre ei putură fi liniștiți. Bătrânii erau cufundați în amintiri ale unor vremuri mai bune, iar tinerii se bucurau de trupurile partenerilor sau fredonau o melodie auzită la radio ori la cineva care cânta la vioară prin vecini. În casa ei de pe munte, Kathleen Bligh își strânse copiii adormiți pe lângă ea, căpșoarele lor cu păr moale și fin fiind ca niște semne de carte de o parte și de alta a ei, și se gândi la soțul cu umeri ca de bizon și o atingere atât de blândă, că o putea face să plângă de fericire. La cinci kilometri spre nord-vest, într-o casă mare și înconjurată de o peluză tunsă îngrijit, doamna Brady încerca să citească un alt capitol din cartea ei, în vreme ce fiica sa făcea vocalize în surdina în dormitorul ei. Suspină și puse jos cartea, simțindu-se întristată de faptul că viața nu se derula niciodată chiar așa cum sperai și întrebându-se cum avea să-i explice doamnei Nofcier cele întâmplare. Vizavi de biserică, Beth Pinker ședea pe

veranda din spate și trăgea din pipa bunicii ei, gândindu-se la evadări din închisoare, la vrajbe între familii și la oamenii cărora ar fi vrut să le facă rău, Geoffrey Van Cleve fiind în fruntea listei. Iar în casa care ar fi trebuit s-o aibă în centru pe Margery O'Hare, de o parte și de alta a unei uși din lemn prelucrat grosier, doi oameni nu reușeau să doarmă, încercând să găsească o cale care să ducă la alt deznodământ, gândurile lor fiind ca un puzzle chinezesc, iar neliniștea, prea mare și apăsătoare pentru a le trece prin minte să o împărtășească cu ceilalți.

La câțiva kilometri distanță, Margery ședea pe podea, cu spatele sprijinit de peretele celulei, și încerca să-și reprime senzația tot mai puternică de teamă ce i se ridica în gât, ca un val sufocant. Aflați de partea cealaltă a coridorului, doi bărbați – un bețiv din alt stat și un hoț local a cărui față și-o amintea, dar al cărui nume nu – îi strigau obscenități. Cu toate că ajutorul de șerif, un bărbat onest, pe care îl deranja faptul că nu exista un spațiu separat pentru femei (abia dacă își amintea când își mai petrecuse o femeie noaptea în închisoarea din Baileyville, darămite una însărcinată), întinsese un cearșaf peste partea de jos a grătilor, ca s-o protejeze puțin, ea tot îi auzea și simțea duhoarea acră a urinei și transpirației, iar ei știau că ea era acolo, iar asta făcea ca micuța temniță să aibă un aer intim, ceea ce o deranja și o stânjenea atât de tare, încât realiza că, deși era epuizată, nu va reuși să adoarmă.

I-ar fi fost mai comod pe saltea, mai ales că bebelușul se mărise destul de mult și părea că o apasă în locuri nebănuite, dar salteaua era murdară și plină de păduchi, iar după cinci minute de stat pe ea, începuse s-o mănânce pielea.

– Nu vrei să dai cearșaful ăla la o parte, fato? Îți arăt ceva ca să dormi bine.

– Încetează, Dwayne Froggatt!

– Doar mă distrez puțin, șefule. Știi că îi place. Se vede pe trupul ei, nu-i așa?

În cele din urmă, McCullough venise să i-o plătească, arma lui încărcată fiind chiar trupul său însângerat, iar cartea de la biblioteca ei, o mărturisire scrisă pe pieptul lui. Coborâse după ea de pe munte ca și cum ar fi făcut-o cu o pușcă în mână.

Încercă să se gândească la ce putea spune în apărarea ei – că nu știuse că-l lovise atât de tare, că se temuse, că doar încercase să-și facă treaba, că fusese o simplă femeie care încercase să-și vadă de ale ei. Însă nu era proastă. Știa cum părea. Fără să-și dea seama, Nancy probabil că îi pecetluse soarta zicând că fusese acolo, iar cartea de la bibliotecă reprezenta o dovadă.

Margery O'Hare își apăsă ochii cu podul palmelor și suspină îndelung, tremurat, simțind panica intensificându-se în ea. Printre gratii, văzu lumina albastră-liliachie a înserării și auzi ciripitul păsărilor vestind sfârșitul zilei. Iar pe măsură ce se lăsa întunericul, simți tavanul celulei coborând spre ea și strânse ochii.

– Nu pot sta aici. Pur și simplu, nu pot! șopti ea. Nu se poate să fiu aici.

– Cu mine vorbești, fato? Vrei să-ți cânt un cântec de leagăn?

– Dă la o parte cearșaful ăla. Haide, fă-o pentru mine!

Apoi se auzi un râs de om beat.

– Nu pot sta aici!

Răsuflarea i se poticni și se opri în piept, articulațiile degetelor i se albiră, celula începu să se învâртеască în jurul ei, iar podeaua se ridică în timp ce panica ei deveni tot mai puternică.

Și imediat, copilul se mișcă în ea o dată, apoi încă o dată, parcă spunându-i că nu era singură și că panica nu-i servea la nimic, iar ea oftă, își puse mâinile pe burtă, expiră lent și îndelung și așteptă ca groaza să treacă.

Capitolul 20

- *Dar n-ai spus tu că stelele sunt precum Pământul, Tess?*
- *Ba da.*
- *Toate?*
- *Nu știi, cred că da. Uneori îmi par a fi ca merele din pomul nostru cel bătrân. Cele mai multe sunt frumoase și bune, și doar câteva sunt putrede.*
- *Și noi unde stăm? Pe una frumoasă sau pe una putredă?*
- *Pe una putredă.*

Thomas Hardy, *Tess D'Urberville*

Vestea se răspândi dimineață, iar câțiva se osteniră să se ducă la bibliotecă și să spună că toată treaba era o nebunie, că ei nu o credeau pe Margery capabilă să facă rău cuiva și că era mare păcat că poliția o trata în felul acela. Dar cei mai mulți nu o făcură, iar Alice văzu oameni discutând în șoaptă tot drumul de acasă până la bibliotecă. Încercase să-și potolească neliniștea făcând diverse lucruri – îl trimisese pe Sven acasă la el, promițându-i că va avea ea grijă de găini și de catâr, iar Sven înțelesese că nu era bine să se afle că dormea sub același acoperiș cu ea, deși amândoi știau că, probabil, avea să se întoarcă după căderea nopții, incapabil să stea singur cu temerile lui.

- Cunosc treburile casei, spusese ea punând pe farfuria lui un ou și patru felii de șuncă, ce aveau să rămână neatinsse. Stau de suficient timp aici. Iar Margery se va întoarce cât de curând. Până atunci, o să-i duc la închisoare niște haine de schimb. Am niște lucruri curate.

- Închisoarea aia nu-i un loc pentru o femeie, zisese el încet.

- Se descurcă ea. O s-o scoatem repede de-acolo.

În acea dimineață, le trimisese pe bibliotecare pe traseele lor normale, verificând registrul și ajutându-le să încarce desagii, și nimeni nu-i puse la îndoială autoritatea, ca și cum ar fi fost recunoscătoare că exista cineva care să le spună ce aveau de făcut. Beth și Kathleen o rugaseră să-i transmită lui Margery urările lor de bine. Apoi, ea încuiase biblioteca, încălecase pe Spirit, legase desaga cu hainele curate ale lui Margery și, sub un cer senin și rece, parcursese drumul de șase kilometri până la închisoare.

- Bună dimineața, îi zise ea gardianului, un bărbat slab, cu o privire obosită, al cărui uriaș inel cu chei amenința să-i dea jos pantalonii. Am venit să-i aduc lui Margery O'Hare niște haine de schimb.

El o măsură din cap până-n picioare, strâmbând din nas.

– Ai hârtia?

– Ce hârtie?

– De la șerif. Aprobarea de a o vedea pe prizonieră.

– N-am nici o hârtie.

– Atunci, nu intri.

Alice încremeni o clipă, cu obrajii furnicându-i, îmbujorați. Apoi, își îndreptă umerii.

– Domnule, țineți o femeie însărcinată închisă în cele mai neigienice condiții. Măcar i-ați putea permite să-și schimbe hainele. Ce fel de gentleman sunteți? Își folosise cel mai puternic accent englezesc, iar el păru descumpănit. Ce este? Vă temeți că îi voi strecura o pilă? Sau un pistol? Este o femeie *însărcinată*! Uitați, vă arăt ce am de gând să-i dau sărmanei fete! O bluză curată. Niște ciorapi de lână. Vreți să vedeți tot ce am în desagă? Poftim, puteți verifica... niște lenjerie de corp...

– Bine, bine, rosti gardianul clătinând din cap și ridicându-și mâna. Pune-le la loc. Ai zece minute, bine? Iar data viitoare, o să vreau hârtia.

– Desigur. Mulțumesc mult. Sunteți foarte amabil.

Alice încercă să-și păstreze aerul sigur pe sine în timp ce îl urmă pe treptele care coborau spre celule. Gardianul deschise o ușă metalică grea, cheile zornăindu-i, apoi căută printre ele până găsi o alta, cu care deschise o ușă ce dădea spre un mic coridor de-a lungul căruia erau patru celule. Aerul era stătut, plin de mirosuri grele, iar singura lumină intra prin ferestruici orizontale înguste, câte una aflată în partea de sus a fiecărei celule. În vreme ce ochii i se obișnuiau cu semiîntunericul, văzu umbre mișcându-se în celulele din stânga.

– A ei e în dreapta, cea cu gratiile acoperite de cearșaf, spuse el, apoi se întoarse și plecă, încuie ușa în urma lui și o verifică zgâlțâind-o, iar inima lui Alice se zdruncină în piept odată cu ușa.

– Hei, salutare, fată drăguță! se auzi din penumbră o voce masculină.

Ea nu se uită într-acolo.

– Margery, șopti Alice apropiindu-se de gratii.

Câteva clipe nu-i răspunse nimeni, apoi un capăt al cearșafului fu tras câțiva centimetri și apăru chipul lui Margery. Era palidă și avea ochii încercănați. În spatele ei se afla un pat îngust, cu o saltea veche și murdară,

iar într-un colț al celulei era un vas metalic. În timp ce Alice privea, ceva străbătu repede podeaua.

– Ești... teafără? întrebă ea încercând să-și ascundă șocul.

– Sunt în regulă.

–Ți-am adus niște lucruri. M-am gândit că ai vrea să-ți schimbi hainele. Măine îți aduc altele. Poftim! Începu să scoată lucrurile din desagă, dându-i-le unul câte unul printre gratii. Uite un săpun, o periuță de dinți și... ți-am adus sticluta mea cu parfum. M-am gândit că ți-ar face plăcere să simți...

Se opri. Ideea i se părea ridicolă acum.

– N-ai și pentru mine ceva, fată drăguță? Mă simt foarte singur aici.

Se întoarse cu spatele la individ.

– În fine. Își coborî vocea. Ai niște pâine cu mălai și un măr într-un crac al pantalonașilor. N-am știut dacă ei îți dau de mâncare. Acasă, totul e bine. L-am hrănit pe Charley și găinile, așa că nu ai de ce să-ți faci griji. Când ajungi acasă, o să găsești totul așa cum îți place.

– Unde-i Sven?

– A trebuit să se ducă la lucru, dar o să vină mai târziu.

– El e în regulă?

– De fapt, e foarte zguduit. Toată lumea este.

– Hei! Hei, vino încoace! Vreau să-ți arăt ceva.

Alice se aplecă spre Margery, fruntea ei atingând gratiile celulei.

– Ne-a spus ce s-a întâmplat cu McCullough.

Margery închise ochii preț de câteva clipe. Degetele ei cuprinseseră o bară a gratiilor și o strânseseră cu putere.

– N-am vrut să fac rău nimănui, Alice, rosti Margery cu voce spartă.

– Sigur că n-ai vrut! Ai făcut ce ar fi făcut oricine, spuse Alice cu fermitate. Oricine are măcar o jumătate de creier. Se numește „autoapărare“.

– Hei! Hei, lasă flecăreala și vino încoace, fato! N-ai nimic pentru mine? Că eu am ceva pentru tine.

Alice se răsuci furioasă și își puse mâinile în șolduri.

– Mai taci din gură! Pentru Dumnezeu, încerc să vorbesc cu prietena mea!

Urmă o scurtă tăcere, apoi se auzi un hohot de râs din cealaltă celulă.

– Da, taci din gură! Încearcă să vorbească cu prietena ei.

Cei doi bărbați începură imediat să se certe, vocile ridicându-li-se în timp ce se înjurau.

– Alice, nu pot sta aici! zise Margery încet.

– Știu. Alice se simțea zguduită de felul cum arăta Margery după doar o noapte petrecută în acel loc, ca și cum i s-ar fi epuizat toată puterea. O să rezolvăm asta. Nu ești singură, iar noi nu vom îngădui să ți se întâmple nimic.

Margery o privi cu ochi oboșiți. Își strânse buzele ca și cum dorea să pună stavilă cuvintelor. Alice își puse degetele peste ale lui Margery, încercând să-i strângă mâna.

– O să se rezolve totul. Încearcă să te odihnești și să mănânci ceva, iar eu mă întorc mâine.

Margery păru să aibă nevoie de câteva clipe pentru a pricepe ce spusese ea. În cele din urmă, încuviințată din cap, se uită la Alice, apoi, cu o mână pe burtă, se duse să se așeze din nou pe podea, sprijinită de perete.

Alice zgâlțâi ușa până când zgomotul atrase atenția gardianului. Se ridică anevoie de pe scaun și îi dădu drumul, apoi închise ușa în urma ei și privi spre cearșaful dincolo de care se zărea doar umărul lui Margery.

– Mă întorc mâine, zise Alice. Nu știu dacă o să am timp să obțin o aprobare, dar sunt sigură că nu vor exista obiecții ca o femeie să îi ofere ajutor și o minimă igienă uneia care urmează să devină mamă. Este o chestiune de bun-simț elementar. Și n-oi fi eu de prea mult timp prin locurile astea, dar știu că oamenii din Kentucky au foarte mult bun-simț.

Gardianul se uită la ea de parcă n-ar fi știut ce să spună.

– În fine, continuă ea înainte ca lui să-i vină vreo idee. Dați-mi voie să vă ofer o bucată de pâine cu mălai drept mulțumire că ați fost atât de... înțelegător. Este o situație dificilă, care sper că se va rezolva foarte curând, iar până atunci, vă sunt foarte recunoscătoare pentru amabilitate, domnule...

Gardianul clipi năucit.

– Dulles.

– Domnule Dulles. Poftim!

– Ajutor de șerif.

– Domnule ajutor de șerif Dulles. Îmi cer scuze!

Îi dădu pâinea cu mălai învelită într-un șervet.

– A, rosti ea când el desfăcu șervetul. O să vreau șervetul înapoi. Ar fi minunat dacă mi l-ați putea da mâine, când aduc alte lucruri. Doar împăturiți-l. Mulțumesc foarte mult!

Înainte ca el să apuce să-i răspundă, se răsuci și ieși repede din închisoare.

Sven vându ceasul de buzunar din argint al bunicului său și angajă un avocat din Louisville, iar acesta încercă să obțină o cauțiune mai rezonabilă, însă fu refuzat în termeni duri, spunându-i-se că fata era o ucigașă care provenea dintr-o cunoscută familie de criminali și că statul nu dorea s-o știe în libertate și capabilă să facă din nou același lucru. Chiar și atunci când o mică mulțime se strânse în fața biroului șerifului pentru a protesta, acesta rămase neclintit, declarând că n-aveau decât să se agite și să țipe cât poșteau, că treaba lui era să aplice legea și că exact asta avea să facă, și că, dacă tatăl lor ar fi fost ucis în timp ce își vedea de treabă, probabil că nu s-ar fi manifestat așa.

– Ei bine, zise avocatul urcându-se în mașina lui, vestea bună este că, din 1868, statul Kentucky n-a mai executat nici o femeie, cu atât mai puțin una însărcinată.

Acest lucru nu-l făcu pe Sven să se simtă mult mai bine.

– Ce ne facem acum? întrebă el când se întorceau de la închisoare.

– Ne vedem de treabă, răspuse Alice. Vom face totul ca de obicei și vom aștepta să-i vină cuiva mintea la cap.

Dar nimănui nu-i veni mintea la cap. Aprilie veni și trecu, apoi mai, iar Margery rămase la închisoare, în vreme ce alți infractori veniră și plecară, iar în unele cazuri, se întoarseră din nou. Încercările de a o transfera la o închisoare pentru femei se soldară cu eșecuri, însă adevărul era că Alice considera că, dacă Margery trebuia să fie închisă, probabil era mai bine să fie acolo, unde o puteau vizita, decât într-un oraș mare, unde nimeni nu o cunoștea și unde ar fi fost înconjurată de zgomotele și mirosurile unei lumi care îi era complet străină.

Așa că Alice se ducea la închisoare în fiecare zi, ducându-i pâine cu mălai caldă încă (luase rețeta dintr-o carte de la bibliotecă și deja ar fi putut s-o facă și cu ochii închiși) sau plăcintă, sau ce pregătise, și devenise preferata gardienilor, așa că nimeni nu-i mai cerea hârtia de aprobare, ci doar îi dădea șervetul din ziua precedentă și o conducea înăuntru, fără o vorbă.

Cu Sven nu erau la fel de amabili fiindcă, din pricina mărimii, bărbații se simțeau neliniștiți în preajma lui. Pe lângă mâncare, ea îi ducea și lenjerie de schimb, pulovere de lână, dacă era nevoie, și câte o carte, cu toate că în celulele închisorii era atât de întuneric, încât Margery nu putea să citească decât câteva ore pe zi. Și aproape în fiecare seară, după ce își termina treaba la bibliotecă, Alice se ducea la căsuța din pădure și se așeza la masă cu Sven, iar cei doi își spuneau unul altuia că, fără îndoială, lucrurile aveau să se rezolve și că Margery își va reveni când va putea sta la aer curat, dar nici unul dintre ei nu credea o vorbă din ce zicea celălalt, apoi se duceau la culcare, însă zăceau treji, privind tavanul până în zori.

*

În anul acela, nu avură deloc primăvară. Toată lumea observă că, după înghețul de peste iarnă, fusese ca și cum ploaia ștersese două luni, în mai pomenindu-se brusc cu un val de căldură puternică. Fluturii-monarhi reveniră, buruienile crescură până la talie, iar Alice împrumută pălăria de piele cu boruri late a lui Margery și își legă o batistă la gât, pentru a nu fi arsă de soare, și începu să plesnească cu frâul tăunii care se așezau pe grumazul calului.

Alice și Fred petreceau cât de mult timp puteau împreună, dar nu vorbeau prea mult despre Margery. După ce făceau tot posibilul ca să-i asigure un minimum de confort, nu mai știau ce să zică.

Ancheta legistului relevase faptul că Clem McCullough murise ca urmare a unei lovituri puternice în ceafă, posibil cauzată de o lovitură sau de căderea pe o piatră. Din păcate, starea de descompunere a cadavrului nu îngăduia tragerea unei concluzii mai precise. Margery fusese chemată să depună mărturie în fața coronerului, dar o mulțime uriașă se adunase în fața clădirii, și având în vedere starea ei, se decisese că nu era înțelept să intre.

Cu cât se apropia mai mult de termen, Sven devenea tot mai frustrat și protesta tot mai mult, așa încât șeful gardienilor îi interzisese s-o viziteze vreme de o săptămână (ar fi fost mai mult, dar oamenii din oraș îl plăceau pe Sven și îi înțelegeau starea de spirit). Alice se ducea în continuare zilnic, dar Margery abia mai vorbea cu ea. Era albă ca laptele, avea cearcăne, părul îi atârna într-o coadă murdară și mânca mâncarea adusă de Alice nu ca și cum i-ar fi fost foame, ci cu o detașare absentă, ca și cum n-ar fi vrut, dar înțelegea că era obligată s-o facă. De fiecare dată când o vizita, Alice simțea

că închiderea lui Margery într-o celulă era o crimă împotriva naturii, ceva exact pe dos față de cum ar fi trebuit să fie. De când ea fusese închisă, totul părea altfel – munții erau prea pustii, iar bibliotecii îi lipsea ceva esențial. Până și Charley era apatic, mergea înainte și înapoi pe lângă gardul padocului sau pur și simplu stătea locului, cu urechile uriașe pe jumătate aplecate și cu botul coborât la jumătatea distanței spre pământ.

Uneori, Alice aștepta să rămână singură pe lungul drum spre casă și plângea în hohote, de teamă și de frustrare. Erau lacrimi pe care Margery nu le vărsa pentru sine. Nimeni nu vorbea despre ce avea să se întâmple după nașterea copilului. Nimeni nu vorbea despre ce avea să se întâmple cu Margery după aceea. Toată situația părea extrem de reală, iar copilul încă era ceva abstract, un lucru a cărui existență puțini și-o puteau imagina.

Alice se trezea la 4.30 în fiecare dimineață, urca pe Spirit și dispărea pe coastele împădurite ale munților, cu desagii încărcate, ca să poată parcurge primii kilometri înainte să se poată trezi cu adevărat. Îi saluta pe toți pe care îi întâlnea în drum, în general întrebându-i ceva care îi interesa – „Ți-ai reparat tractorul, Jim? Soției i-au plăcut povestirile?“ și își punea calul în fața mașinii lui Van Cleve de fiecare dată când îl întâlnea, ca el să fie nevoit să oprească motorul în timp ce ea îl privea disprețuitor.

– Dormi bine noaptea? îi striga ea. Ești mulțumit cu ce-ai făcut?

Cu obraji umflați și vineți, el își întorcea mașina și trecea pe lângă ea.

Nu-i era teamă să rămână singură în căsuță, dar Fred o ajutase să pună mai multe capcane, ca să o anunțe dacă se apropia cineva. Într-o noapte, citea când auzi clinchetul unui clopoțel dintre cei legați între copaci. Se ridică iute ca fulgerul, luă pușca din spatele căminului, o armă și se poziționa în fața ușii dintr-o singură mișcare, lipind țeava dublă de spațiul îngust dintre ușă și toc.

Miji ochii, încercând să discearnă dacă era vreo mișcare afară, și rămase extrem de liniștită, verificând întunecimea preț de câteva momente, înainte să-și coboare umerii.

– Doar o căprioară, murmură ea ca pentru sine și coborî pușca.

Doar când plecă a doua zi de dimineață găsi hârtia care îi fusese strecurată pe sub ușă în timpul nopții, cu un scris mângălit cu negru.

N-ai ce căuta aici. Du-te acasă.

Nu era primul și încercă să-și reprime neliniștea reflexă pe care i-o provocau. Margery ar fi râs de ele, așa că se străduia să facă la fel. Făcu hârtia ghemotoc, o aruncă în foc și înjură în surdină. Apoi se gândi unde, oare, mai era acasă pentru ea?

*

În lumina descrescătoare a amurgului, Fred spărgea lemne lângă grajd – una dintre puținele sarcini care o depășeau pe Alice. O intimida greutatea și puterea vechiului topor și rareori reușea să crape butucii pe fibră. De obicei lăsa lama prinsă în lemn, într-un unghi imposibil, până când se întorcea Fred. El, dimpotrivă, spărgea fiecare bucată cu o mișcare simplă și ritmică, brațele făceau o rotație completă și toporul crăpa butucul în două, apoi în patru. Se oprea după fiecare trei lovituri, îl ținea lejer într-o mână, în timp ce cu cealaltă lua un alt butuc din grămadă. Îl urmări un moment, așteptându-l să se oprească, să se șteargă cu brațul pe frunte și să se uite spre ea, care stătea în ușă, cu un pahar în mână.

– E pentru mine?

Ea făcu câțiva pași și i-l dădu.

– Mulțumesc. Sunt mai multe decât am crezut.

– E frumos din partea ta să mă ajuți.

El bău cu sete apa și oftă, înainte să-i dea paharul.

– Păi, nu puteam să te las să îngheți la iarnă. Și se usucă mai repede dacă le tai mai mici. Ești sigură că nu mai vrei să încerci?

Ceva din expresia de pe chipul lui Alice îl opri.

– E totul în regulă, Alice?

Ea zâmbi și aprobă din cap, dar nu era convingătoare nici măcar pentru ea însăși. Așa că îi spuse ceea ce tot amânase de o săptămână.

– Mi-au scris părinții să-mi spună că pot să mă întorc acasă.

Zâmbetul lui Fred se evaporă.

– Nu sunt foarte încântați de cum au ieșit lucrurile, dar spun că nu pot să rămân singură aici și sunt gata să considere căsătoria mea o greșală a tinereții. Iar mătușa Jean m-a invitat să stau un timp la ea, în Lowestoft. Are nevoie de ajutor cu copiii și toată lumea e de acord că ăsta este un pretext bun pentru a te întoarce în Anglia fără prea mult tam-tam. Se pare că vom putea rezolva chestiunea legală de la o distanță convenabilă.

– Ce este Lowestoft? întrebă bărbatul.

Fred trase din țigară, apoi o stinse pe marginea farfuriei metalice.

– Un orașel pe coasta Mării Nordului. Nu e prima mea alegere, dar... în fine, aș fi oarecum independentă. Și n-aș sta cu părinții, adăugă ea în gând. Apoi înghiți cu greu. Mi-au spus că o să-mi trimită bani pentru vapor. Eu le-am spus că trebuie să rămân până la sfârșitul procesului lui Margery. Râse sec. Nu sunt sigură că faptul că sunt prietenă cu o criminală mi-a ridicat acțiunile în ochii lor.

– Așadar, te duci acasă.

Ea încuviință din cap, dar nu mai putu scoate un cuvânt. Se simțea dezumflată, ca și cum scrisoarea i-ar fi amintit brusc că toată viața pe care o dusesse până atunci în acel loc fusese ca un vis pricinuit de febră. Se imagină în Mortlake sau în casa în fals stil Tudor din Lowestoft, întrebările politicoase ale mătușii în privința orelor ei de somn, dacă avea chef să ia micul dejun sau dacă dorea să facă o plimbare în parcul municipal, în acea după-amiază. Își privi mâinile crăpate, unghiile tăiate scurt, puloverul pe care îl purta de paisprezece zile peste alte lucruri, cu mici fragmente de fân și iarbă impregnate în lână. Se uită la cizmele zgâriate, care vorbeau de îndepărtate cărări montane, de treceri prin vaduri și descălecări pentru a putea trece prin înguste locuri pline de noroi, de soare aprig și de ploii nesfârșite. Cum ar fi fost să redevină fata care fusese? Cu pantofi lustruiți și ciorapi fini și un trai banal, tihnit. Cu unghiile piliate cu grijă și părul șamponat și coafat de două ori pe săptămână. Care nu mai era nevoită să descălece pentru a se ușura în spatele copacilor, să culeagă mere pentru a-și potoli foamea, să simtă miros de fum și de pământ reavăn, ci, în loc de toate astea, să schimbe câteva cuvinte politicoase despre vreme cu șoferul de autobuz și să-l întrebe dacă era sigur că 238 oprea în fața gării.

Fred o privea. În ochii lui era atâta durere și jale încât ea simți un gol în stomac. Dar el își ascunse privirea și se întinse după topor.

– Bun, păi dacă tot sunt aici, să termin astea.

– Margery o să aibă nevoie de ele. Când se întoarce acasă.

El aprobă din cap, cu ochii pe lama toporului.

– Da.

Alice așteptă puțin.

– Îți fac ceva de mâncare, dacă vrei să rămâi.

– Mi-ar prinde bine, răspunse el, din nou aprobând din cap, cu ochii în jos.

După încă un moment ea se întoarse spre căsuța lui Margery cu paharul gol, iar fiecare lovitură de topor care spărgea lemnele o făcea să tresară, de parcă nu doar lemnul ar fi fost spart în două.

Mâncarea era groaznică, lucru deloc de mirare fiindcă fusese făcută fără tragere de inimă, dar Fred nu comentă nimic, iar Alice n-avea multe de spus, așa că masa se desfășură într-o liniște neobișnuită, acompaniată numai de cârâitul răgușit al greierilor și broaștelor de afară. El îi mulțumi pentru efort și minți frumos, spunându-i că mâncarea fusese delicioasă, apoi ea adună farfuriile murdare și îl privi cum se ridica și se îndrepta de spate, ca și cum tăiatul lemnului l-ar fi obosit mai mult decât lăsa să se vadă. El ezită, apoi ieși prin spate și ea îi văzu umbra prin ușa de plasă, cum se uita spre coasta muntelui.

„Of, ce rău îmi pare, Fred“, îi spuse ea pe mutește. „Nu vreau să te părăsesc.“

Se întoarse la farfurii și începu să le spele cu furie, mușcându-și buzele ca să nu plângă.

- Alice? rosti Fred apărând la ușă.
- Da?
- Hai afară!
- Trebuie să spăl far...
- Vreau să-ți arăt ceva.

Noaptea era extrem de întunecată, ca atunci când norii ascund luna și stelele, iar ea abia reuși să-i întrezărească silueta când se îndreptă spre leagănul de pe verandă, cu lampa legănându-i-se în mână. Apoi, el stinse lampa și șezură la jumătate de metru distanță, ceea ce devenise un obicei al lui, neatingându-se, dar uniți printr-o tăcere prietenoasă și prin gândurile lor, ale fiecăruia înfășurându-se ca o iederă în jurul celuilalt.

– Ce vrei să văd? întrebă ea după câteva clipe, încercând să se șteargă la ochi pe furiș.

- Așteaptă puțin, se auzi vocea lui Fred de lângă ea.

Alice stătu în întuneric, leagănul scârțâind ușurel sub greutatea lor, cu gândurile învălmășindu-i-se în timp ce încerca să-și închipuie cum îi va fi viitorul. Ce ar fi putut face dacă nu se ducea acasă? Avea puțini bani, cu certitudine nu destui pentru a-și lua o casă, nu era sigură că va mai avea o slujbă – cine ar fi putut spune dacă biblioteca avea să mai existe fără mâna

forte a lui Margery? Iar cel mai important era că nu putea sta pentru totdeauna în acel orașel unde plana norul amenințător reprezentat de Van Cleve, de furia lui și de căsnicia ei nefericită. Reușise să-i facă rău lui Margery și, cu siguranță, într-un fel sau altul, îi va face și ei.

Și totuși...

Și totuși, gândul de a pleca de-acolo, de a nu mai călări prin acei munți, acompaniată doar de sunetul copitelor lui Spirit și de licărirea luminii împeștritate din pădure, de a nu mai râde cu celelalte bibliotecare, de a nu mai coase în tăcere alături de Sophia, de a nu mai bate tactul cu piciorul când vocea lui Izzy se înălța spre căpriorii tavanului... o umplea de o durere viscerală. Iubea acel loc. Iubea munții și oamenii, și cerul nesfârșit. Iubea sentimentul că făcea ceva important, care o pune la încercare în fiecare zi, că schimba viețile oamenilor cuvânt cu cuvânt. Fiecare dintre zgârieturile și bășicile ei însemna ceva, construind o nouă Alice pe structura celei de care nu se simțise niciodată pe deplin mulțumită. Dacă se întorcea, avea să revină la vechea versiune și își dădea foarte bine seama cât de ușor se putea întâmpla, iar Baileyville urma să devină un episod despre care părinții ei cei stricți vor prefera să nu vorbească. Avea să tânjească după Kentucky o vreme, apoi se va aduna, iar după un an sau doi, probabil că i se va permite să divorțeze, și până la urmă va întâlni un bărbat tolerant, pe care nu-l va deranja trecutul ei complicat, și se va așeza la casa ei. Într-un loc acceptabil din Lowestoft.

Și mai era și Fred. Gândul de a se despărți de el îi provoca un nod în stomac. Cum putea să suporte perspectiva de a nu-l mai vedea niciodată? Să-i nu-i mai vadă niciodată chipul luminându-se doar pentru că ea intra într-o încăpere? Să nu-i mai întâlnească niciodată privirea într-un grup de oameni și să nu mai simtă căldura subtilă care apărea când stătea alături de bărbatul despre care știa că o dorea mai mult decât pe oricine altcineva? Ajunsesse să simtă că, în fiecare zi în care erau împreună, chiar dacă nu vorbeau, în orice făceau între ei se purta o conversație mută, ca un curent subteran. Nu se simțise niciodată atât de legată de cineva, atât de sigură de cineva, nicidecum nu-și dorise atât de mult fericirea cuiva. Cum putea să renunțe la așa ceva?

– Alice.

– Da?

– Privește!

Alice se uită, iar respirația i se opri în gât.

Versantul din fața lor se însuflețise, printre copaci zărindu-se un perete de lumini feerice, tridimensionale, care clipeau și sclipeau, luminând delicat întunericul ca smoala. Ea privi nevenindu-i a crede, cu gura căscată.

– Licurici, spuse el.

– Licurici?

– Insecte care luminează, gândăcei-scânteioși, cum vrei să le zici. Apar în fiecare an.

Alice nu se putea obișnui cu ce vedea. Licuricii scânteiau, zburau, se înălțau din umbrele copacilor, micuțele lor trupuri luminoase forfoteau fără țintă pe cerul nopții, în clipa aceea părând că peste întreaga lume se așternuse un covor de minuscule luminițe aurii. Era o imagine atât de neobișnuită, nebunește și ridicol de frumoasă, încât Alice se pomeni râzând, cu palmele pe față.

– Fac asta des? întrebă ea abia deslușind zâmbetul lui.

– Nu. Cam o săptămână pe an. Cel mult două. Totuși, niciodată n-am văzut atât de mulți și de frumoși.

Un suspin uriaș se înălță din pieptul lui Alice, stârnit de emoția copleșitoare și, poate, de pierderea iminentă. De absența sufletului casei și de faptul că nu îl putea avea pe bărbatul de lângă ea. Înainte de a apuca să-și dea seama ce făcea, întinse mâna prin întuneric și o găsi pe a lui Fred. Degetele lui calde și puternice le strânsă și se împletiră cu ale ei de parcă ar fi fost făcute unele pentru altele. Șezură așa o vreme, privind spectacolul de lumini din fața lor.

– Eu... înțeleg de ce ai vrea să pleci, răsună din întuneric vocea lui Fred, poticnită, vorbele fiind alese cu grijă. Dar vreau să știi că îmi va fi cumplit de greu dacă pleci.

– Mă aflu într-o situație dificilă, Fred.

– Știu.

Ea trase adânc și cu greu aer în piept.

– Totul e complicat, nu-i așa?

Urmă o tăcere lungă. De undeva se auzi țipătul unei bufnițe. Fred îi strânse mâna și stătura așa un timp, simțind în jur adierea nopții.

– Știi ce-i cu adevărat minunat la acești licurici? rosti el în cele din urmă, ca și cum ar fi purtat o adevărată conversație pe temă. Desigur, trăiesc doar câteva săptămâni, ceea ce nu e cine știe ce în marea schemă a lucrurilor,

dar, cât există, frumusețea lor... ei bine, îți taie răsuflarea. Își trecu cu delicatețe degetul mare peste articulațiile degetelor ei. Te fac să vezi lumea cu totul altfel. Iar apoi, această imagine frumoasă îți rămâne întipărită în minte. Și o poți lua cu tine oriunde. Și n-o uiți niciodată.

Înainte ca el să mai spună ceva, Alice își simți lacrimile începând să i se prelingă pe obraji.

– Mi-am dat seama stând aici. Poate că ăsta este lucrul pe care trebuie să-l înțelegem, Alice. Că e un dar, chiar dacă nu îl putem păstra.

Urmă o lungă tăcere înainte ca el să vorbească din nou.

– Poate că tot ce putem cere este să știm că există ceva atât de frumos.

Le scrise părinților ca să le confirme că se va întoarce în Anglia, iar Fred puse scrisoarea la poștă pe drumul spre Booneville, unde trebuia să ducă un mânz. Văzu cum i se încleștase maxilarul când citise adresa și se urî pentru asta. Rămase în picioare privindu-l cu brațele încrucișate, îmbrăcată cu cămașa albă de in, în timp ce el se urca în camioneta prăfuită cu remorca zdrăngănitore atașată în spate și căluțul care abia aștepta să plece. Îi urmări cu privirea în lungul văii până când nu-i mai văzu.

Cu mâna streășină la ochi, Alice privi o vreme la drumul gol, la munții care se ridicau de-o parte și de alta a lui și dispăreau în pâcla verii, la vulturii care dădeau roată leneș, la o înălțime imposibilă, deasupra lor. Răsuflă tremurător, apoi își șterse mâinile de praf pe nădragi și se întoarse în bibliotecă.

Capitolul 21

Alice fu chemată la ora 2.45, într-o noapte atât de călduroasă, încât abia dacă reușise să doarmă, mai mult foindu-se și transpirând. Auzi bătăile rapide în ușă și se ridică imediat, sângele înghețându-i în vene și auzul încordându-i-se în căutare de indicii. Picioarele ei desculțe coborâră pe podeaua de lemn, își puse halatul de bumbac, înșfăcă pușca, pe care o ținea lângă pat, și se apropie fără zgomot de ușă. Așteptă ținându-și răsuflarea până când bătăile în ușă se auziră din nou.

– Cine-i acolo? Trag!

– Doamnă Van Cleve? Dumneavoastră sunteți?

Ea clipi. Nimeni de pe-acolo nu-i vorbea așa. În fine, nimeni care să-i vrea răul. Se uită pe geam. Îmbrăcat în uniforma completă, ajutorul de șerif Dulles stătea pe verandă și își freca agitat ceafa. Alice descuie și deschise ușa.

– Domnule ajutor de șerif Dulles?

– Cred că i-a venit sorocul domnișoarei O'Hare. Nu-l pot aduce pe doctorul Garnett, dar nici nu vreau ca ea să nască singură acolo.

Alice avu nevoie doar de câteva minute ca să se îmbrace. O înșeuă pe adormita Spirit și porni pe urmele lăsate de pneurile ajutorului de șerif Dulles, hotărârea ei alungând ezitățile lui Spirit de a intra în pădurea deasă în toiul nopții. Micul cal porni într-un galop ușor prin întuneric, cu urechile ciulite, îngrijorată, dar dispusă a-i face pe plac, iar lui Alice îi veni s-o sărute pentru asta. Când ajunse pe poteca acoperită cu mușchi de lângă pârâu, putu s-o ia la galop, iar ea îmboldi iapa cât de tare putu, recunoscătoare că razele lunii se strecurau printre coroanele copacilor și luminau calea.

Când intră pe drum, nu se îndreptă direct spre închisoare, ci coti și o mână pe Spirit către Monarch Creek, la casa lui William și a Sophiei. Da, era adevărat că se schimbaseră în timpul petrecut în Kentucky și nu mai existau multe lucruri de care să se teamă, însă Alice știa când era depășită de situație.

Până să ajungă Sophia la închisoare, Margery, learcă de sudoare, se împingea în Alice ca un jucător într-o grămadă la rugby, cu trupul îndoit și gemând de durere. Alice era acolo doar de vreo douăzeci de minute, dar i se părea că trecuseră ore întregi și își auzea vocea ca de la mare distanță,

lăudând-o pe Margery pentru curajul ei, insistând că se descurca minunat, că bebelușul avea să apară imediat, deși știa că era posibil ca doar unul dintre acele lucruri să fie adevărat. Ajutorul de șerif le dăduse o lampă, iar lumina licărea, creând umbre incerte pe pereții celulei. Duhoarea de sânge, urină și ceva necunoscut umplea aerul stătut. Alice nu se gândise că la o naștere se producea atâta *mizerie*.

Sophia alergase tot drumul, având sub braț vechea trusă de moașă a mamei sale și bazându-se doar pe lumina lunii pentru a vedea (preferase să renunțe la torță pentru că se simțea mai bine știind că se putea ascunde oricând în umbre). Între timp, William pornise cu pași lenți și greoi, dar hotărâți către casa lui Fred, sprijinindu-se în cârje și cu o lampă care să-i lumineze calea. Intenționa să-l trezească pe Fred, ca să se ducă la Hoffman cu mașina și să-l aducă pe Sven.

Înmuiat după două luni de daruri gustoase și convins că fetele de la bibliotecă aveau intenții bune în esență, ajutorul de șerif Dulles deschise ușa fără o vorbă și o lăsă pe Sophia să intre.

– O, slavă Domnului! rosti Alice în lumina slabă, pe când el încuia ușa, zdrăngănind cheile. Mi-a fost tare teamă că nu vei ajunge la timp.

– Cât sunt de dese contracțiile?

Alice ridică din umeri, iar Sophia îi mângâie fruntea lui Margery, care avea pleoapele strânse și mintea undeva departe, când o copleși un alt val de durere. Privind cu atenție, Sophia așteptă până trecu.

– Margery? Margery, fetițo? La ce interval sunt durerile?

– Nu știu, murmură Margery cu buzele uscate. Unde-i Sven? Vă rog! Am nevoie de Sven!

– Trebuie să te aduni și să te concentrezi! Alice, ai ceasul la mână? Să începi să numeri când îți spun eu, bine?

Mama Sophiei fusese moașa oamenilor de culoare din Baileyville, după cum le zisese ea cu câteva săptămâni în urmă, când discutaseră despre cum o puteau ajuta mai bine pe Margery (Margery păruse hotărâtă să ignore faptul că avea să nască). În copilărie, Sophia își însoțise mama în vizitele făcute, cărându-i vechea geantă de piele, dându-i instrumentele și ierburile necesare, ajutând-o să le sterilizeze și să le pună la loc, ca să fie pregătite pentru femeia următoare. Le zisese că nu era pe deplin instruită, dar probabil că Margery nu avea cum să capete ceva mai bun de-atât.

– Fetelor, sunteți în regulă?

Ajutorul de șerif Dulles stătea respectuos dincolo de cearșaf când Margery începu să se vaite din nou, întâi încet, apoi tot mai tare. Când soția lui născuse, avusese grijă să se afle cât mai departe posibil, iar sunetele și mirosurile neplăcute îl îngrețoșau puțin.

– Domnule, am putea căpăta niște apă fiartă? Ar fi posibil? rosti Sophia făcându-i semn lui Alice să deschidă geanta și arătându-i un prosop de bumbac curat.

– O să-l întreb pe Frank, vecinul de peste drum, dacă poate să fiarbă niște apă. De obicei, e treaz la ora asta. Mă întorc imediat.

– *Nu pot să fac asta!*

Margery deschise ochii și îi aținti asupra a ceva ce ele nu puteau vedea.

– Ba sigur că poți! spuse Sophia cu fermitate. Așa ne spune natura că mai ai puțin.

– Nu pot! Margery părea sfârșită. Sunt foarte obosită...

Alice scoase o batistă și îi șterse cu blândețe fața. Margery era foarte palidă și cu obrazii supti, în ciuda pântecului umflat. În lipsa eforturilor zilnice și a vieții petrecute în natură, mâinile și picioarele ei își pierduseră musculatura, devenind moi și albe. Alice se simți stânjenită s-o vadă cu rochia de bumbac ridicată și lipită de pielea udă.

– Un minut și jumătate, zise ea când Margery începu să geamă din nou.

– Da. Nu mai e mult. În regulă, Margery! O să te ridic puțin, ca să pun un cearșaf pe salteaua asta veche. Bine? Ține-te de Alice o clipă.

– Sven...

Alice văzu buzele lui Margery șoptindu-i numele, în vreme ce articulațiile degetelor se albeau pe mâneca ei într-o strânsoare ca de menghină. O auzi pe Sophia murmurând cuvinte liniștitoare, în timp ce se deplasa cu pași siguri prin semiîntuneric. În celulele de vizavi era liniște.

– În regulă, scumpo! Copilul e pe drum, așa că trebuie să te punem într-o poziție astfel încât să-i fie ușor să iasă. Mă auzi? Sophia îi făcu semn lui Alice și o ajută s-o întoarcă pe Margery, cu toate că aceasta abia dacă pricepu ce i se zisese. Fă ce îți spun, auzi?

– Mi-e frică, Sophia!

– Nu, nu ți-e teamă cu adevărat. Durerile nașterii te fac să vorbești așa.

– Nu vreau ca ea să se nască aici. Margery deschise ochii și se uită rugătoare la Sophia. Nu aici! Te rog!

Sophia puse o mână pe ceafa udă a lui Margery și își lipi obrazul de al ei.

– Știu, scumpo, dar asta se va întâmpla. Așa că vom încerca să facem să fie cât mai ușor pentru voi două. Bine. Acum, așază-te în patru labe. Da, în patru labe... și apucă-te de pat. Alice, tu du-te în fața ei și ține-o bine. Peste puțin timp, o să fie rău, iar ea va avea nevoie să se agațe de tine. Așa, las-o să-și sprijine capul în poala ta.

Alice nu avu timp să se teamă. Aproape imediat ce Sophia termină de vorbit, mâinile lui Margery se încleștară, iar fața ei se lipi de coapsele lui Alice când țipă, încercând să înăbușe sunetul în pantalonii ei. Strânsoarea era atât de puternică, de parcă era posedată de forțe mai presus de ea. Alice o privi cum se cutremura și tresări încercând să ignore propria durere, auzind cuvintele de încurajare pe care gura ei le rostea în timp ce era prinsă în vârtoarea celor ce se petreceau. Sophia ridicase rochia lui Margery și pusese lampa astfel încât să-i poată vedea părțile intime, dar lui Margery nu părea să-i pese. Gemea întruna, trupul ei se legăna dintr-o parte în alta de parcă ar fi vrut să scape de durere, iar mâinile ei le strângeau cu putere pe ale lui Alice.

– Am adus apa, se auzi vocea ajutorului de șerif Dulles. Iar când Margery începu să țipe, spuse: O să descui ușa și o să împing oala înăuntru, bine? Am trimis după doctor, pentru orice eventualitate. *O, Dumnezeule mare, ce Dumnezeule...? Știți ceva...? O să las oala afară... O, Dumnezeule mare!*

– Am putea căpăta niște apă proaspătă, domnule? Apă de băut?

– O să... o s-o las în fața ușii. Am încredere că n-o să plecați nicăieri.

– Nu aveți de ce să vă faceți griji în privința asta, credeți-mă!

Sophia era ca un vârtej, scoțând instrumentele de oțel ale mamei sale și punându-le cu grijă pe prosopul de bumbac curat. Ținea permanent o mână pe Margery, așa cum ar fi făcut cineva cu un cal, liniștind-o, spunându-i cuvinte drăgăstoase și încurajând-o. Se uită sub rochia ei și se așeză.

– În regulă, cred că vine. Alice, ține-o bine!

Apoi, totul se întâmplă ca prin ceață. Alice își aminti mai târziu că, în timp ce soarele se ridica și strecura degete de lumină albastră printre gratii, lucrurile se petrecuseră de parcă ar fi fost pe un vapor în furtună – podeaua legănându-se sub ele, trupul lui Margery azvârlit dintr-o parte în alta de forța durerilor nașterii, mirosurile de sânge, sudoare și trupuri lipite unul de altul și *zgomotul, zgomotul, zgomotul*. Margery agățându-se de ea, fața ei temătoare implorând ajutorul lor, propriul sentiment de panică tot mai

intens. Iar dincolo de toate astea, Sophia când calmă și liniștitoare, când brutală și nemiloasă. „Ba poți, Margery! Haide, fetițo! Trebuie să împingi. Împinge mai tare!“

Preț de câteva clipe cumplite, pe întuneric, în acea căldură, cu acele sunete animalice, având sentimentul că ele trei erau pe cont propriu în acea călătorie, crezu că va leșina. Se temu de profunzimea necunoscute ale durerii lui Margery, se temu s-o vadă pe acea femeie mereu foarte puternică și capabilă transformată într-un animal rănit care țipa. Femeile mureau făcând așa ceva, nu? Cum era posibil ca Margery să nu moară, având în vedere agonia evidentă prin care trecea? Dar exact când încăperea începu să se legene, întâlni privirea fermă a Sophiei și văzu fruntea încruntată a lui Margery și ochii scăldați în lacrimi de disperare – „Nu pot!“ –, așa că strânse din dinți și se aplecă pentru a-și lipi fruntea de a lui Margery.

– Ba poți, Marge! Mai e foarte puțin. Ascult-o pe Sophia. Poți!

Apoi, deodată, țipătul lui Margery atinse o culme insuportabilă – un sunet ca de sfârșit de lume, de agonie, subțire, prelung, penetrant –, după care se auzi un zgomot de parcă un pește ar fi căzut pe o lespede, iar Sophia se trezi brusc în brațe cu o ființă udă și vineție, chipul luminându-i-se și șorțul pătându-i-se cu sânge când bebelușul ridică orbește mânuțele, căutând ceva de care să se țină.

– A ieșit!

Iar Margery întoarse capul, cu șuvițele de păr lipite de obraji, supraviețuirea unei cumplite lupte solitare, iar pe chipul ei apăru o expresie cum Alice nu mai văzuse niciodată și vocea îi fu o șoaptă slabă, ca a unui animal care își mângâie puiul cu botul: „O, puiule! O, puiul meu!“ Iar când micuța scoase un țipăt subțire, dar puternic, întreaga lume se schimbă, ele începură să râdă și să plângă, și să se strângă de mâini, iar bărbații din celulele învecinate, despre care Alice nici nu știuse că erau acolo, începură să exclame ușurați: „Slavă Domnului!“ și „Lăudat fie Iisus!“ Iar în întuneric, mizerie și sânge, în vreme ce Sophia ștergea bebelușul și îl înfășa cu blândețe într-un scutec de bumbac, Alice făcu un pas în spate, se șterse la ochi cu mâinile însângerate și asudate și se gândi că, în toată viața ei, nu văzuse ceva atât de măreț.

După cum spuse Sven în seara aceea, pe când toastau în bibliotecă, era cel mai frumos copil care se născuse vreodată. Ochii ei erau cei mai negri, părul ei era cel mai des, iar năsul minuscul și brațele și picioarele perfecte nu aveau egal în toată istoria omenirii. Nimeni nu-l contrazise. Fred aduse băutură și o ladă cu bere, iar bibliotecarele sărbătoriră nașterea copilului și îi mulțumiră lui Dumnezeu pentru mila sa, decizând ca, în seara aceea cel puțin, să nu se gândească decât la bucuria nașterii și la faptul că Margery strângea chiar în clipa aceea un copil la piept cu o aprigă mândrie maternă, fascinată de fețișoara perfectă, de unghiile minuscule, sidefate, uitând pentru scurt timp de propria durere și de circumstanțe, în vreme ce ajutorul de șerif Dulles și ceilalți gardieni treceau pe la ea să-i admire fetița și să o felicite.

Nici un bărbat nu fusese vreodată atât de mândru precum Sven. Vorbea întruna despre cât de vitează și deșteaptă era Margery de născuse un asemenea copil, despre cât de vioaie era fetița și cum îi strângea cu putere degetul.

– Fără doar și poate, este o O'Hare! zise el, și toți ovaționară.

Oboseala nopții trecute începuse să le ajungă din urmă pe Alice și Sophia. Alice era epuizată, ochii i se închideau, iar privirea i se îndrepta spre Sophia, care era obosită, dar ușurată. Alice se simțea ca și cum ieșise dintr-un tunel, ca și cum își pierduse o parte a inocenței pe care abia dacă știuse că o avea.

– I-am cusut un trusou, îi spuse Sophia lui Sven. Dacă i-l duci mâine, fetița va avea ceva decent de purtat. O păturică, niște botoșei, o căciuliță și un pulover din lână subțire.

– Este extrem de drăguț din partea ta, Sophia, rosti Sven.

Era nebărbierit, iar ochii i se umpleau întruna cu lacrimi.

– Și eu am câteva lucrăsoare de la copiii mei pe care vreau să i le dau, spuse Kathleen. Niște salopete, scutece și altele de felul ăsta. Nu cred că îmi vor mai trebui vreodată.

– Nu se știe niciodată, zise Beth.

Dar Kathleen clătină din cap cu fermitate.

– Sunt sigură! Se aplecă pentru a îndepărta o scamă de pe pantaloni. Pentru mine a existat un singur bărbat.

La auzul acestor cuvinte, Fred întâlni privirea lui Alice, iar în ciuda euforiei din acea zi, ea se simți brusc neașteptat de tristă și obosită. Își

ascunse sentimentele toastând.

– Pentru Marge! rosti ea ridicând cana de email.

– Pentru Margery!

– Și Virginia! adăugă Sven. Fiindcă toți se uită la el, îi lămuri: A fost numele surorii lui Margery. Înghiți un nod. Așa vrea ea. Virginia Alice O'Hare.

– Este un nume foarte frumos! spuse Sophia dând aprobator din cap.

– Pentru Virginia Alice! rostiră toți ridicându-și cămile.

Izzy se ridică deodată și anunță că era sigură că exista o carte cu nume pe undeva, iar ea dorea foarte mult să afle proveniența lor. Toată lumea – fiecare înghițind câte un nod la fel de mare și fiind mai mult decât recunoscător pentru distragere – fu de acord, așa că nimeni nu trebui să se uite la Alice, care plângea încet într-un colț.

Capitolul 22

O instituție incredibil de murdară, în care sunt închiși bărbați și femei care își ispășesc pedeapsa pentru delict și infracțiuni, precum și bărbați și femei care încă nu au primit o sentință, ci pur și simplu așteaptă procesul... paturi care colcăie de purici, păduchi, gândaci și alte insecte și o duhoare de dezinfectant și mizerie.

Joseph F. Fishman, *Crucibles of Crime*²⁵, 1923

La fel ca majoritatea închisorilor din America, și cele din Kentucky erau conduse la nimereală, iar regulile și asprimea lor depindeau de rigiditatea șerifului – în cazul celei din Baileyville, de apetitul ajutorului de șerif pentru dulciuri. Prin urmare, în primele săptămâni, Margery și Virginia putură să primească o mulțime de vizitatori, iar în ciuda condițiilor neplăcute dintr-o celulă, Virginia își petrecu primele săptămâni de viață la fel ca toți bebelușii care sunt iubiți – în hăinuțe curate și moi, admirată de vizitatori, primind jucărioare și petrecându-și cea mai mare parte a zilei la pieptul mamei. Era un copil remarcabil de vioi, ochisorii ei negri cercetând celula, degețelele mângâind aerul sau strângându-se în pumnișori de mulțumire când sugea. Margery se transformase, chipul ei se îmblânzise, singura ei preocupare fiind bebelușul, pe care îl îngrijea cu ușurință, de parcă ar fi făcut asta de ani întregi. În ciuda rezervelor anterioare, se părea că maternitatea era ceva instinctiv pentru ea – de pildă, chiar și atunci când Alice lua copilul pentru ca Margery să poată mânca, tot o supraveghea cu un ochi și întindea mâna ca să o atingă pe Virginia, ca și cum nu suporta să fie despărțită de ea nici măcar o clipă. Alice remarcă ușurată că părea mai puțin deprimată decât înainte, de parcă fetița îi oferise ceva asupra căruia să se concentreze, în loc să se gândească la ce pierduse ajungând în spatele gratiilor. Margery mânca mai bine („Sophia a zis că trebuie să mănânc ca să am lapte“), zâmbea des, chiar dacă zâmbetele erau adresate în special bebelușului, umbla prin celulă și se legăna pe călcâie pentru a o liniști, pe când înainte parcă fusese lipită de podea. Ajutorul de șerif Dulles le dăduse o găleată și un mop, ca să creeze niște condiții ceva mai igienice, iar când fetele aduseră o saltea nouă și îi spuseră că nu era normal ca un nou-născut să doarmă pe o saltea murdară și plină de păduchi, acceptă fără nici un comentariu. O arseră pe cea veche în curte, scârbite de miriadele de pete.

Doamna Brady o vizită pe Margery la șase zile după naștere, aducând un doctor din afara orașului pentru a verifica dacă Margery se vindeca bine și dacă bebelușul avea tot ce-i trebuia. Când ajutorul de șerif Dulles dădu să protesteze, având în vedere că ea nu avea aprobare și că el nu fusese anunțat dinainte, doamna Brady îl întrerupse cu o privire care ar fi putut îngheța o supă clocotită și îl anunță cu fermitate că, dacă va fi împiedicată în vreun fel să îngrijească o lăuză, șeriful Archer avea să fie primul care urma să afle, iar guvernatorul Hatch, al doilea, lucru de care ajutorul de șerif Dulles putea fi sigur. Doctorul le examinează pe mamă și pe fetiță, în vreme ce doamna Brady stătea în picioare într-un colț al celulei (cercetase cu ochii mișiți împrejurimile, prin semiîntuneric, și decisese să nu se așeze), iar apoi, doctorul anunță că, deși condițiile erau departe de a fi ideale, amândouă aveau o sănătate bună și o stare de spirit la fel de bună, în măsura în care era posibil. Bărbații din celulele alăturate avură câteva cuvinte de spus în privința duhorii scutecelor murdare, dar doamna Brady le ceru să tacă din gură și îi anunță că folosirea ocazională a apei și săpunului nu le-ar strica nici lor și că era mai bine să rezolve propria problemă înainte de a se plânde de alții.

Bibliotecarele aflară de acea vizită după ce avu loc, când doamna Brady apărură la bibliotecă și le anunță că, după ce discutase pe larg chestiunea cu domnișoara O'Hare, căzuseră de acord ca ea să preia conducerea bibliotecii și că spera că asta n-o va deranja pe doamna Van Cleve, știind cât de mult se străduise aceasta să mențină lucrurile în ordine de când lipsea Margery.

Deși fu luată prin surprindere, Alice nu se simți deranjată deloc. În ultimele săptămâni, îi fusese foarte greu să o viziteze pe Margery în fiecare zi, să mențină în ordine căsuța și să conducă biblioteca, toate acestea în timp ce se confruntau cu propriile sentimente complexe și copleșitoare. Gândul că cineva avea să preia una dintre aceste probleme era o ușurare. Mai ales că era posibil ca, în scurt timp, să plece din Kentucky, după cum gândi în sinea ei. Nu spusese asta nimănui, gândindu-se că aveau destule altele pe cap.

Doamna Brady își scoase haina și ceru toate registrele. Se așeză la biroul Sophiei și parcurse toate ștatele de plată și facturile potcovarului, verificând concomitent fluturașii de salariu și banii de cheltuielă, apoi se declară satisfăcută. Se întoarse după cină și petrecu o oră cu Sophia, verificând situația cărților lipsă și deteriorate, iar când domnul Gill trecu prin fața ușii,

Îl muștră că încă nu returnase o carte despre creșterea găștelor. Prezența ei acolo se simți imediat, ca și cum un adult preluase din nou controlul lucrurilor.

Și așa, vara se scurse încet, sub o pătură de căldură grea, cu insecte zburătoare, cu umezeală și transpirație, cu cai deranjați de tăuni, Alice străduindu-se să se descurce de la o zi la alta, să facă față acestor minore neplăceri zilnice și să nu se gândească la cele mult mai grave care se anunțau în viitorul ei.

Sven demisionă de la Hoffman, deoarece programul de-acolo îl împiedica să le vadă pe Margery și pe fetiță în timpul săptămânii, iar jumătate din inimă îi era permanent în blestemata aia de celulă, după cum îi spusese lui Alice. Când Sven plecă, pompierii de la mină se aliniară cu târnăcoapele pe umeri și căștile la piept, spre furia supraveghetorului, care considera plecarea lui Sven un afront personal. Van Cleve, care abia atunci află de îndelungata relație a lui Sven cu Margery O'Hare, se arătă mulțumit de plecarea lui, numindu-l spion și trădător, cu toate că nu exista nici urmă de dovadă în acest sens, și anunță că, dacă șarpele de Gustavsson avea să mai intre pe poarta de la Hoffman, va fi împușcat fără avertisment, la fel ca târfa lui păcătoasă.

Fred așteptă cu motorul la ralanti în fața porții, ca să-l ajute pe Sven să-și care lucrurile, deoarece, nemailucrând la mină, trebuia să elibereze casa pusă la dispoziție de companie, în care locuise un deceniu. Alice știa că Sven ar fi vrut să se mute în casa lui Margery, ca să fie cumva aproape de ea, dar, fiind un gentleman, decisese să stea la Fred, pentru ca Alice să fie scutită de comentariile celor cărora li s-ar fi putut părea suspect că un bărbat și o femeie stau sub același acoperiș, deși era clar pentru toată lumea că amândoi iubeau aceeași femeie, însă în moduri foarte diferite.

În plus, Alice nu se mai temea să stea singură în micuța cabană. Se culca devreme și dormea profund, se trezea la 4.30, când răsărea soarele, se spăla cu apă de la izvor rece ca gheața, hrănea animalele, își puneă pe ea hainele pe care le întinsese la uscat, își prepara un mic dejun cu ouă și pâine, iar apoi dădea firimiturile găinilor și cardinalilor care se adunau pe pervaz. În timp ce mânca, prefera să citească una dintre cărțile lui Margery (Margery avea două tigăi și patru farfurii ciobite, dar o sută douăzeci și două de romane), iar din două în două dimineți, făcea o pâine cu mălai pe care s-o

ducă la închisoare. În jurul ei, muntele răsuna de cântece de păsări, frunzele copacilor străluceau portocalii, apoi albastre, apoi de un verde smarald, iarba înaltă era împetrișată cu crini și tot felul de flori, iar când ușa de plasă se trântea, uriași curcani sălbatici își luau greoi zborul sau câte o căprioară micuță se întorcea repede în pădure, ca și cum ea ar fi fost intrusa.

Îl scotea pe Charley din grajd și îl ducea în micul padoc din spatele casei, apoi verifica dacă găinile se ouaseră. Dacă avea timp, pregătea cina, știind că avea să fie obosită când se întorcea acasă. Apoi, o înșeuă pe Spirit, puneă în desagi ce îi trebuia în ziua respectivă, își trântea pe cap pălăria cu bor lat și cobora muntele, îndreptându-se către bibliotecă. Atunci când ajungea pe poteca de pământ și mușchi, lăsa frâul pe gâtul lui Spirit și își folosea mâinile pentru a-și lega o batistă de bumbac la gât. Abia dacă mai folosea frâul, Spirit dându-și seama unde se duceau de îndată ce porneau pe un traseu și mergând cu urechile ciulite, fiind doar o altă ființă care știa – și căreia îi plăcea – ce avea de făcut.

În majoritatea serilor, stătea o oră în plus la bibliotecă, împreună cu Sophia, doar de dragul companiei, iar Fred li se alătura câteodată, aducând mâncare de acasă. De două ori, străbătuse poteca din spate și mâncase la Fred, incredătoare că oamenii nu mai erau interesați de ea și că, oricum, era puțin probabil să fie văzută. Îi plăcea mult casa lui Fred, cu mirosul ei de ceară, cu confortul ei vechi și nu atât de sumară și axată doar pe funcționalitate, ca a lui Margery, cu covoarele și mobila care indicau existența banilor vreme de mai multe generații.

Iar lipsa ornamentelor era foarte liniștitoare.

Mâncau mâncarea lui Fred și vorbeau vrute și nevrute, întrerupându-se doar ca să zâmbească prostește unul la altul. În unele seri, Alice se întorcea acasă la Margery fără să aibă habar despre ce vorbiseră, dorința și nevoia bubuindu-i în urechi și alungând sunetele conversației. Uneori, îl dorea atât de tare, încât trebuia să-și ciupească mâna pe sub masă, ca să nu o întindă spre el. Iar când se întorcea în casa goală și se întindea pe patul lui Margery, mintea ei încerca să-și imagineze ce se putea întâmpla dacă îl invita o dată, măcar o dată, să intre împreună cu ea.

Avocatul lui Sven venea cel puțin o dată la două săptămâni, iar Sven îi ceruse ca întâlnirile să aibă loc acasă la Fred și ca Fred să participe la ele.

Alice înțelese că motivul era că Sven devenea atât de anxios, cu piciorul tremurându-i din pricina unei nervozități care nu îl caracteriza și cu degetele bătând darabana în masă, încât după aceea nu mai știa nici jumătate din ce i se spusese. Adevărul era că avocatul avea tendința de a vorbi cât mai complicat posibil, având un limbaj cu multe înflorituri, ocolind și revenind, în loc să spună de-a dreptul ce avea de spus. Le comunică faptul că, în ciuda dispariției registrului relevant (izbuti să rostească aceste cuvinte cu o ușoară ridicare a sprâncenelor, ca și cum ar fi folosit ghilimele), statul era sigur că avea probe împotriva lui Margery O'Hare. În discuția inițială, bătrâna o plasase pe domnișoara O'Hare la locul faptei, indiferent ce declarase ulterior. Pătată cu sânge, cartea de la bibliotecă părea a fi singura armă a crimei posibilă, având în vedere că nu existau răni provocate de glonț sau de cuțit. Conform celorlalte registre, nici o altă bibliotecară nu călărea atât de departe ca domnișoara O'Hare, așa încât probabilitatea ca altcineva să fi folosit cartea ca armă era redusă. Iar pe de altă parte existau chestiunea dificilă a caracterului lui Margery, faptul că erau destui oameni dispuși să vorbească bucuroși despre îndelungata vrajbă dintre familia ei și familia McCullough și obiceiul lui Margery de a spune lucruri neplăcute fără a se gândi la impactul acelor cuvinte asupra celor din jurul ei.

– Când se va ajunge la proces, va trebui să fie atentă la toate astea, zise el adunându-și hârtiile. Este important ca juriul să o considere o... persoană plăcută.

Sven clătină din cap.

– N-ai cum s-o faci pe Marge să fie altfel decât este, spuse Fred.

– Nu zic să fie altcineva. Dar, dacă nu poate atrage simpatia judecătorului și juraților, atunci șansele ei de a fi eliberată scad substanțial. Avocatul se sprijini de spătarul scaunului și își puse mâinile pe masă. Domnule Gustavsson, nu este vorba doar despre adevăr. Este o chestiune de strategie. Și indiferent care este adevărul în această situație, puteți paria că partea adversă se străduiește din răspuțeri să îl demonstreze pe al său.

– Așadar, îți place.

– Ce să-mi placă? întrebă Margery ridicându-și privirea.

– Să fii mamă.

– Sunt atât de copleșită de sentimente, încât, în majoritatea timpului, habar n-am ce se întâmplă în jurul meu, spuse Margery încet, aranjând vesta de bumbac la gâtul Virginiei. Dumnezeu, e groaznic de cald aici! Tare mult mi-aș dori să se simtă o adiere.

După nașterea Virginiei, ajutorul de șerif Dulles îi îngăduise să-și primească vizitatorii în celula goală de la parter. Era mai luminoasă și mai curată decât cele de la subsol și, după cum bănuiau ele, mai acceptabilă pentru reductibila doamnă Brady, însă într-o astfel de zi, când aerul era fierbinte și plin de umezeală, nu era deloc plăcut.

Brusc, Alice se gândi cât de cumplită trebuie că era acea închisoare în timpul iernii, cu ferestrele expuse și dușumeaua din ciment rece. Oare era și mai groaznic în penitenciarele de stat? „Până atunci, va fi liberă!“ își spuse ea cu fermitate. Nu voia să se gândească la ce va fi. Nu voia să se gândească dincolo de ziua în curs, dincolo de ora prezentă.

– N-am crezut că aș putea iubi pe altcineva în felul acesta, continuă Margery. Am impresia că face parte din mine, știi?

– Sven este topit după ea.

– Nu-i așa? Margery zâmbi amintindu-și ceva. Îți va fi cel mai grozav tată, fetițo! Chipul i se întunecă preț de o clipă, ca și cum exista ceva la care nu dorea să se gândească. Iar după ce îi trecu, ridică bebelușul, arată spre capul lui și zâmbi din nou. Crezi că va avea părul negru ca al meu? În fond, are puțin sânge de cherokee în ea. Sau crezi că se va deschide la culoare și va semăna cu al lui taică-său? Știi, atunci când era bebeluș, Sven avea părul alb precum creta.

Margery nu voia să discute despre proces. Clătina vag din cap de două ori, sugerând că nu avea nici un rost. Iar în ciuda noii ei blândeți, gestul avea o duritate care o împiedica pe Alice s-o contrazică. Se purtă la fel și cu Beth, și cu doamna Brady când o vizitară, iar doamna Brady se întoarse la bibliotecă roșie la față de frustrare.

– Am vorbit cu soțul meu despre proces și ce se va întâmpla după aceea... dacă lucrurile nu decurg așa cum sperăm. El are niște prieteni în domeniul justiției și se pare că în alte state există locuri unde copiilor le este îngăduit să stea cu mamele lor și unde există matroane care le îngrijesc pe mame așa cum trebuie. În unele locuri chiar sunt condiții bune.

Margery se purtase ca și cum nu auzise nici măcar un cuvânt.

– La biserică, toți ne rugăm pentru tine și Virginia. Este tare scumpă! Mă întrebam dacă n-ai vrea să ne interesăm...

– Apreciez ce faceți, doamna Brady, dar vom fi în regulă.

– Și asta a fost tot! le spuse mai târziu doamna Brady ridicându-și exasperată mâinile. E ca și cum și-ar îngropa capul în nisip. Sinceră să fiu, nu cred că se poate baza doar pe gândul că va scăpa. Are nevoie de un plan.

Însă Alice nu era de părere că optimismul era motivul comportamentului lui Margery. Iar acela era unul dintre numeroasele motive pentru care se simțea tot mai neliniștită pe măsură ce ziua procesului se apropia.

Exact cu o săptămână înainte de începerea procesului, ziarele începură să facă speculații pe baza probelor ce urmau să fie prezentate. Unul făcuse rost de o copie a fotografiei cu bibliotecarele de pe peretele de la Nice'n'Quick și o decupase astfel încât doar chipul lui Margery era vizibil. Titlul articolului era: „Bibliotecara ucigașă. A omorât ea un nevinovat?” La Danvers Creek, hotelul cel mai apropiat de tribunal se pomeni rapid cu toate camerele rezervate și se zvonea că unii dintre vecini făcuseră curat în camerele din spate și puseseră paturi în ele, ca să-i cazeze pe reporterii care urmau să vină în oraș. Se părea că toată lumea vorbea numai despre Margery și McCullough, mai puțin la bibliotecă, unde nimeni nu discuta despre ei.

Sven se duse la închisoare în toiul după-amiezii. Era o zi excesiv de călduroasă, iar el mergea încet, folosindu-și pălăria pentru a-și face vânt și ridicând mâna pentru a-i saluta pe cei cu care se întâlnea, comportamentul lui nelăsând să se întrevadă nimic din ce simțea. Îi dădu ajutorului de șerif Dulles pâinea cu mălai făcută de Alice și scoase din buzunare vesta curată și bavețica pe care Alice i le dăduse să le aducă. Marge era în celula de la parter, unde își hrănea bebelușul stând cu picioarele încrucișate pe pat, iar el așteptă s-o poată săruta, știind că atenția fetei era ușor de distras. De obicei, ea ridica un obraz spre el, dar, de data aceea, continuă să privească bebelușul, așa că, după câteva clipe, el se așeză pe taburetul aflat în apropiere.

– Încă o hrănești toată noaptea?

– Cât de des poate mânca.

– Doamna Brady spune că asta-i fiindcă va trebui înțărcată în curând. Că va trebui să-i dai hrană solidă. Am luat de la fete o carte despre asta.

– De când vorbești tu cu doamna Brady despre bebeluși?

El își privi cizmele.

– De când mi-am dat demisia. Văzând că ea îl privea mirată, adăugă: Nu-ți face griji. Am muncit întruna de când aveam paisprezece ani. Iar Fred mă lasă să stau în camera lui de oaspeți, așa că e în regulă. O să fie bine.

Margery nu zise nimic. În unele zile, așa era. Abia dacă rostea un cuvânt cât timp el era acolo. Zilele acelea se împrăștiau de la nașterea Virginiei, fiind ca și cum ea nu se putea abține să nu vorbească despre copil, chiar dacă se simțea deprimată. Dar Sven tot le ura când veneau. Își masă ceafa.

– Alice îți transmite că găinile tale o duc bine. Ginnie a făcut un ou cu două gălbenușuri. Charley se îngrașă. Din câte văd, pare să-i placă odihna. Săptămâna asta l-am scos cu mânjii lui Fred, iar el le-a arătat cine-i șeful.

Ea rămase tăcută în continuare. Se uită la Virginia, pentru a verifica dacă terminase, apoi își aranjă rochia și o puse pe fetiță pe umăr, ca să râgâie.

– Știi, m-am gândit... continuă Sven. Poate că, după ce vei ieși, ne-am putea lua alt câine. Un fermier din Shelbyville are o cățea de vânătoare pe care vrea s-o dea la împerecheat. Este foarte blândă și ascultătoare. Este bine pentru un copil să aibă un câine în preajmă. Dacă luăm un cățeluș, el și Virginia ar putea crește împreună. Ce părere ai?

– Sven...

– Desigur, nu-i obligatoriu să ne luăm acum un câine. Putem aștepta până când ea va mai crește. Era doar un gând...

– Îți amintești că ți-am spus cândva că n-am să-ți cer niciodată să pleci de lângă mine? zise ea privind în continuare bebelușul.

– Desigur! Aproape că te-am pus să scrii asta pe o hârtie, ca să am dovada, răspunse el zâmbindu-i vag.

– Ei bine... am făcut o greșală. Vreau să pleci.

El se aplecă spre ea și își înclină capul într-o parte.

– Poftim... ce-ai spus?

– Și vreau s-o iei pe Virginia. Când se uită la el în cele din urmă, ochii îi erau mari și serioși. Am fost arogantă, Sven. Am crezut că îmi pot face o altfel de viață. Am crezut că pot trăi cum vreau atât timp cât nu fac rău nimănui. Că nu voi ajunge niciodată ca mama, ca femeile pe care le-am văzut în jur. Dar, aici, am avut vreme să mă gândesc... și mi-am dat seama. Nu poți face ce vrei în Lee County, poate că nu poți în tot Kentucky-ul. Nu dacă ești femeie. Fie joci după regulile lor, fie... te strivesc ca pe un gândac. În timp ce el o privea cu ochii măriți, ea continuă cu voce calmă și egală, de

parcă ar fi repetat cuvintele în numeroasele ei ore de tăcere: Vreau s-o duci departe de-aici, în statul New York sau la Chicago, poate chiar pe Coasta de Vest, dacă există de lucru acolo. Du-o într-un loc frumos, unde să aibă oportunități și să primească o educație bună, unde să nu trebuiască să-și facă griji în privința cicatricilor pe care această familie le-a pricinuit viitorului ei încă dinainte ca ea să se nască. Du-o departe de oamenii care o vor judeca pentru numele ei înainte ca ea să-l poată rosti măcar.

El clătină stupefiat din cap.

– Vorbești prostii, Marge! Nu te părăsesc!

– Vreme de douăzeci de ani? Știi că atât îmi vor da chiar dacă mă vor condamna doar pentru ucidere din culpă. Și va fi și mai rău dacă voi fi condamnată pentru omor.

– Dar n-ai făcut nimic rău!

– Crezi că le va păsa câtuși de puțin de asta? Știi cum merge treaba în orașul ăsta. Știi că vor cu orice chip să mă pedepsească.

El o privi de parcă era nebună.

– Nu plec nicăieri, așa că las-o baltă!

– Ei bine, eu nu te voi mai vedea, și n-ai nimic de spus în privința asta.

– Poftim? Despre ce vorbești?

– Asta-i ultima dată când ne vedem. Unul dintre puținele drepturi pe care le am aici este să nu primesc vizitatori. Sven, știu că ești un om bun și că ai face tot ce poți ca să mă ajuți. Și te iubesc nespus pentru asta! Dar acum este vorba despre Virginia. Prin urmare, vreau să-mi promiți că faci ce-ți cer și că niciodată n-o să o mai aduci pe fiica noastră în locul ăsta.

Se sprijini de perete.

– Dar... cum rămâne cu procesul?

– Nu vreau să vii.

Sven clătină din cap. Se ridică.

– Asta-i o nebunie! N-am de gând să ascult așa ceva! Eu...

Margery se năpusti spre el, îl apucă de mână, îl opri și rosti cu vocea ridicată:

– Sven... nu mi-a mai rămas nimic. Nu mai am nici libertate, nici demnitate, nici intimitate, nici viitor. Viața mea s-a terminat. Singurul lucru pe care îl mai am este speranța că fetița asta – *inima* mea, ființa pe care o iubesc cel mai mult pe lume – va avea o altfel de viață. Așa că, dacă mă iubești cum spui, te rog, Sven, fă ce îți cer! Nu vreau să-i fie marcată

copilăria de vizite la închisoarea în care zace mama ei. Nu vreau să mă vedeți amândoi cum mă irosesc săptămână după săptămână, an după an într-o închisoare de stat, cu păduchi în păr, duhnind a pușcărie, înfrântă de bigoții care conduc acest oraș și înnebunind încetul cu încetul. Nu vreau ca ea să vadă așa ceva. Tu poți s-o faci fericită. Știi că poți... iar când vă veți gândi la mine, să nu-i povestești despre asta, ci despre mine călărindu-l pe Charley prin munți, făcând ceea ce îmi place. Mama m-a avertizat că e bine să plec, dar eu n-am ascultat-o... Știi că tu nu m-ai părăsi niciodată, pentru că ești un om bun. Însă asta vreau să faci. Înțelegeți?

El îi strânse mâinile. Clătinând din cap într-un mod care sugera că nu știa ce să facă, rosti cu vocea frântă:

– Marge, nu pot să te părăsesc!

Ea își retrase mâinile. Luă bebelușul adormit și îl puse cu blândețe în brațele lui. Apoi, cu o expresie hotărâtă în ochi, se aplecă și sărută căpșorul fetiței. Cu ochii închiși, rămase câteva clipe cu buzele lipite de ea. Apoi, îi deschise și o privi cu o intensitate de parcă ar fi vrut să își lipească imaginea ei de retină.

– Adio, iubito! Mami te iubește!

Atinse ușurel degetele lui, în semn de rugămintă mută. Apoi, în timp ce Sven ședea șocat, Margery O'Hare își îndreptă trupul, își încleștă mâna pe masă și îi strigă gardianului s-o ducă înapoi în celulă.

Nu privi în urmă.

Margery se ținu de cuvânt, el fiind ultimul vizitator pe care îl primi. Alice veni în după-amiaza aceea, cu un chec, iar ajutorul de șerif Dulles îi spuse cu regret (pentru că adora prăjiturile lui Alice) că îi părea foarte rău, dar domnișoara O'Hare nu dorea să vadă pe nimeni în ziua aceea.

– Este vreo problemă cu bebelușul?

– Fetița nu mai e aici. Tatăl ei a luat-o în dimineața asta.

Adăugă că îi părea nespuse de rău, dar regulile erau reguli, iar el n-o putea sili. Totuși, în cele din urmă acceptă să ia checul și îi promise că i-l va duce mai târziu. După două zile, Kathleen Bligh păți același lucru, iar după aceea, nici Sophia, nici doamna Brady nu fură primite.

Alice parcurse tulburată drumul spre casă, unde îl găsi pe Sven pe verandă, cu fetița sprijinită de umăr, ochisorii ei fiind larg deschiși deoarece nu era obișnuită cu lumina soarelui și cu umbrele mișcătoare ale copacilor.

– Sven? Alice descălecă și legă frâul lui Spirit de stâlp. Sven, ce Dumnezeu se petrece?

El nu se putu uita la ea. Ochi îi erau roșii și rămase cu capul întors.

– Sven?

– E cea mai încăpățânată femeie pe care am întâlnit-o vreodată!

Ca la un semn, bebelușul începu să plângă, țipetele sfâșietoare și disperate ale unui copilăș care trebuia să facă față prea multor schimbări pentru o singură zi și, brusc, se simțea groaznic de copleșit. Sven o bătu ușurel pe spate, fără vreun rezultat, iar după câteva clipe, Alice se apropie și îi luă fetița. El își ascunse chipul în mâinile mari și pline de cicatrici. Fetița își frecă năsucul de umărul lui Alice, apoi își retrase căpșorul, iar gurița ei schiță un „o“, de parcă era îngrozită să descopere că, de fapt, nu era mama ei.

– O să dregem noi lucrurile, Sven. Îi băgăm mințile în cap.

El clătină din cap.

– De ce am face asta? Vocea i se auzi estompată de dincolo de palmele aspre. Are dreptate. Țasta-i cel mai rău lucru, Alice. Are dreptate!

Cu ajutorul lui Kathleen, care cunoștea pe toată lumea, Alice găsi în orașul vecin o femeie care să alăpteze bebelușul, contra unei sume modice, al ei fiind înțărcat recent. În fiecare dimineață, Sven ducea cu mașina copilul la ferma cu o casă cu scânduri de lemn vopsite în alb, unde mica Virginia era hrănită și îngrijită. Pentru toți era neplăcut să vadă asta – la urma urmelor, copilul ar fi trebuit să stea cu mama lui –, iar Virginia se închise rapid în sine, privind în jur cu ochi atenți și degetul mare băgat în gură, ca și cum nu mai avea încredere că lumea era un loc bun și sigur. Dar ce altceva ar fi putut să facă ei? Fetița era hrănită, iar Sven era liber să muncească. Alice și fetele erau libere să se descurce cum puteau, iar dacă inima le era grea și aveau un nod în stomac, asta era.

Capitolul 23

Nu-ți cer să mă iubești mereu ca acum, dar îți cer să-ți amintești de asta. Undeva, în mine, are să existe întotdeauna ființa care sunt în noaptea asta.

F. Scott Fitzgerald, *Blândețea nopții*

O atmosferă cam ca de circ se instalează în Baileyville, genul de agitație care făcea ca spectacolul lui Tex Lafayette să pară ca o reuniune de la școala de duminică. Pe măsură ce vestea începerii procesului se răspândea în oraș, părerile oamenilor se schimbau, și nu neapărat în favoarea lui Margery. Membrii numerosului clan McCullough începură să sosească în oraș, veri îndepărtați din Tennessee, Michigan și Carolina de Nord. Unii dintre ei nu-l văzuseră pe McCullough de zeci de ani, dar acum erau foarte pătrunși de ideea că ruda lor dragă trebuia răzbunată și, curând, începură să se adune în fața închisorii sau a bibliotecii și să strige insulte și amenințări.

Fred venise de-acasă de două ori și încercase să calmeze lucrurile, iar când văzuse că nu reușește, ridicase pușca și anunțase că femeile trebuiau lăsate să-și vadă de treabă. După sosirea lor, orașul păru să se împartă în două, unii considerând că toate relele din familia lui Margery erau o dovadă a caracterului ei detestabil, iar alții preferând s-o vadă așa cum era și să-i fie recunoscători pentru cărți și micile bucurii pe care le adusese în viața lor. Beth se luă de două ori la bătaie pentru a-i apăra reputația, o dată în magazin și altă dată pe treptele bibliotecii, și începuse să meargă cu pumnii încleștați, parcă permanent pregătită să lovească pe cineva. Izzy plângea adesea în tăcere și clătina din cap dacă i se adresa cineva, ca și cum îi era prea greu să vorbească. Kathleen și Sophia nu spuneau multe, dar chipurile lor întunecate mărturiseau cum credeau ele că avea să se sfârșească povestea aceea. Alice nu mai făcea vizite la închisoare, conform dorinței lui Margery, dar simțea prezența ei în micuța clădire de beton, ca și cum ar fi fost legate prin fire invizibile. Ajutorul de șerif Dulles îi spuse că Margery mânca foarte puțin, că nu prea vorbea și că părea să doarmă mult timp.

Sven plecă. Cumpără o căruță mică și un cal tânăr, își împachetă lucrurile și se mută de la Fred într-o cabană cu o cameră, aflată la mică distanță de casa doicii, în partea estică a trecătorii Cumberland Gap. Având în vedere ce spuneau oamenii, nu putea să rămână în Baileyville. Nu putea suporta să

audă cum femeia pe care o iubea era insultată și nici ca plânsul copilei să fie auzit de mama ei. Ochii îi erau roșii de epuizare, riduri adânci îi coborau de la colțurile gurii și toți știau că nu aveau nici o legătură cu bebelușul. Fred îi promise că, la aflarea deznodământului, va veni imediat să i-l comunice.

– O să-i spun... O să-i spun... începu Fred, apoi își dădu seama că nu știa ce avea să-i spună lui Margery.

Schimbară o privire, se bătură unul pe altul pe umăr așa cum fac bărbații cuprinși de o emoție puternică, apoi Sven plecă, pălăria trasă mult pe frunte și buzele strânse cu amărăciune.

Alice se apucase de împachetat. În liniștea căsuței, începuse să separe hainele care își puteau găsi o oarecare utilitate în Anglia, în viitoarea ei viață, de cele pe care nu-și imagina că avea să le mai poarte vreodată. Ridica bluzele din mătase fină, fustele elegant croite, furourile și cămășile de noapte diafane și se încrunta la ele. Chiar fusese vreodată o asemenea persoană? Purtase vreodată acea rochie verde, cu imprimeu floral și guler de dantelă? Chiar avusese nevoie de toate acele bigudiuri și loțiuni, și broșe cu perle? I se păreau străine acum, de parcă toate acele lucruri efemere aparțineau unei femei pe care nu o mai cunoștea.

Așteptă până termină de sortat și împachetat înainte de a le spune fetelor. Printr-o înțelegere nerostită, toate căpătaseră obiceiul să rămână împreună mult după terminarea treburilor zilnice. Era ca și cum acela era singurul loc unde suportau să fie, iar cu două seri înainte de începerea procesului, Alice așteptă până când Kathleen termină ce avea de făcut, apoi spuse:

– Am o veste pentru voi. O să plec. Așadar, dacă cineva vrea unele dintre lucrurile mele, le voi lăsa într-un cufăr la bibliotecă și veți putea să alegeți. Puteți lua orice vă place.

– Unde pleci?

– Ăăă... Înghiți un nod. Trebuie să mă întorc în Anglia.

Urmă o tăcere grea. Izzy își acoperi gura cu palmele.

– Nu poți pleca!

– Ei bine, nu pot rămâne decât dacă mă întorc la Bennett. Van Cleve o să vină după mine după ce va avea grijă ca Margery să fie închisă.

– Nu spune asta! rosti Beth.

Urmă o tăcere îndelungată. Alice încercă să ignore privirile schimbate de celelalte femei.

– Este Bennett chiar așa de rău? întrebă Izzy. Adică, dacă l-ai putea convinge să se mute din casa aia și să iasă din umbra tatălui său, n-ar fi posibil să aveți o șansă? În acest caz, ai putea rămâne.

Alice îi înțelegea logica, dar cum să explice că îi era imposibil să se întoarcă la Bennett având în vedere ce simțea pentru Fred? Că prefera să fie la un milion de kilometri distanță de el decât să-l vadă în fiecare zi și să știe că trebuia să se întoarcă la alt bărbat. Fred abia dacă o atinsese cu un deget, dar totuși simțea că se înțelegeau mai bine unul pe celălalt decât se înțeleseră vreodată ea și Bennett.

– Nu pot. Și știți că Van Cleve nu va avea odihnă până nu va închide biblioteca. Ceea ce înseamnă că vom rămâne fără slujbe. Fred l-a văzut cu șeriful, iar săptămâna trecută, Kathleen l-a văzut de două ori vorbind cu guvernatorul. Face tot ce poate ca să ne submineze.

– Dar... fără Margery și fără tine...

Vocea lui Izzy se stinse.

– Nu vreau să plec. Dar știți cum este orașul ăsta. Cum aș putea trăi aici?

– Fred știe? întrebă Sophia.

Alice încuviință din cap. Sophia o privi în ochi câteva clipe, parcă pentru a se convinge de ceva.

– Dar... când pleci? zise Izzy.

– Imediat după terminarea procesului.

Pe drumul de întoarcere, Fred abia dacă vorbise. Ea dorise să-i atingă mâna și să-i spună că îi părea rău, că asta era foarte departe de ce își dorea ea, însă fusese atât de încremenită de durerea pricinuită de posesia acelui bilet de hârtie, încât nu se putuse clinti.

Izzy se șterse la ochi și își trase nasul.

– Am impresia că totul se prăbușește. Că se alege praful de toată munca noastră. De prietenia noastră. De acest loc. Că totul e pe cale să fie distrus.

În mod normal, dacă una dintre ele și-ar fi exprimat astfel sentimentele, celelalte i-ar fi zis să nu mai fie ridicolă, că era nebună, că avea nevoie de un somn bun sau de o mâncare bună, că era cazul să se adune sau că erau vorbe spuse la ciclu. Faptul că, de data aceea, nimeni nu rosti o vorbă dovedea cât de deprimată se simțeau toate.

Sophia curmă tăcerea. Suspină cu putere și își puse palmele pe birou.

– Ei bine, deocamdată biblioteca funcționează. Beth, nu pot să cred că ai notat cărțile aduse în după-amiaza asta! Dar e suficient să le aduceți aici, că

le trec eu în registru. Iar tu, Alice, să-mi zici data exactă când pleci, ca să modific ștatul de plată.

Două rulote în care se putea locui apărură peste noapte lângă tribunal. Polițiști suplimentari puteau fi văzuți peste tot în oraș, iar luni după-amiază, oamenii începură să se adune în fața închisorii, stârniți de un articol din *Lexington Courier* al cărui titlu și șapou era: „Vrajbă însângerată. Fiica unui fabricant ilegal de băutură a ucis un om cu o carte de la bibliotecă“.

– E o mizerie! spuse Kathleen când doamna Beidecker îi arătă ziarul, la școală.

Însă asta nu-i împiedică pe oameni să se adune, iar câțiva începură să huiduie, zgomotele intrând prin fereastra deschisă a celulei lui Margery. Ajutorul de șerif Dulles ieși de două ori, ridică mâinile și încercă să-i calmeze, dar un mustăcios înalt, îmbrăcat într-un costum care nu i se potrivea, pe care nimeni nu-l mai văzuse până atunci și care susținea că era vărul lui Clem McCullough zise că doar își exercitau dreptul dat de Dumnezeu de a vorbi liber, iar dacă el voia să vorbească despre ce cățea ucigașă era fata O'Hare, nu era treaba nimănui. Se ațâțau unii pe alții, așa cum se întâmplă în grupurile de scandalagii, montându-se cu afirmații îndrăznețe și alcool, iar la ora șapte seara curtea din fața închisorii era ticsită cu oameni, unii beți, alții strigând insulte la adresa lui Margery, mulți țipând la ei că nu erau de prin partea locului și să nu mai facă scandal în orașul lor. Murmurând, doamnele în vârstă se închiseseră în casă, iar câțiva tineri, îmboldiți de haos, se îmbătară și făcură un foc lângă garaj, iar pentru scurt timp, orașelul liniștit păru a deveni un loc unde se putea întâmpla aproape orice. Dar nimic bun.

Bibliotecarele aflară de asta când se întoarseră de pe traseele lor, iar fiecare își duse calul la adăpost, apoi stătură o vreme cu ușa deschisă și ascultară zarva îndepărtată. Șeriful însuși ieși de două ori și ceru mulțimii să se disperseze, afirmând că se așteptase ca un astfel de proces să stârnească sentimente puternice, dar ei părură a nu-i acorda prea mare importanță, iar jumătate de oră mai târziu, se întoarseră în număr și mai mare.

- Cățea ucigașă!
- O să capeți ce meriți, târfă!
- Ei, haideți, domnilor! Sunt și doamne în mulțimea asta! Haideți să ne exprimăm decent!

– Mă bucur că Sven nu-i aici și nu vede asta! spuse Beth. Știți că n-ar fi suportat să audă vorbindu-se despre Marge în acest fel.

– Nu mai suport! rosti Izzy privind prin ușa deschisă. Imaginați-vă cum se simte ea auzind toate astea.

– Și mai e și foarte tristă fiindcă este despărțită de copil.

Alice nu se putea gândi decât la asta. Cum să ai parte de atâta ură fără perspectiva unui cuvânt de alinare din partea celor care te iubesc? Modul în care Margery se izolase o făcea pe Alice să plângă. Era ca un animal care se izola intenționat de semenii lui pentru a muri.

– Dumnezeu s-o ajute pe fata noastră! zise încet Sophia.

Imediat după aceea, doamna Brady intră, privi în urma ei și clătină din cap, roșie în obraji și cu părul zburlit de furie.

– Jur că aș fi crezut că știi mai bine orașul ăsta! Sunt foarte rușinată de vecinii mei! Nu pot decât să-mi imaginez ce ar spune doamna Nofcier dacă ar afla ce se petrece aici.

– Fred crede că vor sta acolo toată noaptea.

– Pur și simplu, nu știu ce se va alege de acest oraș. Nu pricep de ce șeriful Archer nu pune biciul pe ei.

În acel moment, auziră vocea lui Van Cleve ridicându-se deasupra mulțimii.

– Oameni buni, nu puteți spune că nu v-am avertizat. Ea reprezintă o primejdie pentru bărbați și pentru acest oraș. Tribunalul va afla ce influență rea are această fată O'Hare, ascultați ce vă zic! Nu merită să ajungă decât într-un singur loc!

– O, la naiba, vrea să ațâțe spiritele! rosti Sophia.

– Oameni buni, la tribunal veți auzi ce abominabilă e fata asta! Că are un comportament împotriva legilor naturii!

– M-am săturat! zise Izzy și își încleștă maxilarele. Doamna Brady își privi fata, care se ridică în picioare, își înșfăcă bastonul și porni spre ușă. Mamă, vii cu mine?

Toate reacționară simultan, punându-și cizmele și pălăriile. Apoi, fără o vorbă, se opriră în capul treptelor – Kathleen și Beth, Izzy și doamna Brady, iar după un moment de ezitare, Sophia, care se ridică de la biroul ei cu chipul încordat, dar hotărât, și își luă geanta. Celelalte se uitară la ea, apoi Alice, cu inima în gât, întinse brațul, iar Sophia i-l luă. Cele șase femei

plecară de la bibliotecă și porniră pe drumul încins către închisoare, cu chipurile ferme și pași hotărâți.

Mulțimea se despărți la sosirea lor, parțial din pricina forței pure a doamnei Brady, care înainta cu coatele scoase în afară și cu o expresie furtunoasă pe chip, parțial șocată să vadă printre ele o femeie de culoare care mergea braț la braț cu soția lui Bennett Van Cleve și cu văduva Bligh.

Doamna Brady ajunsese în fața oamenilor și se întoarse cu spatele la închisoare, astfel fiind cu fața la ei.

– Nu vă e rușine? strigă mânioasă la ei. Ce fel de oameni sunteți?

– Este o criminală!

– În această țară, noi credem în prezumția de nevinovăție până se dovedește altceva. Așadar, luați-vă cuvintele și sloganurile dezgustătoare și lăsați-o în pace pe fata asta până când legea va spune că aveți motiv pentru ele! Întinse mâna spre mustăcios. Și tu ce treabă ai în orașul nostru? Pot să jur că unii dintre voi au venit aici numai pentru a crea necazuri. Iar tu sigur nu ești din Baileyville!

– Clem mi-a fost văr de-al doilea. Am tot dreptul să fiu aici. Am ținut la vărul meu.

– Ai ținut pe dracu'! rosti doamna Brady. Unde erai când ficele lui mureau de foame și aveau părul plin de păduchi? Unde erai când furau mâncare din grădinile oamenilor, fiindcă el era prea beat ca să se ostenească să le hrănească? Unde erai atunci, ai? N-ai nici urmă de dragoste pentru familia asta!

– Nu faci decât să le protejezi pe bibliotecare. Toți știm ce le poate pielea!

– Nu știți nimic! replică doamna Brady. Iar despre tine, Henry Porteous, credeam că ești suficient de bătrân ca să ai mai multă minte. Prostul ăsta... Arată spre Van Cleve. Ei bine, am crezut sincer că vecinii noștri au suficientă minte ca să nu-l creadă pe un individ care și-a făcut averea pe seama suferinței și distrugerii, în cea mai mare parte în detrimentul acestui oraș. Câți dintre voi și-au pierdut casele din cauza spargerii digului de la halda de șlam? Pe câți dintre voi i-a anunțat chiar domnișoara O'Hare să se salveze? Și totuși, pe baza unor zvonuri nefondate, preferați să persecutați o femeie, în loc să vedeți adevăratul criminal?

– Patricia, astea sunt cuvinte defăimătoare!

– N-ai decât să mă dai în judecată, Geoffrey!

Fața lui Van Cleve deveni stacojie.

– V-am avertizat pe toți! Ea are o influență rea!

– Tu ești singurul care are o influență rea! De ce crezi că nora ta ar prefera să trăiască într-un grajd decât să mai petreacă o singură noapte în casa ta? Ce fel de bărbat o bate pe soția fiului său? Și mai ai tupeul să vii aici și să te pretinzi un soi de arbitru al moralității? Vai, dar modul în care orașul ăsta judecă comportamentul bărbaților comparativ cu al femeilor este de-a dreptul șocant!

Mulțimea începu să murmure.

– Ce fel de femeie ucide un bărbat decent fără nici o provocare?

– Treaba asta n-are nici o legătură cu McCullough, iar tu știi asta! Are legătură doar cu faptul că vrei să te răzbuni pe o femeie care le-a arătat oamenilor adevărata ta față...

– Vedeți, doamnelor și domnilor? Aceasta este adevărata față a așa-zisei bibliotecii. Un discurs vulgar al unei femei, un comportament care n-are nici o legătură cu decența. Vi se pare normal ca doamna Brady să vorbească astfel?

Cuvintele lui făcură mulțimea să înainteze, însă fu oprită brusc de două focuri trase în aer. Se auzi un țipăt. Oamenii se retraseră și se uitară speriați în jur. Șeriful Archer apăru în pragul ușii închisorii. Privi mulțimea.

– Sunt un om răbdător, dar nu mai vreau să aud o vorbă aici! Tribunalul va decide în acest caz, iar procesul va începe mâine. Dacă oricare dintre voi se mai manifestă, va ajunge în închisoare, alături de domnișoara O'Hare! Asta este valabil și pentru tine, Geoffrey, și pentru tine, Patricia. Îl închid pe oricare dintre voi mai spune ceva. Ați priceput?

– Avem dreptul să vorbim liber! strigă un bărbat.

– Așa este. Iar eu am dreptul să mă asigur că vorbești în una dintre celulele mele.

Mulțimea începu să urle din nou, cuvinte urâte, voci aspre și imperioase. Alice se uită în jur și începu să tremure înfrigurată de veninul vorbelor, de ura întipărită pe chipurile care fuseseră vesele când îi uraseră „bună dimineața“. Cum de putuseră să se întoarcă împotriva lui Margery în acel hal? Simți un val de panică în piept, energia mulțimii încărcând aerul din jurul ei. Apoi, Kathleen o înghionti, iar ea o văzu pe Izzy pășind în față. În timp ce protestatarii huiduiau și scandau în jurul ei, înghiontindu-se și îmbrâncindu-se, ea se duse șchiopătând în fața lor, sprijinindu-se în baston

și înaintând până ajunse sub geamul celulei. Iar în vreme ce toată lumea privea, Izzy Brady, căreia îi era greu și cu un public format din cinci persoane, se întoarse spre mulțime, se uită în jur și trase adânc aer în piept.

Pe urmă începu să cânte.

– „Rămâi cu mine când seara repede coboară, Întunericul se adâncește, Doamne, rămâi cu mine!“²⁶ Făcu o pauză, trase aer în piept și privi în jur. „Când alt ajutor dă greș și liniștea dispare, Tu, ajutorul celor neputincioși, rămâi cu mine!“

Mulțimea tăcu, inițial neștiind ce se petrecea, cei din spate ridicându-se pe vârfuri ca să vadă. Un bărbat începu să huiduie, iar cineva îl înjură. Cu mâinile împreunate în față și tremurând puțin, Izzy rămase locului și cântă mai departe, vocea devenindu-i tot mai puternică și mai intensă.

– „Grăbită să se sfârșească, viața micuței zile se stinge, Bucuria pământului pălește, măreția sa piere, În jur, nu văd decât schimbare și distrugere, O, Tu care nu te schimbi, rămâi cu mine!“

Doamna Brady își îndreptă trupul, făcu câțiva pași și se postă lângă fiica ei, cu spatele la zidul închisorii, cu bărbia ridicată. În timp ce cântau împreună, Kathleen, apoi Beth, iar în cele din urmă Sophia și Alice, încă ținându-se de braț, se apropiară și începură să cânte împreună cu ele, cu capetele ridicate și privirile neclintite înfruntând mulțimea. Iar în timp ce oamenii strigau insulte, cele șase voci căpătară volum și le acoperiră hotărâte și netemătoare.

– „Nu veni cu teroare, ca Rege al Regilor, ci bun și blând, cu aripi tămăduitoare, Cu lacrimi pentru toate durerile, cu o inimă pentru toate rugăciunile, Vino Prieten al păcătoșilor și rămâi cu mine.“

Cântară până când mulțimea tăcu, privite de șeriful Archer. Cântară umăr la umăr, mâinile căutând orbește mâinile de alături, inimile bătându-le cu putere, dar vocile fiindu-le ferme, iar după o strofă li se alăturară câțiva oameni din oraș – doamna Beidecker, domnul de la magazinul de furaje, Jim Horner și fetele lui –, toți ținându-se de mână și vocile înălțându-li-se, încând sunetele urii, simțind rezonanța fiecărui cuvânt și transmițând alinare în vreme ce încercau să păstreze și pentru ei puțin din acea senzație evazivă.

La un metru distanță, de cealaltă parte a zidului, Margery O'Hare stătea nemișcată pe patul ei, cu șuvițe umede lipite de față, cu pielea palidă și

fierbinte. Zăcea de aproape patru zile deja, sânii durând-o, iar brațele părându-i-se goale, și se simțea ca și cum cineva ar fi băgat mâna în ea și ar fi smuls lucrul care o ținea pe picioare. Pentru ce să se mai ridice? Ce să mai spere? Zăcea nefiresc de nemișcată, cu ochii închiși, pânza de sac a saltelei zgâriindu-i pielea, auzind doar vag mulțimea care striga ocări afară. Mai devreme, cineva izbutise să arunce o piatră prin fereastră și îi nimerise piciorul, pe care rămăsese o lungă zgârietură însângerată.

– „Ține-ți crucea înaintea ochilor mei care se închid, Strălucește în întuneric și arată-mi calea spre cer.“

Deschise ochii la auzul sunetului care îi era și familiar, și străin, clipi pentru a se concentra și, treptat, își dădu seama că era Izzy, acea voce dulce și de neuitat înălțându-se dincolo de fereastra aflată sus în perete, atât de aproape, încât mai că o putea atinge. Vorbea despre o lume aflată la mare distanță de acea celulă, despre bunătate și prietenie, despre un cer nesfârșit spre care o voce se putea avânta. Se sprijini într-un cot și ascultă. Apoi, o altă voce i se alătură, mai adâncă și mai rezonantă, iar imediat după aceea, în vreme ce ea se ridică în șezut, se auziră și alte voci. Kathleen. Sophia. Beth. Alice.

– „Cerul dimineții se deschide, iar umbrele zadarnice ale pământului dispar. În viață și în moarte, o, Doamne, rămâi cu mine!“

Le auzi și își dădu seama că pentru ea cântau, iar după ce imnul se isprăvi, auzi vocea limpede precum cristalul a lui Alice:

– Fii puternică, Margery!

– Îți suntem alături!

– Suntem aici, cu tine!

Iar Margery O'Hare își acoperi fața cu mâinile, își coborî capul pe genunchi și, în cele din urmă, plânse.

Capitolul 24

Am iubit pe cineva plăsmuit de mine, cineva care e la fel de mort ca și Melly. Am croit un rând de haine frumoase și m-am îndrăgostit de o fantomă. Iar în clipa când s-a ivit Ashley, frumos și deosebit de ceilalți cum era, l-am îmbrăcat cu costumul acela, făcându-l să-l poarte, indiferent dacă-i venea ori nu. Și nu mi-am dat silința să văd cine era el cu adevărat. Am continuat să iubesc hainele frumoase – dar nu pe el.

Margaret Mitchell, *Pe aripile vântului*

După cum se înțeleseseră, în prima zi a procesului, biblioteca pe cai din Baileyville, Kentucky, rămase închisă. La fel ca poșta, bisericile penticostală, episcopală, prezbiteriană și baptistă și magazinul general, care fu deschis doar între orele 7 și 8 dimineața și o oră la prânz, pentru străinii care veniseră în număr mare în Baileyville, aduși de autobuze. Mașini necunoscute erau parcate haotic de-a lungul drumului pe care se afla tribunalul, rulote împeștrău pajiștile din apropiere, iar bărbați în costume elegante și cu pălării de fetru străbăteau străzile încă din zori, cu carnețele în mâini, cerând informații, fotografii și orice altceva le putea fi util în legătură cu bibliotecara ucigașă, Margery O'Hare. Când ajunseră la bibliotecă, doamna Brady îi amenințase cu o mătură, spunând că oricare dintre ei va îndrăzni să se aventureze fără invitație în clădirea ei se va alege cu capul spart și că n-aveau decât să scrie asta în nenorocitele lor de fițiuci. Nu părea s-o intereseze prea mult ce părere ar fi avut doamna Nofcier despre asta.

La fiecare colț de stradă erau câte doi polițiști, iar în jurul tribunalului apăruseră tarabe cu răcoritoare și gustări, în vreme ce un îmblânzitor de șerpi invita mulțimea să se apropie și să-și testeze curajul, iar cârciumile aveau oferte speciale, două halbe de bere la preț de una, pentru finalul fiecărei zile a procesului.

Doamna Brady spusese că nu avea nici un rost ca fetele să se ducă pe trasee. Drumurile erau ticsite, ele erau tulburate și fiecare dorea să fie la tribunal pentru Margery. În plus, pe cine ar fi găsit acasă, având în vedere că mai toți locuitorii de pe munte coborâseră să vadă ce se petrecea în oraș? Cu mult înainte de ora șapte dimineața se formase o lungă coadă de oameni care doreau să ajungă în galeria destinată publicului. Alice, care

abia dacă dormise, se afla în fruntea ei, evenimentele din seara precedentă făcând-o să înțeleagă că procesul atrăgea nedorit de multă atenție. În timp ce aștepta însoțită de Kathleen, apoi și de celelalte, coada se lungi repede în spatele lor – vecini având în mâini cutii cu mânare pentru prânz, cititori ai cărților de la bibliotecă, cu expresii grave pe chipuri, oameni pe care nu îi cunoștea și care păreau a gândi că era distractiv ce se petrecea acolo, sporovăind veseli, glumind și înghiontindu-se unii pe alții. Își dori să țipe la toți: „Asta nu-i deloc o ieșire la iarbă verde! Margery e nevinovată! Nici măcar nu are ce căuta aici!“ Van Cleve sosi și își lăsă mașina în parcare șerifului, parcă zicându-le tuturor cât de apropiat de autorități era el. Nu o băgă în seamă pe Alice, ci intră direct în clădirea tribunalului, cu bărbia ridicată, ca și cum era sigur că avea locul rezervat. Bennett nu apărură, probabil fiindcă se ocupa de treburile de la Hoffman. Spre deosebire de tatăl lui, el nu fusese niciodată interesat de bârfe.

Alice aștepta tăcută, cu gura uscată și cu un nod în stomac, de parcă ea urma să fie judecată, nu Margery. Se gândi că și celelalte simțeau la fel. Abia dacă schimbaseră un cuvânt, mulțumindu-se să se salute dând și cap și strângându-și cu putere mâinile.

La ora 8.30, ușile se deschiseră, iar mulțimea năvăli înăuntru. Sophia se așeză în spate, printre ceilalți oameni de culoare. Alice dădu din cap spre ea. I se părea greșit că nu stătea cu ele, o altă dovadă că lumea nu era așa cum ar fi trebuit să fie.

În cele din urmă, Alice se așeză pe o banchetă de lemn aflată pe unul dintre rândurile din față în galeria publicului, flancată de prietenele ei, și se întrebă cum vor reuși să suporte cele șapte zile ale procesului.

Juriul fu chemat. Era format integral din bărbați, majoritatea cultivatori de tutun, după cum socoti Alice având în vedere cum erau îmbrăcați, și nici unul capabil s-o simpatizeze pe femeia nemăritată, cu limbă ascuțită și al cărei nume avea o reputație proastă. Aprodul anunță că, la prânz și la sfârșitul zilei, femeilor li se permitea să plece cu câteva minute înaintea bărbaților, pentru a pregăti masa, ceea ce o făcu pe Beth să-și dea ochii peste cap și să țâțâie cu putere. Iar în cele din urmă, Margery fu condusă în boxa acuzaților, cu cătușele la mâini, ca și cum reprezenta o primejdie pentru cei prezenți, apariția ei în sală fiind însoțită de murmure și exclamații de la galerie. Se așeză palidă și tăcută, aparent neinteresată de ce se petrecea în

jurul ei, și întâlni doar în treacăt privirea lui Alice, cu toate că ea își înclină capul și încercă să o forțeze să i se uite în ochi. Părul îi atârna murdar și părea groaznic de obosită, iar sub ochi avea cearcăne negre. Își ținea brațele inconștient arcuite, ca și cum ar fi ținut un copil, dacă ar fi fost acolo. Avea o înfățișare și neîngrijită, și nepăsătoare.

Alice se gândi îngrozită că arăta ca o *infractoare*.

Fred spusese că avea să stea pe rândul din spatele lui Alice, ca să păstreze aparențele, iar ea se răsuci disperată spre el. Pe chipul lui apăru o grimasă care zicea că înțelegea, dar nu era nimic de făcut. Iar menghina nevăzută strânse și mai tare stomacul lui Alice.

Apoi, judecătorul Arthur D. Arthurs intră mestecând gânditor niște tutun, iar toată lumea se ridică, dându-i ascultare aprodului. El se așează, iar lui Margery i se ceru să confirme că era Margery O'Hare de la Cabana Veche din Thompson's Pass, după care aprodul citi acuzațiile care i se aduceau. Cum pleda? Margery păru să se clatine puțin, iar privirea i se îndreptă către galeria publicului.

– Nevinovată, răspunse ea încet, iar din partea dreaptă a sălii se auzi un puternic sunet batjocoritor, care fu urmat de o lovitură zdravănă a ciocănelului judecătorului.

Nu avea să accepte un public indisciplinat și nimeni din sală nu avea voie nici măcar să pufnească fără permisiunea lui expresă, era clar? Mulțimea se potoli, deși cu un aer vag răzvrătit. Margery se uită la judecător, iar după câteva clipe, el îi făcu semn să se așeze din nou și asta fu toată mișcarea ei până când i se îngădui să plece din sala de judecată.

Dimineața se scurse lent, conform procedurii legale, femeile făcându-și vânt cu evantaie, iar copiii foindu-se pe locurile lor în timp ce procurorul prezenta cazul împotriva lui Margery O'Hare. Cu o voce oarecum nazală, de om care prezenta un spectacol de divertisment, anunță că avea să le fie clar tuturor că femeia aflată în fața lor fusese crescută fără moralitate, fără preocupare pentru decență și pentru ce era bine și chiar fără *credință*. Până și cea mai de seamă activitate a ei – la așa-zisa bibliotecă pe cai – se dovedise a fi o cale de a-și satisface preocupări mai puțin respectabile, iar statul avea să aducă dovezi în acest sens, și anume mărturiile unor oameni îngroziți de lipsa ei de moralitate. Acele deficiențe ale caracterului și comportamentului ei ajunseseră la apogeu într-o după-amiază, la Arnott's

Ridge, când acuzata se întâlnise cu dușmanul de-o viață al răposatului ei tată și profitase de pustietatea locului și de starea de ebrietate avansată a domnului Clem McCullough pentru a pune capăt vrajbei apărute între strămoșii lor.

În vreme ce cuvântarea continua și tot continua, pentru că procurorului îi plăcea să se audă vorbind, reporterii din Lexington și Louisville scriau grăbiți în carnețelele lor liniate, ascunzându-și notițele unii de alții și așteptând cu aviditate orice informație nouă. Când auzi „lipsa ei de moralitate“, Beth nu mai putu suporta și strigă „rahat“, alegându-se cu o scatoalcă din partea lui taică-său, care stătea în spatele ei, și cu o dojană severă din partea judecătorului, care o anunță că, dacă mai scotea un cuvânt, avea să fie dată afară. Fata ascultă restul discursului de deschidere cu brațele încrucișate și cu o expresie care o făcu pe Alice să se teamă pentru anvelopele procurorului.

– O să vedeți că reporterii ăștia vor scrie că munții s-au înroșit de sângele vrajbei și alte prostii de genul acesta, murmură doamna Brady în spatele ei. Așa fac mereu. O să ne facă să părem o hoardă de sălbatici. Nu veți găsi un cuvânt despre binele făcut de această bibliotecă și de Margery.

De o parte și de alta a lui Alice, Kathleen și Izzy ședeau tăcute. Ascultau atente, cu fețele serioase și încremenite, iar când procurorul termină, schimbă priviri care spuneau că abia acum înțelegeau cu ce se confrunta Margery. Dincolo de vrajba dintre familii, Margery descrisă de procuror era atât de duplicitară și atât de monstruoasă, încât, dacă n-ar fi cunoscut-o, le-ar fi fost teamă să stea la câțiva metri distanță de ea. Margery părea să fi înțeles asta. Părea lipsită de viață, ca și cum ceea ce o făcea să fie Margery fusese smuls din ea și nu mai rămăsese decât o cochilie goală.

Alice își dori pentru a suta oară ca Sven să fi fost prezent. Cu siguranță, indiferent ce îi spusese, Margery s-ar fi simțit mai bine știindu-l acolo. Alice se gândi cum era să stai în boxa acuzaților fără nici un chip prietenos în jur, așteptând sfârșitul a tot ce iubeai și îți era drag. Și abia atunci, își dădu seama că Margery, care iubea solitudinea, care voia să fie lăsată în pace și ca nimeni să n-o studieze, căreia îi plăcea să fie în mijlocul naturii, ca un catâr sau un copac, sau un vultur, avea să fie închisă într-o celulă mică și întunecoasă vreme de zece, douăzeci de ani ori poate pentru tot restul vieții. Și trebui să se ridice și să-și facă loc cu coatele ca să iasă, fiindcă îi veni să vomite de spaimă.

– Ce-ai pățit?

Kathleen apăru în spatele ei când scuipa în praf.

– Scuze! rosti Alice îndreptându-și trupul. Nu știu ce m-a apucat.

Kathleen îi dădu o batistă, iar ea se șterse la gură.

– Izzy ne ține locurile, dar ar fi bine să nu lipsim prea mult, pentru că oamenii deja au pus ochii pe ele.

– Pur și simplu... nu mai suport s-o văd așa. Să văd orașul în halul ăsta. E ca și cum oamenii nu așteaptă decât cel mai mic motiv ca să gândească tot ce e mai rău despre ea. La proces ar trebui să conteze probele, dar am impresia că important e faptul că ea nu se comportă așa cum cred ei că ar trebui.

– Cert este că e oribil!

Alice se opri preț de câteva clipe.

– Ce ai zis?

Kathleen se încruntă.

– Am spus că e oribil. Să vezi orașul întorcându-se împotriva ei în felul acesta. Kathleen se uită la ea. Ce-i? Ce-am zis?

Alice lovi cu piciorul o piatră și o împinse cu vârful cizmei până o scoase din pământ. „Mereu se găsește o cale să ieși dintr-o situație proastă. Poate că o să fie urât. Poate că o să ai impresia că pământul s-a oprit și îți fuge de sub picioare.“ Când își ridică privirea, fața i se luminase.

– Nimic. Doar mi-am amintit ce mi-a spus Marge cândva. Doar... Clătină din cap. Nimic.

Kathleen îi oferi brațul și se întoarseră în sală.

Discursurile procurorilor se prelungiră mult, iar după aceea urmă pauza de prânz. Când femeile ieșiră din sală, nici una dintre ele nu știu ce să facă, așa că porniră încet spre bibliotecă, urmate de Fred și doamna Brady adânciți într-o conversație.

– Dacă îți este prea greu, să știi că nu e nevoie să te întorci în după-amiaza asta, spuse Izzy, care încă era puțin îngrozită de gândul că Alice vomitase în public.

– M-au lăsat nervii, asta a fost tot, zise Alice. Așa pățeam și când eram copil. Ar fi trebuit să mă silesc să mănânc ceva în dimineața asta.

– Cred că ouăle îți potolesc stomacul, rosti Izzy oprindu-se puțin, pentru a se odihni sprijinită în baston. Dar nu prăjite. Nu e bine să mănânci nimic

gras.

Merseră mai departe în tăcere.

- Probabil că va fi mai bine când va vorbi avocatul apărării, spuse ea.
- Da. Avocatul costisitor angajat de Sven va lămuri lucrurile, zise Beth.
- Cu siguranță! rosti Alice.

Dar nici una dintre ele nu era foarte convinsă.

*

Ziua a doua nu fu mult mai bună. Acuzarea prezentă raportul autopsiei lui Clem McCullough. Victima, un bărbat de 57 de ani, murise ca urmare a unei lovituri la ceafă cu un obiect bont. De asemenea, suferise leziuni faciale.

- Care puteau fi provocate, de pildă, cu o carte cartonată grea?
- Da, este posibil, răspunse medicul care făcuse autopsia.
- Sau de o bătaie într-un bar? sugeră avocatul apărării.

Medicul se gândi o clipă.

- Ei bine, da, e posibil. Dar era departe de un bar.

Având în vedere locul îndepărtat, zona din jurul cadavrului nu fusese cercetată cu grijă. Doi dintre oamenii șerifului coborâseră cadavrul de pe munte, drum care durase câteva ore, iar o ninsoare târzie acoperise locul unde zăcuse, dar se făcuseră fotografii ale sângelui și ale unor aparente urme de copite.

Domnul McCullough nu avusese un cal sau un catâr.

După aceea, procurorul începu să-i chestioneze pe martorii acușării. Bătrâna Nancy fu insistent silită să recunoască prima ei declarație, care afirma clar că o auzise pe Margery cântând pe culme, iar după aceea urmase zgomotul unei altercații.

– Dar eu n-am spus așa ceva, protestă ea ridicându-și mâna spre păr. Se răsuci spre judecător. Mi-au răstălmăcit cuvintele cum au vrut ei. Eu o cunosc pe Margery. Știu că n-ar putea să ucidă cu sânge-rece un om, la fel cum n-ar putea... nu știu... să facă o prăjitură.

Asta stârni râsete în sală și determină o izbucnire furioasă a judecătorului, iar Nancy își acoperi fața cu palmele, bănuind, probabil corect, că și acea afirmație nevinovată avea să accentueze ideea că Margery depășea cumva o limită, că nepriceperea ei la a face prăjituri era împotriva legilor naturii.

Procurorul îi ceru să vorbească despre cât de izolat era acel traseu (foarte), cât de des vedea pe cineva acolo (rar) și câți oameni veneau cu regularitate

acolo (numai Margery și câte un vânător rătăcit).

– Nu mai am alte întrebări, onorată instanță.

– Ei bine, aș vrea să adaug un lucru, anunță ea când aprodul dădu s-o conducă din boxa martorilor. Se răsuci și arătă spre boxa acuzaților. Fata aceea este bună și cumsecade. Pe ploaie și pe arșiță, ne-a adus cărți de citit mie și surorii mele, care nu s-a mai dat jos din pat din 1933, iar voi, așa-zișii creștini care o judecați, ar trebui să vă gândiți bine la ce faceți voi pentru semenii voștri. Pentru că nici unul dintre voi nu este atât de mare și de puternic, încât să nu fie supus judecății în cele din urmă. Ea este o fată bună și e groaznic de greșit ce îi faceți! A, și, domnule judecător, sora mea are un mesaj pentru dumneata!

– Este vorba de Phyllis Stone, sora mai în vârstă a martorei. Se pare că este imobilizată la pat și nu a putut să coboare de pe munte, îi șopti aprodul judecătorului.

Judecătorul Arthurs se sprijini de spătarul scaunul și este posibil să-și fi dat puțin ochii peste cap.

– Spuneți, doamnă Stone!

– Mi-a cerut să vă zic... să vă duceți la dracu' toți, că nouă cine o să ne mai aducă romanele cu Mack Maguire? rosti ea cu o voce puternică. Apoi, încuviință din cap. Da, puteți să vă duceți toți dracului! Asta a fost tot.

Iar în vreme ce judecătorul începu din nou să bată cu ciocănelul, Beth și Kathleen, care stăteau de o parte și de alta a lui Alice, chicotiră ușurel.

Acela fu singurul moment oarecum vesel al zilei, iar în seara aceea, bibliotecarele ieșiră din sală tăcute și cu pași sălțați, ca și cum verdictul nu era decât o formalitate.

– S-ar putea ca lucrurile să se îmbunătățească după ce o să ia cuvântul domnul Turner, spuse Fred când ajunseră la bibliotecă. Se opri când fetele intrară. Nu vrei să mănânci ceva înainte de a porni spre casă?

Alice privi în spate, la oamenii care încă ieșeau din tribunal și, brusc, se simți răzvrătită. De ce să nu mănânce unde dorea? Ce mare păcat putea fi, având în vedere tot ce se petrecea?

– Este foarte amabil din partea ta, Fred. Mulțumesc!

Îl însoți pe Fred spre casa lui, mergând cu spatele drept, provocând pe oricine să comenteze, și pregătiră amândoi masa în bucătărie, într-o ciudată

imitație de atmosferă domestică, despre care nici unul dintre ei nu se simți în stare să vorbească.

Nu vorbiră nici despre Margery, Sven și bebeluș, deși toți trei erau aproape permanent în gândurile lor. Nu vorbiră nici despre faptul că Alice dăduse aproape toate lucrurile pe care le cumpărase de când sosise în Kentucky și că, în casa lui Margery, doar un mic cufăr etichetat cu grijă aștepta să fie dus acasă. În schimb, vorbiră despre gustul bun al mâncării, despre surprinzător de buna recoltă de mere din acel an, despre comportamentul capricios al noilor cai cumpărați de el și despre o carte pe care o citise Fred, numită *Oameni și șoareci*, pe care își dorea să n-o fi citit fiindcă era foarte deprimantă în momentul de față, chiar dacă bine scrisă. Iar două ore mai târziu, Alice porni spre casă și, după ce îi zâmbi lui Fred la despărțire (pentru că era aproape imposibil să nu-i zâmbească lui Fred), nu trecu mult și simți că, dincolo de exteriorul calm, era aproape permanent furioasă pe lumea în care nu mai putea fi alături de bărbatul iubit decât câteva zile și pe orașelul în care trei vieți erau pe cale să fie distruse din pricina unei crime pe care o femeie nu o comisese.

Săptămâna continuă cu episoade care îi stârniră furia. În fiecare zi, bibliotecarele își ocupau locurile pe rândul din față al galeriei publicului și ascultau diverși martori-experti explicând și disecând faptele legate de caz – de pildă, că sângele de pe exemplarul din *Fiicele doctorului March* se potrivea cu al lui Clem McCullough, că vânătăile de pe față și fruntea lui se potriveau cu o lovitură dată cu acea carte. Pe măsură ce săptămâna se scurgea, instanța îi ascultă pe așa-ziii martori în privința caracterului acuzatei – de exemplu, nevasta cu gura pungită care spuse că Margery O'Hare insistase să ia o carte pe care soțul ei nu o putea descrie decât ca fiind „obscenă“. Fu menționat și faptul că Margery tocmai născuse un copil fără a fi căsătorită și că nu era deloc rușinată de asta. Diverși bărbați în vârstă – Henry Porteous fiind unul dintre ei – vorbiră despre vrajba dintre familiile O'Hare și McCullough și despre înclinarea spre răutate și răzburare a membrilor acestora. Avocatul apărării încercă să echilibreze balanța:

– Domnule șerif, nu este adevărat că domnișoara nu a fost arestată niciodată în cei treizeci și opt de ani ai ei?

– Așa este, admise șeriful. Totuși, nici mulți dintre cei care fabrică ilegal băutură prin locurile astea n-au văzut cum arată interiorul unei celule.

– Obiectez!

– A fost doar o remarcă, domnule judecător. Dacă un om nu a fost arestat niciodată, asta nu înseamnă că s-a purtat ca un înger. Știți cum merge treaba pe-aici.

Judecătorul ordonă ca afirmația să fie ștearsă. Dar își atinsese scopul urmărit de șerif, și anume să păteze numele lui Margery într-un mod subtil, iar Alice îi văzu pe jurați încruntându-se și notându-și ceva în carnețele, în vreme ce Van Cleve zâmbea satisfăcut pe locul lui. Fred remarcă faptul că șeriful fuma acum aceeași marcă de trabucuri ca Van Cleve, importate tocmai din Franța.

Interesantă coincidență.

Vineri seară, bibliotecarele erau deja deznădăjduite. Titlurile ziarelor erau tot mai incendiare, mulțimea – deși se mai împuținase, măcar cât să nu mai trebuie urcate și coborâte cu funia coșuri cu mâncare pentru cei aflați la balconul sălii – era în continuare fascinată de „Biblioteca din munți însetată de sânge“, iar după ce tribunalul intră în pauza de weekend, când Fred se duse să-l vadă pe Sven pentru a-i spune ce se petrecuse, Sven își lăsă capul în palme și nu vorbi vreme de zece minute.

După ce curtea își încheie sesiunea, femeile se duseră la bibliotecă și stătură acolo în tăcere, neavând nimic de spus, însă nici una nedorind să se ducă acasă. În cele din urmă, Alice, căreia tăcerea începuse să i se pară apăsătoare, anunță că se va duce să ia ceva de băut.

– Cred că ne-ar prinde bine.

– Nu te deranjează să fii văzută cumpărând alcool? întrebă Beth. Fiindcă, dacă vrei, pot să mă duc să iau de la Bert, vărul tatălui meu. Știu că ți-e greu cu...

Însă Alice era deja la ușă.

– Să-i ia naiba! Oricum, probabil că, peste o săptămână, voi fi plecată, zise ea. Așa că, până atunci, n-au decît să vorbească despre mine cât vor.

Străbătu strada prăfuită, plină de străini care, odată terminată distracția zilei de la tribunal, se îndreptau spre diverse cârciumi sau către Nice'n'Quick, al cărui patron se străduia să o compătimizească pe Margery O'Hare, în ciuda faptului că făcea bani frumoși pe seama necazului ei. Intră

repede, cu capul plecat și cu coatele ușor ieșite în afară, nedorind să vorbească și nici măcar să se salute cu cei cărora ea și Margery le duseră cărți vreme de un an, iar acum o trădau, bucurându-se de evenimentele săptămânii. N-aveau decât să se ducă și ei dracului.

Își făcu loc prin magazin, dar se opri și suspină în sinea ei când văzu că în fața ei era o coadă de cel puțin cincisprezece persoane. Se uită în spate și se întrebă dacă nu era mai bine să se ducă la unul dintre baruri și să ia de acolo ceva. Dar peste ce fel de oameni avea să dea acolo? De câteva zile, era atât de furioasă, încât se simțea ca un mănunchi de iască și ar fi fost de ajuns un singur comentariu greșit al vreunuia dintre proștii ăia... În clipa aceea, cineva o bătu pe umăr.

– Alice?

Ea se răsuci. Iar acolo, printre conserve și sticle, îmbrăcat doar în cămașă și cu pantalonii lui albaștri buni, fără vreun firicel de cărbune pe el, se afla Bennett. Probabil că tocmai venise de la lucru, dar arăta, ca întotdeauna, la fel de proaspăt și curat de parcă ar fi coborât din paginile unui catalog Sears.

– Bennett! rosti ea, apoi clipi și se uită în altă parte.

Încercând să găsească motivul disconfortului brusc, își dădu seama că nu mai era impresionată fizic de el. Exista doar o foarte vagă urmă de dorință reziduală. Ceea ce simțea cel mai pregnant era faptul că nu-i venea a crede că trupul ei se lipise de al celui bărbat, că îl sărutase și că îi ceruse apropierea fizică. Acea intimitate ciudată, nefirească, o făcea să se simtă oarecum rușinată în clipa aceea, mai ales că era legată de multe alte lucruri care o făceau să se simtă astfel.

– Am... am auzit că pleci din oraș.

Ea luă o conservă de roșii doar ca să fac ceva cu mâinile.

– Da. Se pare că procesul se va termina marți, iar eu am să plec miercuri. Tu și tatăl tău nu va mai trebui să vă bateți capul din pricina prezenței mele aici.

Bennett se uită peste umăr, probabil conștient că era posibil ca oamenii să-i privească, însă toți clienții erau străini de oraș și nimeni nu văzu nimic demn de bârfă la un bărbat și o femeie care schimbau câteva cuvinte într-un colț.

– Alice...

– Nu e nevoie să spui nimic, Bennett. Cred că s-au zis destule. Părinții mei au angajat un avocat și...

El îi atinse mâneca.

– Tata a zis că nimeni n-a reușit să stea de vorbă cu fetele lui.

– Poftim? Ce-ai spus?

Bennett se uită în spate și își coborî vocea.

– Tata a zis că șeriful n-a putut să stea de vorbă cu ficele lui McCullough. N-au vrut să deschidă ușa. Au țipat la el și la oamenii lui că n-au nimic de spus în această privință și că nu vor discuta cu nimeni. El zice că amândouă sunt nebune, la fel ca restul familiei. Spune că statul are un caz suficient de solid și că oricum nu e nevoie de ele.

O privi semnificativ.

– De ce îmi zici toate astea?

El își mușcă ușurel buza.

– M-am gândit... m-am gândit... că te-ar putea ajuta.

Ea se uită fix la el, la chipul lui frumos și ușor nematurizat, la mâinile cu pielea fină ca a unui bebeluș, la ochii neliniștiți. Și avu senzația că îi pică puțin fața.

– Îmi pare rău! rosti el încet.

– Și mie îmi pare rău, Bennett!

El făcu un pas îndărăt și își trecu palma peste obraz.

– Ei bine, dacă nu ne mai vedem înainte de plecarea ta... îți doresc călătorie plăcută!

Acestea fiind spuse, soțul ei își atinse borul pălăriei, se răsuci și ieși repede.

*

– Șeriful n-a vorbit cu fetele lui? De ce? Sophia clătină din cap. Nu înțeleg.

– Eu înțeleg perfect, zise Kathleen din colț, unde cosea cureaua ruptă a unei scărițe, strâmbându-se de efort când încerca să treacă uriașul ac prin piele. Au urcat cu toții la Arnett's Ridge, s-au dus la o familie de la care se așteptau la necazuri. S-au gândit că fetele nu știu nimic despre locurile pe unde umbla tatăl lor, având în vedere că se îmbăta și dispărea zile întregi. Așa că au bătut de câteva ori la ușă, li s-a zis să se care și până la urmă au coborât, iar drumul dus și întors durează o zi întreagă.

– McCullough era un bețiv înrăit și scandalagiu pe deasupra, rosti Beth. Probabil că șeriful n-a insistat prea tare de teamă ca ele să nu-i spună ceva

ce nu i-ar fi convenit. Au vrut să-l prezinte drept un om bun, pentru ca Margery să pară un om rău.

– Dar, cu siguranță, avocatul lui Margery ar fi trebuit să le pună întrebări!
– Domnul fișos din Lexington? Crezi că ar călări jumătate de zi un catâr să urce la Arnott's Ridge și să vorbească cu niște țărânci?

– Nu văd cu ce ne-ar ajuta asta, spuse Beth. Dacă n-au vrut să stea de vorbă cu oamenii șerifului, e greu de crezut că ar vorbi cu noi.

– S-ar putea să stea de vorbă cu noi exact din acest motiv, zise Kathleen. Izzy arată spre perete.

– Margery a trecut casa lui McCullough pe lista locurilor unde să nu mergem. *Sub nici o formă*. Uitați, scrie acolo!

– Ei bine, poate că a făcut exact ce i-a făcut toată lumea ei, rosti Alice. S-a luat după bârfe, în loc să vadă faptele.

– Fetele alea n-au coborât în oraș de aproape zece ani, murmură Kathleen. Se zice că tatăl lor nu le-a lăsat să iasă din casă după ce mama lor a dispărut. E una din acele familii retrase, care nu vrea să aibă de-a face cu nimeni.

Alice se gândi la cuvintele lui Margery, cuvinte care îi răsunau în urechi de câteva zile: „Întotdeauna există o ieșire dintr-o situație. Indiferent cât de oribilă ar fi. Indiferent dacă ai senzația că ți-a fugit pământul de sub picioare. Întotdeauna există o soluție“.

– Mă duc acolo! spuse Alice. Nu văd ce am avea de pierdut.
– De pildă, capul, rosti Sophia.
– La halul cum îmi simt capul acum, n-ar conta prea mult.
– Nu știi ce se povestește despre acea familie? Și nu știi cât de mult ne urăsc toți acum? Vrei să te sinucizi?

– Vrei să-mi spui ce altă șansă are Margery în clipa asta? zise Alice. Sophia se uită cu asprime la Alice, dar nu răspunse. În regulă! Are cineva harta aceluia traseu?

Sophia rămase nemișcată câteva clipe. Apoi, deschise fără o vorbă sertarul, frunzări hârtiile din el, o găsi și i-o dădu.

– Mulțumesc, Sophia!
– Vin cu tine! rosti Beth.
– Atunci, vin și eu, spuse Izzy.
Kathleen își luă pălăria.

– Se pare că vom face o plimbare. Ne vedem aici, mâine-dimineată la ora opt?

– Mai bine la șapte și jumătate, zise Beth.

Pentru prima dată după multe zile, Alice se pomeni zâmbind.

– Dumnezeu să vă ajute pe toate! spuse Sophia clătinând din cap.

Capitolul 25

După două ore de la plecare, le fu clar de ce numai Margery și Charley se ocupau de ruta spre Arnott's Ridge. În ciuda vremii plăcute de început de septembrie, traseul era lung și anevoios, cu porțiuni abrupte, cărări înguste pe margini de râpe și tot felul de obstacole, precum garduri, șanțuri și copaci căzuți. Alice îl luase pe Charley, având încredere că el avea să înțeleagă încotro se îndreptau, și chiar așa și fu. Pășea hotărât, cu urechile lui uriașe mișcându-se înainte și înapoi, mergând pe drumuri bine știute prin albia pârâului și în sus pe creastă, iar caii îl urmară. Acolo nu existau nici creștături pe copaci și nici șnururi roșii legate de ei, fiindcă Margery nu se aștepta ca vreuna dintre fete să ajungă atât de departe, iar Alice întorcea din când în când capul spre ele, sperând că putea avea încredere în Charley ca ghid. În jurul lor aerul era dens și umed, iar copacii abia îngălbeniți începuseră să aștearnă frunze care le estompau zgomotul pașilor în timp ce mergeau pe cărări ascunse. Călăreau în tăcere, atente la terenul necunoscut, vorbind doar pentru a-și încuraja în șoaptă caii sau pentru a anunța diferite obstacole.

În timp ce se îndreptau spre vârful muntelui, Alice se gândi că nu călăriseră niciodată împreună, nu toate, nu așa. Iar imediat după aceea, își dădu seama că era foarte posibil să fie ultima dată când ea călărea pe acel munte.

Peste mai puțin de o săptămână avea să ia trenul spre New York, iar acolo urma să se îmbarce pe uriașul transatlantic ce avea s-o ducă înapoi în Anglia, la un trai foarte diferit. Se răsuci în șa, privi grupul pestriț și realiză că le iubea pe toate și că faptul că trebuia să le părăsească pe acele femei, nu doar pe Fred, avea să-i pricinuiască o durere mai mare decât toate cele pe care le îndurase până atunci. Nu-și putea imagina cum ar fi putut să-și facă asemenea prietene în următoarea ei viață, la o sporovăială politicoasă, cu o ceașcă de ceai în față.

Celelalte bibliotecare aveau s-o uite treptat, ocupate cu munca, familiile și provocările fiecărui anotimp. Desigur, aveau să-și promită că își vor scrie, dar nu era același lucru. Nu aveau să-și mai împărtășească experiențele, să fie bătute de același vânt, să se avertizeze în privința șerpilor de pe poteci sau să se compătimească atunci când una dintre ele cădea. Treptat, avea să

devină post-scriptumul unei povestiri: „Vă mai amintiți de englezoaica aia care a călărit cu noi o vreme? Soția lui Bennett Van Cleve“.

– Crezi că ne apropiem? întrebă Kathleen curmându-i gândurile când veni alături de ea.

Alice îl opri pe Charley și scoase harta din buzunar.

– Ăăă... conform hărții, ar trebui să fie imediat după culmea aia, zise ea privind cu ochi mijiiți schița făcută de mână. Ea spunea că surorile locuiesc la șase kilometri distanță în direcția aia și că Nancy îi ieșea mereu în întâmpinare din cauza podului suspendat, așa încât cred că locuința lui McCullough... este undeva acolo.

Beth pufni.

– Citești harta invers? Știu sigur că afurisitul ăla de pod e dincolo.

Lui Alice i se strânse stomacul de nervi.

– Dacă știi mai bine, n-ai vrea tu să te duci singură acolo și să ne anunți când ai ajuns?

– Hai, nu te supăra. Ziceam doar că nu ești de pe aici...

– Da, de parcă n-aș ști. De parcă nu mi-a spus tot orașul chestia asta un an de zile.

– Nu e cazul s-o iei personal, Alice, fir-ar să fie! Am vrut să spun numai că unele dintre noi știu mai bine muntele decât...

– Taci odată, Beth! Chiar și Izzy era iritată. Nici n-am fi ajuns așa departe dacă nu era Alice.

– Hei, stați așa, spuse Kathleen. Uitați-vă acolo.

În cele din urmă, fumul le zise unde trebuiau să ajungă, un firav firicel cenușiu care se înălța spre cerul plumburiu, pe care probabil că nu l-ar fi văzut dacă copacii din apropiere nu și-ar fi pierdut o bună parte din frunze. Femeile se opriră în poiană ca să studieze cabana de pe culme, al cărei acoperiș avea câteva țigle lipsă și a cărei curte era neîngrijită. Era singura casă cale de mulți kilometri și totul reflecta neglijență și nepăsare față de eventualii vizitatori. Un câine fioros legat cu un lanț începu să latre cu sălbăticie, simțind prezența lor în pădure.

– Credeți că vor trage în noi? întrebă Beth, iar apoi, scuiță cu zgomot.

– Habar n-am, răspunse Alice.

Fred îi spusese să ia pușca, așa că îi atârna pe umăr. Nu-și dădea seama dacă era bine sau nu ca familia McCullough să vadă că era înarmată.

– Mă întreb câți sunt în casă. Cineva i-a zis fratelui meu că nimeni din familia McCullough care nu este din oraș nu a urcat până aici.

– Mda. După cum a spus doamna Brady, au venit doar pentru circ, rosti Kathleen mijindu-și ochii ca să vadă mai bine.

– În fond, nu am venit ca să jefuim familia McCullough, nu-i așa? Ce a zis mama ta când a auzit că vrem să venim aici? o întrebă Beth pe Izzy. Mă mir că te-a lăsat.

Izzy îl îmboldi pe Patch să treacă peste un șanțuleț și gemu când calul sări.

– Izzy?

– Nu știe.

– Izzy! rosti Alice răsucindu-se spre ea.

– Of, las-o baltă, Alice! Știi la fel de bine ca mine că nu m-ar fi lăsat.

Izzy își aranjă mai bine cizma.

– Ești complet nebună? Dacă pățești ceva, mama ta o să mă bage în boxa acuzaților alături de Margery. Of, Izzy! E periculos ce facem noi. Dacă mi-ai fi spus, nu te-aș fi lăsat să vii!

Alice clătină din cap.

– Așadar, de ce ai venit, Izzy? întrebă Beth după un minut.

– Pentru că suntem o echipă. Iar echipele rămân împreună la greu. Izzy păru ușor stânjenită, apoi își ridică bărbia. Noi suntem bibliotecarele călare din Baileyville și formăm o echipă!

Beth îi trase ușurel un pumn în braț când calul ei făcu un pas înainte.

– Pe toți dracii, așa e!

– Beth Pinker, o să încetezi *vreodată* să vorbești urât?

Izzy îi trase un pumn în spate și țipă când caii se ciocniră.

Până la urmă, Alice se duse prima. Se apropiară cât de mult le permise câinele care mârâia, apoi Alice descălecă și îi dădu frâul lui Kathleen. Făcu câțiva pași spre ușă, având grijă să rămână departe de câinele cu colții dezgoliți și blana zburlită la ceafă. Privi neliniștită lanțul, sperând că celălalt capăt era bine prins.

– Alo?

Acoperite cu un strat gros de murdărie, cele două geamuri din față le priviră impasibile. Dacă n-ar fi fost firicelul de fum, poate că ar fi fost sigură că nu era nimeni acasă. Alice mai făcu un pas și ridică vocea.

– Domnișoară McCullough? Nu mă cunoști, dar lucrez la biblioteca pe cai din oraș. Știi că n-ai vrut să vorbești cu oamenii șerifului, dar ți-aș fi foarte recunoscătoare dacă ne-ai putea ajuta cu ceva.

Auzi ecoul vocii ei reflectat de versant. În casă nu se produse nici o mișcare.

Alice se răsuci și le privi nesigură pe fete. Caii bătură nerăbdători din picioare, uitându-se cu ochi măriți de spaimă la câinele care mârâia.

– Nu durează decât un minut!

Câinele întoarse capul și tăcu puțin, iar preț de câteva clipe, pe munte se așternu o liniște mormântală. Nimic nu mișca, nici măcar caii sau păsările din copaci. Alice simți că o străbătea un fior, ca o prevestire cumplită. Se gândi la descrierea cadavrului fără ochi al lui McCullough, care zăcuse luni bune nu departe de acel loc.

„Nu vreau să fiu aici“, gândi ea și simți ceva visceral, un fior de spaimă pe șira spinării. Se uită îndărăt, iar Beth dădu din cap spre ea, îndemnând-o să insiste.

– Alo? Domnișoară McCullough? E cineva acasă?

O voce sparse tăcerea.

– Plecați și lăsați-ne în pace!

Brusc, Alice văzu cele două țevi ale unei puști îndreptate spre ele prin ușa întredeschisă. Înghiți un nod și fu pe cale să vorbească din nou când Kathleen apăru pe jos lângă ea și puse o mână pe brațul ei.

– Verna? Tu ești? Nu știu dacă îți amintești de mine, dar sunt Kathleen Hannigan, acum Bligh. Mă jucam cu sora ta la Split Creek. Făceam cu mama păpuși din știuleți de porumb și cred că, într-un an, ți-a dat una de Ziua Recoltei, cu o fundă cu picățele. Îți amintești?

Câinele se uita la Kathleen acum, cu privirea fixă și colții la vedere.

– N-am venit aici ca să vă facem necazuri, zise ea cu palmele ridicate. Doar că buna noastră prietenă are mari probleme și v-am fi extrem de recunoscătoare dacă ați accepta să vorbim puțin despre asta.

– Nu avem nimic de spus nimănui!

Nimeni nu se clinti. Câinele încetă să mârâie pentru scurt timp, îndreptându-și botul către ușă. Cele două țevi rămaseră îndreptate spre ele.

– Eu nu cobor în oraș! se auzi vocea din casă. Nu... nu vin! I-am zis șerifului în ce zi a dispărut tata și asta-i tot. N-am nimic altceva de spus.

Kathleen făcu un pas spre ea.

– Înțelegem, Verna. Însă am dori tare mult să vorbim cu tine măcar două minute. Ca să o ajutăm pe prietena noastră. Te rog!

Urmă o tăcere lungă.

– Ce a pățit?

Fetele se uitară una la alta.

– Nu știi? rosti Kathleen.

– Șeriful mi-a zis doar că au găsit trupul tatei. Și că au aflat cine l-a ucis.

– Așa este, spuse Alice. Doar că, domnișoară Verna, prietena noastră e cea judecată pentru crimă, iar noi am putea jura pe Biblie că ea nu e o ucigașă.

– Domnișoară Verna, poate că ai auzit de Margery O'Hare. Știi că are o reputație proastă din cauza lui taică-său. Kathleen coborâse vocea, de parcă purtau o conversație normală. Însă ea este o femeie bună, puțin cam... neconvențională, dar nu o ucigașă cu sânge-rece. Iar bebelușul ei riscă să crească fără mamă din pricina bârfelor și zvonurilor.

– Margery O'Hare are un copil? Țevile puștii coborâra puțin. Cu cine s-a măritat?

Fetele se priviră stânjenite.

– Ei bine, nu s-ar putea spune că s-a măritat.

– Dar asta nu înseamnă nimic, strigă repede Izzy. Asta nu înseamnă că nu este un om bun.

Beth își puse calul să facă vreo câțiva pași spre casă și ridică o desagă.

– Vrei niște cărți, domnișoară McCullough? Pentru tine sau pentru sora ta. Avem cărți cu rețete, cu povești, tot felul de cărți. Multe dintre familiile din munți le citesc cu plăcere. Nu trebuie să plătești nimic, iar noi vom aduce altele când dorești.

Kathleen clătină din cap spre Beth și rosti inaudibil: „Nu cred că știe să citească“.

Alice interveni neliniștită:

– Domnișoară McCullough, ne pare sincer rău pentru tatăl tău. Probabil că l-ai iubit foarte mult. Și ne pare la fel de rău că te deranjăm cu asta. Dar n-am fi aici dacă nu am dori cu disperare să ne ajutăm prietena...

– Mie nu-mi pare rău, zise fata.

Alice își înghiți restul cuvintelor. Umerii i se prăbușiră puțin. Gura lui Beth se căscă de consternare.

– Ei bine, consider că e firesc să ai resentimente față de Margery, dar te-aș ruga să ascuți...

– Nu vorbesc de ea. Vocea Vernei deveni dură. Nu-mi pare rău pentru ce a pățit tata.

Fetele se priviră confuze. În timp ce se uitau una la alta, țevile puștii mai coborâra puțin, apoi dispărură.

– Tu ești acea Kathleen care avea codițe împletite prinse pe creștet?

– Eu sunt!

– Și ați venit călare tocmai din Baileyville?

– Da, răspunse Kathleen.

Urmă o scurtă pauză.

– Atunci, ar fi bine să intrați.

În vreme ce bibliotecarele priveau, ușa de lemn neprelucrat se mai deschise puțin, iar după o clipă, și mai mult, scârțâind din balamale. Și atunci, zăriră pentru prima dată, în semiîntuneric, silueta Vernei McCullough, în vârstă de douăzeci de ani, îmbrăcată într-o rochie de un albastru decolorat, cu petice pe buzunare, având părul legat cu un batic, în spatele fetei întrezărindu-se sora ei.

Urmă o scurtă tăcere, în care ele încercară să asimileze ce vedeau.

– Rahat! rosti Izzy în surdină.

Capitolul 26

Luni dimineață, Alice fu prima la coada din fața tribunalului. Abia dacă dormise, iar ochii o usturau de parcă avea nisip în ei. Mai devreme dusese la închisoare pâine cu mălai proaspătă, dar ajutorul de șerif Dulles se uitase la ea și spuse cu părere de rău că Margery nu mânca.

– Abia dacă a băgat ceva în gură tot weekendul, zise el părând sincer îngrijorat.

– Luați-o totuși. În caz că o convingeți să mănânce ceva mai târziu.

– N-ați venit ieri.

– Am fost ocupată.

El se încruntă auzind răspunsul lapidar, dar decise că situația din oraș era suficient de anormală pentru a nu fi indicat să insiste și porni spre celule.

Alice se așeză în primul rând din galeria publicului și privi în jur. Nici Kathleen, nici Fred nu veniseră. Izzy se așeză lângă ea, iar apoi Beth, trăgând un ultim fum din țigară și strivind-o cu talpa.

– Ai aflat ceva?

– Încă nu, răspunse Alice.

Margery fu adusă în sală. Avea capul aplecat și mergea încet. Expresia de pe chipul ei era indescifrabilă și nu se mai ostenea să întâlnească privirea nimănui.

– Haide, Marge! murmură Beth.

Apoi, judecătorul Arthurs intră și toată lumea se ridică.

*

– Domnișoara Margery O'Hare este victima unor circumstanțe nefericite. S-a aflat în locul nepotrivit la momentul nepotrivit. Numai Dumnezeu știe adevărul în privința celor întâmplare pe culmea aceluși munte, însă noi știm că cu greu poate fi considerată dovadă o carte care a circulat prin jumătate din comitat și a fost găsită lângă trupul cuiva care este posibil să fi murit cu șase luni în urmă.

Avocatul apărării se opri și privi spre ușile care se deschiseră, iar toată lumea se răsuci și o văzu pe Kathleen Bligh intrând transpirată și cu răsufierea tăiată.

– Scuzați-mă! Îmi pare foarte rău! Vă rog să mă scuzați!

Se apropie repede și îi zise ceva avocatului. El se uită în spate și își duse o mână la cravată.

– Onorată instanță, avem o martoră care ar dori foarte mult să spună ceva.

– Nu poate aștepta?

– Onorată instanță, este o declarație de importanță crucială pentru caz.

Judecătorul suspină.

– Domnilor avocați, vă rog să vă apropiați.

Cei doi bărbați se apropie de masa judecătorului. Nici unul nu se străduie prea mult să-și coboare vocea, unul datorită entuziasmului, celălalt din pricina frustrării, așa că lumea din sală auzi cam tot ce se vorbește.

– Este vorba de fiică, rosti avocatul apărării.

– Care fiică? întrebă judecătorul.

– Fiica lui McCullough. Verna.

Procurorul se uită în spate și clătină din cap.

– Onorată instanță, nu am fost anunțată în privința acestei martore și obiectez cu tărie împotriva prezentării sale atât de târziu...

Judecătorul mestecă gânditor preț de câteva clipe.

– Nu s-au dus oamenii șerifului la Arnott's Ridge ca să discute cu fetele?

Procurorul ezită.

– Ei bine, da. Au fost. Fata n-a vrut să coboare de pe munte. Din spusele celor care cunosc familia, n-a mai părăsit casa aia de câțiva ani.

Judecătorul se sprijină de spătarul scaunului.

– Aș zice că, dacă e fiica victimei și, posibil, ultima persoană care a văzut-o în viață, iar acum s-a hotărât să coboare în oraș și să răspundă la întrebările legate de ultima lui zi de viață, atunci s-ar putea să aibă informații pertinente despre caz, nu credeți, domnule Howard?

Acesta privește din nou în spate. Van Cleve stătea aplecat ca să audă mai bine, iar buzele îi erau strânse de nemulțumire.

– Ba da, domnule judecător.

– În regulă, o voi asculta pe martoră, rosti el și își flutură un deget, trimițându-i la locurile lor.

Kathleen și avocatul vorbire un minut, cu vocile coborâte, apoi ea dădu fuga spre uși.

– Puteți începe, domnule avocat!

– Onorată instanță, apărarea o cheamă pe domnișoara Verna McCullough, fiica lui Clem McCullough.

Se auziră murmure de interes. Oamenii se așezară mai bine pe locurile lor. Ușile se deschiseră, dând-o la iveală pe Kathleen, la brațul căreia se afla o tânără. În vreme ce toată sala privea tăcută, Verna McCullough înaintă încet, dar cu hotărâre, fiecare pas părând a-i fi marcat de efort. Își ținea o mână pe noadă, iar burta îi era coborâtă și uriașă.

Se auziră murmure șocate, apoi un al doilea val de exclamații străbătu încăperea.

– Domnișoară McCullough, te rog să te duci în boxa martorilor, rosti avocatul. După ce aceasta se conformă, el o întrebă: Locuiești la Arnott's Ridge?

Verna, care își prinsese părul la spate cu o clemă, începu să-l pipăie de parcă nu-i stătea cum trebuia. Vocea îi era o șoptă răgușită.

– Da, domnule. Împreună cu sora mea. Iar înainte, și cu tata.

– Poți vorbi mai tare, te rog? spuse judecătorul.

Avocatul continuă:

– Numai voi trei?

Ea se apucă cu mâinile de marginea boxei și privi în jur de parcă abia atunci vedea cât de mulți oameni erau în sală. Preț de câteva clipe, fu incapabilă să vorbească.

– Domnișoară McCullough?

– Ăă... da. Mama a plecat când aveam opt ani, iar de atunci, am fost doar noi trei.

– Mama dumitale a murit?

– Nu știu, domnule. Într-o dimineață, ne-am trezit, iar tata ne-a spus că a plecat. Și asta a fost tot.

– Înțeleg. Așadar, nu știi sigur care a fost soarta ei?

– Ba da. Cred că a murit. Fiindcă zicea mereu că tata o s-o omoare într-o zi.

– Obiectez! se repezi procurorul.

– Să nu se consemneze asta, rosti judecătorul. Se va nota că nu se știe unde se află mama domnișoarei McCullough.

– Mulțumesc, domnișoară McCullough. Și când ți-ai văzut tatăl ultima oară?

– Cu cinci zile înainte de Crăciun.

– De atunci, nu l-ai mai văzut?

– Nu, domnule.

– L-ai căutat?
– Nu, domnule.
– Nu... ai fost îngrijorată că nu a venit acasă de Crăciun?
– Nu era... ceva neobișnuit pentru tata. Probabil că nu este un secret pentru nimeni că îi plăcea să bea. Cred că șeriful îl cunoaște... îl cunoștea bine.

Șeriful încuviință din cap fără nici un chef.

– Domnule, aș putea să stau jos? Mă simt puțin cam amețită.

Judecătorul îi făcu semn aprodului să-i aducă un scaun, toți așteptară până când fu pus în boxă, iar ea se așeză. Cineva îi aduse un pahar cu apă. Doar chipul i se mai vedea din boxa martorilor, iar o bună parte din cei aflați în galeria publicului se aplecară ca să o vadă mai bine.

– Așadar, domnișoară McCullough, când el n-a venit acasă în data de... 20 decembrie, nu ți s-a părut nimic neobișnuit?

– Nu, domnule.

– Iar când a plecat, a spus unde se duce? La un bar?

Pentru prima dată, Verna ezită înainte de a răspunde. Se uită la Margery, care privea podeaua.

– Nu, domnule. A zis... Înghiți un nod, apoi se uită la judecător. A zis că se duce să dea înapoi cartea la bibliotecă.

Din galeria publicului se auzi o explozie de ceva care puteau fi exclamații șocate sau hohote de râs, sau o combinație a acestora, era dificil de spus. Margery își ridică pentru prima oară privirea. Alice constată că își mușca buza. Își coborî privirea și văzu că Izzy îi strângea cu putere mâna.

Avocatul apărării se întoarse spre juriu.

– Am auzit bine, domnișoară McCullough? Ai zis că tatăl dumitale s-a dus să ducă o carte înapoi la bibliotecă?

– Da, domnule. De curând, începuse să capete cărți de la biblioteca pe cai și i se părea grozav. Tocmai terminase de citit o carte bună și a spus că avea datoria civică de a o returna, pentru ca și altcineva s-o poată citi.

Capetele procurorului și al secundului său se apropiară, iar cei doi începură să discute agitați. Cel dintâi ridică o mână, dar judecătorul ridică o mână grasă, împiedicându-l să vorbească.

– Continuă, domnișoară McCullough!

– Ei bine, eu și sora mea l-am avertizat cu insistență că nu era bine să plece, având în vedere cum era vremea, că, pe ninsoarea și gheața aceea,

putea să alunece și să cadă, dar el băuse deja și nu a vrut să ne asculte. A susținut sus și tare că nu vrea să întârzie cu cartea.

Se uită prin sală în timp ce vorbi, între timp vocea devenindu-i calmă și fermă.

– Așadar, domnul McCullough a plecat pe jos, prin zăpadă?

– Da, domnule. Ca să ducă acea carte la bibliotecă.

– Deci, avea de gând să se ducă pe jos până în Baileyville?

– Da, domnule. Noi l-am avertizat că era o nesăbuiță să facă asta.

– Iar după aceea, nu l-ați mai văzut?

– Nu, domnule.

– Și... nu v-ați gândit să-l căutați?

– Eu și sora mea nu ieșim din casă, domnule. După ce mama a plecat, tata nu ne-a lăsat să venim în oraș, iar noi n-am vrut să nu-i dăm ascultare, având în vedere ce fire avea. Înainte de căderea nopții, am ieșit în curte și l-am strigat, gândindu-ne că poate căzuse pe undeva prin apropiere, dar, în general, el se întorcea când avea chef.

– Așadar, l-ați așteptat să se întoarcă?

– Da, domnule. Ne amenințase de multe ori că o să ne părăsească, așa încât, văzând că nu se întoarce, ne-am zis că poate o făcuse în cele din urmă. Iar în aprilie, șeriful a venit și ne-a spus că... murise.

– Și... domnișoară McCullough. Îți pot pune o ultimă întrebare? Ai fost foarte curajoasă că ai coborât de pe munte și ai acceptat să depui mărturie. Sunt sigur că ți-a fost extrem de greu și îți sunt foarte recunoscător că ai făcut-o. O ultimă întrebare... Îți amintești ce carte i-a plăcut atât de mult tatălui dumitale, încât s-a simțit dator s-o înapoieze cât mai repede?

– Da, domnule, îmi amintesc foarte bine. În momentul acela, își îndreptă ochii albaștri spre ai lui Margery O'Hare, iar cei aflați în apropiere putură vedea pe buzele ei un zâmbet extrem de vag. Era o carte care se numea *Fiii doctorului March*.

În sală izbucni un vacarm de nedescris, iar judecătorul fu silit să bată de șase sau de opt ori cu ciocănelul până când oamenii băgară de seamă sau reușiră să-l audă și se potoliră. Râsete, exclamații de neîncredere și țipete de furie se auziră din diversele părți ale încăperii, iar judecătorul se încruntă și deveni stacojiu de furie.

– Liniște! Nu admit lipsa de respect față de această instanță! Următoarea persoană care scoate un sunet va fi acuzată de sfidarea Curții! Liniște în

sală!

Oamenii se potoliră treptat. Judecătorul așteaptă câteva clipe pentru a se asigura că toată lumea pricepuse mesajul.

– Domnilor avocați, vă rog să vă apropiați!

Urmă o conversație șoptită, pe care nimeni din sală nu o auzi, în tot acest timp murmurele din sală escaladând primejdios. Domnul Van Cleve părea pe cale să explodeze. Alice îl văzu ridicându-se o dată și încă o dată, în cele din urmă șeriful răsucindu-se spre el și silindu-l fizic să se așeze, apoi îl văzu gesticulând și dând din gură ca și cum nu-i venea să creadă că nu avea dreptul să se ducă și să dezbată împreună cu reprezentanții legii. Margery încremenise de uimire.

– Hai! murmură Beth lângă ea. Hai! Hai!

Apoi, după ceea ce păru a fi un secol, cei doi avocați se întoarseră la locurile lor, iar judecătorul lovi iarăși cu ciocănelul.

– Am dori să-l chemăm din nou pe medic.

Se auziră murmure înfundate când medicul fu rechemat în boxa martorilor. Oamenii din sală se foiră și se strâmbară nedumeriți unii la alții.

Avocatul apărării se ridică.

– Domnule Tasker, încă o întrebare... În opinia dumneavoastră profesională, ar fi posibil ca vânătăile de pe fața victimei să fi fost cauzate de căderea pe ea a unei grele cărți cu coperti cartonate? De exemplu, dacă el a alunecat și a căzut pe spate. Se apropie de aprod și ridică un exemplar al cărții *Fiicele doctorului March*. De pildă, o carte cu dimensiunile și greutatea acesteia. Poftim, luați-o ca să vedeți cât de grea este!

Medicul cântări cartea în mâini și se gândi câteva clipe.

– Eu... da, cred că ar fi o explicație rezonabilă.

– Nu mai am alte întrebări, onorată instanță.

Judecătorul avu nevoie de alte două minute de conversație cu avocații înainte de a concluziona. Bătu din nou cu ciocănelul pentru a atrage atenția celor din sală.

– În lumina noilor dovezi, înclin să fiu de acord cu avocatul apărării că acesta nu mai poate fi un proces de crimă. Se pare că toate probele sugerează un accident nefericit. Un om bun a vrut să facă o faptă bună, iar din cauza... condițiilor vitrege, și-a găsit sfârșitul. Trase adânc aer în piept și își împreună mâinile. Având în vedere că, în acest caz, dovezile statului au fost în mare măsură circumstanțiale și legate în special de această carte și

având în vedere declarația fermă a martorei în privința locului unde s-a aflat acesta, anulez acest proces și cer să se consemneze verdictul de moarte accidentală a victimei. Domnișoară McCullough, îți mulțumesc pentru efortul de a-ți face datoria civică și îmi exprim sincera părere de rău pentru moartea tatălui dumitale. Domnișoară O'Hare, ești liberă! Aprod, eliberează-o pe prizonieră!

Abia atunci, sala explodează cu adevărat. Alice se pomeni brusc luată în brațe de celelalte femei, care țopăiau și țipau plângând, brațe, coate și piepturi lipite strâns, într-o uriașă îmbrățișare. Sven sări peste bariera de la galeria publicului și fu lângă ea când gardianul îi scoase cătușele lui Margery, iar brațele lui o cuprinsă exact când ea fu pe cale să se prăbușească din pricina șocului. Pe jumătate o trase, pe jumătate o cără rapid spre ieșirea din spate, ajutorul de șerif Dulles protejându-i, înainte să bage cineva de seamă ce se petrecea la marginea busculadei. Pe deasupra vacarmului, Van Cleve putu fi auzind țipând că era „o mascaradă, o caricatură de justiție!“ Iar cei cu un auz deosebit de fin reușiră să deslușească replica doamnei Brady: „Țap bătrân, măcar o dată în viață închide-ți gura aia mizerabilă!“

În tot acel haos, nimeni nu observă că Sophia plecă tăcută din secțiunea destinată oamenilor de culoare, cu geanta la subraț, dispăru pe ușă și porni spre bibliotecă, pașii iuțindu-i-se tot mai mult pe măsură ce se îndepărta.

Și numai cei cu un auz ieșit din comun o auziră pe Verna McCullough murmurând în timp ce bibliotecarele o conduceau afară, cu mâna în continuare pe noadă și având pe chip o hotărâre sumbră:

– Bine că am scăpat de el!

Toată lumea socoti că Margery nu trebuia lăsată singură, așa că o aduseră la bibliotecă și încuiară ușile, ținând cont de faptul că reprezentanții celor mai importante ziare din Kentucky și jumătate din oraș voiau brusc să stea de vorbă cu ea. Margery abia dacă rostise o vorbă în timpul scurtului drum până acolo, mișcările fiindu-i ciudat de lente și nesigure, de parcă ar fi fost bolnavă, și, cu toate că mănca jumătate din bolul cu tocană adus de Fred, își menținu privirea ațintită asupra lui până termină, ca și cum era singurul lucru oarecum cert din preajma ei. Femeile vorbiră entuziasmate despre șocul provocat de verdict, despre furia impotentă a lui Van Cleve și despre faptul că tânăra Verna făcuse ce promisese. Își petrecuse noaptea anterioară acasă la Kathleen, după ce coborâse călare pe Patch, dar, chiar și după ce

ajunsesse acolo, se arătase atât de speriată de perspectiva de a vorbi în fața atâtor oameni, încât Kathleen se temuse că nu avea s-o mai găsească acolo când se trezea. Abia când Fred venise cu mașina în dimineața următoare să le ducă la tribunal, Kathleen se gândise că era posibil să aibă totuși o șansă, cu toate că fata era atât de ciudată și imprevizibilă, încât nu putuseră fi siguri de ce avea să spună. Margery ascultă toate astea parcă de la distanță, cu chipul ciudat de inexpresiv și absent, ca și cum zgomotul și agitația erau greu de suportat după luni de tăcere aproape totală.

Alice își dorea să o îmbrățișeze, dar ceva din atitudinea lui Margery îi interzicea asta. Nici una dintre ele nu știa ce anume să spună și se pomeniră vorbind de parcă ar fi avut de-a face cu o străină: „Vrei niște apă? Vrei să-ți aducem ceva? Serios, Margery, n-ai decât să ceri!“

Apoi, la aproape o oră după ce ajunseră la bibliotecă, se auzi o bătaie scurtă în ușă, iar Fred, auzind o voce cunoscută, o deschise. O deschise foarte puțin, apoi privirea i se aținti asupra a ceva ce ele nu vedeau, iar pe chip îi apărură un zâmbet larg. Făcu un pas în spate și Sven urcă cele două trepte de la intrare, cu bebelușul care deja putea să stea drept în brațe. Fetița era îmbrăcată cu o rochiță și pantalonăși gălbui, ochișorii îi străluceau, iar pumnișorii strângeau cu putere mâneca tatălui ei. Când o văzu, Margery își înălță capul, iar mâinile i se ridicară încet la gură. Ochii i se umplură cu lacrimi, iar ea se ridică încet de pe scaun.

– Virginia? rosti ea cu glas răgușit, de parcă nu-i venea să-și creadă ochilor.

Sven se apropie și-i dădu încet copilașul, iar Margery și fetița se priviră în ochi, copila cercetându-i pe ai mamei de parcă ar fi vrut să se asigure de ceva. Apoi, în timp ce toată lumea privea, fetița își puse ușurel căpșorul sub bărbia mamei și băgă degetul mare în guriță, iar Margery închise ochii și începu să plângă în tăcere, cu chipul schimonosit, pieptul săltându-i violent, ca și cum o durere cumplită era alungată din ea. Sven se apropie, le cuprinse pe amândouă în brațe și își înclină capul, iar bibliotecarele și Fred, realizând că scena era mult prea intimă pentru martori, se retraseră încet, ieșiră din bibliotecă și se îndreptară în tăcere spre casa lui Fred.

Bibliotecarele călare din Baileyville formau o echipă, da, o echipă unită. Dar existau momente când se cuvenea să fie lăsate singure.

Trecură câteva zile până când celelalte bibliotecare băgară de seamă că registrul pe care șeriful îl crezuse dispărut cu ocazia inundației se afla printre celelalte, pe raftul din stânga ușii. Sub data de 15 decembrie 1937 scria: „Dl C. McCullough, Arnott’s Ridge – un exemplar cu coperte cartonate din *Fiițele doctorului March* de Louisa May Allcott (o pagină ruptă, coperta din spate ușor deteriorată)“.

Numai cineva care ar fi privit cu foarte mare atenție ar fi remarcat că acea intrare era înghesuită între alte două, iar cerneala avea o culoare ușor diferită. Și numai dacă erai foarte susceptibil, te-ai fi întrebat de ce alături scria cu aceeași cerneală: „Nereturnat“.

Capitolul 27

În aerul de aici respirai ușor, trăgând în piept siguranța vitală și o anumită ușurătate a inimii. Pe aceste dealuri te trezeai dimineața gândind: Sunt aici, unde trebuie să fiu.

Karen Blixen, *De parte de Africa*

Spre marea dezamăgire a negustorilor și cârciumarilor, dură mai puțin de o zi până când orașul Baileyville se goli din nou. După ce ziarele cu titluri de genul „Nevinovată – verdict șocant“ se transformară în hârtii de aprins focul și suluri pentru etanșarea ușilor și ferestrelor, ultima dintre rulote dispăru dincolo de granițele comitatului, după ce avocatului apărării i se trimise un set nou de anvelope din Lexington, fiindcă trei dintre cele de la mașină îi fuseseră tăiate, Baileyville reveni încet la normal, doar urmele de noroi și ambalajele de mâncare aruncate la marginea drumurilor stând mărturie că acolo avusese loc un proces.

Kathleen, Beth și Izzy o conduseseră pe Verna acasă, mergând pe rând pe jos, în vreme ce Verna îl călărea pe blândul și robustul Patch. Drumul dură cea mai mare parte a zilei, iar la despărțire, Nell, sora Vernei, promise că avea să le caute dacă avea nevoie de ajutor când venea sorocul nașterii. Nimeni nu vorbi despre tatăl copilului, iar Verna nu mai spuse nimic până la plecarea lor, de parcă acel contact nefamiliar cu oamenii o epuizase.

Nu credeau că aveau să mai audă de ea vreodată.

*

În acea primă noapte, Margery O'Hare se culcă în patul ei și îl privi pe Sven Gustavsson prin semiîntuneric. Părul îi era fin și curat după baie, stomacul îi era plin, iar pe fereastra deschisă intrau țipetele bufnițelor și cântecul greierilor de pe versantul muntelui, sunete care îi făceau sângele să încetinească în vene și inima să-i bată într-un ritm lent, relaxat. Se uită la micuța aflată între ei, care dormea cu mânuțele ridicate deasupra capului, gurița mișcându-i-se ușurel în timp ce visa. Mâna lui Sven se odihnea pe șoldul lui Margery, iar Margery savura ușoara ei greutate și perspectiva nopților care aveau să vină.

– Putem pleca totuși, spuse el încet.

Ea ridică păturica de bumbac a copilei și i-o băgă cu delicatețe sub bărbie.

– Unde să plecăm?

– Să plecăm de-aici. Ai zis că mama ta te-a avertizat că e mai bine să pleci și să ai parte de un nou început în altă parte. Am citit că în nordul Californiei se caută fermieri și coloniști, care primesc proprietăți de la stat. Cred că ți-ar plăcea acolo. Am putea avea o viață frumoasă. Văzând că ea nu spune nimic, adăugă: Nu e nevoie să stăm într-un oraș. Este un stat mare. În California vin oameni de peste tot, așa că nimeni nu se uită de două ori la un străin. Am un prieten care are o fermă de cantalupi acolo, iar el mi-a zis că o să-mi dea de lucru până ne punem pe picioare.

Margery își dădu la o parte părul de pe față.

– Nu cred că vreau.

– Sau ne-am putea duce în Montana, dacă îți sună mai bine.

– Sven, vreau să rămân aici.

Sven se ridică într-un cot. Îi studie chipul cât de bine putu în semiîntuneric.

– Ai zis că vrei ca Virginia să fie liberă. Să trăiască unde vrea.

– Știu ce am spus, rosti Margery. Și așa este. Dar s-a dovedit că avem prieteni adevărați aici, Sven. Oameni care ne ajută la nevoie. M-am gândit la asta și cred că, atât timp cât va avea astfel de oameni în jur, îi va fi bine. Nouă ne va fi bine. Fiindcă el nu zise nimic, adăugă: Ție... ți-ar conveni... dacă am rămâne aici?

– Îmi convine orice loc unde sunteți tu și Virginia.

Urmă o lungă tăcere.

– Te iubesc, Sven Gustavsson! rosti ea încet.

El se răsuci spre ea.

– Doar nu mă iei cu sentimentalisme, Marge, nu-i așa?

– N-am zis că o să mai repet asta vreodată.

El zâmbi și se sprijini de pernă. După câteva clipe întinse mâna, o apucă pe a ei, i-o strânse și dormiră așa preț de două ore, până când îi trezi copilul.

Alice constată cu stupeoare cât de repede se stinseseră bucuria și încântarea pricinuite de întoarcerea acasă a lui Margery, fiindcă își dădu seama că asta însemna că nu mai exista nici un obstacol în calea plecării ei. Era gata. Procesul se terminase, la fel ca șederea ei în Kentucky.

Rămăsese cu bibliotecarele și îl urmărise pe Sven cum le dusesese pe Margery și Virginia pe munte, la vechea cabană, timp în care aproape împietrise gândindu-se la ce însemna asta pentru ea. Reuși să-și păstreze zâmbetul pe buze când lumea se îndepărta, cu exclamații zgomotoase, cu îmbrățișări și sărutări, și le promise că aveau să se vadă mai târziu, pentru o mică sărbătoare la Nice‘N’Quick. Dar efortul fusese prea mare și, chiar când Beth își stingea țigara pe drum și flutura veselă din mână, simți cum i se așeza o greutate pe piept. Doar Fred observă, iar pe chipul lui se așternu o expresie asemănătoare cu a ei.

– Ce-ai zice de un bourbon? întrebă Fred după ce încuiară ușa bibliotecii și porniră încet spre casa lui.

Alice încuviință din cap. Mai avea doar câteva ore de petrecut în oraș.

El umplu două pahărele, îi dădu unul, iar ea se așeză pe canapeaua lui bună, cu pernuțe decorative și o cuvertură din petice pe spătar, cea făcută de mama lui. Afară se întunecase, iar vremea frumoasă fusese înlocuită de un vânt destul de puternic și o ploaie mărunță, așa că lui Alice îi era groază să iasă din nou.

Fred încălzi supa rămasă și mâncară aproape în tăcere, Alice încercând să nu-i privească mâinile și amândoi auzind ceasul care ticăia pe polița șemineului și știind ce însemna asta. Vorbiră despre proces și, deși zăgrăviră situația în culori vesele, știau amândoi că Van Cleve avea să fie și mai furios acum și era neîndoielnic că urma să depună toate eforturile pentru a închide biblioteca și pentru a-i face viața cât mai amară posibil. În plus, indiferent ce spusese Margery, ea știa că nu mai putea sta în casa ei. Îi zisese că avea să-și petreacă noaptea la familia Brady, fiind invitată de Izzy. Toți știau că Sven și Margery aveau nevoie să fie singuri o vreme, iar când ea le spusese că fusese invitată să stea în altă parte, protestaseră doar cu jumătate de gură.

– La ce oră ai tren? întrebă Fred în cele din urmă.

– La zece fără un sfert.

– Vrei să te duc cu mașina la gară?

– Ar fi foarte amabil din partea ta, Fred. Dacă nu-i un deranj prea mare.

El aprobă din cap stânjenit și încercă să zâmbească, dar zâmbetul nu dură mult. Ea simțea aceleași rămășițe de durere ca întotdeauna când îl vedea cât era de nefericit, știind că ea era cauza. Ce drept avea ea asupra acestui bărbat, știind că relația era imposibilă? Fusese egoistă fiindcă lăsase ca

sentimentele lui să înflorească, la fel cu ale ei. Cufundată în nefericirea pe care nici unul dintre ei nu era în stare s-o articuleze, conversația lor devenise repede forțată, stânjenită. Alice, sorbind din băutura al cărei gust abia îl percepea, se întrebă în treacăt dacă, până la urmă, fusese o idee bună să vină la el. Poate că ar fi trebuit să se ducă direct la Izzy. Ce rost avea să prelungească acea durere?

– A! În dimineața asta, a sosit o scrisoare la bibliotecă. Cu toată agitația, am uitat să ți-o dau.

Fred scoase plicul din buzunar și i-l dădu. Ea recunoscu imediat scrisul. Privi plicul și îl lăsă să cadă pe masă.

– Nu citești scrisoarea?

– E vorba de întoarcerea mea acasă. Planuri și chestii din astea.

– Poți s-o citești. E în regulă.

În timp ce el duse farfuriile la chiuvetă, ea deschise plicul simțind privirea lui ațintită asupra ei. O citi repede și o băgă înapoi în plic.

– Ce-i?

Ea se uită la el.

– De ce ai tresărit așa?

Ea suspină.

– Din pricina... felului de a se exprima al mamei.

El reveni la masă, se așeză și scoase scrisoarea din plic.

– Nu...

El îi dădu mâna la o parte.

– Lasă-mă s-o citesc!

Ea se încruntă și întoarse capul cât timp el citi.

– Ce-i asta? „Ne-am străduit să uităm eforturile tale anterioare de a ne face familia de rușine.“ Ce vrea să însemne asta?

– Așa vorbește mama.

– Le-ai spus că te-a bătut Van Cleve?

– Nu, spuse ea frecându-și obrazii. Ar fi presupus că a fost vina mea.

– Cum să fie vina ta? Un bărbat în toată firea și niște păpuși. N-am mai auzit ala ceva.

– Dar n-au fost doar păpușile.

Fred privi spre ea.

– A crezut... a crezut că i-am corupt fiul.

– Ce-a crezut?

Deja regreta că deschisese gura.

– Haide, Alice, putem să ne spunem unul altuia ce avem de spus.

– Nu pot. Simți că îi ardeau obrazii. Nu pot să-ți spun.

Luă încă o înghițitură, simțind că el o privea fix, de parcă ar fi încercat să deslușească un mister. Of, ce rost avea să se ascundă? Oricum n-avea să-l mai vadă după ziua de azi.

– Am adus acasă cartea pe care mi-o dăduse Margery. Cea despre iubirea în căsnicie.

Fred își încleștă puțin fălcile, ca și cum n-ar fi vrut să se gândească la intimitatea dintre Alice și Bennett. Îi luă puțin să pună întrebarea.

– Și ce ar fi putut să-l deranjeze?

– Considera – amândoi credeau – că n-ar trebui s-o citesc.

Fred se gândi câteva clipe.

– Păi, poate că i se părea că... fiind în luna de miere...

– Exact asta era problema. N-am avut lună de miere. Am vrut să văd dacă...

– Dacă?

– Să văd... Înghiți un nod. ... dacă...

– Dacă ce?

– Dacă o făcusem, șopti ea.

– Pentru a vedea dacă făcuserăți ce?

Ea își acoperi fața cu palmele și scânci.

– O, de ce mă faci să spun asta?

– Doar încerc să înțeleg ce s-a întâmplat, Alice.

– Dacă ne iubiserăm cum se iubesc oamenii căsătoriți.

Fred își puse paharul pe masă. Trecu un moment dureros până când reuși să rostească ceva.

– Nu... nu *știi*?

– Nu, rosti ea nefericită.

– Hopa! Stai puțin! Nu știi dacă tu și Bennett... v-ați consumat căsătoria?

– Nu. Iar el nu voia să vorbească despre asta. Așa că nu aveam de unde să știu. Iar din carte am aflat niște lucruri, dar, ca să fiu sinceră, tot nu sunt sigură.

Fred își trecu mâna peste ceafă.

– Ei bine, Alice... adică e... ăăă... foarte greu să nu-ți dai seama.

– Ce anume?

– Ăăă... O, las-o baltă! Chiar crezi că e posibil să n-o fi făcut?

Ea strâmbă din nas.

– Eu... nu cred... O, Doamne, o să crezi că sunt ridicolă! Nu-mi vine să cred să-ți spun ție asta! Ce părere o să-ți faci...

Fred se ridică brusc de la masă.

– Nu, nu, Alice, asta-i o veste nemaipomenită!

– Poftim?

– E minunat!

El o înșfăcă de mână și începu să danseze cu ea prin cameră.

– Fred? Ce-i? Ce faci?

– Pune-ți haina! Mergem la bibliotecă.

*

Cinci minute mai târziu, se aflau în mica încăpere, două lămpi licărind în timp ce Fred cerceta rafturile. Găsi repede ce căuta și o rugă să țină lampa câtă vreme el răsfoi cartea groasă îmbrăcată în piele.

– Vezi? rosti el bătând cu degetul în pagină. Dacă nu v-ați consumat căsătoria, atunci... nu sunteți căsătoriți în ochii lui Dumnezeu.

– Și asta ce înseamnă?

– Înseamnă că poți cere anularea căsătoriei. Și să te măriți cu cine vrei. Iar Van Cleve nu poate face nimic în privința asta.

Ea privi cartea și citi cuvintele de deasupra degetului său. Se uită neîncrezătoare la el.

– Serios? Chiar așa este?

– Chiar așa este! Dar, dacă vrei, hai să ne uităm și în altă carte juridică, ca să fim siguri. Ca să te convingi. Asta înseamnă că poți rămâne aici, Alice! O, prostănacul de Bennett... îmi vine să-l sărut!

Alice puse cartea pe masă și îl privi cu fermitate.

– Aș prefera să mă săruți pe mine.

Iar el îi dădu ascultare.

După patruzeci de minute, stăteau întinși pe haina lui Fred, pusă pe podeaua bibliotecii, respirând anevoie și puțin șocați de ce se întâmplase. El se răsuci spre ea, ochii lui îi cercetară chipul, apoi îi luă mâna și o duse la buze.

– Fred? rosti ea întorcându-se spre el.

– Ce-i, iubito?

Alice zâmbi – cel mai lent și dulce zâmbet –, iar când vorbește, vocea îi era dulce ca mierea și plină de fericire.

– În mod *cert*, n-am făcut niciodată așa ceva.

Capitolul 28

Din trupul persoanei iubite, din carnea simplă și frumos colorată pe care instinctele noastre animalice ne fac s-o dorim, izvorăște nu doar minunea unei noi vieți, ci și extinderea orizontului compasiunii umane și lumina înțelegerii spirituale pe care nimeni nu o poate obține singur.

Dr. Marie Stopes, *Dragostea și mariajul*

Sven și Margery se căsătoriră spre sfârșitul lunii octombrie, într-o zi senină și rece, în care ceața de pe văi se risipise în zori, iar păsările cântau cu putere despre importanța unui cer albastru și se sfădeau zgomotos pe crengi. Margery îi spuse lui Sven că accepta, deși nu dorea neapărat, plus că nu voia ca Sophia s-o bată la cap până la sfârșitul zilelor, și numai dacă el „nu făcea mare caz de asta“.

Sven, care accepta aproape tot ce îi cerea Margery, refuză cu hotărâre.

– Dacă ne căsătorim, o facem în public, și o să fie acolo tot orașul, copilul și prietenii noștri, spuse el cu brațele încrucișate. Asta vreau eu. Altminteri, nu ne căsătorim.

Așa că se cununară în mica biserică episcopală de la Salt Lick, al cărei preot nu era foarte deranjat de copiii născuți în afara căsătoriei, iar la eveniment participară bibliotecarele, domnul și doamna Brady, Fred și multe dintre familiile cărora ele le duceau cărți. După aceea avu loc o petrecere acasă la Fred, iar doamna Brady le făcu cadou mirilor o cuvertură brodată de femeile din cercul ei de cusut și una la fel pentru pătuțul Virginiei. Cu toate că arăta cam nefiresc în rochia de culoarea stridiei împrumutată de la Alice și pe care Sophia o lărgise puțin, Margery avu permanent o expresie de mândrie stânjenită și izbuti să nu se schimbe în pantaloni până a doua zi, deși era clar că nu se simțea deloc bine îmbrăcată astfel. Mâncară ce aduseră vecinii (Margery chiar nu intenționase să aibă atâția oaspeți și fusese surprinsă de șuvoiul nesfârșit de oameni care veniseră), cineva începu să frigă un porc afară, Sven avea o expresie de fericire intensă pe chip și o arăta pe Virginia tuturor, se cântă la vioară, se dansă, iar la ora șase, când începu să se lase înserarea, Alice părăsi petrecerea și o găsi pe mireasă stând singură pe treptele bibliotecii și privind spre muntele care se întuneca.

– Te simți bine? întrebă Alice așezându-se lângă ea.

Margery nu întoarse capul. Privi vârfulurile copacilor, își trase nasul cu putere, apoi se uită la Alice.

– Mi se pare cam ciudat să fiu atât de fericită, spuse ea, iar Alice se gândi că niciodată nu o văzuse atât de tulburată.

Alice se gândi o clipă la cuvintele ei, apoi încuviință din cap.

– Înțeleg, zise ea și își înghionti prietena. O să te obișnuiești cu asta!

Două luni mai târziu și la ceva vreme după ce soții Gustavsson își luară un câine (un cățeluș pipernicit și cu ochii bulbucați, pe care nimeni nu-l voia, complet diferit față de animalul de rasă sugerat inițial de Sven, dar pe care binenînțeles că îl iubea la nebunie), Margery reîncepu să lucreze la bibliotecă. Patru zile pe săptămână, Virginia era îngrijită de Verna McCullough, împreună cu copilul ei, un băiețel fragil și pistruiat pe nume Peter. Sven și Fred, ajutați de Jim Horner și de alți câțiva, construiră o casuță la mică distanță de a lui Margery, cu două camere, horn și toaletă afară, iar surorile McCullough se mutară încântate acolo, întorcându-se la vechea lor casă doar pentru a-și lua un sac cu haine, două tigăi și câinele rău.

– Restul lucrurilor put a tata, spuse Verna, iar apoi nu mai vorbi niciodată despre asta.

Verna începu să coboare în oraș o dată pe săptămână, în general pentru a cumpăra provizii cu banii câștigați, dar și pentru a se uita în jur. Majoritatea oamenilor fie o salutau ducând degetul la pălărie, fie o lăsau în pace, iar prezența ei deveni curând nebăgată în seamă. Neeta, sora ei, încă nu era prea înclinată să iasă din casă, dar amândouă se ocupau cu plăcere de bebeluși și păreau să se bucure de puțină socializare, iar cu timpul, trecătorii (puțini la număr) băgară de seamă că dărăpănătura de cabană de la Arnott's Ridge începu să se prăbușească, mai întâi țiglele de pe acoperiș, apoi coșul, iar după aceea, când vântul începu să tragă de scândurile pereților, casa însăși se dezintegrează, geamurile se sparseră unul după altul și natura începu să pună stăpânire pe ea, lăstari și vrejuri culcând-o la pământ și îngropând-o, așa cum aproape că făcuseră cu stăpânul ei.

Frederick Guisler și Alice se căsătoriră la o lună după Margery și Sven și, chiar dacă cineva băgase de seamă cât de mult timp petrecuseră singuri acasă la Fred înainte de a fi cununați, nimeni nu păru prea înclinat să

comenteze. Prima căsătorie a lui Alice fusese anulată discret după ce Fred îi explicase lui Van Cleve cum stăteau lucrurile, acesta abținându-se măcar o dată de la țipete și angajând un avocat care reușise să rezolve rapid problema și care probabil că unse niște roți pentru a asigura confidențialitatea. Perspectiva ca numele fiului său să fie asociat public cu cuvântul „anulare“ păruse a-l potoli, iar după acea întâlnire, abia dacă mai vorbi vreodată de bibliotecă.

Se înțeleseseră ca Bennett să se căsătorească primul. Bibliotecarele socotiseră că îi datorau asta tânărului Bennett pentru faptul că le ajutase, iar Izzy chiar se dusese la nuntă împreună cu părinții ei și spusese că fusese minunată, ținând cont de situație, iar Peggy fusese o mireasă frumoasă și foarte mulțumită.

Alice abia dacă băgă de seamă. În majoritatea zilelor, era atât de fericită, încât nu știa cum să se stăpânească. În fiecare dimineață înaintea zorilor, își desprindea fără nici un chef picioarele lungi de ale soțului ei, bea cafeaua pe care el insistă invariabil să i-o facă, se ducea să deschidă biblioteca, să aprindă focul în soba de-acolo și le aștepta pe celelalte, iar în ciuda orei foarte matinale, aproape întotdeauna ele o găseau zâmbind. Dacă prietenele lui Peggy Van Cleve remarcară că Alice Guisler se schimbase de când începuse să lucreze la bibliotecă, renunțând să se coafeze și umblând în haine bărbătești (ea, care fusese atât de rafinată și de bine îmbrăcată când venise), Fred nu dădea doi bani pe asta. Era însurat cu cea mai frumoasă femeie din lume, iar seara, după ce își terminau treburile și puneau la loc farfuriile spălate, avea grijă să-i dovedească faptul că o iubea nespun, așa că, pe liniștita stradă Split Creek nu era neobișnuit ca trecătorii să ridice o sprânceană sau să clatine din cap la auzul găfâielilor și sunetelor încântate care se auzeau din casa aflată în spatele bibliotecii. La urma urmelor, în Baileyville, iarna, după apusul soarelui, nu prea aveai multe de făcut.

Sophia și William se mutară înapoi în Louisville. Le spuse celorlalte că nu dorea să plece de la bibliotecă, dar i se oferise o slujbă la biblioteca oamenilor de culoare, și având în vedere că, după inundație, casa lor nu mai era ce fusese și șansele lui William de a mai lucra erau mici, se gândiseră că avea să le fie mai bine la oraș, mai ales într-unul unde o bună parte din oameni erau ca ei. Oameni care lucrau. Izzy plânse, iar celelalte

fură la fel de îndurerate, dar nu te puteai opune unui lucru de bun-simț (și cu atât mai puțin Sophiei) și, după o vreme, când începură să primească din Louisville scrisori de la ea și fotografii cu colegile ei de la biblioteca publică, filiala vestică, înrămară una, o puseră pe perete lângă poza cu ele toate și se simțiră puțin mai bine. Totuși, trebuie spus că rafturile nu mai fură niciodată la fel de bine organizate.

Ținându-se de cuvânt, Kathleen nu se recăsători, cu toate că, după trecerea unei perioade decente, nu duse lipsă de bărbați care încercară să o curteze. Însă ea le zise bibliotecarelor că nu avea timp de așa ceva, pe lângă serviciu trebuind să spele, să aibă grijă de casă și să se ocupe de copii. În plus, în tot statul nu exista bărbat care să se poată compara cu Garrett Bligh. Totuși, când fetele insistară, recunoscă că fusese puțin surprinsă de felul cum apăruse Jim Horner la nunta lui Alice, după ce beneficiase de atenția unui bărbier profesionist și își pusese costumul bun. Fără tot părul acela, avea un chip foarte plăcut, iar aspectul general i se îmbunătățise mult în lipsa salopetei murdare. Nu avea să se mărite din nou, o, nu, era foarte hotărâtă în privința asta, dar, după câteva luni, cei doi începură să fie văzuți plimbându-se prin oraș împreună cu copiii lor, iar în primăvară se duseră împreună la un târg local. La urma urmelor, era bine pentru fetele lui să aibă parte de o influență feminină, iar dacă unii se uitau pieziș sau ridicau o sprânceană, ei bine asta îi privea doar pe ei. Iar Beth putea înceta s-o privească astfel, dacă era așa drăguță.

Viața lui Beth nu se schimbă prea mult în lunile de după proces. Rămase acasă, cu tatăl și frații ei, plângându-se amarnic de ei ori de câte ori avea ocazia, fumând în particular și bând în public. Apoi, doi ani mai târziu, surprinse pe toată lumea anunțând că pusese deoparte fiecare bănuț câștigat și că avea de gând să se imbarce pe un vapor și să viziteze India. Inițial, râseră când auziră asta – în fond, Beth avea un simț al umorului foarte ciudat –, însă ea scoase biletul din desagă și li-l arătă.

– Cum Dumnezeu ai reușit să strângi atâția bani? întrebă nedumerită Izzy. Mi-ai zis că tatăl tău îți lua jumătate din bani pentru cheltuielile casei.

Beth deveni nefiresc de discretă și mormăi ceva despre muncă suplimentară și economii, și că nu înțelegea de ce toată lumea din acel oraș afurisit trebuia să-și bage nasul în treaba cuiva. Iar la o lună după plecarea

ei, când șeriful descoperi o distilerie abandonată lângă grajdul dărăpănat al familiei Johnson și o grămadă de chiștoace în jur, decretă că era imposibil ca între cele două lucruri să existe vreo legătură. Sau cel puțin asta îi spuseră polițiștii tatălui ei.

Prima scrisoare de la ea veni dintr-un loc numit „Surat“ și avea cel mai frumos timbru pe care îl văzuseră vreodată, iar în plic era o fotografie cu ea purtând un veșmânt brodat și viu colorat, numit „sari“, și ținând la subraț un păun. Kathleen comentă că nu s-ar mira deloc dacă Beth ar ajunge să se mărite cu vreun rege din India, pentru că fata aia era plină de surprize. Iar Margery replică sec că asta în mod cert le-ar surprinde pe toate.

Izzy înregistrează un disc, cu permisiunea tatălui ei. În doi ani, deveni una dintre cele mai apreciate cântărețe din Kentucky, fiind renumită pentru calitatea vocii și pentru obiceiul de a purta rochii lungi până la pământ și fluide. Înregistrează un cântec despre o crimă petrecută pe munte, care avu un mare succes în trei state, și cântă în duet cu Tex Lafayette, într-o sală de spectacole din Knoxville, ceea ce o făcu să se simtă copleșită de fericire vreme de aproape o săptămână, nu în ultimul rând datorită faptului că o ținuse de mână în timpul notelor înalte. Când ajunse pe locul patru în topul vânzărilor de discuri, doamna Brady spuse că niciodată în viața ei nu fusese atât de mândră. Totuși, în sinea ei recunoscă că fusese când, la două luni după proces, primise scrisoarea în care doamna Lena C. Nofcier îi mulțumise pentru eforturile ei extraordinare de a menține în funcțiune biblioteca pe cai într-o perioadă de criză.

Noi, femeile, ne confruntăm cu multe provocări neașteptate când decidem să depășim granițele a ceea ce este considerat normal. Iar dumneavoastră, dragă doamnă Brady, v-ați dovedit a fi mai mult decât capabilă a răspunde unor asemenea provocări. Abia aștept ca, într-o zi, să discutăm personal despre asta, precum și despre multe alte chestiuni de interes.

Doamna Nofcier încă nu ajunsese în Baileyville, dar doamna Brady era sigură că acest lucru avea să se întâmple.

Biblioteca era deschisă cinci zile pe săptămână, Alice și Margery ocupându-se de ea, iar cele două femei continuară să ofere toate genurile posibile de romane, manuale, cărți de rețete și reviste. Amintirile procesului dispărură repede, mai ales ale celor care realizară că, la urma urmelor,

voiau să împrumute cărți în continuare, iar viața din Baileyville reveni la normal. Numai bărbatul Van Cleve păreau a se strădui din răspuțeri să evite biblioteca, trecând în viteză pe Split Creek sau ocolind pentru a nu trece pe lângă acea clădire.

Prin urmare, când, după ce trecură câteva luni din anul 1939, Peggy Van Cleve trecu pe-acolo, vizita ei fu o surpriză. Margery o văzu zăbovind afară câteva momente, prefăcându-se că avea ceva vital de căutat în geantă, apoi uitându-se pe geam, pentru a vedea dacă Margery era singură. În fond, nu era cunoscută drept o cititoare avidă.

Margery O'Hare era o femeie ocupată, trebuind să se îngrijească de copil, câine, soț și numeroase lucruri care trebuiau făcute acasă de la o vreme încoace. Însă în seara aceea, se întrerupse adesea din treabă și zâmbi gândindu-se dacă să-i spună lui Alice Guisler că noua doamnă Van Cleve intrase, își coborâse vocea, iar după câteva minciuni și o cercetare îndelungată a cărților de pe rafturi, o întrebuse dacă era adevărat zvonul că exista o carte în care doamnele puteau găsi sfaturi în privința unor anumite chestiuni delicate legate de dormitor. Și că ea rămăsese serioasă și răspunsese că da, desigur. La urma urmelor, erau simple fapte.

A doua zi, când se întoarseră cu toatele la bibliotecă, încă se gândea la asta și încă încerca să nu zâmbească.

Sfârșit

Postscriptum

Proiectul bibliotecilor călare al WPA s-a desfășurat între anii 1935 și 1943. În momentele sale de apogeu, peste 100.000 de locuitori din zonele rurale au avut acces la cărți în acest mod. De atunci nu a mai existat nici un astfel de proiect.

Estul Kentucky-ului a rămas una dintre cele mai sărace zone din Statele Unite.

Mulțumiri

Această carte, mai mult chiar decât altele pe care le-am scris, a fost făurită cu dragoste. M-am îndrăgostit de un loc, de oamenii de acolo și de povestea care se năștea, iar scrisul a fost o bucurie neobișnuită. Așa că mulțumirile mele merg către Barbara Napier, toată lumea de la Snug Hollow în Irvine, Kentucky, mai ales Olivia Knuckles, căci fără vocile lor nu aș fi găsit vocile eroinelor mele. Spiritul vostru și al văilor voastre se regăsește în cartea aceasta și mă bucur să pot spune că sunteți prietenele mele.

Le mulțumesc tuturor celor de la Whisper Valley Trails din munții Cumberland, care m-au ajutat să merg pe traseele pe care ar fi mers femeile din carte și tuturor celor pe care i-am oprit și i-am chestionat și i-am zăpăcit și cărora le-am vorbit pe durata călătoriilor mele.

Dintre cei de acasă, le mulțumesc editoarelor mei Louise Moore și Maxine Hitchcock de la Penguin Michael Joseph din Marea Britanie; Pam Dorman de la Pamela Dorman Books, PRH din Statele Unite și Katharina Dornhoefer de la Rowohlt din Germania, care nici n-au clipit când le-am spus că următoarea mea carte este despre un grup de bibliotecare călare din America rurală în perioada Marii crize economice. Deși bănuiesc că ar fi vrut. Vă mulțumesc și pentru că ați continuat să-mi îmbunătățiți cărțile – toate poveștile sunt rezultatul unei colaborări – și pentru că ați avut încredere în ele și în mine. De asemenea, mulțumiri lui Clare Parker și Louise Braverman, Liz Smith, Claire Bush, Kate Stark și Lydia Hirt și echipelor de la fiecare editură pentru că v-ați folosit abilitățile extraordinare ca să mă ajutați să transmit publicului aceste povești. În general, mulțumiri lui Tom Weldon și Brian Tart, iar pentru Germania, lui Anoukh Foerg.

Ca întotdeauna, mulțumiri Sheilei Crowley de la Curtis Brown pentru că mi-a fost majoretă, guru de vânzări, negociatoare aprigă și sprijin emoțional, toate în același timp. Și lui Claire Nozieres, Katie McGowan și Enrichetta Frezzato pentru că au menținut efortul global la o scară spectaculoasă. Mulțumesc Bob Bookman de la Bob Bookman Management, Jonny Geller și Nick Marston pentru că ați făcut mașinăria să meargă în toate mediile de informare. Sunteți grozavi cu toții.

Multe mulțumiri lui Alison Owen de la Monumental Pictures pentru că a văzut cu ochii minții această poveste când era doar o înșiruire de idei și

pentru entuziasmul continuu, și lui Ol Parker pentru aceleași lucruri și pentru că m-a ajutat să conturez scenele-cheie și să le fac atractive. Abia aștept să văd ce o să vă iasă.

Îi mulțumesc din suflet lui Cathy Runciman pentru că m-a dus cu mașina prin Kentucky și Tennessee și m-a făcut să râd atât de mult încât am ieșit de pe drum de mai multe ori. Prietenia noastră este și ea împletită în aceste pagini.

De asemenea, mulțumiri lui Maddy Wickham, Damian Barr, Alex Heminsley, Monica Lewinsky, Thea Sharrock, Sarah Phelps și Caitlin Moran. Știți voi pentru ce.

Le sunt recunoscătoare, ca și în alte dăți, lui Jackie Tearne, Claire Roweth și Leon Kirk pentru tot sprijinul logistic și practic, fără de care nu aș fi reușit să mă descurc în fiecare săptămână, darămite toată viața. Îl apreciez foarte mult.

Rămân îndatorată biroului de turism din Kentucky pentru sfaturi și mulțumiri celor care m-au ajutat în comitatele Lee și Estill. Și celor de la Green Park, pentru că au fost o sursă neașteptată de inspirație.

Ultimele, dar cu siguranță nu cele din urmă, mulțumiri merg către familia mea: Jim Moyes, Lizzie Sanders și Brian Sanders. Și mai ales către Charles, Saskia, Harry și Lockie.

Parent-Teacher Association

Înființată la 6 mai 1935, Works Progress Administration (în 1939, redenumită Work Projects Administration) a fost o agenție americană care a angajat milioane de oameni în căutare de lucru (în general, persoane care nu aveau o pregătire) pentru a participa la realizarea unor proiecte publice, inclusiv construcția de clădiri publice și drumuri.

În original, *Lives of the Saints*, un roman de Nino Ricci

Zi de curse (în limba engleză în original)

Regiune culturală din estul Statelor Unite, care se întinde din sudul statului New York până în nordul Alabamei și Georgiei

Medicină populară (în limba engleză în original)

Plămânu negru, antracoza sau pneumoconioza minerului de cărbune este o boală pulmonară cauzată de inhalarea prafului de cărbune.

Revistă lunară americană, publicată între 1873 și 1957

Brazda, o revistă pentru fermieri apărută în 1895, care, în prezent, are vânzări de circa două milioane de exemplare în toată lumea

Revistă cu povestiri polițiste și de groază publicată între 1932 și 1950

Revistă publicată de organizația cercetașelor americane din 1920 până în 1979

Documentele postume ale Clubului Pickwick, primul roman al lui Charles Dickens

Pennies from heaven, Frank Sinatra

Povestiri ciudate, revistă americană de povestiri fantastice și de groază, al cărei prim număr a apărut

în 1923

Revistă americană de modă feminină înființată în New York și publicată între 1899 și 1939

În original, „The Giver of Stars“, poezie de Amy Lowell (1874–1925)

Poet născut în Țara Galilor, orator și preot anglican (3 aprilie 1593 – 1 martie 1633)

Eclesiastul 3 <https://biblia.resursecrestine.ro/ecliastul/3>

Dragostea în căsnicie de Marie Stopes, publicată prima dată în 1918

În engleză, pentru „om“ și „bărbat“ se folosește același cuvânt, „man“.

De fapt, „văduvele tinere“

Sau *Gwine to Run All Night* sau *De Camptown Races* este un cântec compus de Stephen Foster (1826–1864)

Femeile erau prea dure (în limba engleză în original)

Publicație trimestrială a Arizona Historical Society. Înainte de 1965, se numea *Arizoniana*.

Creuzetele infraționii (în limba engleză în original)

Imnul religios *Abide with me* (Rămâi cu mine)